

NURDAN DAMLA

*Sevgili'nin
Gül Goncası*

hazırlı
Fatıma

ROMAN

"Yorgun bir günün bitiminde eve gelip
Fatıma'nın yüzüne baktığımda
bütün gamımı ve kederim yok olup giderdi."

Hiz. Ali

1. BASKI
20.000
KOPİ

Havat

© 2017, Hayat Yayıncılık, İletişim, Yapım, Eğitim Hizmetleri ve Tic. Ltd. Şti.

Tüm yayın hakları anlaşmalı olarak Hayat Yayınları'na aittir.

Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir; izinsiz çoğaltılamaz, basılamaz.

ISBN: 978-605-151-249-5

Sertifika No: 12451

Hayat Yayınları : 634

Hayat Edebiyat : 79

Adanmış Ömürler : 4

Kitabın Adı : Sevgili'nin (sav) Gül Goncası Hz. Fatıma

Yazarı : Nurdan Damla

Yayın Editörü : Erol Şahnacı

Kapak ve İç Tasarım : Hayat Yayınları

Baskı Yeri & Tarihi : Ankara, 2018

Baskı & Cilt : Ertem Basım

Başkent Organize sanayi Bölgesi 22. Cadde

No: 8 Malıköy-Temelli / Ankara

Tel: (0312) 384 18 14

Sertifika No: 16031

Hayat Yayın Grubu

Nişancı Mahallesi Davutağa Caddesi No: 26/1

34050 Eyüp - İstanbul

Tel: 0212 613 11 00 GSM: 0530 290 99 78 Faks: 0212 613 11 55

www.hayatyayinlari.com - hayat@hayatyayinlari.com

twitter.com/hayatyayinlari - facebook.com/hayatyayinlari

NURDAN DAMLA

Nurdan Damla

1963 yılında doğdu. İlk, orta ve lise öğrenimini tamamladıktan sonra Anadolu Üniversitesi İletişim Bilimleri Fakültesi'nde eğitim gördü.

Şiir, deneme, makale, hikâye ve romanları küçük yaşlardan itibaren değişik dergi ve gazetelerde yayımlandı. Yazdığı birçok tiyatro oyunu sahnelendi. On beş dile çevrilen 365 *Günde Sevgili Peygamberim* kitabıyla 2007 Türkiye Yazarlar Birliği ve yurt dışında en iyi çeviri ödülünü aldı. Başta destansı romanı Hz. Hatice olmak üzere romanlarıyla yüzbinlerce okura ulaştı. TRT'de metin yazarlığı yaptı.

Değişik dünya dillerine çevrilen kitapları Rusya'dan Amerika'ya, Endonezya'dan Avrupa'ya pek çok ülkede yayınlanmaya devam etmektedir. Yurt içinde ve yurt dışında "Adanmış Ömürler" konulu konferanslarını sürdürmektedir.

Evli ve üç çocuk annesidir.

Eserleri

Şiir: Erguvan Renkli Gönüm

Deneme: Kırmızı Mineler Sokağı, Ahir Zaman İlişkileri

Masal: Mutlu Düşler Ülkesi, Modern Masallar Serisi, Kardan Prenses

Roman: Aşka Adanmış Bir Ömür/Hz. Hatice, Sabır ve Vefa Timsali / Hz. Zeyneb, Sebe Melikesi Belkıs, Sevgili'nin (sav) Gül Goncası Hz. Fatıma

Tiyatro: Bir Katre Serap, Hayat Sadece Eğlence mi?

Çocuk Siyeri: 365 Günde Sevgili Peygamberim

Okul Öncesi Setler: Laliş Serisi (6 kitap), Merviş ile Maviş (6 kitap), Eren ile Ceren (11 kitap), Dostluk Seti (5 kitap)

Çocuk Hikâyeleri: Besmele Hazinesi, Dünya Çocukları Peygamberimiz'i Tanıyor, İlk Gün Sevinci, Merve Sonsuzluk Ülkesinde

Çocuk Romanı: Dünya Yolcusu Murat, Bizim Evde Ramazan, Mucizeler Tüneli, Işık Hızı Yolculuğu

www.nurdandamla.net
facebook/yazarnurdandamla
twitter/Nurdan_Damla
nurdandamla@yahoo.com
instagram/nurdandamlaa

SEVGİLİ'NİN (s.d.v.) GÜL GONCASI

HZ. FATİMA

Fatiha'nın "F"ihristesiydi Fatıma,

Fatiha'nın "A"şığıydı Ali

Fatiha'nın "T"amamıydı TA-HA

Fatiha'nın "İ"ncisiydi İbrahim silsilesi

Fatiha'nın "H"akikatıydı Hasaneyn

Fatiha'nın "A"danmışıydı Âl-i Aba

BİSMİLLAH

Kitabınızı okurken Sevgililer Sevgilisi Peygamberimize ve onun kutlu Ehl-i Beyti'ne sık sık selatu selam göndermeyi hassaten rica ediyoruz.

Gökte yıldız, yerde çiçekti Zühre. Aralarında gizemli bir bağ vardı. Şeklini, rengini ve ahengini yıldızdan alıyordu çiçek. Kehkeşan'ın on iki burcu gibi görkemliydi. Göğün bağrından kopup inmişti yere sanki. Zühre çiçeği kendini arayanlara sırrını teslim ederdi:

"Onda beni, bende ise onu gör. Beni seyret Zehra'yı öyle tarif et. Mahremini gözün gibi setret. Rengimde tenini, nizamımda kulluğunu, gizemimde edebini, ahengimde ölçüsünü, bereketinde tohumlarımı, öbeğimde seçilmişler silsilesinin ahengini gör. Süreyya'nın on iki burcunu yakala. Bana bak, onu anlat. Anlat ki suskun sayfalara dökülüversin kelimeler. Saklı düğümler çözölsün. Sırlar hazinesinin kapağı açılsın. Bilsin ki yürekler; ülfet perdeleri gerisinde ne ahenkler gizlidir."

* * *

"Kızım Fatıma beşerî bir huridir.

Allah, Ali'yi yaratmasaydı, Fatıma'ya denk bir eş bulunmayacaktı."

(Firdevs sahibi, Yenaibul Mevedde c.3, s.237.)

*

"Sen Ali'ye cariye ol ki, o sana köle olsun."

"Fatıma benden bir parçadır."

"Saliha eş kimdir ya Resulullah?

– Kocası baktığı zaman huzur duyan kadın."

*

"Cennet'teki kadınların hanımefendisi olmak seni sevindirmiyor mu Ey Fatıma!"

"Size iki değerli emanet bırakıyorum; onlara sarıldığınız sürece asla sapıklığa düşmezsiniz. Onlar Allah'ın kitabı ve benim Ehl-i Beyt'imdir."

*

Miraçta görmüştü:

“Yedi kat semada İsa’nın annesi Meryem, Asiye’nin ve Hatice’nin yakuttan köşkleri vardı. Fatıma’nın sütunları güzel kokulu ud ağacından olan kırmızı mercan üzerine incilerle bezeli yetmiş köşkü vardı.”

*

“Kızım Fatıma insan hurisidir.”

*

“Kızım Fatıma’yı seven beni sevmiştir, Fatıma’yı memnun eden beni memnun etmiştir, Fatıma’yı üzen beni üzümüştür. Fatıma benden bir parçadır, kim onu incitirse beni incitmiş olur, beni incitense Allah’ı incitmiştir.”

*

Fatıma’nın elinden tutmuş şöyle diyordu Nebi:

“Bu kızımı tanıyan iyi tanısin!

Onu tanımayana tanıtıyorum.

O Muhammed’in (sav) kızıdır.

O benim kalbidir.

O benim canımdır.

İki yanımın ortasında ki ruhumdur. Ona eziyet eden bana eziyet etmiş olur. Bana eziyet eden de Allah eziyet etmiş olur.” (İmam Mücahit Riva-yeti)

*

“Yorgun bir günün bitiminde eve gelip Fatıma’nın yüzüne baktığımda bütün gam ve üzüntüm yok olup giderdi.” (Hz. Ali)

*

“Kalp bir sevgi, beş nefsinle eşini, şefkatle çocuklarını, ruhunla Allah’ı, kalbinde Resulullah (s.a.v.)’ı seveceksin.

*

Seven sevdiğinin gönlünü eylemeden su bile içmez.” (Hz. Fatıma)

*

“Bize teşekkür etmeyiniz, biz bunu Allah için yaptık.” (Hz. Ali-Hz. Fa-tıma)

*

Fatıma'nın Duası:

"Ya Hayy! Ya Kayyum! Birahmetike esteğisü.

Fe'aslıhlî şe'nî Küllehû

Ve lâ tekilnî

İlâ nefsi tarfete aynin.

"Allah'ım göz açıp kapayıncaya dek beni nefsimle baş başa bırakma."

*

"Onların yuvası Huld-i Berin'di. Dışı çamurla kaplı, sarı samanla sıvalı, hurma yapraklarıyla örtülü sade tek göz bir oda. İçi huzur köşkü, mutluluğun Huld-i Berin'i."

*

"Zülfikar sahibi Ali'ye ve onun Zühre çiçeği Fatıma'ya selam olsun."

*

Yeryüzünde muhteşem bir hikâye daha itina ile yazılıyordu.

Ali ile Fatıma'nın hikâyesi, gelecek çağlara kadim bir destan ve muhteşem bir miras olarak kalacaktı.

*

Ey Zehra! Ey Yıldız! Ey Sevdâ!

Sen olmasaydın çözemeyecektik aşkı. Muhabbeti Muhammedi'yi (s.a.v.) bilemeyecektik. Onsuzluğun ölüm olduğunu anlamayacaktık. Sen olmasaydın evlatlığın incileri dağılıp saçılacaktı. Yıldızsız gecelerde yönünü yitirip, üşüyecekti yürekler. Kadın olmanın bestesi ahenksiz olacaktı. Anne-liğin ritmi anlamsız, şiiri ise yarım kalacaktı.

DİBACE

İlk tarihi romanım “Hz. Hatice”den sonra yüzlerce e-mail ve mesaj aldım. Fuar, seminer, organizasyon, kısacası bir araya geldiğimiz her alanda aynı talepti gelen:

“Hz. Fatıma’yı yazın!”

Kolay iş değil. “Fatıma’yı yazmak ne haddine. Bu ne cürettir,” diyor iç sesim. Ruhumu sarmalayan, iliklerimi titreten bir ürperti... Okuyucunun arzusu baş tacımız iken; kalem ketum, kelam kıt, kalp takatsiz kesildi. Kalemim titriyor, mürekkep kurumuş, ifade cılız, meram tükenik. Kelimelere dokunamıyorum içimde devasa fırtınalar. Arz ile araz kasırgaları. Nasıl anlatacağım seni.

Adını duyunca içim titriyor. Öte yandan tarifi zor bir yazma ve tanıma arzusu. Marazi bir sevdâ bu... Çileli bir kıvranış içindeyken ilk sürgünü vermiş yeşil tebessümle toparlanıyorum. Vazgeçmek mümkün değil. Bu dosyayı hiç açmadan kapatıp kaldırmak imkânsız... İçsel kasırgalarım hiç kesintisiz sürerken sözü harmanlıyorum.

İçimde sayısız istifhamla Rahmanların Rabbinedir istidam. Medet Rabbenâ!

Mısırın Nil’i, Sebe’nin yeli, Save’nin seli, Tur’un nuru iken aşk, medet senden Ya Mevlâ! Musa’da yol, Lut için göl, Hacer’de çöl, Süleyman’da bülbül, Son Nebi’nin nefesinde gül ise aşk, güldür bizi Ya Mevlâ!

Yusuf’ça bekleyişe, Hatice’ce adanışa, Meryem’ce iffete, Asiy’e sabra, Aişe’ce sevdaya, Zeynep’çe vefaya, Fatıma’ca aşka muhtaçlığımız Sana âyan iken bu çırpınışı da bizden kabul eyle!

Musa Nebi kelâmı, İdris Nebi kalemi, Davut Nebi mahareti, Aliyyül Murtaza’nın yakîni hürmetine ilticamızı kabul kıl. Hatalarımızı ört. Kusurağın nefsimizin ayinesi iken sen Settârül Uyub’sun. Ayıbı örtensin. Affın kuşanmışlığımız, Keremin ise muhtaçlığımızdır.

Bu çabada varsa kusurumuz bizlere imdat eyle! Rol modelliğinden yoksun bir neslin sancısı içimizi sızlatırken Fatıma'nın kadim öyküsü dertlere şıfa olsun.

Nurdan DAMLA

26.10.2017, Ankara

Birinci Bölüm

FATİHA’NIN “F”İHRİSTESİYDİ FATİMA

Rahmân ve rahîm olan Allah’ın ismi ile.

Hamd (övme ve övülme), âlemlerin Rabbi Allah’a mahsustur.

(Fatıha, 1-2)

ZÜHRE ÇİÇEĞİ FATIMA

Medine...

Sabahın erken saatleri...

Altın huzmeli bir güneş, günü yudumluyor.

Varlık tatlı ürperişlerle güne başlarken, kuşlar hoş cıvıltılarla uçuşuyorlar.

Medine hurmalıkları arasında bir yiğit, ak tüylü sürmeli devesiyle gidiyor.

Serin gölgelikler altından heybetle süzülürken aklında, Son Nebi ve kızı var.

Adını dahi anmaya imtina ettiği Fatıma'yı anınca alnından terler boşanıyor.

Vakar dolu bir edep içinde yürüyor Ali. Sevinç, heyecan, merak dolu gidiyor. Son Nebi'nin yüzüne nasıl bakacak, nasıl diyecek, nasıl isteyecek O'ndan can çiçeğini. İliklerine kadar irkiliyor. Avuç içlerini ter basıyor. Fırtınalı bir dalgaya tutulmuş gibi kalbi. O helecanla yol alıyor. Hali ve edebiyatla dikkat çeken Fatıma'ya yoldaş olabilme güzelliği erişilmez, ancak öyle de olsa şansını denemeli. Onunla sonsuza yürümek, yüce bir baht çünkü... Ezeli bir tecelli, ebedi bir teselli gibi sanki Fatıma. Değip geçtiği yerleri zümrüde çeviren, Nebi gülzarının çeşmesi, berrak akışıyla sulayan, yeşerten, sümbülleyen ve sevindirendi. Cuş-u huruşa geldi kalbi. Önünde değme cengâverlerin kılıç bıraktığı yiğidin kalbi üzerinde tazecik bir filiz boy vermişti. O saklı çiçeğin adını heceledi:

“Zühre Çiçeği Fatıma!”

İnsandı bu. Sırdan öte sırlarla doluydu. Her yönden gelen fikirler ve hislerin istilasına altındaydı. O nehrin kıyısında yürümek cesaret

isterdi. Ama nehrin kaynağını düşününce huzurdan dalgalar indi ruhuna. Daha hızlı ve daha seri yürüdü Ali. Ne sıcak, ne yorgunluk, ne de susuzluğunu bilemedi. Aklında fırtınalı demler, ruhunda döngüsel devranlar, kalbinde zamansız kıyametlerle yürüdü. Utangaçlıklar, bilinmezlikler, sevinçler içinde ilerledi. Kısa bir an-ı seyyalede ne çok şey değişmişti. O her şeyden habersizken çok hızlı gelişmişti her şey.

Hicretin ikinci senesi zaten, hoş esintilerle gelmişti. Her yeni gün, farklı bir sevinçle gelirken, Peygamberin Zehra'sı üzerinde titreyordu kalpler.

Server-i Enbiyaya damat olmak; kanıyla, canıyla, nuruyla hem dem olmak isteyenlerin sayısı bir hayli fazlaydı. Diğer kızlarının nişanlısı Ukbe ve Uteybe'nin ihânetinden sonra Sevgilinin bir kez daha üzülmelerini istemeyenlerin endişesi derindi:

“Fatıma bir kadir bilmeze düşerse Resulullah çok üzülür.”

Öte yandan Arapların ileri gelenleri kızlarını evlendirmek için; kabile, güç, kudret bakımından kendilerine denk kimseleri tercih ederlerdi. Bunun dışındakiler reddedilirdi. Bu uzun geçmişi olan gelenekten dolayı, eşraf ve büyükler Peygamber'in en küçük kızı Fatıma ile evlenmekte ısrarlıydılar. Bu durumda Peygambere zorluk çıkarmayacaklarını ve onun rızasını kazanmak için gerekli imkânlarla sahip olduklarını düşünürlerdi. Rukiye ile Zeynep bu şartlara haiz kişilerle evliydi.

Asalet, cömertlik, zenginlik yeterli değildi oysa. Damat adaylarının göremediği incelikler vardı. Peygamberin Fatıması'nın manevi boyutunun pek az kişi farkındaydı. Süreyya yıldızı gibiydi. Gecede yolunu kaybedenlere yol gösterecek gibi parlaktı her cephesi. Peygamberin diğer kızları da çok değerliydi; ancak mükemmelin bir de ötesi vardı. Onlar Nebi bahçesinin goncasi, Fatıma ise gülü; onlar Nebi ocağının ırmağı, Fatıma ise nehri; onlar Nebi evinin yıldızı, Fatıma ise güneşiydi. İşi maddi boyutlarda düşünerek hataya düşenlerin göremediği kör noktalar vardı. Altınla oynayanların payı değildi

bu liyakat. Fatıma'nın denginin bulunamayışı güzellik ve zenginlikten öte içsel donanımına alakalıydı. Züht ve takvası, iman ve ihlâsıyla ona uygun biri olmalıydı. Günaha girmemiş, şirke bulaşmamış, asil ve saffetli biri olmalıydı. Cebrail'in nefesini hissetmiş, vahyin suyunu ilk andan itibaren yudumlamış biri. Soyca, şerefçe, malca üstün olanlar tek tek çalmışlardı kapısını Sevgilinin. Son Nebinin her defasında cevabı aynıydı: "Fatıma için Rabbimden emir bekliyorum."¹

Malın, soyun, şöretin, şerefın çok ötesinde birisi vardı ki; Peygamberin gözü onun üzerindeydi. Neredeyse kendinden bile saklı tuttuğu bir isimdi. Ama Rabbinin izni olmadıkça dile almıyordu.

Yiğitliğin destanını yazan adamdı Ali. Yürüyüşüyle yerleri titreten genç... İmanı ve ilmiyle düşmanı eriten cengâver... "Perde-i gayb kalksa yakînim ziyadeleşmeyecek." diyecek kadar sağlam ve metin tabiatlıydı. Allah'ın Peygamberi için canını ortaya koyan, gözünü buaktan esirgemeyendi.

Gaybın perdeleri sökölüp kalksa, her şey aşikâr görünse de Ali'nin imanında bir artma olmayacak, yakîni artmayacaktı. O denli sadık ve kararlıydı. Sözü'nün eriydi. Adı pak, yüreği parlak yiğit daha yirmili yaşlarını sürüyordu. İstikameti sağlamdı. Zekânın, aklın ve erdemin aynı bedende hem dem olduğu karakteriyle gönüllere taht kurmuştu. Peygamberin gözdesi, cesaretin öznesi adam, kahramanlığın destanını yazarken mütevazı idi. Ateşin bakışları üzerine düştüğü her şeyin künhünü okuyordu derinden. Nurani çehresinde olağanüstü bir haşmet vardı. Buğday benzi üzerinde parıldayan iri siyah gözleriyle başka bir âlemde bakıyor gibiydi. Derin, müdakkik, rikkatliydi. Olağanüstü sezgisi ve nezaketiyle dikkat çekiyordu. Geniş alnında sonsuz ilimlerin yakamozu yalazlanırken sırrını aşikâr etmek istemiyordu. Siyah gözlerinde gizli hazinelerin mührü var gibi Ali'nin. Geniş omuzları ve cüssesiyle heybetli ve haşmetli yürüyor. Bakanın yüreğini titretiyor Ali.

İnce bir terbiyeden geçtiği her halinden belli oluyor. İş düzenli, sağlam ve temiz, ağzından çıkan her kelime doğru, ahenkli ve anlam-

1 Keşfu'l-Gumme, 1/353.

lydı. Vakur ve derin gülümsemesiyle insana güven veriyor. O güne dek adı hiçbir nahoş işte anılmamıştı. Temiz, pirüpak namını azametli duruşuyla taçlandırmıştı. Şirkten uzak, küfürden ıraktı. Aşkta ve adanmışlıktan başka hedefi yoktu. Fatıma'yla aynı tezgâhtan çıkmış ama bir defaya mahsus dokunmuş çok özel bir kumaş gibilerdi. Gizli bir uyum içindeydi ruhları...

Aynı bakıp, aynı görebilen iki taze yürekti onlar. Fatıma ile Ali... Vahiy yağmurunun ilk nasiplileriydiler. İlâhi sedayla irkilmiş kalpleri, aynı minval üzere çarpıyordu.

Vahyin tarifi olmayan sesi ve nefesiyle cilâlanmıştı ufukları... Aynı heyecan, aynı aşk içinde hem dem olmuşlardı. Ömürlerinin birkaç yıllık en taze yıllarında ikisi de neredeyse hiç çocukluk yaşamadan ve bir ânı yitirmeden düşmüşlerdi nurun ardına. Ne Ali gibi yiğit, ne de Fatıma gibi genç kız bu dünyaya göz açmış mıydı!

Peygamberin adını sır gibi gizlediği kişi Ali'den başkası değildi. Yeryüzünde kurulan üç kişilik sözleşmeye ant içmiş, üç kişinin üçücüsü, göz ışığı Ali.

Resulü Kibriya, Fatıma'sı için onu beklerken, onun bu kadim güzellikten haberi yoktu. Sevgili suskundu ve sırrını kimseye açmak istemiyordu. Yanındakilerin de gözünden kaçmıyordu bu hal. Mal ve mevki sahibi kişilerin her reddedilişinde,

"Anlaşıldı" diyorlar. O, Fatıma'yı Ali için tutuyor. Fatıma'yı istemeyen bir o kaldı içimizde."

"Eğer öyleyse neden bu işe girişmiyor."

"Nedendir acaba!"

"Cesaret edemiyor belki de."

"Aklına gelmemiş olamaz mı? Gidip konuşalım kendisiyle. Hatırlatalım. Yol gösterip, teşvik edelim. Bu iş ihmale gelmez."

Yola düştüler. Ali'nin yol arkadaşları onu arıyorlardı. Sorup, sordular, hurmalıkları sulamaya gitmişti Ali. Hiç vakit kaybetmeden hurma bağlarına yürüdüler. Göğün yalın dinginliği içinde yayılan kuş

sesleri ve su şırıltıları eşliğinde huzur dolu işini yaparken, her şeyden habersizdi Ali. Kurumuş kökleri suyla buluşturmak hoşuna gidiyordu. Atının kişnemesini duyunca gelenlerin olduğunu anlamıştı. Büyük bir dikkat ve ihtimam içinde ağaç köklerine açtığı minik su kanallarından su yürütürken dönüp baktı. Dostlarıydı gelenler. Sa'd ibni Mu'az, Ömer ve bir de Ebu Bekir. Hallerinden tuhaf bir telaş sezmişti. Onları öyle görünce şaşırdı. Selam verip üç beş kelam ettiler. Sonrasında ise vakit kaybetmeden asıl konuya girdiler:

“Resulullah Fatıma'yla evlenmek için bizi uygun görmedi. Bu işte derin sırlar olmalı,” dedi Muaz.

Arkadaşının yüzüne vakur ve anlamlı gülümsemeyle baktı Ali:

“Akıl aldanmaz, bir bildiği vardır elbette onun.”

Ondaki sükûneti ve huzur halini görünce vakit kaybetmeden,

“Öyle sanıyoruz ki; O seni bekliyor!” dediler.

Aniden duyulan şiddetli bir ses karşısında ürperir gibi irkildi Ali:

“Bu nasıl olur!”

“Gayet güzel olur. Bu iş sana düştü Ey Ali. Hemen git. Acele et!”

“Haydi, durma git!”

Hiç beklemediği bir teklifti. Yüksekçe bir dağdan üzerine boca edilmiş tonlarca su altında sıırıslıklamdı sanki. İçini utanç bürüdü. Kulaklarına kadar kızarmışken iradesinin muhkemliğiyle toparlandı:

“Ne diyorsunuz siz?”

“Senin için en uygun olanı istiyoruz.”

Kazmayı küreği bıraktı. Serin sundurmanın altına geçtiler.

“Şu ana kadar hiç düşünmediğim bir işle geldiniz bana,” dedi. “Öyle kolay bir iş değildir bu. Hem nasıl olur?”

“Kolay olur inşallah! “

“Beni de reddederse bir daha yüzüne bakamam Habibullah'ın. “

Hayatın içindeki ritmi yakalayanların ve o incelikle bakanların sezişiyle gülümsedi Ali. İncecik damlalarla yağın bir yağmurun teması-

nı çoğu kimse hissetmezken bağırını açanların sezişiydi. Ömer'in sert sesiyle irkildi:

“O seni reddetmez, öyle sanıyorum ki Allah'ın Elçisi, Fatıma'yı senin için bekletiyor.” dedi.

Hayatın ağır şartları, önüne derin hendekler gibi dizilmişti Ali'nin:

“Siz ne diyorsunuz, ben onun canının olduğu gibi hanesinin de fedaisiyken böyle bir şeye nasıl tevessül ederim. Haddimizi biliriz biz.” dedi.

Telaşlı açıklamalar ardı ardına geldi:

“Kureyş Peygambere zarar vermek için her an yeni planlar içindedir Ey Ali! Bunu sen de biliyorsun. Nebinin kendine ve hanesine zarar vermelerinden korkuyoruz.”

“Bu iş nasıl olabilir. Ben Fatıma'yı nasıl isterim!”

“Neden? İçimizde bu iş için en uygun kişi sensin!” dedi Sa'd İbni Muaz.

“Her şeyden evvel durumum el vermez. Hem ben ... Böyle bir talep için Resulullah'dan utanırım!”

“O seni çok sever. Çekinme git! Fatıma'yı isteyiver” dedi Muaz heyecan yüklü sesiyle

Ne diyeceğini bilemedi. Şaşkındı. En son aklına gelen bahaneye tutundu:

“Bir aileyi geçindirecek kadar param yok! Siz de bilirsiniz ki buna gücüm yetmez.” dedi.

“Bu iş sana düştü. Korkma git! İşte Fatıma'yı. Her konuda sana destek olacağız.” dediler.

Aklından geçenler ona geçit vermiyordu:

“Bugüne dek Efendimizin canını canımdan aziz bildim. Onun hane halkını kutsal bir emanet gibi kollayıp gözetmekten başka hiç bir düşünce içine girmemişken bunu kendime nasıl anlatacağım. Hem sonra...” dedi az durakladı. Zihnine hücum eden düşünceleri önce sıraya koydu. Aklı, malı ve imanı kavî olan Mekkeli tacir, Ab-

durrahman bin Afv, Fatıma için yükü mücevher, ipek ve nakışlı kumaşlardan tam yüz adet mavi gözlü, siyah tüylü genç deve ile birlikte on bin dinar mehir teklif etmişti de Resulullah reddetmişti. Hal böyle olunca ne yapabiliirdi. Aklından bin bir düşünce kuşağı geçerken Abdurrahman'ın ısrarlı sesiyle toparlandı:

“Resulullah mal arzu etseydi kızını içimizden birine verirdi zaten Ey Ali! Neden bu kadar çekiniyorsun. Haydi, kalk git!”

“Acele et!”

“Korkma git!”

“Haydi git!”

“Haydar Ali!”

“Yiğit Ali!”

“Yâr Ali!”

“Can Ali!”

Onca ısrarın ve istişarenin hakkını vermek istedi. İç sesleri de aynı minval üzere olunca Rabbini vekil kıldı ve ayağa kalktı Ali:

“Tevekkeltü alallah!”

Cenk meydanlarının zalime eman vermeyen aslanının, ayakları utancından geri gitse de direndi. Mahcup, şaşkın, hicap dolu yürüdü. Zihninde soru işaretleri, aklında Habibullah, kalbinde Fatıma, yüzünde hayâ, yüreğinde bin içtinabla gitti. Nedenler ve niçinler ayağına dolanıyordu. Resulullah, her biri diğerinden görkemli olan bu cengâverleri neden reddetmişti. Her yönden hücum eden düşünceler içinde ne yapacağını bilemeden ilerledi. Yürek bir arz meydanıysa eğer; arza sunulan her hal ilk önce oradan geçmez miydi? Fikirlerin çetin harbinde yazlar, kışlar, güzler, baharlar geçti yüreğinden. Bakışları derinleştikçe iklimlerin sıcakını, ayazını, kokusunu, avazını, hüznünü duydu yüreğinde. Heyecandan öte, helecanla hızlı, daha hızlı yürüdü. Duygularının dizginini elinde tutmasa yalpalayacaktı. Adımları geri çekiyordu. Bir ayağı ileri öteki ise geri gidiyor gibi. Ah

şu hicap... Adı, tarifi, hali anlatılamayan hal... Aklında kocaman hay-kırışlar. Kulaklarında sesler. Muhasebe çetin:

“Daha ne duruyorsun git! Git çabuk git.”

“Fatıma, Resulün ciğer paresti. Sevgilinin en sevgilisi, O’ndan nasıl istenir?”

İçinde haşın fırtınalar. Kalbinde med-cezirler Ali’nin. Gök yerde, yer ise Ali’nin yüreğinde dörönlüyor. Cenk meydanlarının gözde yığıldı ilk kez hamle yapmakta zorlanıyor. Ne diyeceğini ve ne yapacağını bilemeden gidiyor. İstemek zor tavır... Fatıma’yı istemek ise büsbütün ağır... Kült sancılar giriyor yüreğine. Bu titreyişte neyin nesi! Hicap ağır basarken kararlı gidişine kendi de şaşkın, Şeytan her yönden kement atıyor:

“Yok, hayır olmaz,” diyor Ali’nin iç sesi. “Bu senin ne haddine!”

“Habibullah’tan Zehra’yı istemekte nerden çıktı. Bu ne cürettir! “

“Abdullah bin Mesut gibi zengin ve şöhretli kişilere ‘yok’ demiş-ken sana mı ‘evet’ diyecek. Fatıma’yı nasıl sana versin Nebi.”

Olup bitenden habersizken kendini bir anda olayın merkezinde bulmuştu. Uysal devesiyle bağların, bahçelerin, arkların, develerin, evlerin, çocukların, seslerin, renklerin arasından geçerken zihninde derin sorgulamalar vardı.

Yüksek bir dağın tepesinden akan coşkulu bir nehir gibiydi hayat. İnsan hayatı ise acının ve sevincin durağı. Bedir zaferinin sevinci daha çok tazeyken ablası Rukiye’nin vefat haberi gelmişti. Fatıma ablasının kabri başında ağlarken Sevgili babası cübbesinin ucuyla kızının göz-yaşlarını siliyordu. Ali onları öyle görünce çok etkilenmişti. O kareyi unutamıyordu. Gözyaşlarının Peygamberin cübbesi üzerine damlayan genç kızın ruh derinliğini ihtişamlı babasından başka kim anlayabilirdi? Daha bir dolu duygu ve düşünce iklimi içinde çekingen adımlarla ilerlerken kalbi daha hızlı attı Ali’nin. Kime gidiyordu? Ne için gidiyordu? Nasıl yapacaktı? Düşündükçe iki kat heyecanlandı. O duygu seli içinde Fatıma’nın edebi geldi göz önüne. Gözü serada, gönlü süreyyada Zühre çiçeğinin. Yerle gök arasında göyermiş olarak, gaybın ve zahirin tüm renklerini içinde toplamış o has çiçek. Hani Zühre çiçeğinin güzelliği

tohumunda saklıydı. Mis kokusu, rengi, ahengiyle bütün güzellikleri öbeğinde topladığı ve tohumlarında sümbüllendirdiği için kıymetliydi. Bu çiçeğin sırlı bir yönü vardı ki o da görünmezdi herkese. Ancak sırrını keşfedebilecek kişilere gözükürdü. Ve hakiki Zühre çiçeği göğün en yakın yerde açardı. Bulutların busesiyle alırdı güzelliğini. Tozpembe yaprakları kocaman bir yıldızı andırırdı. Öbeğinde yine o yapraklardan binlerce yıldız titreşirdi. Akıl sır ermezdi o güzelliğe. Gökteki Süreyya burcu yere inip çiçek olsa Zühre çiçeği olurdu sanki. İçinde binlerce yıldız, tohum, güzellik, renk, koku, ahenkle insanın yüreğini titretirdi bu çiçek. Ve tarif edilemezdi. Bu sebepten Fatıma'ya Zühre derlerdi. Güzelliğin, asaletin ve zarafetin simgesiydi Zühre. Göklerde yıldız, yerlerde ise eşi bulunmaz bir çiçekti Fatıma. Bu isim ona ne çok yakışırdı. Zühre... Zöhre... Zehra... Fatıma...

Daha hızlı attı adımlarını. Uysal gevişler getiren devesiyle bağların, bahçelerin, düz damlı ahşap yapıların, eyvanların, çardakların, çocukların, atların, ıtırıcıların, kumaşçıların, hurmacıların yanından geçerken heyecanı hiç dinmedi. Her adımda başka bir renk ve başka bir kokuyla karşılaşlı Fatıma'yı.

Her adım farklı bir açılımdı şimdi. Yeni fikirler, yeni ufuklarla gidiyordu Ali. Hicazın, Serendib'in, Aden'in, Kulzum Denizlerinin incileri kadar saf ve duru kalbiyle hep babasının yanında görmüştü onu. Sevgilinin saklı goncası, Hatice'nin son çiçeği... O daha küçük bir kızken de farklıydı. Olgundu, akıllıydı, öngörülüydü.

Keskin zekâsı, duru zihni, emsalsiz takvasıyla dikkat çekiyordu. Zehra'ydı o. Az ile yetinen züht ile ziynetlenen Zehra...

Olağanüstü bir zekâya sahipti. Güzel ahlakı, selim aklı güçlü sezgisiyle boy verip gövermiş bu çiçek, hangi ocakta dal budak verecekti? Kimseye layık göremedi onu Ali. Kendine bile. Fatıma'yı sarartmadan yeşil tutmak hangi babayığidin harcı olabilirdi? Fatıma'nın ilmine, hayâsına ve asaletine hangi yürek mukabele edebilirdi. Hangi hal onun o saklı iffetine kavvam olabilirdi. Hangi kalp Fatıma'nın Cennet çiçekleriyle gongalanmış kalbine muhatap olabilirdi? Yüreği dalgalandı:

“Hayır, hayır, benzemiyor, Fatıma kimseye benzemiyor.” dedi iç sesi.

Sıcağın gitgide yayıldığı anlarda her yönden hücum eden düşünceler içinde şehre girdi. Vesvese zincirine daha fazla bağlanmadan devesini sıkıca bağladı ve çabuk hareket etti. Kaybedecek vakti yoktu. Çarçabuk temizlendi, paklandı, giyindi, kokulandı ve hiç durmadan yola koyuldu. Dursa daha fazla evham daha çok vesveseye kapılabilirdi. Buna fırsat vermedi ve peygamberin evine doğru yürüdü. Zor sınavdı:

“Evinde büyüdüm Ya Resulullah! Can pareni senden nasıl isteyeceğim.” der gibi durakladı.

Kulağında arkadaşlarının sesi:

“Daha önce olduğu gibi peygamberi üzecek kimseler almadan Fatıma’yı, bir an evvel yetiş!”

Hayatının en zor hamlesiyle baş başaydı. Cenk meydanlarının korkusuz aslanı Ali o an anlamıştı ki; yiğitler de terler, kahramanlar da korkar, aslanlar da sinerdi...

Yer kayıyor, yıldız titriyor, rüzgâr utanıyor, Ali’nin saçlarının arasına giren rüzgâr hayâ ediyordu. İri siyah gözleri baktığı her gözden içeriye bir ürperti salarken şimdi mahbuptu. Her adımda başka bir hicap yağmuruna yakalandı. Kalbinin ritmi şiddetlendi. Nefesi kısık ve kesikti. Ayakları dolanıyor, terliyor, titriyor Ali... En hacaletâver, en can alıcı ve en göz alıcı ufuklardan aşağı koşuyor. İnsan bu, yedi mevsimi taşıyor içinde. Her birine uğrayarak gidiyor. Vehim derelelerine düşmeden, tez toparlandı. Dilinde her zaman ki duasıyla “Rab-bim! Gönlümdekini hakkımda hayırlı kıl!” dedi.

İnşirah indi yüreğine. Sekinete erdi. Evhamı lâl, endişesi sağırdı şimdi. En evvel onu nerede bulabileceğini düşündü. Sordu soruşturdu.

“Evindedir,” dediler. Ali oraya yürüdü besmeleyle. Mecenne suları kadar tatlı, duru, berrak bir yürekle tıklattı Peygamberin pirüpak kapısını. Elinde yüreği, yüreğinde saygısı, saygısında muhabbetiyle titreyerek kapının açılmasını bekledi.

BİR GÖNÜL ZELZELESİ

“Nuru nur ile yani Fatıma’yı Ali ile evlendir.”

Ali'nin kapı vuruşu üç tıktı. Birincisi Allah'ın rızası, ikincisi Resulünün hoşnutluğu, üçüncü tıklayışı ise Fatıma'nın kalbiydi. Ali'nin kalbinde üç tık halka halka büyüdü. Akıl, edep ve kalp ritmi olarak. Rabbinin rızası Habibinin hoşnutluğu ve Fatıma'nın sevgisiyle. Susup geri çekildi bin hacaletle. İçeride sükunetli bir bekleyiş! Peygamberin gözlerinde farklı bir ısıltı. Bereke kapıya davrandı:

“Kimdir o!”

Son Nebi müsterih:

“Açınız kapıyı!”

Bereke gülümsedi şaşkınlıkla:

“Kapıyı hemen açmamı istediğiniz bu kişi kimdir? Siz daha onu görmediniz ki!”

“Yavaş ol, Ey Bereke!”

Bereke durakladı. Sevgili vakarla devam etti:

“Bu gelen ahmak ve sefih birisi değildir. O, benim kardeşim, amcamın oğlu ve yeryüzünde en çok sevdiğim kişidir.”

Daha hızlı davrandı Bereke. Peygamberin bu kadar sevdiği kişiyi bekletemezdi. Kapıya koşarken tökezledi, düşmemek için doğruldu ve büyük bir merakla açtı kapıyı. Evet, bu oydu ... Ebu Talip oğlu Ali, mahcup ve anlamlı bakışlarla karşısında duruyordu. Gülümseyen ifadelerle karşıladı onu ve Sevgilinin huzuruna götürdü. Kıyamdaydı Ali. Vakar dolu bir mahcubiyetle selam verdi:

“Esselamü aleyke Ya Habibullah!”

Sevgilinin gözleri parladı ikinci kez. Halini bozmadı Ali.

“Allah'ın selâmı, rahmeti ve bereketi üzerine olsun, Ya Resulullah!”

“Aleyna ve aleykümselam Ya Ali. Selâm ve sekinet senin de üzerine olsun! Otur!”

Mahcuptu Ali. Suskun ve sevinçli... Alnında terler boncuk boncuk. Gönlünde nisan yağmurları, gözünde bahar tomurcukları, kalbinde sonsuz bir yürüyüşün ayak sesleri var. Habib-i Zîşan'ın önünde iki büklüm... Rasûlü Ekrem'in celâdeti ve heybeti karşısında sesi kısıldı, kilitleniverdi dili, nefesi kesildi Haydar-ı Kerrar'ın. İlk kez böyle bir iş için huzurdaydı. Sırtındaki kabz gömleği onu sıkıtça Rabbine sığındı Ali ve gözlerini yerlere dikti. Göz kapakları yerde, bakışları Resulün nalinlerine kenetli, yeryüzünün bütün hicapları üzerine boca edilmiş gibi olarak bekledi. Nebiler Sultanı'ndan gül damlasını isteyemedi...

Âlemler Serveri her şeyden haberdar... Ali'nin kalp ritimlerini ölçmüş ve tartmış gibi ... Seher yelinden daha ferahlatıcı sesiyle:

“Konuş Ey Ali!”

“...! “

“Arzun nedir? “

“...! “

Kelam kilitlenivermiş. Ne desin, nasıl söylesin. O nazenin çiçeğin her yaprağı ayrı sırla nakışlıyken; Nebinin göz nuru nasıl istesin.

“Fatıma'yı istiyorum,” diyemedi. Daha fazla duramadı Ali. Kalbinden kulaklarına dek kızarmış bir hayâ rengiyle; hal dili çok şey anlatmışken, geride anlamlı bir sükût ve âlemin en mütebessim çehresinde manalı izler bırakmış olarak huzurdan çıkıp gitti...

Nasıl bir hicap duygusuydu bu. Çok uzaklara gitmek, kimselere gözükmemek istiyordu. Gözüne haram nazar değmemiş Fatıma'yı istemeye kıyamadı. Ancak Fatıma'nın kendi için saklanmış olduğunu nereden bilsin. Murtaza'nın Fatıma için seçildiğini, onun kadim duvağını kaldırmaya layık görüldüğünü, ruhta hayranlık uyandıran bu insan hurisinin kendi için bekletildiğini nereden bilsin. Ötelerden emir gelmiş ikisi için. Nerden bilsin ki, Fatıma, Aliyyül Murtaza için bekletiliyor.

Daha fazla beklemeden ve halini arz edemeden mahçup bir halde huzurdan çıktı. Haydar-ı Kerrar, Şah-ı Merdan, Şir-i Yezdan ilk kez

böyle bir mahçubiyet yaşıyordu. Dışarıya çıktığında onu bekleyen dostlarını gördü. Sardılar etrafını merak dolu:

“Durum nedir?”

“Yapamadım, tek kelime edemedim.” diyebildi.

“Resul-ü Kibriyayla ilk kez böyle bir iş için yüz yüze geldiniz. En-dişelenme Ya Ali. Bu gayet normal bir haldir. Bir kez daha dene, git çekinme!”

“Vazgeçme git. Bir kez daha dene!”

Baktı ki kurtuluş yok ikinci kez çaldı kapıyı Besmeleyle. Acziyet makamındaydı tıklayışı bu kez. Sevgilinin kapısında köle olma arzusuyla dokundu kapı tokmağına. Tık tık tık ...

Fatıma'nın baba evinin kapısı ikinci kez açıldı Ali'ye.

Şir-i Yezdan aciz bir kul cesaretiyle girdi içeriye. İkinci kez aynı mindere oturdu. Sevgili mütebessim:

“Buyur Ey Ali! Bir arzun mu var?”

Bahtına düşen yine suskunluktu Ali'nin. Kilitlendi yeniden, tek kelam edemedi. Tuhaf bir titremeye tutulmuştu. Haşmetli bakışları Peygamberin nalinlerinin ucunda öylece beklerken; Resul-ü Kibriya Ali'nin kalp ritimlerinin bütün iniş çıkışlarını işitiyordu sanki. Ali'nin halinde hayânın ve edebî azametini seyrediyordu. Ali'yi öylesine mahçub, öylesine çekingen, ne yapacağını bilemeyen bir halde görünce yüreklendirmek istedi onu:

“Mühim bir iş için gelmiş gibisin. Çekinme! Söyle! İçinden geçeni söyle. Matlubunu bildir. Allah'ın izniyle ihtiyacın karşılanacaktır.” dedi Son Nebi, buram buram yükselen amber kokuları içinde. Sesin ruha geçen akışında şifadar sevinçler yakalamışken ilk kez konuşabildi:

“Ya Resulullah!”

Nebinin nazarı üstüneyken içine nurlar yağıyor gibi hissetti. Hoş kokulu baharlar devşirdi. Ruhuna sükûnet inmişti sanki. Az daha rahatlamış olarak sözlerine devam etti:

“Bilirim ki; derdi olana çare olansın. Aşı olmayana aş, eşi olmayana eş, işi olmayana çare sunansın sen! Rabbim senin elinle beni doğru yola iletti. Allah’a yemin ederim ki, Sen benim dünyada ve ahirette tek hazinem ve zahiremsin Ya Resulullah. Yüce Allah pazumu seninle güçlendirdi. Allah’ın Aslanıysa eğer Ali, bu senin şerefinedir...”

Nebi ocağında huzur dolu bir sessizlik hâkimdi. Konuştukça açılıyordu sanki. Peygamberin şifalı bakışları altında rahatlamıştı. Bereke o güne dek ilk kez onları o derece hususi haller içinde görüyordu. Şaşırdı yaşlı kadın. Hale bakılırsa Ali önemli bir hal üzere oradaydı. Peygamberin hane halkı hususi köşelerinde onları dinlerken; Ali, huzurda; gözleri hâlâ peygamberin ayakucunda ama sesi tok, duruşu net bir tavırla halini dermeyer etti:

“Daha küçük bir çocuktum yanınıza geldiğimde. Yuvanızda büyüdüm Ya Resulullah! Ne evimi ne de anne babamı aratmadınız bana. Sevgi ve şefkatin en ihtişamlı renkleriyle büyüdüm. Yediğinizden yedirdiniz, giydiğinizden giydirdiniz. Korudunuz, gözettiniz, sevdiniz. Edebinizle terbiye ettiniz. Bereketinizle bizler sırat-ı müstakime ulaştık,” dedi edebin en güzel yumuşaklığı içinde.

Habibullah gülümseyerek ona bakıyordu. Ortamın sükûnetinde Ali’nin mühim açıklaması vardı. Son cümlesi durgun suya atılan taş gibi halka halka büyüdü:

“Sen de bilirsin ki; kemal yaşıma geldi. Artık bir evimin, kendisiyle huzur bulacağım bir eşimin olmasını isterim. Sana yakın, çok daha yakın olmaktır arzum. İşte ben bunun için buradayım.”

Az yutkundu. Geniş anlından hayâ terleri süzülürken son bir cesaretle toparlandı:

“... Fatıma!... Onun için geldim!”

Tatlı bir sükûnet indi aralarına. O muammalı gerginlik kaybolup gitmişti. Ses, ışık, koku, nefes başkaydı şimdi. Peygamberin yüzüne tatlı bir memnuniyet yayıldı. Lahuti bir ışıkla gözleri parıldadı. Bereke Peygamberin yüzündeki memnuniyeti fark etmişti. Son Nebi

uzun süredir bu anı bekliyormuş gibi hazırlıklı sanki. Yüzüne yayılan aydınlık bir sevinçle:

“Az bekle!” dedi.

Vakit kaybetmeden içeri Fatıma'nın yanına geçti. Doğduğu ilk günden beri yanında olan Bereke ise ardından. Yaşlı kadın heyecan içinde; Arzın en muhterem Babasıyla en muhteşem kızını seyrediyordu. Âlemin Serveri babasının huzurundaydı Fatıma. Son Nebi, Cennet çiçeğine baktı sımsıcak bir sevgiyle. Billur sesinin tınısında sevinçler, müjdeler, ümitler yakamozlar titreşirken akıverdi ruhuna Fatıma'nın:

“Kızım! Ali senin için gelmiş. Az önce adını andı. Sen bu işe ne dersin!”

Baba kız göz göze geldiler. Arzın en muhteşem iki çift muhteşem gözü bilinmez hecelerle çok şey konuşup halleştiler. Bereke'nin gözüne ilişen o an oldu. O en kutlu zaman diliminde genç kızın edebini seyretti. Ali'nin adı anılınca Fatıma'nın gül damlası yanaklarına alev düştü. Şafak pembesi bir tül üzerine örtülmüş gibiydi sanki. Gece karanası gözleri uzun kirpiklerinin gölgesine gizlendi, bakamadı babasına. Her hal, her kelam, her bakış İlahî nazargahın önündeyken başını kaldıramadı yerden. Bu kelamsız tecellide susmak en güzel tekellümdü. Susmak edeptendi zira:

“...!”

Bereke'nin yüreğinde yine aynı ses:

“Hayâ en çok bu an için mi kula verildi Ya Rab! İki cins arasındaki o mahrem tülün duvağı mı bu? Allah'ın izniyle çıkılacak muhabbet yolculuğuna yoksa bir teşekkürü mü? Ali ile Zehra'yı aynı kıvamda eritip doğrultan zarafet. İnsanoğlunu kırk imbikten geçirip durultan- dı edep. Ve insana en çok yakışan...”

Fatıma'nın hayâsı bir asalet simgesi. Odada buram buram mest edici kokular. Peygamberin bakıcısı şaşkın... Habibullah'ın kokusu başka kokuya ihtiyaç bırakmadığından tütsülemezdı evi. Ama bu seferki başka... Bu rayiha-i tayyibe hoş ve mest edici. Bereke şaşkın, Be-

reke mütehayyir. Edebin ne anlama geldiğini O'ndan öğrenmişken, Fatıma ile Ali'nin üzerinden seyrediyordu. İçinde sesler:

“Ey Hayâ! Ne kutlu libassın ki sana bürünenler iki kat güzelleşiyor. Senden ırak kalanlar ise hepten tükeniyor. Seni hiç sayanlar ve seni yırtıp atanlar nelerden mahrum kaldıklarını bilseler, ah bir bilseler.”

Edeb incisi baba ile kızı seyrederken önünden âlemler akıyor Bereke'nin. Arabın diğer gençleri geliyor göz önüne. Yılışık ilişkiler, ölçsüz münasebetler sonrasında yıpranmış ve tükenmiş ruhların kaybı büyük olurdu. Nezafetini kaybetmiş, cazibesini yitirmiş beraberliklerde insanlar, hayatın iç ahengini yaşamadan tüketirlerdi. Tez yitirilmiş sevdaların sonunda acı ve ıstırap vardı. Hepsinin temelinde ise edebi yok saymak. Oysa edep nazenin güzellikler üzerine örtülmüş bir tülüdür. Onu sıyrıp atanlar tez zamanda pörsüyüp çürümeye mahkûmdur. O ince nezafetin asaletiydi karşısında duran. Ali ile Fatıma'da hayânın imandan bir şube olduğunu seyrediyor. İç konuşması sürüyor:

“Hayâ ile Edep evleniyor.”

Hayâ Ali, Edep ise Fatıma'ydı. Nebi ocağında tatlı bir sükûnet... Fatıma suskun. Muhabbet yağıyor gayb hazinelerinden. Sevgi çoğalıyor. Huzur yağıyor. Ali ile Fatıma'yı en nahif yanlarından yakalıyor hayâ.

İnsan muamma varlık iken ona en çok yakışandı hayâ. Kulun ziyneti ve ruhunun cilası sanki... Her duygunun olduğu gibi hayânın da çeşitleri vardı. Ayıp, kusur, suç, hata halinde duyulan hacaletten çok farklı bir haldir. Hayâ herkesten çok onlara yakışıyordu. Kevser dینگinliğindeki bakışları, tıpkı Ali'nin ki gibi Nebinin nalinlerine ilişiyor Fatıma'nın. Nehirler çağılıyor içinde. Duru yüzüne mutlu yansımalar yayılırken sükûta tutunuyor. Zehra'nın yanaklarına gül yaprakları serpilmiyor hiç durmadan. Yüzü şimdi iki kat gül bahçesi. Hali kabul, kâli ikrar, dili dua dolu. Başı önde susuyor hep susuyor konuşmuyor. İkrar bir kabul şekli... Habib-i Zîşan artık emin:

“Genç kızların kabulü sükûtudur, sükût ise ikrardandır. Fatıma kabul etti.” diyor.

Sükût sözden değerli... Fatıma sükûta sığınıyor, sükût ise ikrara. Baba kız arasında sözsüz ve mekânsız bir sözleşme. Bu kadim anlaşmada sadece gözler ve gönüller konuşuyor. Zehrasının Cennet bahçesi alnından öptü babası.

Ali'nin yanına döndüğünde yüzünde sevinç vardı. Bereke, ardı sıra yürürken âlemin nefesini duyuyordu. İnsan neslinin devamı için fertler arasındaki o ince örtüyü hayâ. O örtünün altında hem dem olan yürekler, başka hiç kimseye mahrem olmazdı. Beşerî hallerin en saf ve duru çağlayanıydı hayâ. Onu yitirmemek Nebi sünnetiydi. Bereke'nin keşfinde o sır:

“Edeb illa hayâ. Hayâ illa huzur mu yoksa!”

Bereke, Nebi kızının hayâsından hayâ etti. Fatıma Babasına, Bereke ise Fatıma'ya bakamadı o sırdan.

Ali'ye döndü Son Resul. Yüzünü nuranî bir parlaklık sarmışken ona bakıp gülümsedi. Billur sesinde sevinç tınısı:

“Ya Ali! Sana müjdeyle geldim!”

“Tatlı canım yoluna fedadır Ya Resulullah! Sen uğurlu bir seciye-ye, bereketli bir karaktere ve işlerinde hikmete sahipsin. Allah'ın salât ve selâmı üzerine olsun. Sizi dinliyorum!”

“Sen Fâtıma'yı benden istemedi az önce gökten bir melek geldi ve şöyle dedi: ‘Ey Muhammed! Yüce Allah, yeryüzüne nazar etti. Mahlûkatı içinde seni seçerek elçi olarak gönderdi. Sonra ikinci kez yeryüzüne nazar etti. Orada senin için bir kardeş, bir vezir, bir arkadaş ve bir damat seçti. Kızın Fatıma'yı onunla evlendirdi. Gökteki melekler bu olayı kutladılar.”

Başından aşağıya sevinç yağmurları yağıyordu Ali'nin. Rahmet olarak akıyordu gür sakalları arasına sevinç gözyaşları. Sevgili, lahuti âlemlerden haber veriyordu:

“Ey Muhammed! Allah bana, Ali’yi yeryüzünde Fatıma ile evlendirmeni söylememi ve onları, tertemiz, seçkin, arınmış, hayırlı, dünyada ve ahirette erdem sahibi iki oğulla müjdelemeni emretti.”

Hayâ yeniden yokladı Haydar-ı Kerrar’ı. Kulaklarına dek hicap içindeyken Nebi ona en güzel müjdeyi veriyordu:

“Ey Ali! Allah’a yemin ederim, daha melek göğşe yükselmemişti ki, sen kapıyı çaldın. Öyleyse ben de Allah-u Teâlâ’nın evlendirmesi üzerine kızım Fatıma’yı seninle evlendirdim.”

Ali kuldu, zor toparlandı:

“Allah’ım! Bana verdiğin nimete şükrümü tamam kıl!” dedi.

Allah Resulü yerinden kalkarak alnından öptü Ali’nin:

“Şimdi Allah’ın adıyla kalk ve şöyle de: ‘Allah’ın rızası üzerine, güçler ancak Allah iledir, Ben Allah’a tevekkül ettim.”

Haydar-ı Kerrar, hayatının en özel en mutlu anını yaşıyordu. Nasıl tecelliydi. İki kat sevinç, iki kat müjde, iki kat mutlulukla endişeleri erimişti. Odaya farklı bir aydınlık doğmuş gibiydi. Ev halkı sustu. Melekler sevindi. Son Nebi konuştu:

“Müjdeler olsun sana ey Ali! Seni, dünya kadınlarının hanımefendisiyle evlendirdim.”

Müthiş bir andı. İç odada Fatıma, dış odada Ali heyecan içinde. Hayatın durduğu, varlığın sükût ettiği andı. Varlık lal, kesik iken, Peygamber devam etti:

“Ey Ali! Evlilik için mehrin nedir?”

Ali’nin duyguları iki cenahtan yoğunlaşmıştı şimdi. Ondan kızını isteme hassasiyetinin yanı sıra yoksulluğun ağır yükünü omuzlarında hissetmiş olarak:

“Allah’a yemin ederim ki, hiçbir şeyim senden saklı değildir. Bir kılıncım, bir zırhım, bir de atım var!” dedi.

Yerin göğün en Şereflişi gülümsedi:

“Kılıcın sana lazım olacak Ey Ali! Onunla Allah yolunda cihat eder, din düşmanlarıyla savaşırın. Atınla hurmalıkları sulamak, ai-

lene su taşımak, yük taşımak için kullanırsın. Ama zırhın şu an lazım değil. Onu kabul ediyorum.”

Evlilik zırhtı. Günahlardan korunmaktı. Eşin eşe libas olması korumasıydı. Bu sırdan ötürü sanki “Bu günden sonra zırhın Fatıma’dır, zırha ihtiyacın yok,” der gibi gülümsüyordu Nebi. Kılıç ki, yiğidin namusuydu arıydı ve namıydı. Fatıma Zehra kaç zırha ve Zülfikar’a bedeldi.

FATİMA YUVADAN UÇUYOR

*“Temiz kadınlar temiz erkeklere,
temiz erkekler de temiz kadınlara lâyıktır.”²*

Bahar akşamlarının tatlı esintisi gibi Nebi ocağını da farklı esin-tiler sarmıştı. Yarıyı huzur, yarıyı hüznün olan bu nesimde sevinçle karışık burukluk vardı. Bereke ağlıyordu. Akıp giden yaşlarında yılların hüznüyle anın sevinci saklıyken, Selma binti Üneyse ağlıyor, Ümmü Gülsüm ağlıyor, Fatıma ağlıyordu sessizce. Islak kirpiklerine Fatıma’nın annesizliğinin kırağısı düşmüştü. Hüznünlü ruhunda on-suzluğun yalnızlığı vardı. Annesiz, Hatice’siz bir sevinçti. Rukiye’siz bir mutluluktı, Zeynep’siz bir gurbet elbetteki kırıklıktı. Buruk duygularla göz göze geldiler sık sık. Her halinden ayrı bir hoş ıtır kokladıkları Fatıma’nın yuvadan uçma zamanıydı. O Nehr-i Kevser’in kıyısında serinlemenin son anlarıydı! Ayrılığın adı konuyordu.

“Fatıma yuvadan uçuyor.”

Dünya kadınlarının en nahifyle bir çatı altında olmak kaç kişiye nasip olurdu. O Nebi çiçeğini koklamaktan mahrum kalmak elbet ki zor olacaktı. Bereke ev halkını teselli etmekle mükellef hissediyordu kendisini:

“Gittiği yerden eminiz çok şükür. Allah’ın aslanı Ali öylesine üstün bir gençtir ki Resulullah onu seçti. Peygamber çiçeği Zehra, ancak Ali’nin yanında dal budak verebilir.”

Haramsız ve lekesiz ruhların hem dem olma vaktiydi. İffetine sabırla tutunanlara saklı hazineler sunulurdu. Fatıma Ali'nin, Ali Fatıma'nın hazinesi olmaya namzetken akıllara o kelimeler düşüyordu:

“Temiz eşler ancak temiz eşlerle evlenebilir.”

Hane halkı Fatıma'dan, Fatıma ise babacığından ayrılacağı için mahzundu. Gözlerde gizemli yaşlar, dillerde dualarla Fatıma'yı teş-yi ediyorlardı. Öte yanı sevinçti bu hüznün. Göklerde kıyılmış bu nikâhta Nebi ocağında heyecan burcu burcu yükseliyordu. Havada farklı bir sevinç, müjdeli bir bayram havası vardı. Her yer cennet, misk-i amber ve huzur kokuyordu. Fatıma kokuyordu.

Bereke sarılıyor Peygamber çiçeğine ve “Fatıma'm!” diyordu, “Şunu bil ki; ölüm gününe dek seni bırakmayacağım.”

Gülümsüyordu Fatıma. Hal dili babasının aynı... Bakışı huzur çeş-mesi... Ruha ışık serpiyor. Ona hayran hayran bakıyor emektar kadın. Fatıma'yı gören göz başka güzellik görmese ne gam. Fatıma'yı seyre-derken susuzluğu dinliyor insanın. Elemi gidip, sevinci çoğalıyordu.

“Fatıma! Sen bizim için sadık sırdaş, enis bir yoldaştın. Resulullah'ın evde olmadığı zamanlar senin etrafına toplanıyorduk. Ya şimdi ne yapacağız.” diyordu Ümmü Seleme.

Gülümsüyor Fatıma, utanıyordu yine. Yanaklarında Yemen'in gülleri açıyordu.

“Ey Cennet vadilerinden derilerek Arz bahçelerinde saçılmış Çi-çek. İnşallah kadrini bilecek ve seni incitmeyecek Ali!”

Ali ile Fatıma yeryüzünün iki dingin ve iki engin yüreği hem dem olup olacak. Birinden huzur ve nur, diğerinden ilim ve edep akan iki duru nehir gibi çok koldan çoğalıp, çağıldayıp olacak.

Ali'nin başı secdede şükürden ve sevinçten iki bükülmüdü. Derin bakışlarından edep akıyordu. Selamla ayrılıyordu huzurdan. Nebi'nin Gül-i Rana'sı ona verilmişti. Ayakları yere basmıyordu. Ali o gün do-ğuyordu. Dünya ayağının altında bir arşın kadar küçüktü.

"Nasıl bir emanet devraldım ben!" diye diye annesinin yanına yürüdü.

"Zehra'yı incitmeden ona layık eş olabilecek miyim?"

Hayatının bu en anlamlı gecesini şükürle taçlandırdı. Sık sık şükür secdesine kapandı. O geceyi ibadetle geçirdi. Fatıma'yı kendine eş tayin eden Rabbine yalvardı, yakardı ve sabaha dek dualar etti için için.

GÜL İLE BAL DEMİ

Medine evleri arasında bir sevinç yalazlandı. Müjde hızla yayıldı şehre. Beklenen karar çıkmışken haber dilden dile dolaştı:

"Habibullah Fatıma'yı Ali'ye verdi."

"Ali ile Fatıma evleniyor."

"Fatıma'ya Ali seçilmiş."

Haber hızla yayılırken Son Nebi, Fatıma'yla evlenmek isteyen diğer sahabelerinin gönlünü almak istedi. Müezzini çağırıp yanına. Ona bir miktar para uzatırken:

"Al bu parayı Ya Bilal, çarşıya çık. Fatıma'nın nikâhı için biraz gül yağı, bal ve gül suyu al. Balı mescide getir ve temiz bir kap içinde su ile eziniz. Bal şerbeti yapınız ki, nikâh kıyıldıktan sonra içelim."

Sonra Enes'e seslendi:

"Enescik! Git, muhacirleri ve Ensar'ı çağır! Ebubekir'i, Ömer'i, Osman'ı, Abdurrahman b. Avf'ı, Sa'd b. Ebi Vakkas'ı, Talha'yı, Zübeyr'i ve diğerlerini haberdar et. Fatıma-i Zehra ile Ali'nin nikâhlarının kıyılacağını ilan et!"

Enes yerinden fırlayarak şehrin hurmalarla çevrili evlerini dolaştı tek tek. Kısa sürede hepsi huzurdaydılar. Allah'ın Habibi sahabesini beklerken sevinçliydi. Birer ikişer gelip selam verdiler Peygambere. Yüzündeki sevinç aşikârdı Nebi'nin. Onu öyle görünce sahabenin de sevinci artmıştı. Bilal gelenlere gül suyu serpiyordu. Bal ile gül ka-

rlmıştı. Tatlı, leziz şerbetler hazırdı. Sevgili Peygamber, sahabesine, taze hurmayla bal şerbeti sunarken anlamlı ve derin tebessümüyle:

“Buyurunuz!” diyordu. “Afiyetle yiyiniz!”

Sahabe merak içindeydi. Nebi, durumu açıklamak için minbere çıktığında Ali’nin heyecanı had safhadaydı. Hiç ummadığı, beklemediği bu güzelliğin o kadar kolay ve hızlı yürümesi içini ferahlatmıştı. Sahabe dikkat kesilmiş Peygamberin dudakları arasından çıkacak müjdeyi bekliyordu.

Sevgili her önemli hali açıklarken yaptığı gibi sahabesini selamladı. Gözlerinin içine bakarak kalplerine hitap etti:

“Hamd olsun Allah’a ki, verdiği nimetlerle övülen O’dur! Kuvvet ve kudretinden dolayı kendisine ibadet edilen O’dur! Mülk ve saltanatından dolayı kendisine boyun eğilen O’dur! Azabından korkulan, yanındaki nimetleri umulan O’dur! Yerde ve göklerde hükmünü yürüten O’dur! Kudretiyle halkı yaratan, hikmetiyle mümtaz kılan ve izzetiyle sağlamlaştıran O’dur! Gönderdiği dini ve Peygamberi Muhammed’le halkı şereflendiren de O’dur! Yüce Allah, karşılıklı hısmımlıklarla nesepleri birbirine katmayı emir buyurmuş ve bununla günahları ortadan kaldırmıştır. Şunu bilmenizi isterim ki, Yüce Allah, Fatıma’yı Ali’ye nikâhlamamı emretti. Sizler şahit olunuz; Fatıma’yı dört yüz miskal gümüş mehirle Ali’ye nikâhladım. Kızım Fatıma’yı Ali’yle evlendiriyorum sizi de şahit tutuyorum.”

Sahabe sevinçle karşıladı bu kararı. Peygamber mescidini halka halka yayılan bir sürur sardı. Onlar kardeşlerinin sevinciyle sevinenlerdi. Hasedin yakıcı kıvılcımlarını barındırmayanlardı. Kendilerinden önce kardeşlerine gelen saadetten mutluluk duyanlardı. Bu denk birliktelikten her biri memnun ve mesrurken Sevgili devam etti:

“Allah onlardan gelecek Ehl-i Beyti bütün rahmetlerin anahtarı yapsın.

Bütün cevherlerin madeni yapsın.

Bütün ilimlerin merkezi olsunlar.

Onları bu ümmetin güvencesi yapsın.

Hem kendim için hem sizin için Allah'tan af istiyorum.”

Ölçülü tebessümlerle Ali'ye çevrildi gözler. Peygamberin damadı Ali, sevinç ve sürur içinde derin bir âlemdeydi. Hayatının en anlamlı anlarıydı ve çok kısa bir zaman dilimi içinde kaderi akışının bu denli değişmesi onu ruhen sarsmıştı. Rabbinin ikramı ne çoktu. Şahsi hayatı bir anda hiç ummadığı bir değişim sürecine girmişti ve aklına gelmeyen güzellikler içindeydi. Ne çok şey olmuştu, ne sırlı süreçlerden geçmişti. O en özel günde tatlı bir nimet denizindeydi Ali. Daha birkaç gün önce gördüğü o anlamlı rüyayı hatırladı. Yorumu açıklı sanki. O sevinçle ayağa kalktı hemen. Rabbine hamd, Nebisine salât, ümmete selam ile kararı teyit etti:

“Allah Resulünün sözlerini tamamıyla kabul ettim. Bu günden sonra Fatıma bint-ü Nebi nikâhım altındadır. Mehri ise benim zırh gömleğimdir. Ben buna razı oldum. Sizler de bu akde şahit olun.”

Ashâb-ı Kiram etrafını sardılar Ali'nin. Tebrikler, dualar, dilekler birbirine karıştı. Sevinç içinde tekbir getirdiler:

“Barekallahü fi Hüma!”

Fatıma'yla evlenmek isteyip de başaramayanların kalbinde sekinet vardı. Gözlerde sürur. Resulullah'ın açıklamasıyla herkes mutmaindi. Kimse gücenmiyor ve incinmiyordu. Birbilerine denkler ve emir büyük yerdendi. Oldukça insicamlı bir karardı bu. Yeryüzünün iki güzide genci Ali ile Fatıma sonsuz bir yol arkadaşlığa “evet” demişlerdi.

Vahiy çeşmesinden akan ilk suyu birlikte içmişlerdi. Midye içinde saklı inciler gibi yekpare bir güzellikte hem dem olacaktı. Cebrail'in kokusunu almış iki güzel genç Sevgilinin gül bahçesine bahçıvan olacaktı. Dualarla dilekler uğultulu bir sevinçle yükseldi. Davetliler bu sevinçle evlerine dağılırken Fatıma ile Ali'nin nikâhı bir Ramazan ayında kıyıldı. Mescidin sarnıçlarından buram buram gül kokuları yükselirken yüreklerde heyecan ve sevinçler vardı. Zamanın demi mutluluk, mutluluğun demi gül ile baldı şimdi.

MİHRİ, NEHR-İ KEVSERDİ

Gecenin ilerleyen saatlerinde el ayak çekilmiş, ortalık sükûna ermişken; Baba ile kızın dertleşip halleşecekleri vakitti. Son Nebi, durgun ve anlamlı bakıyordu. Gözlerinin nurlu karasında derin anlamlar saklıyken göz pınarları nemliydi. Fatıma'sına baktı şefkatle. "Ümmül Ebiha" lakaplı Fatıma bu hali fark etmişti. Babasının amber kokulu ellerini koklayıp öptükten sonra ilk kez konuştu:

"Babacığım! Sizi mahzun görüyorum. Sebebi nedir?"

Sevgili Peygamber, kıızıyla başbaşaydı. Mahremiyetine ancak meleklerin dokunabildiği o nahif anda Fatıma'nın Cennet kokulu alnından öperek:

"Çiğerparem," dedi. "Sen de benim gibi anneden yetim kaldın. Annen sağ olsaydı bu mutlu günümüze çok sevinirdi. Çeyizini kendi elleriyle düzderdi senin. Bu saadeti hep birlikte yaşardık. Ancak elden bir şey gelmez. Acı ile tatlının beraber olması bu hayatın gerçeklerindendir. Rabbimin takdiridir. Sen işte bu ahval üzere gelin oluyorsun kızım. Bu hal beni mahzun etti."

Fatıma o ana kadar içine hapsettği bu derin yokluğu babasının mis kokulu ellerini öperek giderdi:

"Rabbimiz böyle istedi babacığım."

Gözyaşları ma-i nisan gibi akıyordu. Nebi-yyi Zîşan, kızının ruh halini anlamıştı:

"Kızım niçin ağlıyorsun!"

Ölçülemez şefkatle üzerine eğildi. Ellerini tuttu çiğerparesinin, gözlerinin içine bakarak hitap etti:

"Fatıma'm! Can parem! Seni Ali ile nikâhladığım için mi ağlıyorsun? Allah'a yemin ediyorum ki, seni herkesten bilgili, güzel ahlâklı ve ilk önce Müslüman olan biri ile evlendiriyorum."

Sakinleşmişti Fatıma. Göz ışığı babasına halini beyan etti:

"Hayır babacığım! Genç kızların eşleri üzerinde bir nikâh bedeli vardır. Bu bedel genellikle de altın ya da gümüşle ölçülür. Benim de bir mehir talebim olacak."

“Nedir kızım söyle!”

Gecenin bağrında Peygamber ile Ciğerpare si ancak yazıcı meleklerin duyacağı bir sesle halleşiyorlardı. Fatıma edeple başını yere eğmişken; hürmetle ve de tâzimle öpüp kokladı babasının ellerini:

“Hiç şüphesiz ki mehir; biz kadınlara Rabbimizin koyduğu bir değer ve koruma aracıdır. Ben de bir genç kız olarak mihrimin kabul görmesini isterim.”

Müstesna bir edep içindeydi. Başından aşağıya kadar tüm bedeni hayâ pembesi bir tülle örtülüken kıpırtısız bir azametle duruyordu Fatıma. Haline bakılırsa çok önemli bir talepti Fatıma'nın arzusu. Bu konuda oldukça kararlı ve ısrarlı gözükiyordu. Neydi mihr talebi acaba? Yüklü miktarda altın ve gümüş mü, yoksa uzak ülkelerin ipek dibâceleri, göz görmedik incileri mi? Mavi gözlü siyah develer mi yükü mücevher, murassa ipek olan. Yemen yakutu, Hind elması mı? Pahâ biçilmez bilezik, yüzük, küpe, gerdanlıklar, gümüş kemeler, nakışlı takılar mı? Fırat, Nil, Nehrevan nehirleriyle, yeryüzünün tümü mihri olsa değer. Ancak onun neydi öylesine ısrarla talep ettiği.

Aziz baba dikkatle kızını dinlerken Fatıma:

“Babacığım! Mehrim, Rabbimin rızası ve Peygamberinin hoşnutluğudur.” dedi.

“Arzun nedir Ciğerparem, söyle!”

“Talehim; mahşer günü Huzur-u İlahi'deki o zorlu günde Ümmet-i Muhammed'in affıdır babacığım. Siz ümmetin erkeklerine şefa'at ederken ben de ümmetin namaz kılan kadınlarının imdadına koşayım. Onlara şefa'at edeyim. Yanmasınlar ve ebedi helak olmasınlar. Mahşer günü ilahî affa ermeleri için onlara şefa'atçi olmayı diliyorum.”

Nasıl bir yürek talebiydi bu. Kıyamete kadar gelecek olan ümmetler için bir adanış mıydı? Nasıl yücelikti ki en tabi bir hakta bile kendini unutmuştu Fatıma. Talebini açıklarken kelimeleri diziliverdi tek tek zamanın en narin dilimine:

“Af ve şefa'at izni”

“Rabbimin rızası.”

“Habibullahın hoşnutluğu.”

“Sevgilisinin sevgisi “

“Ümmetin kurtuluşu.”

Kevnü mekânlar oradaydı sanki. Odayı farklı bir sessizlik sarmış-ken o kısa an-ı seyyalede neler yaşandı kim bilir. Dünya zamanlarını yutup tüketecek kaç âlem sığmıştı o ana. Kaç kelam dizildi ve kaç kalem yazabilirdi o anı. Gökteki yazıcıların kalem sesi yerlerden duyulur gibi sessiz devinimlerle ilerlerlerken zaman, Sevgilinin suskunluğu uzun sürmüştü. Merak içindeydi Fatıma. Kabul görececek miydi talebi? İçinde baş edemediği heyecan kasırgalarıyla bekliyordu babasının ağzından çıkacak o tek kelimeyi. Neden ses yoktu. Neler oluyordu?

Elif, lam, mim tecellisiydi. Yaratıcı, aracı ve peygamber üçgeninde bütünlüğün sırrıydı. Cebrail defalarca inip çıktığı eve bu kez Cennet hediyeleriyle mi gelmişti! Yanında o güne dek yeryüzüne ilk kez inen melekler... Yanlarında altın tepsiler. Tepsilerin içinde yeşil ibrişim bohçalar. Bohçaların içinde ruhu mest eden kokular, akıl ermez mücevherler, ipekler, çerezler ve daha bir dolu nimetlerle. Sevgili sormuştu belki de:

“Rabbimin emri nedir?”

“Ya Resulullah! Hak Teâlâ sana selâm eder ve der ki; ‘Ben Habibimin kızı Fatıma’yı, Ali’ye verdim. Arş-ı Azam’da nikâhları kıyıldı. Habibim de Ashabı arasında nikâh kıysın.’”

“Bu siniler nedir Ey Cebrail!”

“Bu sinilerde, Cennet libasları var. Fatıma’nın gelinliğini Rabbim Cennetten gönderdi, düğün günü giyinsin diye. Cennet yakutlarından, zebercetlerinden ve elmaslarından küpeler, kolyeler bilezikler... Göz görmedik Cennet takıları ve ziynet eşyaları getirdik. Fatıma Ali’ye gelin giderken takınsın, süslensin diye. Diğer sinilerde Cennet yemekleri var. Gökteki bıldırcın etlerinden, kudret helvasına her çe-

şit nimetle geldik. Ashabına ziyafet verebilmen için bunlar.” diyordu en büyük melek.

Peygamber şükür secdesine mi kapanmıştı onca ikram karşısında ve sonrasında şöyle mi demişti:

“Bu nikâh göklerde nasıl kıyıldı, anlat bana Ya Cebrail!”

En büyük Peygamberle, en büyük melek göklerde kıyılmış bir nikâhın izdüşümünü mü yapıyorlar? Odada efsuni kokular buram buram. Gökten yere sevinçli müjdeleler mi veriyor büyük melek:

“Rabbimin yüce emriyle Cennet kapıları açıldı Ya Resulullah! Cehennem kapıları kapatıldı. Melekler Arş-ı Azam'ın önünde Tuba ağacının altında toplandılar. Rabbim emretti. Tarifi imkânsız güzel-likte bir rüzgâr esti. Cennet ağaçlarının yaprakları birbirine değdik-çe öylesine nâmütenahi sesler çıktı ki tarif edemem. Dinleyenlerin aklı durdu, ruhları bihuş oldu, gözleri görmez oldu. Cennet kuşları nağmelerle şakıdılar. Yüce Rabbim Cennette bulunan meleklerle bütün Cennetleri; ağaç, nehir, meyve ve saraylarıyla beraber süsleyip donatmalarını emretti. Cennet rüzgârlarına çeşitli güzel kokularla es-melerini emretti. Cennet hurilerine de Ta-Ha, Ta-Sîn, Ha-Mîm, Ayn-Sîn-Kâf ile başlayan sureleri okumalarını emretti.

Sonrasında ise mükevvenatın Rabbi bana emretti:

Ey Cebrail! Sen Haydarım Ali'nin vekili ol. Ben de Fatıma'nın. Ey Meleklerim! Sizler de şahit olun ki ben Fatıma'yı Ali'ye zevceliğe verdim. Vekâletin hasebiyle kabul et Ya Cebrail! “

Nikâh göklerde akıl almaz bir ihtişam, bin bir güzellik içinde gerçekleşti Ya Resulullah! Size ashabınızı toplayıp yeryüzündeki nikâhın kıyılması emrolundu.”

Melek diğer bütün ayrıntıları tek tek anlattığında şükürler etti Nebi. Aklı baştan alan güzellikteki Cennet kokuları içinde Cebrail'e ricada bulundu:

“Al bunları Ey Cebrail! Onları Cennete geri götür. Bilirim ki kızım Fatıma benim hatırıma kırmaz. Çünkü bu elbiseler dünyada giyilme-ye değmez.”

Âlemler ötesi bu buluşmada daha neler ve neler yaşanmıştı da sırlar menziline kapısı açılmadan kapanmıştı sanki. Peygamberin gözlerinden billur yaşlar süzülürken; gür sakallarının arasına gizlenip gül kokusuna sığındılar. Sükût uzun bir ağıt gibi girdi araya. Tasvirinden kalemelerin aciz kaldığı muhteşem yüzüne aydınlık bir tebessüm yayıldı. Ne olmuştu! Ayın on dördü gibi gittikçe ışıldayan yüzündeki sevinç nedendi? Yeni bir haber almış gibiydi hali.

Gökten ipek bir sahife gönderilmiş ve şöyle bir müjde mi almıştı Nebi:

“Yüce yaratıcı Allah, Fatıma Zehra’nın mehrini babasının ümmetinin günahkârlarına şefaât izni olarak kabul etti.”

Gökte kıyılmıştı nikâh, yerdekinden çok daha önce ³. Melek Ceb-rail altın tepsiler içinde ipek üzerine altın yaldızlarla bir nâme getirip Son Nebi’ye sunduğunda bir kez daha anlaşıldı ki Ali ile Fatıma’nın nikâh akdi müstesnadır.

Cebraîl’den o işareti almış gibiydi Nebi. Nemli gözlerinin kıyısına güneşler gizlenirken farklı bir ferahlıkla gülümsedi:

“Hayırlı olsun kızım. Talebin kabul oldu. Bu arzunla sen; Peygamber kızı olduğunu ispatladın.” dedi.

Fatıma arz ile arşın selam aralığında ak yüzü sırlıslıkla secdeye kapandı. Şükürden tomurcuklar döküldü dilinden:

“Elhamdulillah! Hazaminfadli Rabbi!”

O artık hayat yolculuğuna Ali’yle el ele yürüyecekti. Fatıma’ya mihr biçenler ona farklı şeyler düşünmüştü. İyi bir ev, namına yaraşır bir çeyiz, has ipekler, gösterişli develer, emsalsiz mücevherler ve daha pek çok cazibeli saltanat.

Peygamberin göz nuru için akla hayale gelmeyen dünyalıklar sayılırken herkesi şaşırtmıştı bu mehir. Fatıma’ydi o! Bütün bunların talep edilmeye değer bir metâ olmadığını biliyordu. Fatıma’yı Fatıma kılan sır buydu belki de.

Nefis her insanda var olan bir gizli dürtü iken; gençlerde çok kıskırtıcı olurdu. Hırs, rekabet, bencillik gibi türlü illetlerle beslenmiş bir nefis doyabilir miydi? Dilese pek çok şey sıralayabilirdi. İslam Devleti Reisi babası, beynelmilel tâcire Hatice annesi, İslam ordusu sancaktarı Ali nikâhlısı iken onun mihir talebi Muhammed (s.a.v.) ümmetinin saadeti idi. Babası hürmetine talebi kabul görmüştü ve bunun için çok mesuttu.

Gençliğin sınır tanımaz coşkularını kontrol altına alıp gemlemek ne güzeldi. Sonsuz yolun yolcularıyla birlikte selamete ermek yarışı ne hoştu. İnsanlar sonu görülmez bir hırsla helak oluşa sürüklenirken, rahat dōşeklerde rahat edemeyenlerin cehdi ne yüceydi. Fatıma'nın kalbindeki sır ne incedi.

ZEYTİN ÇİÇEKLERİYLE İNCİR KUŞLARI

Dışarıdan Yesrib bülbüllerinin ince ötüşleri duyuluyordu. Tüm şehir uykudayken şükür secdelerinden doğruldu Ali. Fatıma'yla nikâhlandıktan sonra edebinden o eve gidemiyordu. O güne dek peygamber emaneti olarak gördüğü Nebi kızına başka gözle bakamazdı. Bu sebeple düğün oluncaya dek ailesinin yanında kalmayı tercih etti. Annesi ve kardeşleri iki sevinci bir arada yaşıyorlardı. Fatıma'nın evlerine gelin geleceği haberi ve Ali'nin düğün oluncaya dek yanlarında kalması gerçeğiyle mesrurdular. Küçüklüğünden beri Peygamberin yanında büyüdüğü için hasretlerdi yüzüne. Daha sonra hicret, Bedir Savaşı'nın araya girmesi, Ali'nin sık sık civar illere, farklı coğrafyalara gitmesi bir araya gelmelerine fırsat vermemişti. Her an Nebi'nin yanında, korumasında, nöbetinde bulunması sebebiyle onu sık görememişken bu durum onlara çok iyi gelmişti. Kız ve erkek kardeşleri mutlu, Ali heyecanlı ve mesuttu. Annesi oğluna kavuşmuş olmanın ve Peygamberin can parçası Fatıma'ya kayın valide olmanın sevinciyle kucakladı oğlunu:

“Bu müjde ve bu sevinçle ömrüme ömür eklendi oğlum! Hakkın dergâhında nice divanlar kurulur ve yükselir de kulun haberi olmaz.”

Oğul heyecanlıydı:

“Nikâhtan sonra Resulullah’ın yanında duramıyorum. Üzerime bir hayâ perdesi iniyor sanki. Hiçbir şekilde kıpırdayamıyor, rahat olamıyorum.”

Anne gülümsedi:

“Hayâ imandan bir şubedir oğlum! Bu yaşadığın iyi bir haldir. Rabbim bu nikâhı size bol bereketli ve muhabbetli kılsın Haydar’ım. Sevincin ve şükrün daim olsun.”

Geç saatlere kadar konuşup halleştiler. Anne oğlun sohbeti uzun sürdü. Anne köşesine çekildiğinde, oğul düşünceleriyle baş başa kalmıştı. Derin düşünceler içindeydi. Endişesi yoktu ama sorusu çoktu Haydar’ın.

Gördüğü rüyanın anlamı âşıkarken zihninin en güzel kıvrımındaydı. Daha birkaç gün önce rüyada zeytin ve inciri bir arada görmüştü. Nasıldı, anlamı neydi bu rüyanın? İncir Dımaşk’ta, zeytin ise Beyt-i Makdis’tе çok olurdu. Uzun süredir çözemediği tabiri bu muydu? Yoksa Fatıma’yla evlenme şerefi miydi bu! Ahsen-i takvim sırrının en muhteşem tecellisi Hz. Muhammed ve onun kalp incisi Fatıma’ya kavuşmak mı? Her ne olursa olsun güzel bir anlamı olmalıydı. Bu iki meyve üzerine ayet inmişti zira. Tin ve zeytin sırrıydı kalbine âşikâr olan.

“İncire ve zeytine yemin olsun.”⁴

İhtışamlı yer ile göğe değil de, küçücük yemiş üzerine yemin etmişti Yüce Mevla. Yer ile gök incir tanesinde mi saklıydı? Bir incir tanesinde güneşin hesaba gelmez alevi ve nuru vardı. Dünya’nın deveranı, Ay’ın tebessümü ve göğün tonlarca su sarfiyatı saklıydı. Toprağın sarıp sarmalamasıyla o tanecik zübde üzerinde emeği bulunan her varlığın hakkı âşikârdı. Ağacın ruh programını nokta kadar küçük bir çekirdekte derc eden Yaratıcı insanı ekletmeye mi çağırıyordu:

“Ey insan, sen küçük değilsin” diyordu sanki. “Noktasın belki ama âlemin şifresi sende saklıdır. Üzerindeki nimetimi boşa sarf etmezsen sana saltanat vereceğim. Dal budak salacaksın sonsuza ve âlemi neşenle devşireceksin.”

Ne güzel müjdeydi bu.

“Biz insanı en güzel biçimde yarattık⁵. İman edip salih amel işleyenler için eksilmeyen devamlı bir ecir vardır.”⁶

Varlığın sırrıydı çekirdek, içlerinden incir ve zeytin en mübarekti. Zeytin kalbe, incir ruha şifayken, bolluk ve bereket sembolüydü. Çağlar boyu tükenmeyen bir deva sandukçasıydı. İncir ağacına mı benzerdi Ali. Nokta kadar tohumunda tüm ağacın programını toplayandı. Besmelenin ‘B’ deki incizamında “‘B’nin altındaki noktayım,” derken ilme olan sadakatini mi dile getirecekti Ali?

Derin çok derin âlemlerdeydi. İnsanlığın ve neslin devamı olan evlilik ne çok anlam taşıyordu. Ne kutsal, ne anlamlı bir çatıydı. Ne çok renk, ne çok fark, ne çok ahenk vardı içinde. Ne çok tohum, ne çok meyve, ne çok ot... Bir yanda Şeddatlar, Nemrutlar, Firavunlar, Karunlar, Zalimler öte yanda Nebiler, Resuller, İmamlar, Salihler silsilesi. Hep o tohumda saklı değil miydi? İki ucu keskin bıçak gibi insanlığa hem hayır gönderiyordu hem de şer.

Hayat toprağında yeşermiş, kendi cinsine münhasır bir ağaçtı evlilik. Ve nikâh o çekirdeğin sümbüllenmesi için hayatın bağrına atılmış bir çekirdekti. Çiftler arasındaki iç ahenk, zaman içinde o tohumun hangi ağaca ait olduğunu ele verirdi. Kimi tohum yeşermeden çürür, kimi dal budak salıp meyveye verir, kimi dalında tomurlanmış bahar dalları gibi çiçeğe dururdu. Üzerinden yazlar ve kışlar geçerci o dalların. Ayazın şiddetinde sabra tutunanlar çürümezdi. Zorluklara karşı sebat önemliydi. Sevgiyle ve şefkatle güçlenirdi o ağaç. Ancak o zaman meyveye dururdu. O meyvelerle anlaşılırdı evliliğin kalitesi. Kimi meyve buruk, kekremsi, kimi ekşi ve acı, kimi zehirli, öldürücü, kimileyin de tatlı ve leziz meyveler şifa dağıtırdı insanlığa.

Sonuçta o en özel gün, meyvesi meçhul o ağacın tohumu değil miydi? O sebeple evlilikte iç ahenk iyi tutulmalıydı. Eğer uyum olmasa tohum çürür, yeni sürgünler vermezdi. Tarafların uyumu, sevgisi,

5 Tin Suresi, 4

6 Tin Suresi, 6

merhameti filiz olur, çiçek olur, meyve olurdu. Onların evliliği hangi ağaç olacaktı acaba? Soylu bir gülümseme yayıldı yüzüne Ali'nin.

İncir çekirdeğinde âlemin dürürlüşü, Ali'nin kalbinde ilmin şifreleri mi gizliydi? İlim ve hikmet, cûd ve cesaret ağacı mı olacaktı bu evlilik. Meyvesi, yaprağı, sütüyle incir; bolluk alametiyken Cennet meyvesi miydi? Âdem ile Havva'nın hicap perdesi olmuşken Üzeyir Peygamberin katığı... Ali'nin azığı ilim miydi? İncirle zeytinin sırrı neydi?

Zeytin ağacı gibi çorak yerlerde kök mü salacaktı Fatıma? En ulaşılmaz yerlere bereketiyle kandil mi olacaktı. Zeytin hem meyveydi, hem ışık, hem kut ve gıda. Fatıma edepti, hem hayâ ve nezafet. Zeytin, Nuh Peygamber'in sevinciydi. Güvercin gagasında barışın ve hayatın sembolüyken, Tur Dağı hikâyesinde teklikte çokluğun adıydı. Bu kadim hikâyede bereketin sırrı aşikârdı. Bu rüyanın yorumunda zeytin Fatıma, incir ise Ali miydi?

Soylu ve şerefli bir hayatın müjdesi miydi bu? Tüm çağların yorumcuları bu rüyayı öyle mi tabir edecekti? Kalbinde incir çiçekleri yeni renkler devşiriyordu. Zahirde Arap bülbüllerinin, bâtında zeytin kuşlarının cıvıldaşmasıyla şükre durdu yeniden. Bu kadim hikâyede sırrı sonsuzdu Ali'nin. Nebi'nin himayesindeydi ya o sebeple mutmaindi. Her halükârda hayırlı bir yolun başındayken heyecanı dinmek bilmedi. Açtı ellerini Rabbine. Kalbindeki dua kelimasını döktü diline:

“Ey gaybları bilen,

Ey ayıbları örten,

Ey sıkıntılarını kaldıran,

Ey kalpleri değiştiren,

Ey kalpleri süsleyen,

Ey kalpleri nurlandıran,

Ey kalplerin tabibi,

Ey kalplerin sevgilisi,

Ey kalplerin dostu,

Bütün kusurlardan azadesin sen. Eman ver bana. Yardımımı diliyorum.”

SEVGİLİNİN GÖZ NURU FATİMA

“Üç şeyi doğru seç: Eşini, işini, arkadaşını.”

Hz. Ali

Düğün günü büyük bir merakla bekleniyordu. Ebu Talip ailesini coşku ve heyecan sarmışken; Medineli genç kızlar Fatıma'nın nasıl bir gelin olacağı, gençler Ali'nin bu düğünü nasıl yapacağı, halk ise düğünün ne gün olacağı merakı içindeydi. Bu tatlı telaşede en büyük pay ise Ali'ye düşüyordu. O âna kadarki ömrü hep vahiy heyecanı ve tebliğ serencamıyla geçmişken; evlilikle ilgili en ufak bir meyli olmamıştı. Hiç beklemediği anda böyle bir sürece girmiş olması onu heyecanlandırmıştı. Uhdesine aldığı hazine ağırdı.

Bir ömür emanet ediliyordu ona. Can sunuluyordu. Üstelik Can'ın canı, canın en kıymetlisiydi uhdesine verilen. Nasıl titremezdi. Sorumluluğu sevincinden büyük ve ağırken, yüreği cenk meydanı gibi bin pareydi Ali'nin. Her yerden her konuda aklına hücum eden sorular, meraklar, heyecanlar, sevinçler, şükürler içindeydi. Tan sökümlüne değin bin soru, bin bir fikir ile sabahlamıştı. Fatıma'yı kendine yoldaş edecek Rabbine şükürü sonsuzken derin sorgulamalar içindeydi.

Nasıl bir emanetti devraldığı! Nasıl bir bağıştı! Nasıl bir hediyeydi! Aldığı emanetin azameti altında sarsılıyordu Ali. Peygamberin sözleri geldi aklına. Daha küçük, terü taze bir kızken gözü gibi sevip koruduğu Fatıma'nın elinden tutarak şöyle demişti: “Bu kızımı tanıyan iyi tanısin! Onu tanımayana tanıtıyorum. O Muhammedin kızıdır. O benim parçamdır. O benim kalbidir. O benim canımdır. O benim iki yanımın ortasındaki ruhumdur. Ona eziyet eden bana eziyet etmiş olur. Bana eziyet eden de Allah'a eziyet etmiş olur.”

Aldığı hazinenin altında titredi Ali. Fatıma'yı daha iyi tanımak, daha iyi bilmek, daha derinden anlamak her şeye bedeldi. Neydi onu farklı kılan.

Onunla aynı yuvada büyümüş, aynı sürahiden su içmişlerdi. Melek Cebrail'in farklı esintisini Peygamberden sonra ilk hissedenlerdi

onlar. İnce bir edep, farklı bir terbiyeden geçmişlerdi. Bu Peygamber tedrisinde Fatıma'nın itina ile yetiştirildiğini de biliyordu. İnceliğine, iffetine, asaletine sözü yoktu ama ötesinde bir şeyler olmalıydı. Allah'ın Peygamberinden bu sözleri duymak için Fatıma'yı tanımanın çok farklı özellikleri olmalıydı. O güne dek narin bir Zühre çiçeği gibi gözlerden saklı olarak büyüüp serpilen Fatıma'daki sır neydi? Peygamber neden o kadar üzerinde duruyordu? Nasıl bir hazinenin başına varıyordu Ali. Derununda neler gizliydi bu Cennet çiçeğinin? Aynı çatı altında büyümüş olsalar da; onun mahrem perdeler gerisindeki halleri kimseye ayan değildi. Fatıma'nın iç dünyasını bilemezdi.

Resulü korumayı ve gözetmeyi ceht edinmişken başka hiçbir şey düşünmemiş, âlemini dağıtmamıştı. Aklı, kalbi, ruhu, sırdan öte sırlarının içinde hep O vardı. Allah'ın peygamberi ve onun davası. Gittiği yollara turab olmuşken gayrıya nazar etmemişti hiç. Kendini düşünmeye vakit bulamamıştı. Ne evlilik, ne eş, ne evlat. Hiçbir şeye yönelmemişti Ali. Hedefine öylesine kilitlenmişti ki Ali; Resulün kapısındaki devenin tüyüne zarar gelse cehdi ayağa kalkardı.

Fatıma'yla ikisi daha küçük yaşlardan o sorumluluğa girdikleri için başka hiçbir meşguliyet girememişti ruhlarına. Peygamberi gözetme çabası her ikisini de aynı potada pişirip olgunlaştırmıştı. Şib'de çektikleri açlık acıları gibi büyük sancılar girdi ruhuna. Ufkunu doldurmuş nurun aydınlığı başka şeylere bakmasına izin vermemişken, ilk kez merak etti onu. Kiminle evleniyordu. Bilmek istedi. Kimdi Fatıma? Nasıl biriydi? Peygamberin o kadar sevip korumasından biliyordu çok kıymetli olduğunu ama bir beşer olarak sıfatı neydi. İnsanların bu kadar sevgi ve ilgi duyduğu bu Peygamber kızı nasıl bir sarmalın içindeydi?

Vahyin zirvesinde göyermiş Zühre çiçeğini daha yakından tanıma arayışına girdi Ali. Emaneti büyük, aldığı yer ondan da büyüktü. Onu incitmeden, örselemeden, soldurmadan hep yeşil ve taze kalmasını başatabilecek miydi? Eski zaman nakkaşlarının ince duyuşlarla yontup işlediği mermer sütunlar açılmıştı sanki önüne. Bu kaderi yürüyüşe sağlam başlamak istedi. Evlilik öncesi her gencin yaptığı gibi o da; bu kararlar meşherinde attığı her adımı ciddi ve sağlam atmalıydı. Büyük bir merak içinde düşün gününü beklerken yüreğindeki heyecan dalga dalgaydı.

İkinci Bölüm

FATİHÂ'NIN “A”ŞIGIYDI ALİ

O, rahmândır ve rahîmdir.

(Fatîha, 3)

ALİ’NİN 1. BEKLEYİŞ GÜNÜ

SEVGİLİ’NİN CAN ÇİÇEĞİ FATİMA

Yesrib’in hurma bahçelerinde muhabbet halkaları vardı. İkrâm sofraları kurulur kalkar, yenilir içilir, kardeşliğe doyulmazdı. Bu sevgi sarmalının öznesi ise Sevgili Peygamber ve onun çok sevgili can paraları idi. O sofralardan birinde Fatıma’yı anlatılan:

“Ben ki Bereke idim”, diyerek söze başladı peygamberin dadısı. “Yemen çöllerinin altın renkli kumulundan sahrayı aşmış köleyim. Uzak diyarlardan gelen siyahî bir köle olsam ne çıkar. Leyli gecelere türküler düzen sahra kızlarının yüreği kadar yanık topraklardan geldim. Alev saçan yılanların gözleri gibi ölüm kaynayan kuyulardan çıkarak, kehribar renkli çöllere yürüdüm. Kara coğrafyanın toprak renkli çocuğu olarak bahtıma ışıkl gündüzler düştü. Yemen diyarından Hicaz topraklarına bereketle geldiğimi söylerler. Bunun için ‘Bereke’ dediler bana. Abdulmuttalip ocağında yanında bahtların en yücesine erdim.

Yeryüzünün en aziz Babasıyla, muhteşem kızının doğumuna şahit oldum. Çok şey gördüm, geçirdim. Sevgili’nin azizi Fatıma’da çok şey sezdim. Sırlar denizinin limanıdır o. Peygamberin tek sırdaşıdır Fatıma. Bilip sezen, sezip susan, sustukça çoğalan yüreğiyle gizler mekânıdır.

Aydınlık gündüzler gibi akıp giden bakışlarında gaybın kadim mühürleri saklıdır. Tihame gecelerinin ruhu uyandırıp ayağa kaldıran hoş nefesini hissederim onda. Avutan, rahatlatan, sarmalayandır.”

Yeni Müslümanlar peygamberin kızını merak ediyorlardı. Çok şey geçiyordu akıllardan. O ana kadar hep duydukları ama tanımadıkları

Fatıma kimdi? Nasıl bir hikâyesi vardı? Gözlerde saklı o meraklı iz-düşümle sordular:

“Ondaki sır nedir? Doğduğu ilk günden bugüne neler gördün kim bilir. Sırların sende kalsın ama biz onun aşikâre çıkmış hallerini bilmek isteriz.”

Ensarın kadınları ve kızları nefeslerini adeta tutmuşcasına beklerken Bereke’nin buruşuk yüzünün kıvrımlarında kadim hikâyeler saklıyken, o ana dek kimselerin duymadığı şeylerden bahsedecek gibiydi. Ketum insanlara yakışan vakur tutumuyla Fatıma’nın veladetini anlatmaya başladı:

“Mekke’nin Hanımefendisi Hatice’den dinledim: “Sıcak alizelerin geceye rehavet taşıdığı anlarda El-Emin yanımda yoktu. Alnında yalazlanan nurunu özlemiştim Muhammed’in (s.a.v.) Veda edip gittiği günden beri ses seda yoktu Sevgili’den.

Resulullah Ebtah denilen yerde otururken, Cebrail gelir ve O’na şöyle seslenir: “Ey Muhammed! Yüceler yücesi Rabbin Sana selam söyler. Kırk sabah boyunca Hatice’den ayrı kalmanı emreder.”⁷

El-Emin, Hira’ya tahannüs ibadetine çekilmişti. İhtişamlı yalnızlığının içinde Rabbiyle baş başaydı. O ıssız kutsallığın dinginliğinde kendimi yalnız hissederdim. O olmayınca bedenimdeki ruhum çekilir, nefesim kesilirdi sanki. Onunla evlendiğim için Kureyş beni terk etmişti. Artık eskisi gibi evime gelmiyor, birçoğu benimle konuşmuyorlardı. Bundan rahatsız değildim. Hak ile beraber olup halktan uzak olmak, Hak’tan uzak kalıp halkın yanında olmaktan çok daha iyiydi. Şeytan tüm söz silahlarıyla hücum ettiğinde “Lahavle Velakuvvete İllabillahil Aliyyül Azim!” çekerek, rahatlardım. Kulaklarımı nahoş sözlerle tıkayarak, kalbimi Hira’nın bağrındaki Aziz Sevgiliye açardım. Gece karanlığı çökünce, başımı örter, üzerime geniş giysimi alır, kapımı kilitler, virdimi yerine getirirdim. İbadetim bittikten sonra çıramı söndürür, yatağıma uzanırdım. Yattığım yerden Hira’yı seyrederdim. Hira’nın bağrındaki Sevgiliye dualar ederdim. Bazı vakit

⁷ Hatib el-Bağdadî’nin Tarihi, S/87; Zehairu’l-Ukba, Muhibbuddin Taberî, S4-S5; Biharul-Envar, 16/79-80

minik penceremi açarak tefekküre daldım. Varlık huşu içindeydi. Gecenin koyu karanlığında, hazinesinin kapağını açardı gökler. Bin bir cazibeyle kıpırdaşan yıldızlarla gece, gümüşü bir akışa geçerdi. O ısıltılı şehrayinde şehir derin uykularda, El-Emin ise Rabbini niyazdaydı. Dolunay gümüş tozlarını serperken Sevgili oradaydı. Kehkeşanın bütün ısıltısı Nur Dağı üzerine kümelenirdi sanki. O yönden gelecek bir esinti, bir koku canıma umut olurdu. Ancak sabırdı insanı aziz kılan. Yalnızlığa alışmışım.

Bir gece yarı uyumuş yarı uyanık bir hâlde iken bir ses duydum. Bir kapı tik takı... Gecenin bir yarısında o halkaya dokunan kimdi. O kapı halkasını sırf onun için yaptırmıştım. Sevgiliden başkası onu tıklamazdı. Seslendim: “El-Emin’den başka kimsenin çalmadığı o halkadan kapıyı çalan kimdir?”

Kapının arkasından gelen ses kalbimde akislendi.

“Aç kapıyı ey Hatice! Ben Muhammed'im.” (s.a.v.)

Kapıyı açtığım anda yüzüme mest edici kokusu vururdu. Bu dünyaya ait bir koku değildi o. O anki sevincimi unutamam. Büyük bir memnuniyetle kalbimin güneşini karşıladım. Çok sevinmişim. Kırk farklı güneş üzerime doğmuş gibiydi. Yüreğimdeki yalnızlık hissi tarumar olmuştu. O gelince yüreğim şenleniyor, gidince her yer ıpıssız ve kapkaranlık kalıyordu sanki. Kırk gecenin sonunda ona kavuşmakla yeniden doğmuş gibiydim. Ayrılığın hüznü kavuşmanın güzelliğini artırmak için değil miydi?”

Evlilik ihtimam ister. Küçük bir bebek gibi üstüne düşülüp nazlandırılmak ister. Şefkat yoksa büyüyemez, sakat ve noksan kalır. Şefkatle nefes alır, muhabbetle büyür o çocuk. Bu sebeple evlilik meveddettir. Vedud ayinesinin akislendiği yerdir. Eşe ta yürekten yâr olmaktadır. Sadakati ve vefayı diri tutmaktır. Candan öte can, özden öte öz, yârdan öte yâr bilmektir onu. Evlilik rahmettir ve ancak helalin te-bessümüyle güzelleşir. Evlilik sekinettir. Öfkeyi ve sıkıntıyı yok edip sindirmektir. Sevgi çeşmesinin başında muhabbeti yudumlayanlara evlilik berekettir. Çorak çölün bağrından sevdadan, vefadan ve hu-

zurdan nehirler akıtmaktır. El Emin'in yanında dertlerim un ufak olurdu. Evime, ocağıma sevinç sinerdi. O günlerde Fatıma'ya hamile kaldığımı fark ettim."

Dinleyenler pürmerak ...

Fatıma'nın doğum anını anlatırken az nefeslendi Bereke. Yemen işi alaca bürdesinin eteklerini toplarken devam etti: "Son hamileliği ona çok iyi gelmişti. Kırkın üstünde olmasına rağmen gencecik bir kız gibi dinç ve güzeldi. Hatice, Fatıma'ya hamileyken değişik haller yaşadı. Bebek daha doğmadan annesiyle konuşur, sohbet ederdi.⁸

Anlayamadığımız bir haldi bu. İsa Peygamber'in Allah'ın bir mucizesi olarak daha kundaktayken konuştuğunu duymuştum. Ancak ana rahmindeki bir ceninin, annesiyle konuşmasını belleğim almıyordu. Fakat o yuvada olunca buna şahit oldum. Hatice bebeğiyle arkadaş olmuştu. Öyle anların biriydi. Odada kimse yokken karnındaki bebeğiyle tatlı tatlı konuşurdu. El-Emin sorardı:

"Kiminle konuşuyordun, Ey Hatice!"

"Onunla," dedi. "Karnımdaki bebeğimle. Ben yalnız kaldığım zamanlarda onunla konuşur, sohbet ederim."

Şükrü sonsuzdu iki güzel yüreğin. Sevgi, şefkat, merhamet güzelliği içinde hamilelik günleri su gibi akıp gitti. Doğum yakındı. Mekke halkını büyük bir merak sarmıştı. Bebek kız mı olacaktı oğlan mı? El-Emin'in oğlu olmasına kimsenin tahammülü yoktu. Hatice'nin doğum sancıları başladığında namli ebelere haber gönderdi. Heyhat! Mekke ebeleri o zor anda gelmedikleri gibi bir de haber gönderdiler:

"Abdullah'ın yetimiyle evlenmekle ezberimizi bozdun. Soyluluk ve şerefın kurallarını çiğnedin. Kureyş'in görkemine hâlel getirdin. Şimdi git de bebeğini inziva ebesi doğurtsun!"

Aradan yıllar geçmiş olsa da gizli bir kinleri vardı Hatice'ye. Tavrı ve sözlerin her biri diğerinden acıtıcıydı:

"Kendine yazık ettin," diyorlardı. "Beni Mahzum'dan Amr gibi zengin ve şöhretli kişilerle evlenmeliydin. Ama sen hepsini reddettin.

Bize başkaldırdın. Malını, itibarını kimsesiz bir yetime layık gördün. Yükünü hafifletmek için sana yardım edemeyiz.”

O gece çok üzülmüştü Hatice. Bir yanda sancısı, öte yanda yalnız bırakılışı ve halkın acı sözleri içine oturmıştı. Onun El-Emin’de seziği nuru nerden bileceklerdi? O’nun ahlâk yüceliğini anlayamadılar. Tek değerleri para olan, akılları gözlerine inmiş bu insanlar onun azametini bilemediler.”

Dinleyici kadınlar Kureyşin bu aymazlığı karşısında şaşkındı:

“Doğum gecesinde bile bunu yapmak bir katılık alametidir. Kim bilir o anda neler yaşandı.”

Bereke devam etti:

“Abanoz ağacının çiçekleri görkemli evin duvarlarını boydan boya sararak dışarı taşmıştı. Havuzlu bahçenin şadırvanından tatlı bir su sesi şırıl şırıl yayılırken El-Emin’de zerrece telâş yoktu. İki ayağı yerde, iki eli göklerde öylece duadaydı. Ben ne kadar telaşlıysam o, o kadar sakindi. Onun sükûneti beni de rahatlatmıştı. Hatice’nin yanındaydım. Bir ara dalıp gitti, meğer o anda neler olmuş. Gördüklerini şöyle anlattı bana:

“Ben sancı çekerken, aniden kapının açıldığını gördüm. Selvi boylu dört güzel kadın içeriye girdiler. Buğday tenli, aydınlık yüzlüydüler. Hâşimoğulları kadınlarına benziyorlardı. İlk anda onlardan korkup ürpermiştim. Bakmaya doyamadığım bu kadınlar da kimdi? İçimden geçenleri okumuşçasına ‘Selam sana Ey Hatice!’ dedi melek yüzlü olan. Korkma dostuz biz. Sana yardımcı olmak için geldik. Biz senin Cennetteki kardeşleriniz,’ dediler.

‘Kimsiniz,’ dedim.

‘Ben Sara’yım! İbrahim Halilullah’ın zevcesi. Doğum sırasında çekeceğin zorlukları hafifletmek için bizi sana Allah gönderdi.’ Yüzü çok güzeldi. Bakmaktan kendimi alamıyordum. Hemen yanındaki kendini tanıttı:

‘Ben de İmran kızı Meryem’im. İsa Ruhullah’ın annesi. Korkma bizler yanınız.’

O esnada diğeri yanıma yaklaştı:

‘Ben Mezahim kızı Asiye’yim! Firavun’un eşi ve Musa’nın ikinci annesiyim,’ dedi. Şaşkınlığım büsbütün artmışken en sonuncusu sözü aldı:

‘Ben ise, Musa Kelimullah’ın ablası Gülsüm’üm. Bir kadının en özel halidir doğum. Her kadının hemcinsi bir kadına ihtiyaç duyduğu bu anda Rabbimizin emriyle geldik. Yardıma muhtaç olduğunu biliyoruz. Üzülme! Biz sana yardım edeceğiz,’ dedi.⁹

Sare sağıma, Meryem soluma, Asiye karşıma, Gülsüm başucuma oturdular. İçime tatlı bir sükûnet inmişti. Elimi tutup, sırtımı ovdular. Sık sık terimi silip kulağıma güzel sözler söylüyorlardı. Odaya hoş kokulu bir serinlik yayıldı. Ne yalnızlığım kaldı ne korkum. Kendi kendime:

‘Ey Hatice! Karnındaki şu bebek Rabbimin çok seveceği bir kul olmalı ki, dünya kadınlarının en ulularını ona ebe olarak gönderdi. Böyle bir baht kaç kişiye nasip olur,’ dedim.

Ağrım dinmiş, acım hafiflemişti. Cemaziyelâhir ayının yirminci gününde, o Cuma sabahında tanyeri ağarırken büyük bir emaneti sahibine teslim eder gibi dünyaya getirdim Fatıma’yı. Dört büyük kadın onu kucaklarına aldılar. Tertemiz ve pırl pırl doğmuştu. Gözümün ışığı artmıştı. Ortalığı farklı bir aydınlık kaplayıverdi. Göz kamaştıran bir aydınlık. Gözlerimi açamadım. Ellerinde gümüş ibrikler ve leğenlerle dolu bir sürü huri kızı etrafımda dönüyorlardı. Fatıma’yı elden ele vererek berrak sularla yıkadılar. Ardından süt gibi beyaz, mis kokulu, ibrışim örtülere sardılar. Tarifi olmayan bir âlemdeydim. Gözlerim kapalı, sesler duyuyordum. Minik bebeğim onlara selam veriyordu. Her biriyle tek tek ünsiyet kurmuştu sanki. Uyku ile uyanıklık arasındaki o yakaza âleminde çok şey gördüm, işittim:

‘Şahadet ediyorum ki, Allah’tan başka ilah yoktur ve Babam Allah Resulü nebilerin, eşim vasilerin ve iki oğlum ise torunların efendisi-dirler,’ diyordu bebeğim.

9 Zehâir-ül Ukbâ, s.44Beyt’ul- Ahzan; Şeyh Abbas-i Kummi

O yüce kadınlar bana:

‘Ey Hatice! Soyü çok bereketli olacak evladını kucığına al! O mübarek bir neslin annesidir. Ona iyi bak,’ dediler.

Sesleri ruhumda çınladı:

‘O duru ve pak bir neslin nüvesidir.’

‘Ona ve soyuna bereket ihsan edildi.’

‘Ona ve soyuna selam olsun.’

Gözlerimi açtığımda hiçbir yanımda yoktu. Yavrumu kucığına aldım ve emzirmeye başladım. Şaşılacak bir şeydi. Diğer doğumlarda çok az olan sütüm Fatıma'nın üzerine kaynayıp taşı. Büyük bir sevinç ve sürur içindeydim.”

Kimseden ses çıkmıyordu. Ensar kadınları ilk kez duydukları gerçek karşısında ürperirken, gözlerini Bereke'ye dikmiş pürdikkat dinliyorlardı. Devam etti:

“İyi dinleyin Canlar! Onun yaşamış olduğu doğum anı, sırlı bir haldir. Rüya mı, yakaza mı gerçek mi bilinmez! Ama bilinen o ki Hatice bu hamileliğinde çok özlü haller yaşadı. O günlerde Mekke'de cahili bir tutum vardı. Kız doğuran analar yüzlerini kapatıp günlerce kocalarına görünmez halkın içine çıkamazken Hatice büyük bir şükürle yavrusunu El-Emin'e uzattı. Sürur dolu kalplerle göz göze geldiler. Şükür dolu yüreklerle yavruyu teşyi ettiler. O güne dek çok doğum görmüştüm. Ama hiç birinde o anki muhabbeti, inceliği nezaketi göremedim.”

O doğum sabahında Sevgili, büyük bir sevinçle can çiçeğini bağrına basarak:

“O benim koklayacağım bir çiçektir, demişti. Allah rızkını verecektir.”¹⁰

Diğer çocukları dünyaya geldiğinde sütü yetmediği için sütaneye verirdi. Fatıma doğduğunda ise, sütü öylesine çoktu ki sütaneye ihtiyaç kalmadı. Kasım ve Abdullah'ın süt emme döneminde ölümü bizi sarsmışken, bu bebek babasının göz aydınlığı olmuştu.

Kız babalarına rızık yağarmış rahmetten. Bebeğin doğumuyla bereketimiz katbekat artmıştı. Hoş ve çoğalan bir sevinçti bu. Dördüncü kız bebeğin gelmesiyle oluşan bu mutluluk herkesi şaşırtmıştı. Nasıl bir sevgi seliydi, anlayamadılar. Kız evlada sahip evlerde yas ve hüznün çökerken El Emin'in evine güneş doğmuştu. Fatıma güneşi...

ALİ'NİN 2. BEKLEYİŞ GÜNÜ

FATİMAT'ÜL KÜBRA

Bereke bilge bakışlarını boşluğa dikmiş hiç durmadan anlatıyordu. Dinleyiciler adeta nefes almaya dahi mecal bulamazken “Ne yüce bir bahttır, dedi Ensar’dan yaşlı bir kadın. Kim bilir Allah’ın Elçisinin veladetinde neler yaşadınız!”

Gülümsedi Bereke. Yaşlı gözlerinin kıyısında ışıklar akislendi:

“O uzun hikâye, çok başka bir geceydi,” dedi.

“Merhamet sahibi Abdulmuttalib’in Yemenli kölesi olarak hayatımın o en anlamlı gecesini anmadan geçemeyeceğim. O gece yıldızlar salkım salkımdı. Zemzem kuyusunun suları yıldız akisleriyle kaynaşıyordu. O gece çok şey, pek çok şey oldu. El-Emin’in veladet gecesinde her yeri ışık kaplamıştı. Anlatılmaz güzellikler yaşadık. Sonrasında işittik ki; o gece Mecusilerin İstihrâbat’ta yanan yüz yıllık ateş sönmüş, Save Gölü kurumuş, Semave’yi su basmış, Farisilerin ise altın kaplama burçlarından on dördü birden yıkılıp çökmüş. Çok şey görüp yaşadım. Yavru beş yaşına geldiğinde onu Yesrib’e dayılarının yanına getirdik. Dönüş yolunda Âmine hastalandı. Ebva denen yerde ayrılıverdik kervandan. O çok nahif anne son anlarını yaşıyordu. Çekti yakınına yavrusunu. Gözlerinin içine bakarak ona bir şeyler söylüyordu. Eğildim üzerine hayatın tüm şifrelerini özetleyen bir şiirdi bu!”

“O ölüm anında ne söylemiş olabilir,” dedi bir genç kız ürkmüş gözleriyle. Yaşlı kadın anlamlı, derin tebessümüyle devam etti:

“Âmine çok özel bir kadındı. İnce ruhlu ve çok müşfikti. Ne fer-yat, ne isyan vardı halinde. Derin bir tevazu ve teslimiyetle yavrusunu bağrına bastı. Ölümünden ürkütüp, korkmaması için yavrusuna şiir yu-muşaklığıyla veda ediyordu. Yanaklarından yaşlar süzlürken fısıldadı:

“Ey En Sevgili!

Şu başıma gelene sakın üzülme

Unutma ki!

Her diri ölür

Her yeni eskir

Her yaşayan göçer

Ben de göçüyorum

Fakat göçerken de mutluyum

Geride senin gibi tertemiz

Bir evlat bırakıyorum.

Senin gibi bir evlada sahip olmanın

Sevinciyle bahtiyarım

O namla unutulmayacak,

Hayırla anılacağım.”

Vefat ettiğinde onu Ebva’ya defnettik ve çok ağladık. Sildim göz-yaşlarını Muhammed’imin (s.a.v.) ‘Kaderin buyruğu önünde boynu-muz kıldan incedir. Can, Allah’a aittir. Biz de O’na aidiz. Üzülme!’ dedim.

“Biliyorum,” dedi. “Ama anne yüzü hiç unutulmayacak bir yüz-dür.”

“Evet, anne yüzü hiç unutulmayacak bir yüzdü. İnsan ruhuna nakşolunur, asla unutulmazdı. Yanımda Amine’nin boş devesi bir de yetim yavrusuyla tanımadığımız bir kervana dâhil olduk. Çölü baş-tan başa derin bir kederle geçtik. Yavruyu Mekke’ye getirip dedesine teslim ettiğimde Abdulmuttalib’in bakışlarındaki acıyı unutamam.”

Bazı gözler nemlenmişti. Bereke hiç durmadan anlatıyordu:

“Fatıma’da babası gibi çok erken kaybetti annesini. Kureyş zulmünü artırdı. Dışarıda Ümmü Cemil’in ve Hind’in intikam çılgınlıkları vardı. Tef, zil ve şiirlerle putlara methiye diziyorlardı. Mekke üşüyordu. Gül yapraklarına düşen kırağılar gibi her sabah yanaklarında çiğdemler gördüm onun. Babasına soruyordu:

“Babacığım! O şimdi nerede!”

Sevgi ummanı baba kızının gözyaşlarını silerken:

“Sil gözyaşlarını yavrum, Annen, şu an kamıştan bir köşkün içinde yaşıyor. Sütunları inci, yakut ve mercanlarla bezeli, kamıştan yapılmış bir saraydadır,” diyordu.¹¹

Ak bir güvercin gibi gözü gözünün içindeydi babasının. Rahatlamak için soruyordu yeniden:

“Babacığım! Annem ... O şimdi nerede?”

Allah Resulünün Fatıma’yı avutmaya çalıştığı o anlarda Cebrail bir haberle gelmişti:

“Yüce Allah, Fatıma’ya Allah’ın selamını bildirmeni ve şöyle söylemeni buyuruyor: Annen, duvarları altın, sütunları kırmızı yakuttan olan zümrüt bir evdedir. O, Firavun eşi Asiye ile İmran kızı Meryem’in arasındadır.”¹²

Resulullah şefkatle Fatıma’sına ilette bu haberi:

“O şimdi yekpare inciden oyulmuş kamışlı bir sarayda yaşıyor kızım!”

Masum yüzü sevinçlerle dolardı Fatıma’nın:

“Şu bizim bildiğimiz kamış mı?”

“Hayır! Sütunları inciden olan içinde hiçbir gürültü ve sıkıntı olmayan bir saray,”

Ensar’ın yeni yetme kızları da aynı duygu yoğunluğu içindeydiler:

“Cennet nasıl bir yerdir,” dediler.

“Orada dört deniz vardır,” dedi emektar kadın. “Biri süttan, biri baldan, biri sudan, diğeri de şerbetten akar. Bu sular sayısız ikramla akar. Ufak taşları yakuttan ve zebircettendir. Toprağı misk ve

11 Haysemi, Mecmua’z-Zevaid

12 Bab-ı Menakıb-i Fatıma (a.s), s. 27

kâfurdandır. Miskten dağlar, nurlu sahralar ve engin ovalardan çok yükseklerle fışkıran pınarlar vardır. Orada Kevser ırmağı vardır. Kevser'in çevresi altındandır. İçi inciden, kaynağı yakuttandır. Toprağı misktendir. Suyu baldan tatlı, kardan daha beyazdır."

Çevresindekiler can kulağıyla dinlerken emektar kadın peygamberden duyduğu müjdeleri veriyordu:

"Cennette oyulmuş yekpare inciden çadırlar vardır. Uzunluğu altmış mil, eni otuz mil kadar genişdir. Cennette en aşağı mertebede bulunanın on dünya büyüklüğünde yeri vardır. Orada müminler birbirlerine şefaatt ederler."

"Şefaatt ne demek," diye sordu yeni yetme genç bir kız. Müşfikane cevap verdi:

"Yüce Allah'ın katında makbul kişilerin araya girerek günahkârlar için af dilemesidir. Bir çeşit yardım talebidir bu. Onların da cennete girmesi için bir ilticadır. Anneler babalar birbirlerine şefaatt ederler. Bir kimsenin babası yüksek mertebede olsa evladına şefaatt eder. O da yüksek dereceye çıkarılır. Yüce Allah babaların çocuklarına çocukların babalarına şefaattini kabul eder. Peygamberlerin ve salihlerin şefaati kabul edilir."

Konu Cennet olunca daha bir artmıştı heyecan. Emehtar kadın en içten, en samimi duygularla anlatmaya devam etti:

"Cennette gözlerin görmediği, kulakların işitmediği, akılların ermediği güzel nimetler vardır. Yüce Allah cennetliklerin hepsinden razıdır. Hiçbir zaman onlara gazap etmez. Orası çok aydınlıktır."

"Güneşten de mi aydınlık?"

"Orada güneş yoktur. Cennet Arş-ı Ala'nın nuruyla aydınlanır."

Bu sözler peygamberin onlara verdiği muhteşem müjdelerdi. Fatıma'da o müjdelerle güçlendi. Sabrın ve hakkın tavsiye edildiği bir yuvada hayata dört elle tutundu. Hatice'siz bir dünyada Hatice olmak için çokça çalışacaktı. Fatıma'daki olgunluğu ve mahareti görenler şaşkıındı. Yaşı küçük olsa da ona takılan lakap büyüktü: Fatımat'ül Kübra ... Çünkü annesinden sonra babasına en büyük desteği o verdi.

ALİ’NİN 3. BEKLEYİŞ GÜNÜ

FATİMAT’ÜL BETÜL

Olağanüstü edebi ve zarafetiyle bilinirdi Ümm-ü Ruman. Asıl adı Zeynep olan bu nahif kadın; vakur bir Mekke hanımefendisiydi. Anne şefkatiyle titrerdi Nebi kızının üzerine. O her eve gitmeyen, edebinden herkesle konuşmayan kadın söz Fatıma’ya gelince susamazdı. Betül lakabının anlamını anlatıyordu:

“Resul kızı Fatıma’nın bunun gibi daha birçok künyesi vardır. ‘Eşi benzeri olmayan’ demektir Betül. ‘Her türlü kirden arı ve çok temiz’ anlamına gelir. Gizemli bir güzelliğin hazinesi gibidir o. Namahremden çekinen demektir. İbadetine, iffetine ve temizliğe çok düşkünlere takılır bu lakab. Fatıma ise her haliyle Betül’dür. Yani temiz ve paktır. Boş işlerle meşgul olmayıp Rabbine yöneldiği için ona ‘Betül’ lakabı verildi.

Harama kilitlidir gözleri. Nur ayetleri üzerinde yaldızlanır: “Mümin kadınlara da söyle! Gözlerini haramdan sakınsınlar. Namuslarını korusunlar! Ziyinetlerini, görünmesi zarurî olan kısımlar müstesna, açığa vurmasınlar.”¹³

Fatıma’yı bilen yürek, Allah’ın azameti önünde iki büklümdür. O’nun Nazargâh-ı Barisinde her an edeb içindedir.

Fatıma’yı gören göz, harama nazar etmez. Çünkü göz haramla kirlenirse kalbin kapıları kilitlenir. Fatıma’yı tanıyan bir gönül, her azanın kadim bir hediye olduğunu bilir, gözetir ve korur. Rabbin yüce kelimayla titrer: “Allah, gözlerin haince harama bakışını da bilir, gönüllerin sakladığını da,”¹⁴ ayetinin şiddeti altında titreyendir Fatıma.”

“Ne yüce bir azameti vardır Nebi kızının,” dedi Remle.

“Müminun Suresi’nin ilk ayetleri sanki onu tarif eder. O ayetlerde, namazlarını huşu içinde kılanlardan söz edilir. Dünya ve ahirete faydası olmayan işlerden yüz çevirenlerden, zekâtını bihakkın verenlerden, ırzlarını ve namuslarını koruyanlardan bahseder Kadir-i Zi-

¹³ Nur Suresi, 3

¹⁴ Mü’min Suresi, 19

şan. Yüce ahlakın erdemlerini bildirir. Bana kalırsa Fatıma, Cennet ehlinin inceliğiyle terbiye edildi. Her anını bir ibadet neşvesi içinde geçirir. Namazını huşu ve huzu içinde eda eder. Emanete hıyanet etmez. İşte bunun için Betül'dür. Onun iffeti kadınlık âleminin duvaklı tülü, süsü ve örtüsüdür. Annesi gibi o da Tahire'dir. Tathir ayeti onun temizlenmiş olduğuna tanıklık eder.”

Vakit hayli ilerlemişken son cümlelerle özetledi Ümmü Ruman:

“Şu yaşıma dek onda gördüğüm ve tanıdığım muhteşem bir kişiliktir. Anladım ki; iffeti yüce olanın feraseti ince olur. Fatıma çok ferasetlidir. Emanete sadıktır, verdiği sözü tutar. Ahlakın yüksek burçlarından. İffetin ipekten örtülerine bürülüdür Betül. İşte bunun içi ona Fatıma Betül, deriz.”

ALİ'NİN 4. BEKLEYİŞ GÜNÜ

FATİMAT'ÜL KEVSER

Kaderin, en ince desenleri altın simlerle işlenirken Ali'nin annesi Esed kızı Fatıma'da oğlu kadar sevinçliydi. Göz ışığı peygamberin kızına kaim valide oluyordu. İçi içine sığmıyordu Esed kızının. Fatıma'nın doğumu daha dün gibi aklındayken ne çabuk geçmişti zaman. Heyecanlıydı:

“Hatice çok güzel bir kız almıştı kucağına. Ona bakmaya doyamıyorduk. Dolunay gibiydi yüzü. Siyah parlak saçları, uzun kirpikleri, ince kalem kaşlarıyla insanın içine tatlı ürpertiler salıyordu.

Nebi Hanesi mesut sevinçliydi ancak Mekke zalimlerinin yüzünde hasetli gülümsemeler vardı. Bebeğinin kız olduğunu duyunca birbirlerine müjde verdiler, ‘El-Emin’in soyu kesildi,’ dediler, ‘O ebterdir artık.’ Sevinçten çılgına dönmüşlerdi. Aynı günün akşamında ziyafet tertiplədiler. Ebu Süfyan çok sevdiği fıstıklı pilavdan pişirtti cariyesine. Ceylan çevirttiler çarçabuk. Çengi, çalgı, şamata içinde kahkahalar işitiyorduk. O alevden dilleriyle “Oğulları ölüyor,” diyorlardı.

“Hatice yaşlandı. Bundan sonra doğum yapamaz. El-Emin bundan sonra oğlan yüzü görmeyecek. Şimdi oturup da kızlarını büyütsün.”

Hoyrat kahkahalar yırtıyordu geceyi. Hezeyanlar peş peşeydi: “Bizim oğullarımız oluyor, kızlarımız ölüyor. Onun ise oğulları ölüyor, kızları oluyor.”

“Hani içimizden en görkemli kişi O’ydu!”

Üzerinden atlayıp geçtikleri en büyük cehaletin farkında değildi hiç biri. El Emin’in oğulları kendi ecelleriyle ölüyor, kız çocukları şükür ile kabul görüyordu. Onların oğulları sadece kibirlerini artırıyor, kızları ise kendi babalarının elleriyle diri diri gömülüyorlardı. Çöllerin derin katmanlarında “Ebettah,” çığlıkları vardı: “Beni bırakma Babacığım!” diye diye boğuklaşan sesleriyle kumlara gömülen kızların feryatları karşısında kör, sağır, dilsiz ve yüreksiz olan bu güruhun anlayamadığı çok şey vardı. El Emin’in yuvasında kız evlatlar sürur ve şükürle kabul görüyordu.

Ertesi günlerde As oğlu Vail, Sevgili Peygamber’le ayaküstü bir kaç kelam etmişlerdi. Vail kavminin yanına dönünce “Şu ebterle ne konuşuyorsun!” dediler.

Ebu Cehil elindeki deri kırbağı şaklatarak gür kahkahalar atıyordu:

“O soyu kesikle ne işin var!”

Güldüler, aşağıladılar, küçümsediler. Ama El Emin akıl almaz bir tahammül ve sabırla bekliyordu. Aymazlara ve cahillere eş olmazdı. Vahyin akışıyla birlikte Kevser Suresi nazil oldu. Nimetle külfetin iç içe olduğu şu imtihan dünyasında Rasulullah’a da verilecek nimetler için şükür gönderilmişti: “Sana Kevser’i verdik,” diyordu Rabbimiz. “Namaz kıl ve kurban kes!” “Sana kin besleyendir soyu kesik olan!” Ayetin anlamı açıktı. Allah’ın Elçisine teselliydi bu sure: “Sen onların sözlerine aldırış etme de nübüvvet makamının şükrünü eda için Hakk’a yönel; gönlünü, sadrını, bağrını O’na aç. Teslimiyet içinde davan dur,” anlamında bir müjdeydi bu.

Kevser bereket demekti ve cennette akan ölümsüzlük nehriydi. “Resulullah buyurdu ki: ‘Kevser cennette bir nehirdir. Onun çevresi

altındandır. Suyu, inci ve elmas üzerinden akar. Dibinde taş yerine inci ve elmas vardır. Kenarında inciden kubbelerle süslü bu nehrin suyu baldan tatlı, süttten beyaz, kardan soğuk, kaymaktan daha yumuşaktır. Toprağının kokusu miski ezferdir. Ondan bir kez içen asla susuzluk çekmez. O sudan zevk ve mutluluk için içer. Akışı zebercetten, bardakları gümüşten olup, gökteki yıldızlar kadar çoktur.”¹⁵

Kevser'in dünyadaki sembolü Fatıma'ydı. Rabbi onu Peygambere hediye etmişti. Ebter; güdük, kesik ve bitik demek iken Kevser onun zıddı olarak bolluk ve bereketle gelmişti.

Müminlere müjde, müşrikleri kahredici bir azaptı bu sure. İçi hınçla dolu olanlar morarmıştı. Kız bebeklerin evlattan sayılmadığı günlerde Rabbimiz kadının ne kadar kıymetli olduğuna parmak basıyordu. Ayette çok sırlar saklıydı. Geleceğe dair çok müjde... Fatıma dünya Kevseriydi. Kaynağından kopup çağıldayan ırmaklar gibi gürül gürül akacaktı. Kim bilir belki de o; Nebi neslinin kaynayan gözesi olacaktı. Ümmetin seçkinleri onun soyundan mı gelecekti. Aradan yıllar, yüz yıllar geçecek belki ama Fatıma'nın adı babasıyla bir anılacak ve sonsuza dek baki kalacaktı.”

Sükûnet bahçelerinin kadim konukları pür dikkat kesilmişken devam etti:

“Kullar içinde bir kul ve kadınlar içinde bir kadın iken o, Rabbin kadına verdiği değerini göstergesidir Fatıma. Kevser ise doğacak evlâtlarının çokluğu anlamına gelen bir işarettir. Hayır ve güzellik Efendimiz üzerinden kızı Fatıma'ya geçecek. Kuran-ı Azimüşşan'ın en çok okunan suresi iken Kevser, Peygamber hanesinin en çok dikkat çeken ismi Fatıma olacaktır. Bu ikramdan dolayı Rabbimiz:

“Biz sana Kevser'i verdik.”

“Sen bu nimetlere sahip olduğun için Rabbin için namaz kıl. Kurban kes. Şükrünü yerine getir. Keseceğin kurbanın etinden muhtaçlara yardımda bulun,” buyurur.

“Kevseri nasıl anlatır Fatıma?”

15 Müsned-i Ahmed, Tirmizi, İbn Mace, İbn Ebi Hatim, Darimi, Ebu Davud Tayalisi, İbn Münzir, İbn Merduye, İbn Ebi Şeybe

“Kevser Fatıma’dır. Babasından aldığı terbiyeyi bihakkın eda eder. Fatıma’nın kurbanı nefsidir. Benlik duvarını aşmış olup nefsini kurban ederek, Rabbinin istediği çizgiye yürümektedir. Fatıma suya benzer. Su gibi aziz ve berraktır. Dünyanın derdini, kederini yıkayan bir nehirdir o. Dertlilerin, çaresizlerin, susuzların, yolda kalmışların sevincidir. Nebi’nin bereketiyle her koldan gürül gürül akacaktır çağlar boyu. O nehrin kıyısına ulaşanlar sonsuza dek âbad olacaklar. Değip geçtiği yerleri zümrüte çevirecektir inşallah. “

“O nehrin kıyısına nasıl ulaşacağız!”

“Peygamberi çok sevip yolunda giderek elbette. Rızayı arayanlarla, kullukta yarışanların mekânıdır orası. Sevgiyi kuşananlar, affa sarılanlar, öfkesini yutanların ... Sabredip susanlar ona erecektir. Nehr-i kevser kıyısında gökteki yıldızlar kadar çok sayıda maşrapalar, maşrapaların içinde ise sonsuzluk içeceği vardır. İlim, irfan ve iyi ahlaka erenler ondan içerek Fatıma üzerinden hayra kavuşacaklardır.”

Misafir ve dinleyiciler Bilal’in ezan sesiyle dağılırken zihinlerde aynı güzellik vardı. Kevser suresinin sırrıydı Fatıma. Ona tükenmezlik hazinesi verilmişken çağlar boyu yâd edilecek bir güzelliğin akisleriyle titriyordu yürekler.

ALİ’NİN 5. BEKLEYİŞ GÜNÜ

FATİMAT’ÜL AZRA

Ensar kadınlarının sezgi ve anlayışları yüksekti. Munis, anlayışlı ve konuk perverdiler. Muhacire kucak açmaktan dolayı kendilerini bahtiyar addetmiş bu insanlar yeni dini daha çok tanıma ve daha iyi yaşama heyecanı ile yanlarına göç etmiş olanların muhacirlerin evvelini merak ediyorlardı. Çünkü onlar sevgili Peygamber’den yüce ahlakı ve yeni hükümleri kendilerinden önce tanımışlardı. Bundan dolayı onlara karşı büyük bir hürmet ve tazimle doluydular.

En çokta Nebi kızı Fatıma'ydı gönüllerine düşen. Onu daha yeni görmüşlerdi ve çok az tanıyorlardı. Ceylan bakışlı küçük kızların saçlarına hurma çiçekleri takıp süsleyen anneler, amber buhurdanlıklarla ortalığı tutsülerken; sahip oldukları her şeyi bir kelam uğruna terk edip gelmiş o güzel insanları hakkıyla ağırlama yarışındaydılar. Mekke'li misafirler anlattıkça şevkleri ve gayretleri artıyordu. Söz Fatıma'ya gelince gözleri merak dolu parılıyordu her birinin:

"Fatıma'nın bir adı da Azra'dır dedi misafir kadın. Lakap olarak kullanılan bu ismin manası 'ateşten azade olan' demektir."

"Güzel bir isim," dedi bir genç kız. "Buralarda öyle lakaplara pek rastlanmaz. Anlamı nedir!"

"İsa Nebinin annesi Meryem de bu lakapla anılır. Azra, 'zede almamış' demek. Bakire kızlar için söylenir bu kelam. Göz görmemiş gül, el değmemiş inci, ayak basmamış kum, en berrak su gözesidir manası."

"Güzel bir anlamı varmış. Kim bilir hangi vafından dolayı ona bu lakabı verdiniz."

"İffet ki, insana Rabbin kadim emanetiyken onu koruyanlara Meva Cennetleri sunulacak.

Fatıma da babasından sonra Cennet'e ilk girecek kişidir. Cennete girecekleri babasıyla birlikte o karşılayacak. İffetini koruyan gençlerin umut ışığıdır. Mahşer günü arşın gölgesinde gölgelenecek olan gençlerin öncüsü olacaktır."

"Ne güzel bir müjde bu!"

"İffet güzelliğin sadakasıysa eğer, Fatıma o sadakayı gençliğiyle ödeyendir. Bedenle birlikte ruhu ve kalbi korumaksa iffet; Fatıma'nın iffeti süt gibi beyaz ve tertemizdir. Fatıma'nın gölgelendiği arşın altında kendi gibi olanlar toplanacaktır. İffet atına binenler mahşer günü sıratı berk ve burak hızıyla geçecektir. Şimşek gibi hızlı bir geçişle alevden kurtulacaklardır. Ne mutlu iffetini, gözü gibi aziz bilip koruyanlara... Onlar ki Azralardır. Azralar ise Fatıma'nın yoldaşlarıdır. Onlar korudukları o emanetle Cennet'in has bahçelerinde, üzerlerin-

de iffet libaslarıyla göz kamaştıracaklardır. Selam olsun Azralara. Ve Nebi kızı Fatıma'nın edebiyatla bezenenlere!"

Misafir sözünü bitirirken hoş, tatlı bir meltem sıcaklığın rahavetini dağıtarak yüzlerde dolanıyordu. Sözü şiire bağlayanların yüreğinde sevgi ve selam vardı:

*Adı Azra'ydı, Zehra'ydı, Fatıma'ydı
Sevgi bahçesinde açmış taze goncaydı
Çağlar üzerinde adı Ümmü Ebihaydı
Yerde Zühre çiçeği, göklerde süreyyaydı.*

ALİ'NİN 6. BEKLEYİŞ GÜNÜ

FATİMAT'ÜL ÜMMÜ EBİHA

"Fatıma, benden bir parçadır. Ona eziyet veren bana eziyet vermiş olur.

Onu sevindiren beni sevindirmiş olur."

Hız. Muhammed (s.a.v.)

Hüzün yılıydı. Ali o günlerde babasını, Fatıma ise annesini kaybetmişti. Zihinlere kazınmış anılar vardı. Fatıma kimselere görünmeden babasını takip ediyordu. Minik parmaklarının ucuna basa basa Peygamberin izini sürüyordu. Işığa uçuşan kelebekler gibi dönüyordu babasının etrafında. Hiçbir zaman ondan ayrılmıyor, hüznünü giderme noktasında çırpınıyor, babasına teselli veriyordu.

O korkunç günde Ali uzaktaydı. Resulullah Kâbe önünde huşu içinde namaz kılıyordu. Ebu Cehil ve arkadaşları akıl almaz bir hile gerçekleştirmişlerdi. Daha yeni ölmüş bir devenin işkembesini gösteren Ebu Cehil:

"Şu kan bulaşığı işkembeyi, kim götürüp onun ensesi üzerine koyacak," demişti.

Ukbe bin Ebu Muayt bu çirkin işe soyunmuştu. Koşarak gidip işkem-beyi almış Peygamberin iki omzu arasına koymuştu. O temizler temizi Sevgili, secdeden doğrulamamıştı. Cahil güruh çığlık çığlığa gülüşüp eğleniyorlardı. O kadar ki, gülmekten birbirlerinin üzerine yıkılmışlardı.

Kimsecikler yoktu ortalıkta. Koşup kızına haber verdiler. Fatıma Mekke sokaklarını uçarak geçmiş, soluğu babasının yanında almıştı. Babasını o halde görünce o pis bulaşığı kaldırıp müşriklere doğru fırlatmış, minik elleriyle babasının elbisesini temizlemişti. Bunu yaparken hem ağlıyor hem de onlara ağır sözler söylüyordu. Müşriklerden hiç kimse Fatıma'ya cevap verememişti. Resulullah namazdan kalkınca ellerini açmış:

“Ya Rabbi! Şu azgın topluluğu sana havale ediyorum,” demişti.

Sonrasında ise Bedir ovasında o zalimlerin birçoğunun cezasını kendi elleriyle vermişti Ali. Zulmün kumpasçılarını ayaklarından sürüyerek, Bedir kuyularına bırakmışlardı.

Onların akıl almaz zulmü altında oradan oraya koşuşturan Fatıma'nın çaresizliği idi akıllarda kalan. Cebrail'i bile arkasında bırakıp Kab-ı Kavseyne yükselen Peygamberin gönül tesellisiydi Fatıma. O küçük yaşında bile ne çok şey başarmıştı. Babasının etrafında can-hıraşane dönmesi Allah'ın Elçisi'ni duygulandırırды:

“Fatıma'm,” derdi. “Bu kızım, babasının annesidir.”

“O benim annemdir,” diyordu kızına. “O benim annemdir.”

Ondan gördüğü edepten, merhametten ve saygıdan çok hoşnuttu.

Hüzün yılından sonra adı “Ümmü Ebiha” olarak kaldı Fatıma'nın. Babasına anne gibi şefkatli olan... Ona her koldan destek ve fedakârlık yapan evlat bahtiyardı.

“Ümmü Ebiha” diyordu yakınındakiler. Ali de onu öyle bilmişti. Bütün annelerin sevgisi kadar şefkatle dolu bir yürek taşıyordu Fatıma. Başkası için ağlayan, başkası için sevinen ve başkası için çırpınan bir sevgi andelibiydi o. Kimsede olmayan bir merhamet denizi taşıyordu yüreğinde. O merhamet denizi kim bilir kaç yüreğe sığacak kadar büyüktü. Çünkü o Allah'ın peygamberine Ümmü Ebihaydı.

ALİ'NİN 7. BEKLEYİŞ GÜNÜ

FATİMAT'ÜL BİNT-Ü NEBİ

Müthiş bir bekleyiş süresiydi bu. Resulullah düşünle ilgili tek kelam etmiyordu. Heyecan, merak ve bilinmezliklerle iç içe gün gün bekliyordu Murtaza. Nebi'nin vahyin kesintisi anlarında yaşamış olduğu “kabz” halini yaşıyordu sanki. Yağmur öncesi boğukluk ve sıkıntılı hal gibiydi. Esasında her insan hayatın her halinde o kabz hâline tutulabilirdi. Tıkanıklık, belirsizlik ve sabır...

Peygamberlik ağacının son meyvesi Fatıma'nın ismi anlam yük-lüydü. Ateşten men edilen ve kesik olandı manası. Yerde Fatıma Be-tül iken; göklerde Nuriye'ydi. Rabbi Rahim'in “Fâtır” tecellisiydi. İsmi akislerini taşıyordu.

Peygamber bir gün Murtaza'ya:

“Ey Ali,” demişti. “Kızım Fatıma'nın ‘Fatıma’ olarak adlandırılma-sının sebebini bilir misin?”

“Allah'ın Resulü daha iyi bilir.”

“Allahu Teâlâ onu ve dostlarını, cehennem ateşinden ayırıp uzak-laştırmış olduğundan dolayı ona bu isim kondu.”¹⁶

“Kötülükten kesik, Cehennemden kesik, ateşten kesikti” manası. Fatıma demek “fetm edilmiş” demekse eğer, kötü ve nahoş olan her şeyden kesik demek değil miydi? O öyle bir bereket burcuydu ki onu vasfetmeye yürekler dayanmazdı. Bu sebeple hiç kimse Fatıma'yı gerçek anlamıyla tanımaz, tanıtamazdı. Fatıma'yı seven ve yolundan gidenlere Cehennem haram mı kılınmıştı acaba. Sevmekten maksat ona benzemek, gittiği yollardan yürümek değil miydi? Şehre gül ra-yihası indi. Zümrüt vadilerin vahalarından kopup esen tatlı imbatlar sardı ruhları. O huzurla nefeslendi Ali.

16 Avalim'ul- Ulum ve'l- Mearif, c. 11, s. 30

ALİ'NİN 8. BEKLEYİŞ GÜNÜ

FATİMAT'ÜL DÜRR-İ YEKTA

“Onları gördüğünde kendilerini saçılmış inci sanırsın.”

19/197

Fatıma'nın etrafındakiler onda gördükleri farklılıkları aşikâr ederek Nebi kızının ne denli farklı olduğunu nazara veriyorlardı. O günlerde Medine'de müminler arasındaki hemen her göz, her gönül, her akıl vahyin müjdesiyle bir değişime girmişken duyacakları her şey çok önemliydi.

Medine'nin kadınlarına Fatıma'yı anlatıyordu Mekke'li misafirler:

“Güzelin güzelliğini artıran çirkinin çirkinliğidir,’ derler ya hani. Fatıma şu gri dünyanın çakıl taşlarıyla dolu zemininde göze çarpan bir Cennet incisi gibidir. Güzellik denizlerinin cevheri onda gözüktür. Daha yanına varmadan rüzgârı çeker götürür sizi. Şam amberi mi, Yemen miski mi, ecnebi gülü mü bilmem ama eşsiz güzellikteki kokusuyla insan aklını başından alan Peygamberin can paresidir o. Nasıl tarif etsem. Dürr-i Aden mi desem, vasfını nasıl anlatsam. Aden mi, Serendip mi yoksa Amman mı bilmem. Bildiğim tek şey onun dünyaya ait değil Cennet’e ait yekta bir inci tanesi olduğudur. Bu benzeri olmayan Dürr-i yekta, Allah Elçisi'nin göz ve gönül aydınlığıdır. Onunla güler, onunla sevinir. Efendimiz'in gönül hazinesinden bir parçadır Fatıma.

İnci ile gözyaşı arasındaki benzerlik neyse Fatıma ile gök ehlinin alakası odur. İkisi de saf, duru ve berraktırlar. Fatıma bir Peygamberin incisidir ki Dürr-i Yekta koyduk adını. Gelmiş geçmiş hiçbir peygamber kızı onun kadar tevazulu ve seçkin değil. Yeryüzünde hiçbir anne Fatıma gibi kız doğurmadı. Hiç bir baba Fatıma gibi kızı sahip olamadı olamayacak. Habibullah bu kızını çok sever. Sedefinde saklı tuttuğu incisine kıyamaz. Cennetin bu yetmişinci incisi dünya kadın-

larının mücevheridir. Fatıma'yı gören göz serap görmez ve çölü vaha bilmez. Aşkı hakkıyla yaşar, ucuz zevklere aldanmaz. Behimi hislere tenezzül etmez.”

Geceye Fatıma'nın tarifinden inciler dizen kadınlar Mescid'e her gelişlerinde onu sedefinde saklı inciler gibi ak örtüler içinde en arka safta bulurlardı. Hali, duruşu ve edebiyi ona hayran olanlar Fatıma'nın günahattan kesik sırrına tutunurlardı. Onun bu saklı hâli yekta inciler gibi gönül denizlerinin dibinde büyüdükçe gelip geçecek çağlara hep gülümseyecekti.

Mahşere kadar...

ALİ'NİN 9. BEKLEYİŞ GÜNÜ

FATİMAT'ÜL ZÜHRE

Gecede söz biter, kelimeler tükenirken bu kaide Yesrib geceleri için geçersizdi. O şehirde geceler gündüzlerden daha aydınlık akardı. Rüyaların ve uykuların nadir uğradığı bir yerdi orası.

Sabaha kadar Peygamberin nuruyla ayakta kalabilen müminler için uyku birkaç dakikalık mola vakitleriydi. Ömrün bereketini sürenlerdi onlar. Ali, gün boyu ayakta, sıcakta, tozda, çölde, seferde iken uyku onun gözlerine haramdı sanki. Az birkaç nefeslenmekle yeniden toparlanıyor, hayata koşabiliyordu. Muhacir kadınların anlattığı her kelimeler doğru ve noksansız...

“Ey asalet göğünün Dolunay!

Ve ey güzellik tahtının kutlu gelini!

Güneş bütün cesametiyle Allah'ın emrine muti bir neferken sen her an o güneşten aldığın ışıqla parıldıyorsun. Güzele ayna tutmuş bir yürek nasıl ışıldamaz ki. Sen yürek şafafına Rabbinin rızasını ve Habibinin hoşnutluğunu koyduğun için baştan başa nur kesilmişsin Ey Fatıma...

Ey Edep! Ey Vera!

İnsanlık seması seninle birlikte üç kadınla ışıldadı. Asiye gibi sabırlı, Meryem gibi iffetli Hatice kadar merhametli ve cömert yüreğinle sen çağlar boyu hep anılacaksın. Yıldızın çağlar boyu hep o namla parıldayacak. Seni sevenlerin yıldızı da sana yakındır ki adını anmaya doymuyorlar. Işığınla onlar da parıldasın Ey Zehra!

Ey Nebevi bahçenin Yasemeni. Ey Asalet ırmaklarının en temiz, en berrak, en durusu! Ey Vahiy nehri kıyısında gövermiş Gül-ü Nebi! Benden seni tasvir etmemi istiyorlar. Ama bilmiyorlar; hangi kelim, hangi söz seni tasvir edebilir ki. Sen ki; asaletini, huyunu ve ahlakını on sekiz bin âlemin sertacı Muhammed-i Kibriya'dan (a.s.m.) alansın. Hangi akıl seni kavrayabilir. Hangi söz seni tarif eder. Hangi yürek kuşatabilir.

Seni bilmeyen bir ruh nerden bilsin ki; sensiz hayatın bir yanının hep çöl ve çorak kalacağını. Seni tanımayan kadınlığın cevherini bilemez. Seni görüp tanıyan bilir ki bu dar dünyanın sıkıntıları geçicidir. Sana eren yürekler asla karamsar olmaz. Seni bilen ve seven ebedi bir müjdeyle sevinir. Ey Kadınlık Semasının Andelibî! Edep gerdanlığının orta taşı sen iken; halindeki asalete ve mahviyete hayran olmak elde midir?

Defineler harap yerlerde saklıyken; sen bizim yıkık gönüllerimizin definesi oldun. Haşre dek bizi ayakta tutacak bir ışık ve bir umut-sun Ey Fatıma. Ruh çölümüzün çorak ve kavruk ayıplarını görmezsin sen. Adı sanı unutulmuş yetimlerin gönül aydınlığında isminin tebesümünü gördüm. Horlanmış, itilmiş, derbeder olmuşların ruhunda ismin yazılıdır. Kalp denilen hanemizde kadınlık semasının güneşi olarak sen varsın. İnsan insanda hapis değildir ama en kadim konugudur. Sen Nebiyi Kibriya'nın bize sunduğu bir gül-ü Reyân'sın. Itirınla ferahladık, hatrınla aydınlandık. Nurla kavisli kaşlarının arasından akan Kevser'le o sonsuz çağıldayışlardan pırıltılar sıçratıyorsun. Namı züht, zümrüt ve Zühre olan... Tut yüreğimizi ne olur. Ellerimizi bırakma..."

ALİ'NİN 10. BEKLEYİŞ GÜNÜ

FATİMAT'ÜL HAYRİYE

“O Rahman’ın kulları, yeryüzü üzerinde alçak gönüllü olarak yürür ve cahiller kendilerine muhatap oldukları zaman da “selam” derler. Onlar Rablerine secde ederek ve kıyama durarak gecelerler.”

(Furkan, 63-64)

“Fatıma’nın feraseti geceyi delen şafak gibi aydınlık ve kuşatıcıdır. Hayır ve güzelliğin kapısıdır o. Nebi nasıl Allah’la kul arasında kurtuluş köprüsüyse Fatıma da Nebi’yle bizler arasında hayır köprüdür. Fatıma’nın şahsında kadının kimliği, duruşu, kıymeti anlaşılır.

İnsan, nefsin hayvani yönünü insanileştirmek için burada değil midir? İnsan olmanın deruni zevkini tatmadan, bilemeden ve çöze-mededen göçüp gitmiş olmak ne büyük ıstıraptır. Sonsuza dek sürecek bir pişmanlık ve ömür günlerinde bunun farkına varmadan yaşamak. Ah aldanişlar, boş istekler... Adi hazlar, haram lezzetler... Hayvani mertebelerin afetinden hayra çevrilen yön çizgisinde işaret taşıdır Fatıma. Ah nefis, ah kör kuyu, ah feci aldanişlar.

Fatıma’yı tanıdıkça deni hazlardan uzak kalmayı bildik biz. Hayrı sevmek güzelliklere talip olmak demektir. Bunun için ben bütün bu aldanişlardan beri durmak üzere Fatıma’ya benzemek istedim. Hep hayır için akan bu Kevser Nehri’nin ucu bucağı yoktur. Hali ve duruşuyla serapa hayriyedir Fatıma.”

ALİ'NİN 11. BEKLEYİŞ GÜNÜ

FATİMAT'ÜL HURİYE

“Kızım Fatıma, insan hurisidir.” Hz. Muhammed (s.a.v.)

Peygamber damadı Ali’nin ufkunda farklı hedefler, muhteşem güzellikler varken nikâhına aldığı Fatıma’yı her geçen gün çok daha

yakından tanıyordu. Az taam, az uyku, az kelim olunca o hiç geçmeyecek olan anlar güzelleşiyor, zaman bereketleniyor, hayatın en ince anları bin ahenkle şekilleniyordu.

Medineli kadınların Fatıma'yı keşif yolculuğu büyük bir iştiaqla sürüyordu:

“Güzele meftun ve kemale muhtaçtır insan. Omzuna aldığı yük kadimdir. Dağın taşın kaçındığı emaneti kabul eden insan için hayat kolay olmamakla beraber, bir o kadar da güzel ve inceliklerle doludur hayat. Sonsuzluk suyunun kaynağını keşfedenlerin kazancı büyüktür. Hayatın ötesi içindir tüm gayeleri. Onlar vahyin pınarlarından su içenler ve içtiğini hayata geçirenlerdir. Onlara muhteşem müjdelere vardır. İnsanın, ne kadar hüsün perver, ziynete meftun, cemale müş-tak duygusu ve lâtifesi varsa, umumunu memnun edip doyuracak güzellikler vaat etmişken Yaratan, kulunun her duygusunu ayrı güzellikle okşayıp mesut kılarak tatmin edecektir. Bunun zor olmadığını göstermek içinde bize güzel kullarını gösteriyordu.

Fatıma o numune kullardan biridir. Maddî ve manevî her nevi ziynet ve hüsn-ü cemâle sahip mahlûklardı huriler. Son Nebi dünya yüzündeki kadınlar içinde en çok onu hurilere benzetirdi. Fatıma'nın makamı dünya yüzünde böyleyse, ötelerde nasıl olacaktı kim bilir? O huriler ki; giyindikleri yetmiş kat hüllelerden ilikleri gözükürdü. O kadar şaffaf, o kadar net ve duru. Nefsin yetmiş oyununu aşmış birisi için yetmiş kat güzellik miydi hülle? Orada, o kutlu mekânda; canların çekeceği, gözlerin zevk edeceği, akılların derk edeceği, kalplerin ereceği, ruhların doyacağı o güzel mekânda dünyadan gitme salih kadınlar, salih amellerinden dolayı hurilerden bile güzel yaratılacakları o kutlu âleme tuhaf bir şevk ve arzu hissettiler. İşte o anda ruha ilaç gibi inmişti Nebi'nin sözü. Allah Resulü'nün ifadelerinden onu duymak ne güzeldir:

“Kızım Fatıma, insan hurisidir. Cenneti özlediğimde, onu öperdim.”¹⁷

17 Tarih-i Hatib el-Bağdadi, 5/87; el-Gadir, 3/18

İnsan hurisi tabiri boş bir tabir değildi elbette. Çünkü Fatıma'nın içi dışından daha duru ve nettir. Özü sözünden, sözü özünden berrak bir insan hurisi... Belki de onun bu tabiiliği ve riyasızlığıydı onu huri kılan. Dosdoğru oluşuyla içinde; kin, gam ve günah barındırmayan... İnsani yanlarını en üst seviyelere çekmiş olarak şefkati kucaklayan. İmanı katık edişi, sevgiyi su bilişi, merhameti merhem kılıp sürüşü mü yoksa nefsi ani tuzaklardan arındırmışlığı mıydı onu huri kılan? Nefsi hizmetkâr kılmaksa iş; Fatıma bunu en muhteşem şekilde yapıyor. Nefsini Rabbine kurban eylemişken hiç bir şeyde gözü yoktur. O nefis ki kulu derbeder edendir. En kör kuyusu ise haz peşinde koşmaktır. Yeme, içme, uyuma konuşma, giyinme, gezme fiillerinde haddi aşanların tuzağıydı. Bütün bu yönleri ıslah ede ede yükselmiş duru bir nefisti onunki. Gilmanlardan ve Vildanlardan öte huriler, hurilerden öte dünyadan gelme kadınlar, o kadınlardan öte dört seçilmiş kadın. Mezahim kızı Asiye, İmran kızı Meryem, Huveylid kızı Hatice... Onlardan biriydi Fatıma. Dünya zamanlarına teslim edilmiş kadim emanetti. Siyah çamurlu topraktan renk renk gülleri çiçekleri var eden kudret, dünya üzerine Fatıma gibi bir güzellik sunmuştu. Rabbinin rızasına ermiş bir kula değer biçilir miydi?"

Medineli kadınlar büyük bir saygı ve dikkatle Mekkeli misafirlerini dinlerken; Fatıma'nın hallerini anlamak ve tanımak onlara haz veriyordu.

Zulüm ve baskılardan Habeşistan'a göç etmiş, inancı için çok çileler çekerek ikinci hicretini yapmış Ümmü Seleme şunları söyledi:

Bir gün O'na "Ya Resulullah! Dünyadaki kadınlar mı, yoksa Cenneteki huriler mi daha iyidir?"

O bana;

"Dünyadaki kadınların üstünlüğü, yüzün astara üstünlüğü gibidir" buyurdu.

"Niçin?" dedim. Bana şöyle cevap verdi;

"Dünyadaki kadınlar namaz kıldıkları, oruç tuttıkları ve birçok ibadetlerde bulundukları için."¹⁸

"Cennet hurilerini vasfedebilir misiniz?"

Ümmü Seleme nahif anlatımıyla devam etti:

“Allah, hurileri ayak parmaklarından dizlerine ve göğüslerine kadar çok güzel kokan miskten, göğüslerinden boynuna kadar göz alıcı amberden, boynundan başına kadar beyaz kâfurdan yarattı. Üzerlerinde gelincik çiçekleri gibi kat kat yetmiş bin elbise vardır. Yürüdüklerinde yüzleri güneşin dünyaya parladığı gibi parıldar. Her tarafa aydınlık saçarlar. Elbiselerinin şeffaflığından dolayı ciltlerinden kalplerine kadar rahatlıkla görülür. Başlarında çok güzel kokulu miskten yetmiş bin zülûf vardır. Her etek katlarını toplayan hizmetçiler vardır. O hizmetçi ‘Bu velilerin elbisesidir, onların yaptıkları güzel amellerinin mükâfatıdır,’ der.¹⁹

Kalplere tatlı bir inşirah yayılmıştı. Cariye kızlar göz göze geldiler:

“Cennet hurileri böyle olursa eğer, hurileşmiş insanlar nasıl olacak kim bilir?”

“Gençliğin cazibedar tehlikelerine karşı imanla direnenlerin, hurilerin imreneceği güzellikte olacağını söylüyordu Nebi. Onlar harama bulaşmazlar. Harama nazar etmezler, haram sözden sakınırlar, haram lokmadan uzak dururlar. Onlar bedenlen insanlar arasındayken kalben ve ruhen Rableriyle birliktedirler. Fatıma hurileşmiş insanların ilklerindendir.”

Peygamberin kırk gecelik ibadetle ruhunun Rabbiyle hem dem olduğu bir vakitte müjdelenmişti Fatıma. Dünya yüzünde görülmemiş ve koklanmamış bir Cennet meyvesi olarak. Bu sebeple Nebi kızına her bakışta Cennet esintileriyle gelen lahûti kokular almaktadır: “Cenneti özleyince Fatıma’yı koklarım. Çünkü Fatıma insandan olma bir huridir.”

Ensar kadınları Fatıma hakkında duydukları karşısında derin düşüncelere daldılar. Kadının cinsi latif kısmıyla mı donatılmıştı Cennet.

Huriler ona mı benzedi? Peygamber tarafından “Yeryüzü Hurisi” olarak tanımlanmanın hikâyesi neydi?

Oradaki hurilerin güzelliği akılları baştan alırken dünya kadınları kim bilir nasıl olacaktı? Asıl mesele dünya hurisi kıvamına ge-

19 Ölüm, Kıyamet ve Diriliş, İmam-ı Şarani

lebilmek değil miydi? Dünyada iken Saliha sınıfına girmiş kadınlar hurilerden üstün olaksa Fatıma'nın makamı elbette büyük olmaydı. Şeytanla ve nefisle sürekli mücadele eden o kadınlar Cennet refrepleri üzerinde dünya günlerini mi yâd edeceklerdi. Hurilerin kat kat elbiseler içinde iliklerinin bile şeffaf ayna gibi gözükmesinin sırrı acaba bu güzelliklerin insanın da dünyada yaptığı ibadetleriyle mi ilişkiliydi? Yoksa Allah'a kulluk ve itaat için sarf ettiği ve haramdan alıkoyduğu bütün duygularına ayrı ayrı verilmiş mükâfat mıydı? Kendini haramdan koruyup helâl ile yetinenlerin her bir duygusuna Yüce Yaratıcı ayrı bir ikram mı sunacaktı. Yetmiş kat şeffaf hüllelerin her bir katı Cennet'in bir ziynetini mi temsil edecekti? O göz kamaştırıcı güzelliğin merkezi takva ve doğruluk muydu?

Mademki Yüce Kur'an'da bildirildi elbette akıl almaz derecede ikramlar ve güzellikler o has kullara sunulacaktı: "Dünyanın elemli çilelerine sabredip isyan etmeyen takvalı kadınlar hurilerden üstün olacak."

Öyle bir babanın kızı olarak Fatıma, gecesini ve gündüzünü Rabbi'ni razı etmek için doldururken Cennet kadınlarının sultanı mı olacaktı? Bu ne büyük bahtiyarlıktır. Kinin, hainliğin, hasedin olmadığı o muhteşem âlemde Fatıma Cennet kadınlarıyla beraber olacaktı. Huriler o Cennet kadınlarına özenirken o göz alıcı güzelliklere sahip Cennetlik kadınlar da Fatıma'nın tarif edilemez güzelliğine mi hayran kalacaktı? Yüce Allah hurilerde cennet cinsinden bir güzellik yaratmışken Nebi kızı Fatıma'yı yeni baştan kim bilir ne surette ihya edecektir."

ALİ'NİN 12. BEKLEYİŞ GÜNÜ

FATİMAT'ÜL MARZİYE

"Sen O'ndan razı, O da senden razı olarak Rabbine dön!"
(Fecr/28)

Berr ile bahrin almadığı emanetin ağırlığıydı yaşanan. Hu ile su seyrinde sevdâ, od ile türap meşherinde aşkı varlığı aziz kılan. O ka-

dim hürmetini üstlenmişti insan. Beşer ruhunun huzurdu aradığı. İş ki bu arayışlar harbinde onu bulanların sayısı çok azdı. Kimi billur kulelerde, kimi cevher denizlerinde, kimi zevk ve eğlence tünellerinde yitip giderken; aşka tutunanların katığıydı seveda. Adanmışlığın sırrına bağrını açanların sözü çoktu:

“Vahyin indiği günlerdi,” dedi misafir kadın Erva. “Ali o günlerde daha on yaşlarında masum bir çocukken hayatının miladını belirlemişti. Ona inkıyat etmişti. Herkesin düşmanca saldırıda bulunduğu, yanında tek bir kadının olduğu o günde kararını vermişti. Allah Resulü yanında ömür boyu kalacaktı ... Zorlamasız, baskısız, minnetsiz kabul edişyle tebessüm ettirmişti Peygamberi. O çetin günde duyduğu o kelimelerin cınlıyordu ruhunda:

“Ey Hatice! Artık bize rahat yok!”

“Sen haklısın,” demişti o büyük kadın. “Şunu bil ki Allah her zaman haklının yanındadır.”

O gün o bakışta, “etlerimizi lime lime etseler de seninleyiz Ya Resul.” der gibi bakmıştı Hatice. Fatıma annesinin dizinin dibinde küçük bir kızken daha o günlerde tanımıştı babasının gözlerindeki derin teslimiyeti. O tertemiz dimağına vahyin ilk cemresi düşerken direnmeyi bilmişti. Gayb çeşmelerinden akan Kur’an nuruyla dolar-ken dirayeti öğrenmişti Hatice. Kureyş için sofralar kurarken Fatıma yanındaydı. Ali, tebliğ daveti için Resulün akrabalarını toparlarken, Fatıma, minik elleriyle sofralar kuruyordu. Annesiyle birlikte evleri geziyor, davetin zorluğunu yaşıyordu. İnsanlara daveti götüren babasını izlerken hayatının en emin adımlarını atıyordu.

Habibi Zışan yılmıyordu. Mekke’de önu kesilince Ukaz, Mecenne, Zül Mecaz, Mürbed panayırlarına koşuyor ilahi kelamı yayıyordu. Resulullah’ın hanesine büyük saldırılar, hane halkında ise büyük ciddiyet ve vakar vardı. Şikâyetsiz ve kaygısızdılar. Rablerini razı etmekte yarışıyorlardı. Kureyş cehennemin orta yerinde yalnız başına bir çocuk ... Ne halinden şikâyet ediyor ne de içine atıyordu dertleri. Rabbinin buyruğu karşısında hep sabır ve memnuniyet içindeydi. Hayatın gamı ve kederi karşısında bir yaprak gibi oradan oraya savru-

lurken asla duruşunu bozmuyordu. Oysaki o gözünü açar açmaz sıkıntı ve yokluk görmüştü. Şib vadisinin uzun gecelerinde aç ve susuz sabahlamışlardı birlikte. Fatıma'nın gül renkli yanakları solar, benzi sararır; annesinin ve babasının çilesine dert katmamak için susardı. Onda görüp bildiği hiç tükenmek bilmeyen bir razı oluş makamıydı. Hiçlik ve acizlik içinde sonsuz Rahmete boyun eğişi, kula minnet etmeyişindeki tavrında perişanietten öte halinden memnun oluş vardı. Şikâyet etmeyiş, Rabbini hoşnut edip, O'ndan hoşnut olma niyeti idi. Kuru bir tevekkül hiç değildi. Kulun iradesi ve arzusu dışında cereyan eden olaylar karşısında ye'se girmeden Rabbine güvenip her sonuçtan memnun kalma haliydi. Fatıma, o küçük kız, bu hoşnutluğu kendine hal eylemişti sanki. Nasıl ki; İsmail o hal içinde boynunu bıçağa uzatmıştı. İbrahim, İsmail'ini seve seve Rabbine sunarken "Halilullah" sırrına ermişti. Meryem iffetiyle girdiği sınavı sabırla sineye çekmişti. Musa Nebi o sırda Nil'in bağrını delmişti. Resulullah "Hak Teâlâ buyurdu ki" der, "Kaza ve kadere razı olmayan, beğenmeyen ve belaya sabretmeyen, benden başka Rab arasın!"²⁰

Kulaklarında annesinin Ensar kadınlarına söylediği sözler Ali'nin:

"Hatice'den sonra biz dirayetli duruşu Fatıma'dan öğrendik ve teslim sırrına onunla erdik. Kureyşin alevli saldırısından kaçarak evimizi yurdumuzu terk ettik. Siz de bize evlerinizi canlarınızı açtınız ama biz zezemi özleriz. Mekke'nin havasına hasretiz. Zemzemden uzak kalmak bize ölüm gibidir. Kâbe'yi görememek onun o manevi cazibesinden uzak kalmak nasıl bir cehennemdir yaşayan bilir. Bu ortam değişikliğinden birçoğumuz sıtmaya tutuldu. Hastalandık, inledik ama çok şükür doğrulduk. Ama Fatıma. İşte onu gördükçe kendimize geldik. Fatıma için Kâbe anne kucağı gibiydi. Zemzemin bağrında büyümüş biri için ondan ayrı kalmak ne demektir? Haremî Şerif ona hava gibi azizken bir gün dahi ondan ayrılık narını dile getirmedi o. Ne şikâyet ne de isyan. Saç tellerinden, tırnak uçlarına kadar Rabbine karşı edeble doludur. Boş kelimelerle Rabbini incitmez sözleriyle. Bu edepsizliğe asla düşmez. O Rabbinden hoşnutluk

haliydi ki; İbrahim'e ateşi gülistan kıldı. Belayı bal, bakırı altın, külü gül kılan sırdır rıza.

Acıda ve sevinçte asla taşkınlık yapmaz o. Büyük bir edep ve saygıyla susar. Kaderi atkılarla örülen hayatın ilahi nakışlarını her an seyirdedir. Hayatın zevki ve metası başkalarını boğarken Fatıma'nın eteklerine dahi değmez. Dünyanın aldatıcı güzellikleri herkesi cezbederken Fatıma o gencecik yaşıyla; Allah için olmayan malın, mülkün, makamın, servet ve şöhretin zehirli bal olduğunu bilir. Hayatın her halinde başa gelene sabretmek ve razı olmak müminin en yüce mertebesidir:

“Rabbi ondan razı, o da Rabbinden razı” makamının yolcusudur Fatıma. Allah'ın rızasından başka bir şey aramaz. Allah'ın Resulü kızından razıdır. O'nun razı olduğundan Rabbi razı olmaz mı? Rabbinin rızasına aşk dolu koştuğu için Marziye'dir Fatıma. Çok itaatli ve alçak gönüllü olduğu için herkes tarafından sevilir. İnsanlarla olan ilişkilerinde ölçülüdür. Kimseyi incitip gücendirmedigi için de “Raziye” deriz ona. Kaderden gelen her şeye razıdır çünkü. Çile günlerinde bir kez olsun onun açlıktan ağladığını işitmedim. O sadece babasının uğradığı eziyetlere incinir, ağlar. Yüce Kelam o ve onun gibiler için “Rablerinin rızasını kazanmak arzusuyla sabrederler ve namazı dosdoğru kırlar ve kendilerine verdiğimiz rızıklardan gizli ve açıkça Allah yolunda harcarlar ve çirkinlikleri güzelliklerle yok ederler. İşte bunlar, bu hayatın akıbeti kendilerinin olacak olanlardır. Adn Cennetlerine girecekler, atalarından, eşlerinden ve zürriyetlerinden salih olanlarla birlikte olacaklar. Melekler de her kapıdan yanlarına girip şöyle diyecekler: ‘Sabrettiğiniz için size selam olsun. Ahiret yurdu ne güzeldir!’²¹

Rabbimiz, üzerimize sabır yağdır, sabrımızı artır. Namazı dosdoğru kılanlardan, senin yolunda infak edenlerden eyle bizi. Bizleri tüm sevdiklerimizi Adn cennetine mirasçı yap, orada selamınla seslendiklerinin arasına kat bizi.”

“Amin,” nidaları nahif tonlarla göğe yükselirken sineler söze, söz ise sükûta ermişti.

ALİ'NİN 13. BEKLEYİŞ GÜNÜ

FATİMAT'ÜL MUHADDESE

“Mekke, meleklerin dahi gıptayla baktığı kadim şehirdir. Bu şehirde doğmak bilene büyük şereftir. Vadi kadınlarının ebesiyim ben. Hangi can elime doğmadı, kimler elimde hayata merhaba demedi ki.

Hatice o günlerde çok meşguldü. Bir yandan iş takibi yapıyor, öte yandan çocuklarını terbiye ediyor, eve gelen gidenle ilgileniyor, fakire fukaraya koşuyor, dulu düşkünü gözetiyor bu arada bir de pişirdiği ekmekleri ikindi serinliğinden istifadeyle Hira mağarasına götürmek istiyordu. Hira mağarası, Mekke yakınlarındaki bir dağın Kâbe'ye bakan yamacında bulunuyor. Peygamber orada sık sık inzivaya çekilirdi. Hatice onu sürekli kollardı. Dağın belli yerlerine parayla tuttuğu gözetleyiciler yerleştirmişti. Ona bir şey olmasın diye.

Fatıma o günlerde küçük bir kız olduğu halde annesine en büyük destekçiydi. Onun masum yüzü her an ona yönelikti. Rüyası, hülyası, sevdası babası olmuştu. Yaşıtları sokakta oynarken o evden çıkmak istemezdi. Çocukluğun safiyeti ve masumiyeti içinde oyunla, düşünle değil büyük davaların uğraşısıyla dolu dolu geçti. Hatice'nin evi Müslüman olduktan sonra eziyet gören kadınlar, açlar, hastalar, yaşlılar için bir sığınak yeriydi sanki. Fatıma o küçük yaşına rağmen annesi gibi ikramı çok severdi. Gelen misafirlere sofraya kurar, kaldırır, yapılması gereken işlerde büyük bir çabukluk ve pratiklikle annesine yardım ederdi. Onların sofrası herkese açıktı; hele de garip gurebaya. İman ettiği için eziyet gören köleler, yoksullar ve garipler oradaydı. Mekkeliler kadınlar ve genç kızlar ellerine geçeni giyim kuşama ve güzel kokulara harcarken o, yoksullara harcıyor, onları giydiriyordu. Fatıma, annesinin ticaret yolculuğundan dönen kervan yüklerinin cazibesine kapılmadı hiç. Yaşıtları incik, boncuk yarışındayken o sadece bakıp geçerci. Gözü ve gönlü tok bu Nebi çiçeği babasını çok özliyordu. Onun tatlı tebessümünü, şefkatli kucaklayışını, sevgiyle bağrına basışını... Resulullah ilk emri alıp dağdan indiği günde Hatice

ve kızları tek tek kelime-i şahadet getirip Müslüman oldular. Fatıma babasının sırrını kimselere söylememesi gerektiğini kavramıştı. Evlerinin kapısı çok sırlar örterken o çatının altında kimselerin bilmediği, akıl sır erdiremeyeceği olaylar yaşanıyordu. Henüz açık davet izni verilmediğinden vahyin nüzulü büyük bir titizlikle saklı tutuluyordu. Resulullah gelen ayetleri ilk olarak eşine, kızlarına birkaç Müslümana okumuştı.

Henüz umuma açıklama emri gelmemişti ve Peygamberin arkasında ilk saf tutan onlardı. Hatice, kızları ve Ali... O uzun kıyamlarda okuduğu ayetler dem ve damarlarına işlerdi Fatıma'nın. Vahyin açık gözesinden su içenlerin ilklerinden olmak o çocuk yaşında ona nasip olmuştu. Gök okulunun ilk talebelerinden olan Fatıma her şeyden haberdardı. Onun duru hafızası vahyin berrak aksiyle aydınlanırken Muallime vafına mazhar olmuştu. Mekkeli küçük kızlar günaha davet eden şarkı ve şiir sözleri ezberlerken; Fatıma ilk ağızdan Kur'an ayetlerini hıfz ediyordu. Vahyin ilk yankıları ruhunda mâkes buldukları şahsiyeti güçleniyordu.

Nebi, Mekke'nin gizemli akşamlarında kendisine vahyolunan Kur'an ayetlerini okuyarak, tazarru ve niyazla yalvarırdı Rabbine. Hatice ayetleri dinlerken haşyetle ürperip, gözyaşlarına boğulur, Fatıma büyük bir huşu içinde onları seyrederdi. Duydukları ayetlerden simalarının renkleri değişirdi. Hesap gününün dehşeti...

Semanın çadır gibi yırtılıp açılacağı an, güneşin dürüleceği, yerlerin hallaç pamuğu gibi tarumar olacağı, dağların yerinden oynayacağı, arzın bağrında saklı kalan sırların fırlatıp atılacağı gün... Boynuzsuz keçinin hakkının boynuzlu keçiden alınacağı gün... Kıl kadar iyiliğin ve kıl kadar fenalığın karşılıksız kalmayacağı o günün hesabı çetin olmalıydı. Kimileyin külçe gibi ağır sorumluluk hissettiren ayetler... Ceza, nankörlük, yemin... Bazen de müjde, sevinç, göz aydınlığı... Fatıma'nın nurdan siması renkten renge girerken, kalbine ve ruhuna vahyin gök kuşakları inerdi. Dünya ötesi renkler, ahenkler, sesler içinde büyüdü Fatıma. Öyle sırlara vakıf oldu ki âlemde mahfuz, kalplerde gizli kaldı.

Resulullah gelen ayetleri gece boyu okur, Fatıma dinler, ezberler, dem ve damarlarına nakşederdi. Nefsânî terbiyeyi o kadar iyi yapmıştı ki farklı haller içindeydi. Meleklerin gökten inip bir İmran kızı Meryem'i çağırışları gibi Fatıma'ya da seslenirler:

“Ey Fatıma! Allah Teâlâ seni seçmiş, seni arındırmış ve seni bütün kadınlardan üstün kılmıştır. Ya Fatıma! Rabbine ibadet ve itaat et; O'na secde et ve rükû edenlerle beraber rükû et.”

O, meleklerle konuşur, melekler de onunla konuşur.²²

Bundan dolayı onun bir lakabı da Muhaddese'dir. Anlamı meleklerin konuştuğu kimse demektir. Melekler peygamber olmadıkları hâlde İmran kızı Meryem, Musa'nın annesi ve İbrahim'in karısı Sara ki ona İshak'ı, ardından da Yakup'u müjdelemişlerdi ve onlar bir de Fatıma ile konuşurlar.”

ALİ'NİN 14. BEKLEYİŞ GÜNÜ FATİMAT'ÜL MÜCAHİDE

Medineli kadınlar... Ah o yüzlerinde ki ince, nahif ifadeler. Ne kadar içten ve samimiydiler. Peygamberi ve ona tabi olanları öylesine benimsemişlerdi ki öğrendikleri her kelime kıymetliydi onlar için. Eşleri dur durak bilmeden Peygamberin, onlar da onun sevdiklerinin hizmetindelerdi. O ana kadar olup bitenleri anlatan bu kez Peygamberin halası Safiye'ydi:

“Gök kubbe boz hırkalar giyinmişti. Mekke'de zulüm son raddeydi. Nebi nereye gitse ne yana dönse arkasında Ebu Cehil ya da arkadaşlarından biri onu takip ediyordu. Fatıma hep oradaydı. Küçük bir kız olduğu için onu dikkate almayanlar fütursuzca tuzaklar kurarken o her şeyi görüyordu.

Fatıma adım adım babasını izlerken Ebu Cehil, onun arkasından çirkin sözler sarf ederek alay ediyordu. Minik yüreği dayanamadı buna. Büyük bir cesaretle karşısına dikildi Ebu Cehil'in:

22 İlel'uş- Şerayi, s. 216

“Bu çirkin sözler ancak size uyar,” dedi. “O sözleri aynen size iade ediyorum.”

Kimsenin karşısında tek kelime etmeye cesaret edemediği zalimlerin en şiddetlisi, Kureyşin gaddar reisi Ebu Cehil, bu sözleri duyunca kızardı, morardı, dayanamadı. O kocaman elleriyle Fatıma'nın gül yanağına şiddetli bir tokat indirdi. Masum yüzü kan içinde kalmıştı. Bizler onu öyle görünce feryat figan edip üstüne kapandık. Tam o sırada Resulullah'ın müşrik amcası Ebu Leheb çıkageldi. Ebu Leheb ki Resulullah'a en çok çile çektirendi. O bile bu hâle dayanamadı. Fatıma'nın elini tuttuğu gibi Ebu Cehil'in karşısına dikildi. Öfkeden kan beynine sıçramıştı. Sinir ve hiddetle haykırdı:

“Ellerin kurusun Amr,” dedi. “Bilmiş ol ki bu tokat Beni Haşim'e atılmış bir tokattır. Bugüne dek bu ocağa kimse tokat atmadı. Bunu nasıl yaptın sen! Bu masum yavrudan ne istedin? Gücün bu küçük çocuğa mı yetti!”

Namı diğer Ebu Cehil olan Amr kekeleyerek sustu. Ebu Leheb'in inatçı biri olduğunu iyi bilirdi ve onu kızdırmak istemezdi. Yanındaki müşriklere sık sık “Sakin Ebu Leheb'i kızdırmayın,” dediğini duyduk. “O Muhammed'in tarafına geçerse bir daha onu kimse döndüremez.”

Ondan dolayı ne diyeceğini bilemez bir vaziyette kıpırdanırken Ebu Leheb öfkesini dindirmeye çalıştı:

“Çabuk atından in, o da sana aynısını yapacak,” dedi. O atından aşağı inerken Ebu Leheb “Haydi,” dedi. “Onun sana yaptığının aynısını sen ona yapacaksın. Mekke adına, Beni Haşim adına atacaksın bu tokadı ona Ey Fatıma!”

Fatıma karşısındaki adamın yaşından dolayı hayâ etti ilkin. Babasından edep dersi almışken bunu nasıl yapabiliyordu. Karşısında Kureyşin hükümdarı Ebu Cehil beklerken Ebu Leheb “Haydi, daha fazla bekletme beni. Sen yapmazsan ben daha beterini yapacağım ve Beni Haşim hanedanını buraya dökeceğim.” dedi.

Fatıma işin daha çok büyümesini istemedi. Ebu Cehil'in öfkeden morarmış suratına okkalı bir tokat attı. Ebu Cehil hiç ummadığı bu

darbe karşısında sarsılmıştı. Küfrün beli kırılmış gibi kalakaldı ve Fatıma'ya bir daha ilişmedi.

Fatıma gün geçtikçe büyüdü serpildi. Baba kız arasındaki sevgi saygı ve bağlılık artarak devam etti. Geceler boyu onunlaydı Fatıma. Babasının kalkışını, oturuşunu, halini, edebini Rabbiyle buluşmalarını öylesine saf, pürüzsüz duru ve teslimiyetle izliyordu ki onun her hali ruhuna işliyordu adeta. Hep yanındaydı Babasının.

Bir inilti vardı dilinde Resulullah'ın. Fatıma eğilip bakıyor, dinliyor o içtenliğe o tazarruya ve canhıraş niyaza gözyaşlarıyla "Âmin, Allahümme âmin," diyordu.

"Ümmeti! Ümmeti!"

Peygamber, geçmiş ve gelecek ümmetinin kurtuluşu için ağlıyordu. Onların gafil oluşuna, durumun vahametine arka dönüşlerine, umursamazlıklarına, hallerine ağlıyor yakarıyordu Rabbine. Miraç gecesinde ümmetin her biri ona tek tek gösterilmişti. Kıyamete kadar gelecek ümmetlerin her biri ona sunulmuştu. İsmiyle cismiyle ve sesiyle, ibadetiyle ve ameliyle her birini tanıyordu. Onu sevenleri ve derecesine göre yakın olanları biliyordu. Rabbinden gafil olanlar için ağlıyordu. Resulullah gün boyu koşuyordu. Rabbinden aldığı emri iletme için insanlar arasındaydı. Ne can davası ne de mal tasası vardı onun. Sadece Rabbinin rızası ve hoşnutluğu için koşuyordu. Ne yavaş ki insanlar büyük bir aymazlık içindelerdi.

Bir grup müşrik genci Resulullahın yolunu keserek galiz küfürler sarf etmiş, ellerine geçirdikleri çer-çöp ve pisliği önüne atmışlardı. Resulullah eve döndüğünde Fatıma babasının üstündeki tozlarını temizlerken hıçkırıklarını tutamazdı. Sevgili Babası ise "Ağlama Kızım," der. "Rahat ol. Zararı yok. Su ile temizlenir."

Peygamber bir yandan kızını yüksek bir mücadele ruhuyla donatıyor, öte yandan onun narin kalbini sabır ve güven duygusuyla doldurarak rahatlatıyordu:

"Ağlama kızım, Şanı yüce Allah, babanı koruyacaktır. O, dininin ve risaletinin düşmanlarına karşı onun yardımcısıdır."

Fatıma pırıl pırıl bir yüzle babasının ellerine sarıldığında gönlüne sekinet inmişti.²³

Fatıma'nın Mekke'de babacığından ayrılmadığı günlerden biriydi. Resulullah Haremi Şerife girer girmez Müşrikler etrafını sararak ona sataştılar:

“Ben Peygamberim diyen sen değil misin?”

“Putlarımıza laf edemezsin!”

“Seni kimse elimizden kurtaramaz,” gibi tuhaf devinimlerle üstüne yürüdüklerinde Fatıma oradaydı. İçlerinden en azgını Efendimizin yakasından tutup sarstı. Fâtıma çok korkmuştu. Babasına bir şey yapacaklar diye titreyerek yere yıkıldı.

Resulullah büyük bir cesaretle:

“Evet,” dedi. “Bütün bunları ben söyledim.”

Bunun üzerine hep birlikte ona saldırdılar. Öyle ki sırtındaki ridasını mübarek boynuna doladılar. Fatıma babasının etrafında pervane olmuş dönerken feryat figan içindeydi. Onlar ise daha beter saldırıyorlardı. Tam o sırada Ebu Bekir ona yetişti. Azgın kalabalığı dağıttı:

“Rabbim Allah'tır dediği için bir adamı öldürecek misiniz?” dedi. Müdahale etti.

Sevgili Babası, Fatıma'nın yüreğindeki ağırlığın farkındaydı. Onu öyle mahzun görünce sımsıkı kucaklıyor, şefkatiyle sarıyordu. Rabbinin verdiği görevi yerine getirmek için dur durak bilmiyordu. Bu sebeple sürekli yollardaydı. Yaşının küçük olması ona bu rahatlığı sağlıyordu.

Ebu Cehil, Peygamberin ridasından tutup onu sarsarken Fatıma oradaydı. Babası, Harem-i Şerif'te namaz kılariken Fatıma onu seyrederdi. Az ötede zavallı insanlar putların önünde ayın yaparlardı. Bal ve hurma şırası sürerek cilaladıkları cansız putların karşısında ağlayan, yalvaran, yakaran döne döne secde edenlerin hali içler acısıydı. Odun parçası putların üzerini süslü örtülerle saran, putların önüne helva koyan, et koyan insanlar.

23 el-Bidaye ve'n-Nihaye, 3/151; Siretu İbn Hişam, 1/416.

Bir grup müşrikin Allah'ın Peygamberine sinsi tuzaklarına şahit olmuştu. Onu yok etmek, ortadan kaldırmak, tamamen susturmak için yapılan planları duymuştu. Koşarak eve gelip durumu Babasına bildirdi. Resulullah tez elden tedbirini aldığı anda hainlerin tüm planı tarümar olmuştu.²⁴

ALİ'NİN 15. BEKLEYİŞ GÜNÜ

FATİMAT'ÜL SEYYİDE

Ay halden hale girip değiştikçe Ali'nin ruh hali de gökteki dolunay gibi farklı ahenklerle şekilleniyordu. Gümüşü bir inzivanın yalnızlığı içinde âlemine doğan Nebi kızını her yönden ve çok ağızlardan duymak ne güzeldi. Çok göz, çok akıl ve çok fikirle nadir görünen bir gökkuşağını seyrederek gibi her an ve her gün onu farklı bir kuşakta tanıyordu. Her harf, her kelimelik önemliydi onun için. Bu Fatıma yolculuğunda zaman susmuş, an bereketlenmişti sanki.

Mekkeli kadınların dilinde, Medine kadınlarının ise gönlündeydi Fatıma:

“Habibullahın bu can paresi kızı güzelliğinin anılmasından bile imtina eder. Fatıma'nın gözleri bir çift kara elmas. Gecelerde bir yeryüzü mehtabıdır çehresi. Akşam kandilleri yüzüne vurunca dolunayın şavkı gibi ışıltılar yüzü Fatıma'nın. Aişe o ışıltıda gömlek diker. Bereke o ışıltıda tespih düğümler. Son Nebi bin bir mana ile o ışıktan akışı seyrederek.

Bakışı Babası, duruşu Babası, gülüşü Babası, yürüyüşü Babası, ahlakı Babasının aynısıydı Fatıma'nın. Hatice onu “Babasına çok benzeyen kızım,” diye severdi. Nezafetle yaldızlanmış ruhu incelerden incedir Fatıma'nın. Konuşması edep, duruşu nur, hali huzur dolu... Fırtınalı denizler gibi dalgalanmış yürekler onda sükun bulur. Fatıma'nın nidası sonsuzluk tınası gibi... Nefesi gül, saç süm bül kuyuyor. Nurani güzelliği göklerden seyretilir.”

24 Menakıb-i İbn-i Şehraşub, c.1,s.174

Kelam kıymetliydi. Ev sahiplerinin yüreğinde şimdi bambaşka bir Fatıma vardı. Onun manevi kimliği önünde saygı doluydu her biri. Peygamberin o kadar değer verdiği bir kadın elbette ki hepsine örnekti. Anlatıcılar hiç susmasın o tatlı akış bozulmasın istedi genç kızlar. Bunu fark eden misafir memnuniyetle devam etti:

“Yüzünde bahar muştuları dolaşır Fatıma'nın. Bakışını üzerine düşürdüğü her nesnede derince bir tefekkür vardır. Gözleri ilmin nehridir. Tebessümü huzur, sözü yağmur sevincidir. Hâlinde hayâ, yükünde tevazu, kalbinde ince sezisler vardır Fatıma'nın. Gülümsemesi Firdevs esintisidir. Halinden masumiyet çiçekleri devşirilir. Sevgili Peygamberimiz de kızını severken “Benim yüzü ve akli Meryem'e benzeyen evladım.” diyerek alnından öper.

Fatıma babasını görünce gündüzün ortasında bile olsa gecesi-ne güneş doğmuş gibi olur. Aydınlanır, ışklanır yüzü. Sevinç, sürur ve saygıyla ayağa kalkar. O'nu tazimle karşılar. Her defasında öper o mübarek elleri. Onunla babası arasındaki bağ hiç kopmayacak bir bağlıdır. Kur'an ahlakı aralarında her an nur gibi nebean eder. Geceleler boyu babasıyla tilâvet eder. Sürekli babasının yanında olduğu için Cebrail'in indirdiği ayetleri ilk o karşılar. Vahyin esintisiyle her an parıldar yüzü.”

“Asaletine hayranız biz, dediler. O bu soylu duruşu neye borçludur?”

“Kabalıktan ve hoyratlıktan asla hoşlanmaz Fatıma. Hanımefendi nezafetindedir ama zalime ve gaddara haddini bildiren bir yürek taşır. Bilirsiniz ki o; vahyin ma-i nisan gibi yağdığı bir evde Fatıma tazecik bir filiz gibi göyerdi. Misafiri Cebrail olan bir evin havasını teneffüs ede ede büyüdü. Kinin, intikamın ve zemherinin fırtınası içinde babasını gözetlerken çocukluğunu yaşamadan olgunlaştı. Gözünü açar açmaz büyük oluşlara ve olaylara şahit olduğu için her şeye hazırlıklı ve tedbirliydi. Fatıma her daim huzurda hazır ve nazır. Emre âmâde bir nefer gibi Rabbinin emirlerini yaymak için koşan babasının yanındaydı. Babasının yüce ahlakı anbean ona sirayet etti. Nasıl ki rüzgâr Rabbinin es emrini sessiz bir uğultuyla hızla gerçekleştiri-

yorsa Fatıma da babasının her işine öyle koşar. Onu memnun etmek için çırpınır. Yıkanması, abdest alması için ona su döker, yemeğini hazırlar, babasının elbisesini yıkar, söküğünü diker. O'na hizmet ettikçe huzuru çoğalır onun. Babasını hoşnut görünce dünya zamanlarından öte bir neşeye bürünür, O'nu seyretmeye, yüzüne bakmaya doyamaz. Onun babasına olan sevgisi baba-kız düşkünlüğünden öte Peygamber sevgidir. İmandan gelen bir muhabbet ve mümin olmanın gereğidir aslında. Gerçek şu ki; her mümin Peygamberi Fatıma'nın onu sevdiği gibi sevmeli ve onun gibi izlemelidir.

Rahmet Peygamberi her içeri girdiğinde Fatıma O'nu ayakta karşılar, saygıyla ellerini öper, koklar. İşin garip kısmı da; Fatıma oda ya her girdiğinde Resulullah ayağa kalkar onu gözlerinden öper, koklar ve kendi yerine oturtur. İnsanlar kız çocuğuna sevgiyi, Allah Resulü'nün Fatıma'ya verdiği değerle bildi."

Ensar kadınları göz göze geldiler. O güne dek ilk kez böyle bir baba kız muhabbetine şahit oluyorlardı. Muhacir kadın devam etti:

"Bizler kaba ve cahil kişilerdik. Leş eti yer, kan dökerdik. Ama artık İslam'ın gelişiyle hepimize taze bir kan, yeni bir diriliş geldi. Babalar kız çocuklarını kucaklarına almaktan utanırken Nebi, Fatıma'nın önünde ayağa kalkıp altına minder koyarak bize insan olmayı ve insana değer vermeyi gösterdi. Kadının kimliği onunla değer kazandı. Sizler de göreceksiniz ki; Peygamber Fatıma'ya çok düşkündür. Onun kalbine Fatıma'dan daha yakın bir kalp tanımadım ben. Normal bir baba-kız ilişkisi değildir bu. Gaybı Allah bilir ama âli silsile Fatıma üzerinden mi sürecektir bilinmez. Belki de insanlar Fatıma soyundan gelecek imamların değerini bilsinler, Fatıma'nın hakkını eksiksiz versinler, onun saygınlığını korusunlar diye bu muhabbeti aşikâr ediyor. Kendinden sonra, bu tertemiz sülâleyi gözetip korumaları için bir işaret vermektedir. Fatıma sanki ümmete mal olmuş nebevî bir mirastı ve ona hakkıyla sahip çıkılmasını istiyordu. Belki de bunun için Sevgili "Fatıma benden bir parçadır. Onu öfkelen-diren, beni öfkelen-dirmiş olur."²⁵ buyurdu.

25 Sahih-i Buhari, 5/36; Kenzü'l-Ummal, 12/34222; el-Menakıb, 3 /332; Zehairu'l-Ukba, s.47

Mekke'li kadınlar kız çocuk doğurduklarında ölmemiş yavrularına ağıt yakarken; Resulullah kızlarını kadim bir emanet gibi tek tek öpüyor, seviyor onları kucağında gezdirirken de: "Kızlar babasıyım," diyordu. Hâlbuki o toplumda kız çocuğu bir yana erkek çocuğu bile öpülmezdi. O ise Fatıma'yı öptükçe Cennet çiçeklerini koklar sanki. Cennet yemişlerinin tadını alıyor, Cennet pınarlarının çağıldayışını duyuyor gibi. O kadar sevgi ve şefkate karşı halinde ne şımarıklık ne de taşkınlık olur Fatıma'nın. Her zaman ölçüsünü ve edebini korur. Onun her halinde hanımefendi oluşuydu gözümüze çarpan. Dünya kadınlarının hanım efendisidir o. Onun için biz ona 'Seyyidünnisa' deriz."

ALİ'NİN 16. BEKLEYİŞ GÜNÜ

FATİMAT'ÜL SİDDİKA

Peygamber damadının yüreğindeki heyecan gün gün artarken doğan her yeni günde farklı bir yönüyle tanıyorlardı Fatıma'yı. Her bir vechesi bir öncekinden aziz ve kıymetliydi. Bu güzelliğin bir anını bile kaçırmadan dinlemek ruha şifa sunuyordu.

Muhsin'edir Fatıma. Işığını kaynaktan alır. Yaptığı her iş, sarf ettiği her kelam Rabbi içindir. İvazsız ve karşılıksızdır yaptığı her şey. Minnet etmez ve ettirmez. O bilir ki; Rabbi razı olduktan sonra bütün dünya küsse önemi yok. Babasından aldığı ışıkla yürür. Sırat-ı müstakimden bir an inhiraf etmeden. Doğru dosdoğru ve kararlı ...

Rabbini çok seven, çokça tasdik edendir Fatıma. Doğruluk dünyada en kadim emanet iken en önce Peygamberin uhdesine yüklendi. Sonrasında diğer Nebiler, sıddıklar ve Fatıma'ya. O bir doğruluk denizidir. "Çocukluğundan beri asla yalana tevessül etmedi. Onun gönlü Babasından gelen nurların nakil noktasıdır. Rabbin huzuruna çıkacağı gün için çırpınır. Mücrimlerden olmamak için çok ağlar. O bilir ki ahirette mahcubiyet günahattan daha ağır bir azaptır. Nebi,

dertlerini ve sıkıntılarını bir tek onunla paylaşır. Ahdine sadıktır çünkü Fatıma. Doğru çizgiden kaymamak için çok emek verir.

İnsan değişken mahlûk ... Bir yanı Âlây-ı İlliyyîin, öte yanı Esfel-i Safilîin iken nasıl ameline güvenebilir ki. Muhlasların muhlası Hz. Muhammed (s.a.v.) kasem ederken dahi “Muhammedin nefsi elinde bulunan Allah’a yemin olsun ki,” demiyor mu sık sık. Biliyor ki o, bir an-ı seyyale içine Cennet de sığar, Cehennem de.

Doğruluk terbiyesiyle büyümüştür yavrusunu Nebi:

“İnandığınız gibi dosdoğru olunuz.” (Hûd, 112)

Resulullah’ı ihtiyarlatan sır Fatıma’yı pişirdi. Kulluk çizgisindeki duruşunu hiç bozmadan yürüme telaşında. Risâlet burcunun güneşi Babasıyla bir araya geldiklerinde ruhlarıyla konuşur, gözleriyle anlaşırlar. Babasının sırları, Fatıma’nın göz bebeklerinde örtülüdür. Öylesine derin, sırlı ve edep dolu. Müstakim çizgide dosdoğru yürüyor. Fatıma’nın özü de sözü de bir. Duru kalbinden berrak nehirler akıyor. Babasının sözlerini tasdik edip, davranışlarıyla doğruladığı için “Sıddıka” dedik ona. Kuru bir sadakat değildir onunki. Cansiperane bir sadakattir.

Doğru bildiği yoldan yürürken en ufak bir taviz vermez. Beşer bu ya, bilmeden hataya düşüp kusur işlediğinde ise çokça tövbe edip, af diler. İnsanlar arkasından konuşmayı, kaş göz işareti yaparak alay etmeyi asla sevmez. Dilinde hep o “tarfetûlayn” duası vardır Fatıma’nın:

“Ya Rabbi diyor Fatıma. Göz açıp kapayınca kadar dahi beni Sen’den ayrı bırakma!”

“Ya Hayyü Ya Kayyum! Birahmetike esteğisü la tekilni ila nefsi tartefe aynin ve aslihli şe’ni küllehu.”

“Ey Hayy ve Kayyum olan Allah’ım! Bütün işlerimi düzeltmeni, bir an bile beni kendi başıma bırakmamamı, rahmetine sığınarak senden istiyorum.”

İnandığın gibi dosdoğru ol makamıydı bu. O yakarışı diline vird eylemiş birinden Rabbi hoşnut olmaz mıydı?

Doğrular caddesinde yürümek kolay olmasa da hep yürüyecek Fatıma. Sıddıkların çilesi dünyada çetin, ahirette kolay iken Fatıma da çok ağlayacak, çok pişecek, çokça çile çekecek gibi gözüküyor. Sadakatin endazesi sağlam bir duruştur çünkü. Fatıma o çizgide çok kuvvetli basıyor.”

Gece hayli ilerlemişken dağılma vakti gelmişti. Dadı Eymen mırıldandı:

“Dem gecedir. Devran hiç durmadan dönerken ne getirir ne götürür bilinmez. Yeni gün hangi sırlara gebedir kim bilebilir. Hayırla gel yeni gün. Bizi incitme ve bizden incinme. Fatıma'nın dosdoğru yürüyüşünü ve güçlü duruşunu kadim zamanların güzel insanlarına da ilet!”

ALİ'NİN 17. BEKLEYİŞ GÜNÜ

FATİMAT'ÜL TAHİRE

Gecenin tatlı havasında Medine'nin serin hurmalıkları altında gökte pırıltılı bir mehtap, ışıklarını Uhud Dağı'na ve oradan Medine bahçelerine dökerken Fatıma'nın hikâyesi dillerdeydi. Onun tanımak için anlatıcıların tek kelamını kaçırmıyordu insanlar. Gözler bu kez Peygamberin himaye ettiği yetim kız Rubeyyi üzerindeydi.

“Gece gündüz o evde kaldın sen, dediler. Ev hali nasıldır Fatıma'nın.”

“Temiz, çok temizdir o,” dedi Rubeyyi. “Sordum bir gün Bereke'ye ‘Seyyidem Fatıma neden temizliğe bu kadar önem verir?’ diye.

“O temizler soyundandır,” dedi. “Yerde gökte seçilmiş bir baba'nın kızı, temizliğiyle nam almış bir annenin evladıdır. Onun annesi de çok temizdi. Kureyş kadınları içinde soyca, şerefçe ve servetçe en zengin olan oydu. İşini iyi yapar ve sıkı tutardı. Akıllı ve ince düşünceliydi. Mekke'nin işvereni olduğu halde bir o kadar mütevazıy-

dı. Kimseyi, incitmez ve üzmezdi Hatice. Kureyşin köklü ve asil bir hanedanına mensuptu. Ahlaken ve bedenlen çok temiz olduğu için ona “Tahire,” dediler. Yani çok temiz ve çok temizlenen manasına bir lakaptır bu. Kalbi Efendimizin aşkı ile dolu olan; Müminlerin annesi; tesellici; Tahire; Kübra; çok seven ve çok sevilen bir kadındı. O dönemde örtü emri inmemiştı ama o mahremiyetini temiz tutmak için hiç örtüsüz gezmeydi.”

“O vakit Seyyidem Fatıma’da Tahire’dir,” dedim safiyane.

“Evet,” demişti Bereke. “Temizlik sadece dış dünyayı paklayan bir güzellik değildir. Ahlakı temiz tutmak önemlidir. Büyük insanlar hem dışını hem içini temiz tutarlar.”

“Bu nasıl olabilir acaba!”

“Her şeyden önce kalbi ve dili temiz tutmak gerekir kızım. Fatıma onu yapar. Yılandan kaçır gibi yalandan kaçır. “

“Peki ya sonra!”

“Her şeyden önce bakışlar önemlidir. Harama nazar insanı perişan eder. Gözleri kirlilememeli. Göz günahı işlerken, belasını gönül çekermiş. Dili, kalbi, kulağı, gözü harama açık tutunca kalbin ışığı söner. Hafıza zayıflar, kalp hastalanır, akıl dağılır, hisler perişan olur. Dili, kulağı gözü harama açık tutunca kalbin ışığı söner.”

Ne çok şey biliyordu. Onu böylesine bilge kılan uzun yıllardan beri yanı başında soluklandığı vahiy nuru olmalıydı. Etkilenmişim. Sorduğum sorulara tek tek cevap vermesi hoşuma gitmişti. Bereke sürekli anlatıyor bense masum bir kedi gibi yanı başında oturmuş dinliyordum:

“Bedeni var edene teşekkür için verdiğı her bir azayı iyi koruyup gözetmek gerekir. Olabildiğince takvayı, edebi, hayâyı kale kılmak gerekir. Fatıma öyle bir duruş içindedir.”

“Bu dediklerin çok güzel ama çok zor şeydir Ey Bereke,” demiştim. “İnsan yapmakta zorlanır!”

“Hayır, hiç zor değil,” demişti. “Yapanlar nasıl yapıyor bir bak!”

“Seyyidem Fatıma peygamber kızı olduğu için yapabilir. Onun gibi olmayanlar nasıl yapacak.”

Bilge gülümsemesiyle gözlerime baktı. Buruşuk yüzünün kıvrımlarında binlerce yaşanmışlık izi varken bir misalle cevap verdi:

“Hatice peygamber kızı değildi,” dedi. “O genç kızlığında çok iyi at binerdi. At ve deve yarışları genellikle akşam serinliğinde yapılırdı. Mekke'nin gizemli akşamlarından birinde yarış yapmak için atlara binerler. Başlangıç ve bitiş çizgisi Kâbe'dir. Genç kızlar bindikleri doru atlarla yarışa çıkarlar. Hatice en öndedir. Dolunayın loş ışıkları dünya üzerine gümüş sırmalar sarkıtırken, akşamın sıcak alizeleriyle uçuşmaktadır gece. Usta binici Hatice'nin atı çok hızlı gitmektedir. Namı büyük şairler asaletine şiirler yazarlar. Hatice para karşılığında o şiiri toplatır, mahremiyetinin dillerde gezmesine müsaade etmez.”

Çok etkilenmiştim. Peygamber kızı olmak insanın içinden gelen bir duyuydu. Ve kişi kendini ve nefsini terbiye ettiğı kadar değerliydi.

ALİ'NİN 18. BEKLEYİŞ GÜNÜ

FATİMAT'ÜL ZAHİDE

“Gıybet acizin çabasıdır.” Hz. Ali

Medine'nin serin akşamlarından biriydi. Sarı samanla sıvanmış ahşap evin hemen yanı başındaki sık ağaçlarla kaplı hurmalıkların altında çalışan iki genç kızın sesleri duyuluyordu. Onlardan biri Fatıma'nın yanı başında nefeslenen Rubeyyi, diğeri ise yakın arkadaş Neda'ydı. Yeni evlenmişti Rubeyyi. O ve kocası hurma toplayarak geçimlerini sağlıyorlardı. Neda ise evliliğin eşiğindeyken canı yanmış arkadaşıydı. Bir araya geldiklerinde söz her defasında döner dolaşır evliliğe gelirdi.

Tatlı bir sohbeta dalmışlardı. Ne lacivert semanın bağrında kıpırdaşan yıldızlar, ne de tepelerinde gümüş pırıltılar dağıtan dolunayın farkında bile değillerdi. Ay ışığı altında, çevrede olup bitenden ilgisiz olarak hiç bitmeyecek bir canlılık, neşe ve coşku içinde kurutulmuş hurmalarla doldurulmuş çuvallarının ağzını dikiyorlardı. Sık gülüşmeler ve heyecanlı anlatımlarla süren tatlı muhabbetleri kesintisizdi. Heyecanlı ses tonları, gizli gülüşmeler, duygu yüklü anlatımlar, ağlamaklı seslerden anlaşıldığı kadarıyla özel bir konuydu sohbetleri:

“Sevdiğim genç daha dün evlilik vaad ederken hiç ummadığım bir anda beni terk etti. Benden güzelini bulmuş diyorlar. Erkeklerle güvenim kalmadı artık. Bu gidişle ben sırtında yünden abasıyla deve güdücüsü olacağım,” dedi Neda

Gülüştüler. Elleriindeki son hurma torbasını da hızlı hızlı dikip kaldırırken göz göze gelmişlerdi. Şakalaşıp gülüşmelerinin altında derin bir aldatılmışlık acısı vardı. Aslında gönül eğlentisinden çok daha öte bir meseleydi Neda’nın anlattıkları. Rubeyyi bunun farkındaydı:

“Doğru adamı seçmedin sen. Rabbine doğruluk sözü veren bir erkek asla bunu yapmaz.”

Neda yüreğindeki hasret yangınına fark ettiği andan beri hiçbir ayrıntıyı kaçırmadan anlatıyordu:

“Artık yorulдум,” dedi. “Kalbimi kilitledim. Şu saatten sonra oraya kimseyi almayacağım.”

“Kalp sevgi evidir,” dedi Rubeyyi. “Orası sevgisiz kalamaz. Yoksa karanlık bir eve döner.”

“Görüyorsun halimi,” dedi genç kız. “Sevgi değil midir beni perişan eden!”

“Yanlış sevmelerdir seni perişan eden Neda! Kalp o kadar kıymetlidir ki oraya herkesi alamazsın. Orası bir tek Yaratıcının yeridir. O’nun sevdiklerini kabul edebilirsin bir tek. O’ndan uzak olanlar kalbini acıtır ve içini kanatırlar.”

“Güzel söz,” dedi Neda. “Ama bu nasıl olacak!”

“Zahide olacaksın!”

“O ne demek!”

“Yani ani ve geçici zevklere kapılmayacaksın. Zevklerini ertelemeyi bilenler zühde erenlerdir Ey Neda. Zahide olmak züht ile yetinmektir. Kalbin hükümrانlığını Rabbinden başkasına teslim etmemektir.”

“Bunu yapan var mı?!”

“Elbette ki vardır. Bak Seyyidem Fatıma da öyledir. Bir adı da Zahide'dir. Yani lakabıdır bu onun.”

“Zahide ne demektir. Derin bir anlamı olmalı,” dedi Neda.

“‘Kulluğun en üst çizgisi,’ derler. İşin sırrı burada gizliymiş.”

“Nasıl yani!”

“Nefsin arzularına yüz vermemek anlamında. Nefse yüz verdin mi şımarır, baş edemezsin. Terbiyesiz bir çocuk gibi ister de ister.”

Gülüştüler. Söz Fatıma'ya gelince içindeki ümitsiz alev sönmüştü sanki Neda'nın. Dikkatle dinliyordu arkadaşını:

“Nefsini şımartmayanlar hem dünyada hem de ahirette rahata ererler Ey Neda! Seyyidem öyledir. Az ile yetinir. Az yer, az uyur, az konuşur.”

“Dertlerin çoğu aşırılıktan değil midir zaten? Çok yemek, çok uyumak, çok konuşmak kişiye dertten başka ne getirir ki,” dedi genç kız toparlanarak.

“Allah aşırı giden kullarını sevmez. Bu sebepten Fatıma, dünyanın göz alıcı güzelliklerine kapılmaz. Annesi Hatice, dört yüz yüklü deveyi fisebilillah İslam yoluna feda etmişti,” dedi Rubeyyi.

“Nasıl yani! Bu öyle kolay olmasa gerek.”

“Annesi Hatice'den onu gördü, derler. Önüne dünyanın en muhteşem cevherleri ve ipekleri açılan kadın tok gözlü ve eli açık olarak bu dünyadan ayrıldı. Fatıma öyle bir anne ile babayı seyrederek büyüdü.”

Sustular. Araya kısa bir sessizlik girdi. Medine hurmalıklarının serin rüzgârları sakın ve tatlı hıştırtısıyla saçlarını savurdu kızların. Hurma kokulu tozlar uçuştı havada. Az ilerde ağzı köpürmüş develer yorgun gevişlerle dinleniyordu. Neda şaşkın bir halde “Bu nasıl şeydir,” dedi “Ey Rubeyyi! Dünyaya ait zevkleri için yaşamıyor mu insanlar. Daha çok eğlenmek, daha çok gülmek, daha çok zevklenmek için değil midir bu dünya!”

“Seyyidem Fatıma’yı yakinen tanısan öyle demezdin,” dedi Rubeyyi olgun bir kadın edasıyla. O güne dek Nebi ocağından duyup işittiklerini anlatmaya çalıştı:

“Hayatın her türlü zevkini helal dairede ve ölçülü tatmak gerekiyor,” dedi sıcak, anlamlı gülümsemesiyle. Bilinen bir gerçek ki; dünya hayatı baştanbaşa acılar ve zevklerle doludur. Eğlenmek güzel şey ama zehirli bala benzer. O an belki oyalar seni ama sancısını bir ömür boyu çekersin. Sonu gelmez dünya zevklerinin. Yemek, içmek, sevmek, gezmek, giyinmek, gülmek peşinde herkes... Ama o çok sevdiklerimiz asla bize yâr olmazlar. Yâr olsalar bile çabuk kopup giderler. Sevdiklerimiz ve tutkun olduklarımız bizimle ebedi kalmıyor. Her an, her saniye yaşıyoruz. Yitiyoruz, bitiyoruz, gidiyoruz Ey Neda! Bir başka âleme göçüyoruz. Orada birikiyor her şey. Sonsuz mutluluk ya da helak için buradan götürdüklerimiz çok önemli.”

“Nasıl olacak bu iş!”

“Ertelemek gerekir bazı şeyleri ötelere. Bu dünya insanın doyum-suz duygularına cevap veremiyor. Kalp geçici olanı değil asıl sahibini istiyor. Dünyaları serip döksen önüne, yine de mutlu olmuyor. Bazen bir sıcak gülüş, tatlı söz, bir çift ahu göz, selvi boy, sırma saç, altın, ipek ve servete kapılıp gider insan. Ama hiç biri insan kalbindeki devasa boşluğu doldurmuyor. Avunur, oyalanır, kendini arar insan. Sonunda yol boş, hancı sarhoş kalır. O boşluğa düşmemek için gerçek güzeli bulmak gerekir.”

“Haklısın, dedi genç kız. Şu an yüreğim yangın yeri. Pişmanlıklar, yanlışlar ve azaplar içindeyim.”

“Her an esiverecek bir fırtınayla bostan tarumar olur ve geriye sadece harap olmuş bağlarda ağıt yakan baykuşlar kalır. Gariptir ki tadılan zevklerin acısı lezzetinden çok daha büyük olur. O acıya düşmeden toparlanmak gerek.”

“Bunu yapabilir mi insan!”

“Bunu başaranlar insan olmanın üstüne çıkıyorlar.”

“İyi de nasıl olacak o iş!”

“Gülü bir kaç nefes koklamak mesela ... Lezzeti birkaç lokmada geçiştirmek ... Noktaya hapsolmemek, damlada boğulmamak ... Bir bakışta bitmemek, bir gülüşte kaybolmamak, bir kelimedede yitmemek ... Var olan her güzel şeyi sırf onu yaratan için sevmek, O'na olan hayranlığımızı artırmak için sevmek her şeyi. İşte o zaman gönül bahçelerimizdeki gül dikenleri ellerimizi kanatmayacak. Geçici lezzetleri öteye erteleyenler hayatın sırrını yakalayanlardır. İşte onlar Seyyidem Fatıma gibi Zahit ve Zahide olanlardır. Ona benzemek ve ötelede onunla beraber olmak... En büyük arzum bu biliyor musun?”

İki safi yüreğin izdüşümü hayatı topyekün özetliyordu sanki. Çaresiz bakışlarla dalıp giden arkadaşının gözyaşlarını sildi Rübeyyi:

“Ümidini yitirme! İçindeki cenneti keşfet! Gerçek huzur ve sevgi-yi orada bulacaksın,” dedi.

“Zahide olmak kolay iş değil” dedi Neda. “Çok çalışmak, çok çabalamak gerek. Haramın zehirli balı daha çok acıtmadan toparlanmak gerekir.”

Duru gözyaşlarını silerken:

“Bana onu anlat,” dedi. “Nebi kızı Fatıma'nın halini bilmek iyi geldi ruhuma.”

“Günaha girmedığı için ona Masume derler. Gül yüzü hep gülümser. Tebessüm onun sadakasıdır. Yılın ve kırık gönüller onun bahar kokulu tebessümüyle neşelenir. Tebessüm. Serapa tebessümdür Fatıma.”

Anlattıkça derinleşiyordu sohbet. Neda hurma çuvallarının ağzını dikerken pür dikkat kesiliyordu:

“Ağızdan çıkan her sözün mizana gireceğini bildiği için kelimelerini dikkatli seçer. Sadece doğruyu konuşur. Kusur ve kabahati örter. Gıybet etmez, arkadan çekistirmez. Kimseyi küçük düşürmez, kaş göz işaretiyle alaya almaz.

Hatayı hoş görür, kusuru bağışlar. Kabahati yumuşaklıkla örter ve kapatır.

Mahremi dışındakilere muhatap olma mecburiyetinde kalınca, edebinden perde arkasından konuşur.

Hüsnü zan onun aynasıdır. Resul kızı her daim hüsnüzanna taliptir. Ruhunun tüm güzellikleri gözlerine ve bakışlarına akseder. Baktıkça bakarsın, bakarsın bakarsın da doyup usanmazsın. Aradan saatler geçer de bir an geçmiş gibi gelir sana.”

“Bu dediklerinden çok uzağım ben,” dedi Neda. “Seyyide Fatıma’nın yanına varmak yüzüne bakmak için onun gibi olmak gerek. Şu halime bir bak!”

“Tövbe edip bir daha dönmedikten sonra her kusur affedilir ey Neda! Rabbimizin bir adı da Settari’l Uyub değil midir? Ayıp örtücü bir Rabbimiz var. Kusurları kapatıcı ve her daim affedicisi... Onun peygamberi de o yol üzeredir ve peygamberin ciğerparesi de ayıp örtücüdür, sen merak etme.”

Genç kız tatlı bir rüyanın koynuna çekilmişti sanki. Ruhunun göklerinde ışıltılı bir mehtaptı şimdi Fatıma.

“Uzun kirpikleri gözlerindeki derin sırları aşikâr etmemek için onu örten ince tül den bir örtüdür Fatıma’nın. Gizemli bir ab-ı hayatı içersin o gözlerden. Ruhunun tüm acıları diner. Ferah bahçelerde gezinir gibi. Ve kimse Fatıma’nın gözlerine çok uzun bakamaz bu sebepten. Tek bir anlık bakışı ruhunu aydınlatmaya yeter. Daha fazlasından ruhun kamaşır, gönlün taşar ve içini farklı tecelliler bürür.”

Bitmesini istemediği bir rüyadan uyanır gibiydi. Rahatlatıcı bir ruh ikliminde göz göze geldiler. Yağmur sonrası gül yaprağı üzerine düşen su damlacıkları gibi tezyin bir ruhla dirildiler.

Medine'nin serin hurmalıkları altında vakit hayli ilerlemişti. Zarif hurma dalları nazla salınırken, Süreyya'nın bütün yıldızları burçlarını şehrin üzerine sarkmıştı. Aşklar, aldanişlar, pişmanlıklar, tutkularla iç içeyken hayat, dünyanın meşgalesi ve hayat mücadelesi her yerde ve her demde aynıydı. Şah olsun padişah olsun her kalp kendi çeperi etrafında deveran ederken devran dönüyor, zaman su gibi akıp gidiyordu. Zehra hakkında söylenmiş ve söylenecek ne çok söz vardı. Çağlar akıp gitse, insanlar bölük bölük gelip gitse yeryüzünden; her şeyden ve herkesten geriye tek isim kalacaktı: Son Elçi Hz. Muhammed (s.a.v.) ve onun hane halkı. Onların kutlu ahlakıydı hayata huzur saçan.

ALİ'NİN 19. BEKLEYİŞ GÜNÜ FATİMAT'ÜL ZEHRA

Ali'nin yüreğinde Zehra şiirleri besteleniyor. Fatıma'yı göz görmüyor, kulak işitmiyor olsa da her yerden gelen aktarımlarla onu tanıdıkça keşfedilmemiş sırlar ortaya çıkıyordu. Renkler kuşağının içinde bu kez Fatıma'nın Zehra oluşuydu ruhlara şifa olan.

Yesrib'de yepyeni müjdelere bestelenirken; Medineli kadınların ve kızların Nebi kızını tanıma heyecanı artıyordu. Akşam olup el ayak çekildi mi toplanırlardı Ümmü Eyüp'ün eyvanına ve soru sağanağına tutarlardı Mekkeli misafirleri.

"Fatıma her namaz vaktinde mescidin bir köşesinde mütevazı te-bessümlerle karşılar bizi. Bazı vakitlerde onu secdeye kapanmış halde görürüz, içimiz ürperir. Huşusu ve huzuruna hayran kalırız ama yanına yaklaşmaya hayâ ederiz. Yüzüne ve gözüne bakamayız biz onun. Gülzarı Nebide göyermiş bu gizemli verdanın güzelliği mest eder bizi. Nasıl bir güzellik kuşağıdır Fatıma!"

Peygamberin sevdiğine benzemek için onu tanımak şarttı ve onlar bu sebeple merak içindelerdi. Utangaç bakışlarını sık sık yere çeviren bir genç kız:

“Ondaki güzellik apayrı bir cazibedir. Baktıkça kederi azalır insanın, gamı gider, tasası kalmaz. Nasıl bir ahenktir bu anlatılamaz! Bu dünyaya ait olmayan bir güzelliği vardır Fatıma’nın. Baktıkça  te âlemlere geçiyor gibi insan.”

Genç kızların en hassas konusu olan dış güzellik merakı muhacir kadını Atike’yi g l msetirken müsaade isteyerek sözü devraldı  mm  Süleym’den:

“O’nun yüzündeki, güzellik ötesi nurdur. Nurun aksi nurdur   n k . O Rabbimizin nuruyla bakar, o nurla konuşur ve o nuru yansıtır. Fatıma’da Resulullah’ın nuruyla bakar, o nurla konuşur, o nurla nazar eder. Tarif edilemez bir sırdır bu!”

Söz yetersiz, iştiyak sınırsızdı. Ümmü Süleym boşluğa diktĐi gözleriyle konuşmasını sürdürdü:

“Fatıma, dolunay gibidir. Ya da bulutların ardından çıkan güneş gibi... Kızıla çalan bir beyazlığı vardır onun. Saçları simsiyahtır. İnsanlar içinde Resulullah’a en çok benzeyendir.²⁶ Resulün kulluk mirasını o devraldı.  z yle sözüyle, huyuyla, yüzüyle ve daha birçok muhteşem yönüyle O’na benzer. Öyle ki; sa  tellerinden tırnak uçlarına dek Babasının aynısıdır Fatıma. Yürümesi, konuşması, bakması, gülmesi o nurun aksidir. Nefesi g l kokar Fatıma’nın. Endamı latif, ince ve naziktir.”

Hurma dallarının nahif salınışı altında gecenin en anlamlı tarifi yapılıyordu.  telerden yıldızlar bu sohbete iştirak etmiş gibi k melenmişken  mm  Eyüp’un evi  zerine Fatıma’nın şemailini resmediyorlardı. Dingin ve rengin bir anlatımdı bu:

“Yüzünün parlaklığı aya benzer. Bu sebeple ona Zehra deriz. Zehra, parlak dolunay anlamında bir benzetmedir. Onun aydınlık yüzüne bakmaktan kendini alamaz insan. Nasıl ki Hz. Yusuf erkek g zeliyse, Fatıma da dünya kadınlarının en güzeldir. O da Efendimiz gibi gümüş renkli bir tene sahiptir. Dupduru bir ten, pembe beyaz bir yüz ve çok güzel bir simaya sahip olduğu için Zehra’dır o.  l l  bir duruluk içinde belirginleşmiş nurani uzuvlarıyla babasının aynısıdır.

Gecede ibadet ederken ondan bir nur, sema ehlinin üzerine yayılır ki; tıpkı göklerdeki yıldızların, yeryüzünde yaşayanların üzerine ışık saçtığı gibi parıldar Fatıma.

Fatıma'nın gözlerine bakamaz insan. Nicedir, ne ahektir bilinmez. O gözler ki düştüğü her nesne üzerine farklı ışık tayfları yansıtır. Hissedilir ama anlatılamaz. Görülür ama gösterilemez. Saklı hazinelerin mührü gibi o gözler deruni ahenklerin sırrıyla sürmelidir. Gözleri babasının gözlerine benzer. Beyazı ışıklı gündüzler gibi alabildiğine ak, karası gece gibi siyah, siyah. Halindeki derinlik ruhu kucaklar. Kalbinizin tüm dertlerinin dindiğini hissedersiniz. Ağlayan, inleyen, hüznü yanlarınız bir anda sükûn bulur ve hayat neşesi içinizi kaplar. O çok konuşmaz ama gözleriyle ve haliyle çok şey anlatır size."

"Yüzünün güzelliği sebebiyle lakabı Zehra'dır onun. Habibullah'ın saffeti, Hatice'nin şefkati, Zeynep'in sabrı, Gülsüm'ün sevgisi, Rukiye'nin sıdkı toplanmış güzel cemalinde. Hali ölçülü ve edeplidir. O yerde nakışlı bir zühre, gökte ise zülaliyle ruhu mest eden Zühre yıldızıdır. Mahremini mahşerde bile sakınan ak verda, serapa hicap bittabi tesettür. Helale abdestli bakışları, bir kez olsun harama kaymış değildir. Fatıma'nın yüzündeki nur hürmetine kalplerin cansızlığı gider ve ruhlar dirilişe geçer."

Yeni sesler, yeni nefesler hissediyor gibi baktılar ona. Geceye gül seren kadın devam etti:

"Kırpikleri nurun perdesidir Fatıma'nın. Gözünü her açış kapayışında farklı âlemlerden ışıklar taşır gibi derin ve anlamlı bakar. Onu anlatmak ne kelama ne de zamana sığar. Hangi akıl onu tarif edebilir!"

Ensar kadınlarından bir kaç gözyaşlarını tutamadı:

"Biz bahtiyar bir topluluğuz. Peygamberlerin en seçkini bize misafir oldu. Kadın taifesinin en kıymetlisi yanımıza hicret edip geldi. Bu nasıl bir baht, bu nasıl bir talihtir. Rabbim liyakatımızı artır."

Ümmü Eyüp gülümsedi:

"Onu bizden incitme Ya Rab!"

“Onu bizden memnun kıl Ya Rab,” dedi fısıltı halinde.

Muhacire devam etti:

“Ama bütün bu lakaplar içinde en çok kullanılanı Zehra’dır.”

Şair tabiatlı olanlar mersiyeler dizdiler. Fatıma için de söylenen sözler şiirsel tasvirler olarak zihinlere yerleşti:

Derin kuyuların suları gibi serin

Ve dingindi sesi

Onu düşündükçe gidiyor dertler

Âlem güzelleşiyor

Bin pare yüreğime

Eleğim sağmalar düşüyor

Kışın, zemherinin orta yerinde üzerime

Zehra çiçekleri yağıyor

ALİ’NİN 20. BEKLEYİŞ GÜNÜ

FATİMAT’ÜL ZEKİYYE

Su yüklü bulutların içinden süzüle süzüle inen yağmur damlacıkları gibi sessizdi zaman. Kureyş peygambere karşı canavar kesilmişti.

“Eğer Peygambersen Safa Tepesi’ni altın yap,” diyorlardı. “Şu Hicaz vadisinden bir deniz akıt da sana inanalım. Madem Peygamber-sin Ay’ı ortadan ikiye ayır!”

Ay mucizesi Şakk-ı Kamer olarak gerçekleşti. Bu sefer de tıpkı Hz Musa’nın kavmi gibi:

“Ebu Talib’in yetiminin sihri gökleri de tutmuş,” diyerek oradan uzaklaştılar.

Onların bu halleri Efendimizi olduğu gibi Hatice’yi de çok üzdi:

“Ya Muhammed (s.a.v.),” derdi. “Seni yalanlayanın ziyarı ne korkunçtur! Oysa ki Sen Resullerin ve Nebilerin en hayırlısısın.”

İşte o günlerde Fatıma yaşının üstünde bir olgunlukla şöyle demişti:

“Anneciğim! Sen üzülme, korkma. Çünkü Allah Babamla beraberdir.”²⁷

Tabiatı metin, kavrayışı keskin bir çocuktü. İnceliğinin yanı sıra zekâveti kuvvetli, sezgileri güçlüydü. Babasının ve annesinin hoşlanmadıkları bir şeyi yapmaz, istemedikleri bir yere gitmez, sözlerinden çıkmazdı. Habibullah yavrusunun bu tabiatını çok severdi. Hatice, Fatıma'nın bukleli saçlarını örerken öpüp koklardı. Büyük bir memnuniyet ve hoş bir tebessüm içinde “Babanın bereketi sana geçmiş.” derdi.

Ayıpları setreder Nebi kızı. Su gibi temizdir ahlakı. Nahoş bir söz ve davranış görse hemen örter ve kapatır. Kusuru yüze vurmaz. O vahiy ki ışık gibi berrak ve aydınlatıcıdır. İnsan için o bir nesimi Nevbahar'dır. İnşirah makamıdır. Nebi kızı Fatıma o sebeple daha dünyadayken firdevsî bir Cennet sunan Kur'an hazinesine sınıksız sarılmıştır. Kalam-ı Kadim'in sureleri karşısında iliklerine kadar ürperir. Gelen emirleri babasından alarak anında hıfzeder. O ölçüyle nefsinı terbiye eder. Zekâsı ve kavrayışı keskindir Fatıma'nın. Aklına, kalbine ve ruhuna nahoş hayaller bulaştırmadığı için zekâsı kılıçtan keskindir. Bu özelliğinden dolayı Zekiye'dir o.

ALİ'NİN 21. BEKLEYİŞ GÜNÜ FATİMAT'ÜL ÂLİME

BİR KAFTAN HİKÂYESİ

Arz ile Arş, Ber ile Bahr, Ma ile Hu'yu var eden, âlemi sırlarla, gizlerle mühürlemişken Ali'nin de gönlüne Fatıma'yı mühürlemişti. Beklemedeydi Murtaza. Bu bekleyiş ne kadar sürecekti daha en ufak bir fikri yoktu ama büyük bir teslimiyetti tattığı ve yakıcı bir merak arzusu. Halinde bir şey mi vardı acaba? Nebi neden hiçbir şey söylemiyordu. Edepte kusur mu işlemişti ya da olması gereken bir şeyi ih-

27 Ravzül Faik Müsnedü Fatıma, s. 77.

mal mi ediyordu. Merakı büyüdüğüce Fatıma'nın hallerini daha farklı bir nazarla gözden geçirdi. Küçüklüğünden o güne kadar bir arada büyüdüğü o Peygamber cevherinde ne çok güzelliğe şahit olmuştu.

Nübüvvetin sekizinci yılıydı hani. Mekke müşrikleri çoluk çocuklarıyla Müslümanlara cephe almış yeni oyunlar ve sinsi tuzaklarla Müslümanları huzursuz ediyorlardı. Ali'nin gözü ve gönlü her an Peygamberin ve ehlinin üzerindeyken; ona bir şey olmasın, bir zarar gelmesin diye beklerken, Resulullah, Kâbe karşısında putlara sırtını dönmüş oturuyordu. O gün Arap kadınlarından süslü elbiseler giyinmiş bir grup kadın ve genç kız yanına gelerek "Ya Muhammed," dediler. "Her ne kadar kabilelerimiz ayrı olsa da sizinle aynı şehirde oturuyoruz. Bu sebeple sizden bir ricamız olacak."

"Buyurun!"

"Bu akşam bir toplantımız olacak. Mekkeli kadın ve kızlar bir araya geleceğiz. Aramızdaki ilişkilerin kopmaması için kızınız Fatıma'nın da gelmesini arzu ettik. Müsadenizle, toplantımızı şereflendirsın. Böylece kopmak üzere olan ülfet bağlarımız yenilenmiş olur. Buna izniniz var mıdır?"

Fahri Âlem iyi ve güzel olan hiçbir şeyi reddetmezken "Siz gidin," dedi. "Ben Fatıma'yla konuşur gönderirim."

Fatıma yanına geldiğinde:

"Kızım Fatıma," dedi. "Bilirsin ki; cefa gördükçe vefalı olmak, yabancılık gördükçe aşinalık etmek, kötülük görünce iyilik etmek bize emredildi."

Fatıma bin yürek, bin bir edeple babasını dinliyordu. Ağzından çıkacak her kelam kıymetliydi çünkü. Babasının önemli bir iş için onu yanına çağırıldığını anlamıştı.

"Ey Gözümün Nuru! Arap kadınları yanıma geldiler. Bu akşam tertipleedikleri bir davete senin de şeref vermeni isterler. Ben onları reddetmedim. Ahde vefa konusunda iş senin rızana kaldı. Sen bu işe ne dersin?"

Hiç ummadığı bir teklifti bu Fatıma'nın. Bir yanı hayâ, öte yanı güzellik olan genç kız içinin tüm yalınlığıyla:

"Gözümün ışığı Babam," dedi. "Her sözün yüce, her kelimen kutsaldır. Ahde vefalı olmak elbette ki hakkımızdır. Verdiğin söze elbette ki uyacağım. Yalnız onların yanına gitmek için giyecek kıyafetim yok."

Nebi'nin gül cemaline bakarak devam etti: "Şimdi oraya, Ukbe'nin, Şeybe'nin, Ebu Leheb'in ve Ebu Cehil'in kızları da gelecek. Onlar rengâ renk ipekler, süslü elbiseler, kıymetli mücevherlerle gelmiş olacaklar. Ben böyle şu dört peşli elbisem ile onların yanına gitsem nasıl olur."

Sözünün bitmesini beklerken Nebi, o devam etti: "Hammaletel-hatab Ümmü Cemil kesin orada olacak. Sözü ve cefasıyla sataşacak bana. Öte yandan Hint ve onun arkadaşları aşağılayıcı sözlerle beni üzecekler. Ama bütün bunları düşünerek senin arzuna muhalif olacak değilim. Eğer istersen giderim."

Resulü Kibriya'nın gözleri yaşarmıştı.

"Sen merak etme kızım," dedi Nebi. "Onların basireti kısadır. Sa-dece dış âlemi görürler, mana âlemini bilmezler. Üzülme ki bizim süslü elbisemiz takva libasıdır. Mücevherli tacımız ise ilim ve rızadır. Madem ki madde hazan kasırgasının hücumuyla darmadağın olacak ilkbahar gelininin cemalindeki fani parlaklığa itibar nedendir?"

Fatıma'nın gönlü dalgalı bir deniz gibi çırpınıp içindeyken babasını dinledi dikkatle.

"Unutma Kızım," dedi. "Onların zahiri libasları varsa senin de manevi ziynetlerin vardır. İlim ve takva libasımız olduğu müddetçe dış libasa itibar sönük kalır."

Baba kız bu hasbihal içindeyken, Cebrail ilâhî bir haberle gelmişti:

"Ya Resulullah! Fatıma bu topluluğa gidecek ve onun toplantıya iştiraki anında bazı gizli sırlar açığa çıkacaktır." Bunun üzerine Resulullah kızına dönerek "Gözümün nuru kızım," dedi. "Şu an Cebrail bana geldi ve senin oraya gitmen için ferman getirdi."

Fatıma'nın gül pembesi yanaklarına kirpiklerinin gölgesi düştü. Hayâdan kıpkırmızı kesilmişken Rabbinin arzusu karşısında diyecek sözü yoktu.

"Canım canına fedadır Ey Babam," dedi. "Bu fikre asla muhalefet etmem. Dünya ahiretin matem sarayı iken, boş lakırdılarla meşgul olmak sevdiğimiz bir iş değildir. Ancak madem ki izniniz oldu ve yüce ferman nazil oldu gideceğim bu davate."

Aynı günün akşamında örtüsüne büründü ve davete icabet etmek üzere, evden ayrıldı Fatıma. Nefesler tutulmuştu o akşam. Arap kadınları, toplantı yerine erkenden gelmişlerdi. Allı yeşilli, allı ve pullu elbiseler içinde arzı endam ederken; Fatıma'nın gelip gelmeyeceğini merakla bekliyorlardı. Gelse nasıl gelecekti acaba. Büyük bir merakla "Bakalım Muhammed'in kızı bizim aramıza nasıl girecek?" diyorlardı müstehzi gülüşlerle. Gelse de soluk, yamalı libasıyla gelecektir. İhtişamımızı görünce kim bilir nasıl üzülecek. Bizim debdebeli yaşantımız karşısında içi kan ağlayacak, haset ateşiyle tutuşacaktır. Şanımız, şöhretimiz, şiarımız karşısında ne yapacağını bilemez o şimdi."

Şuh kakhahalar ortalığı çınlatırken gözler bir anda kapıya çevrildi. Fatıma'ydı gelen. Akılları uçup gitmişti bir anda sanki. Fatıma'nın manevi haliydi gösterilen. İlk önce tacı oldu gözlerini kamaştıran. Ayın on dördü gibi ışıldayan alnında görülmedik inci dizeleri parıldayan... Hurma dalı gibi hoş ve zarif endamında bir kaftan var ki; gözler kamaşmaktan bakamıyor. Akılların ermediği, hayallerin ulaşmadığı bir Cennet kaftanıdır bu. Öyle bir kaftan ki her dakikada renk değişiyor ve her bir pırıltının içinden farklı bir güneş ışıldıyor sanki. O parlaklık içinde ortalığı bir ışık tayfı sararken; gözlerden öte akıllar uçup gidiyor. Etrafında süslü, bezeli cariyeler, âmâde hizmetçiler. Elllerinde öd ağacında kandillerle dört bir yandan gözetiyorlar onu. Kiminin elinde buhurdanlıklar mis kokular ıtırılıyor. Kimi gümüş sürahilerden gül suları serpiyor önüne Fatıma'nın, kimi yelpazelerle serinletiyor onu, kimi yol açıyor, kimi eteklerini tutuyor dünya yerlerine değip kirlenmesin diye.

Kureyş meclisi kadınları şaşkındılar. Hayretten donakalmış gözlerle taş kesilmişler sanki. Fatıma'nın zeyn-ü ziyeti karşısında lal kesik dilleri. Onun güzelliği ve ihtişamı karşısında zir-ü zeber olmuş kibirleri. Fatıma'nın ihtişamlı mücevherlerle bezeli tacından dehşete kapılırlar. Zarif vücudundan öyle güzellik şuaşı yayılır ki, şaşkınlıktan sersemlemeler her biri. Sanki gökyüzünden Ay, etrafındaki on iki parlak yıldızla yere inmiş gibi. Kadınlar havai çalımlardan sıyrılıp ayağa kalkarlar mütehayyir:

“Kim bu gelen!”

“Hangi sultanın kızıdır bu.”

“Bu kız kimdir? Biz böyle güzellik, böyle ihtişam görmedik.”

Fatıma büyük bir vakar ve ihtişam içinde ilerlerken kadınlar hayretten ve haşyetten iki büklüm:

“Hoş geldin, bize safa getirdin Ey Fatıma Zehra!”

Yusuf’u görünce ellerini doğrayan Mısırlı kadınlar gibi Mekkeli kadınların da yürekleri lime lime. Nebi kızı Fatıma’yı hürmetle karşılarlar. Onu sedef kakmalı, ibrişim döşemeli yüksek sedirler üzerine buyur ederler. Yanına yaklaşınca onun Muhammed’in kızı Fatıma olduğunu anlarlar ve kıskançlık içinde sararlar etrafını:

“Bu nasıl bir kaftandır Ey Fatıma! Nereden satın aldın?”

“Bu güne dek böylesini görmedik. Hangi pazardan satın aldın?”

“Ya bu koku... Nasıl bir ıtrın var ki hepimizi sermest etti. Bu ıtrın attarı kimdir?”

“Attare Havla bint Tüveyç bile bu kokuyu bilemez,” dedi sinsi bakışlarıyla yanına kadar sokulan Hammale.

“Ey Fatıma” dedi yanındaki, hasedin alevli kıvılcımları altında yüreği tutuşurken. “Sana söz veriyorum. Eğer sırrını keşfedemediğim bu kaftanın kenarından bir parça kesip bana verirsen Müslüman olacağım.”

Kadının asıl niyeti Fatıma’nın kaftanını ayıplı etmek iken Fatıma kaftanın kenarından kesip ona vermişti. Bir diğeri:

“Ya Fatıma,” demişti “eğer ondan bir parça da kesip bana verirsen ben de Müslüman olurum.”

Fatıma ona da kesip verdi. Çaktırmadan koşup Yahudi kumaş tüccarına götürdüler. Adam kumaşı aldı eline, tersini yüzünü çevirdi, baktı, inceledi. Sonunda gözleri sonuna kadar açılmış olarak kendini tutamadı: “Bu, dünyaya ait bir kumaş değildir bu! Bunu nerden buldunuz?”

Kumaş tüccarları başına toplanmışken “Bu kumaşa insan eli değmemiştir,” dediler. “Biz böyle bir kumaş görmedik. Bakmaz mısınız

bir an içinde kaç çeşit renge giriyor. Ne cins bir kumaş olduğunu ve ne tür dokunduğuna asla aklımız ermez.”

Kadınlar tekrar koşup Fatıma'nın yanına geldiklerinde gördüler ki Fatıma'nın kaftanının kesilen yeri uzayarak eski halini almış. Kusursuz ve eksiksiz ... Bu güzellik karşısında birçoğu Müslüman olurken yüreğinde şeytanî kıvılcımlar taşıyanlar “Muhammed'in kızı bize sihir yaptı.” diyerek orayı terk etmişlerdi.

Oysa ki Fatıma her zaman giyindiği sade, temiz bir elbiseyle oraya gitmişti. Allah onlara Fatıma'nın manevi halini göstererek bu dünyada iman yolunu seçenlerin ahiretteki halinden sadece ufak bir hal göstermişti. Ama nasibi olmayan muannidler kin ve hasetlerinden orada durmayıp toplantı yerini terk ederler. Fatıma gönlüne iman ışığı düşenlere şöyle hitap eder: “Ey Kureyş'in Sevgilileri! Bizim manevî gıdamız, tespih ve zikirdir. Babamın getirdikleri, dünya ve ahiret saadetini sağlar. Eğer siz de bize yakın olmak isterseniz, kalbinizde iman ışığını yakın! Şehadet kelimesi getirip İslamiyet'i kabul edin!”

Bunun üzerine oracıkta Kelime-i şehadet getirenler oldu. Fatıma Zehra aynı edeb ve aynı tevazu içinde oradan mutluluk içinde ayrıldı.²⁸

Fatıma'nın hali yağmura benziyordu. Bilene rahmet, bilmeyene kahırdı yağmur. Ondaki inceliği bilmeyenler bahar çiçeklerine ermezdi. Dışarıdan Yahudi kadınlarının gördüğü Fatıma ile iç âlemde saklı olan Fatıma iki farklı güzellikti. Görebilen gözlere ayandı o ayrıcalık. O güzel hal üzere ayrıldılar.

ALİ'NİN 22. BEKLEYİŞ GÜNÜ FATİMAT'ÜL SÜREYYA

Saadet çağıydı. Yüreklerde huzur meltemleri eserken Fatıma Zehra o manevi ihtişam ve güzellik içinde Aliyyül Murtaza'nın ufku-na yürüyordu. Her yönü ayrı bir güzellik ışıltısıydı. Gökteki Süreyya

²⁸ Hadikatüs Süada'dan: s.180. Fuzuli.

yıldızı gibi parlak ve ışıltılıydı her cephesi. Anlatıcı bu kez Peygamber eşi Aişe-i Hümeysra'ydı:

“Babasından başka Fatıma'dan daha doğru konuşan ve daha sadakatli olan bir kimse görmedim.”²⁹

“Vakar, hal-hareket, davranış ve oturup kalkma açısından Fatıma kadar Resulullah'a (s.a.v.) daha çok benzeyen bir kimse görmedim.”³⁰

“Karanlık gecelerde Ay, Fatıma'nın yüzüne vururdu. O an peygamberin yürek parçası kızının yüzüne gümüşü bir şavk inerdi. Ve ben o ışığın önünde iğneyi iplikten geçirirdim. Fatıma'nın yüzünün aydınlığında ben ipimi bükerim. Peygamber ona o kadar düşkündür ki; sık sık Fatıma'yı saçından öper.”³¹

“Fatıma'nın hali gökte Süreyya, yerde zühre çiçeği gibidir. Onun ruhu gibi bedeni de her an ayaktadır. Ruhu mest eden o amber kokusu içeri dolduğunda koşarak babasını karşılar, gözlerinin içine bakarak gülümserdi. O an hayatının en mutlu anlarını yaşadığını ben yüzünün parlaklığından anlarım. İri siyah gözleri sevgiyle ışıldar. Pembe beyaz çehresi al al olur hayâdan. Babasını görünce yüzüne kan gelir sanki. Onu öyle görünce Fatıma'nın babasından uzak kalınca yaşayamayacağı akla gelir.

Boyu, endamı, duruşu babasına çok benzer. Allah'ın Habibi bu küçük kızına çok düşkündür. O'nun (s.a.v.) babalığını tanımadıkça hiç bir babanın babalığı tam değildir. Kızını o kadar çok sever ona öyle çok değer verir ki, Fatıma içeri girdiğinde hemen kalkar onu kucaklar koklar, öper yerine oturtturarak ‘Hoş geldin babasının annesi,’ der. Baba kız arasındaki bağlılık tarif edilmez.

Resulullah, Fatıma'nın şahsında belki de ümmetin önderlerini selamlıyor. Fatıma'nın manevi duruşunda kim bilir ne âlemler, ne güzellikler görüyor ki ona böylesine tazimde bulunuyor. Tohumda dürülu şifre gibidir o. Gözleri başka bir Âlemden bakar Fatıma'nın. Bakışlarının üzerine düştüğü her nesneyi akıl almaz bir gizem içinde sarıp sarmalar. O tastamam vahiy terbiyesiyle yetiştii.

29 Menakıb, c. 3, s. 341

30 Sahih-i Tirmizi, c. 5, s. 466, H. 3898.

31 Kenz-ül Ummâl, c.7, s.111. Feyz-ül Kadir, c.5, s.176

Nilüferin su yüzeyinde yeşillenip filizlendiği gibi Fatıma'da vahiy denizinin kıyısında yeşerip büyüdü. Allah'ın yarattıkları içinde söz ve konuşma olarak Resulullah'a Fatıma kadar benzeyen birini daha görmedim. Kırmızıya çalar beyaz bir ten, siyah ve uzun saçlar, iri ve kara gözleriyle kemal ve güzelliğin en üstün noktasındadır. Efendimiz bir sefere çıkarken en son, geldiğinde ise ilk önce kızını ziyaret eder. Öyle ki kızını her gördüğünde ayağa kalkarak yerini ona verir, ellerini saçlarını öper ve koklar. Resulullah kızını öperken sanki bal şerbeti içmektedir.³²

Ve bu hal yeryüzünün en kaba ve cahil insanları içinde cereyan eder. Bunu bizzatihi Rabbimiz beyan eder:

“Güneş dürüldüğü zaman
Yıldızlar kararıp döküldüğü zaman
Dağlar yürütüldüğü zaman
On aylık gebe develer başıboş bırakıldığı zaman
Vahşi hayvanlar bir araya toplandığı zaman
Denizler kaynatıldığı zaman
Nefisler çiftleştiği zaman
Ve sorulduğu zaman o diri diri toprağa gömülen kıza
Hangi günahı yüzünden öldürülmüş.”³³

ALİ’NİN 23. BEKLEYİŞ GÜNÜ

FATİMAT’ÜL MÜCAHİDE

Muhacirin Peygamber ve ailesini görmüş kadınları anlatıyorlar hiç durmadan. Söz Bereke’nindi yeniden:

“Nübüvvetin on üçüncü yılında Dar’ün Nedve’den korkunç bir karar çıktı. Kırk kavim içinden, güçlü kuvvetli kırk adam El-Emîn’i

32 Ehlu'l-Beyt, Tevfik Ebû İlm, s.116

33 Tekvir Suresi

öldürmeye ant içtiler. Akşam olup hava karardığında Allah'ın Peygamberi'nin evini basarak canına kıyacaklardı. Onların oyunu buydu ama Rabbimin tuzağı çok farklıydı. Bizler her şeyden habersizdik ama Resulullah o gün âdeti olmadığı üzere öğlen vakti Ebû Bekir'in evine uğradı. Halinde farklı bir sakin ve derinlik vardı. Belliydi ki gökten mühim haberler gelmişti. Akşam olup hava karardığında Ali'yi tembihledi:

“Rabbimden emir geldi. Bu gece Mekke'den ayrılıyorum, sen bu gece benim yatağında uyu. Üzerine şu yeşil örtümü ört ve hiçbir şekilde korkma Ya Ali. Allah'ın izniyle kimse sana zarar veremeyecek,”³⁴ buyurdu.

“Canım canına fedadır Ya Resulullah!”

Resulullah ona değerli bir takım eşyalar teslim etti:

“Bunlar, Kureyş'in bende duran emanetleridir. Ben yokken onları sahiplerine teslim et. Haber yolladığımda ise hane halkımı al ve gel!”

Ali emanetleri aldı ve söylenenleri sorgusuz sualsiz kabul etti. Ortalık kararınca, Kureyş'in seçme canileri birer ikişer evin etrafını sardılar. Ev halkı olarak hepimiz korku ve heyecan içindeydik. Ali, Rabbine iltica ederek Rasulullah'ın yatağına yattı. Resulullah ise ev halkıyla vedalaşarak gece yarısı evden çıkıp gitti. Eline aldığı bir avuç kumu evin etrafını saran müşriklerin üzerine saçıyordu. Saçılan kum taneleri canilerden her birine isabet etmiş olacak ki derin bir uykuya daldılar. Sesleri kesiliverdi bir an. Dilinde azim bir dua vardı Andelib-i Zışan'ın.

“Biz onların önlerine ve arkalarına birer set çektik, böylece gözlemini perdeledik. Onlar artık elbette görmezler.”³⁵

O gece uyku tutmadı hiç birimizi. Ertesi günün sabahında şafak sökmeden kalktık yataklarımızdan. Uzun ve yorucu bir gece geçirmiştik. O gece Ali ölüme yattı sanki. Peygamberin evinin çevresi sarılıydı. Günün ilk huzmesi ufka düşünce kapıyı zorladılar. Kılıçlar kınından çıktı. Kırk keskin kılıcın şakırtısı içimizi ürpertmişti. Bu

34 İbn'ul-Esir Usd'ül-Gabe

35 Yasin Suresi, 9

adamlar ölüm kokuyordu ve gözlerini kan bürümüşü her birinin. İçeri girip baktıklarında ise donakaldılar. Yataktan doğrulan kişinin El-Emin değil de Ali'nin olması onları fazlasıyla sarsmıştı:

“Bu yatakta ne işin var,” dedi Amr.

“Bu Ebû Tâlib’in oğlu Ali’dir,” dedi biri. “Ona dokunmayın. Babası putlarımıza saygılıydı.”

Kırk gözü dönmüş cani, kırk keskin kılıçla başına üşüştüler Ali’nin:

“Nerede O!”

“Çabuk söyle! Muhammed nerede?”

“Bugün bu işi bitirmemiz lazım.”

“Onu öldüreceğiz. Nereye gitti!”

Ali onun nereye gittiğini bilmediğini söyleyince Fatıma’nın yanına koştu Amr. Öfkeden mora çalan yüzü alev saçıyordu. Hırsla içeriye girdi ve Fatıma’yı nahif omuzlarından tutarak sarstı.

“Baban nerede?!”

“Bilmiyorum,” dedi Zehra.

“Sen bilirsin, çabuk söyle!”

Ebû Cehil’in yüzüne haykırarak “Babamdan ne istiyorsunuz!” dedi aynı yüreklilikle. Deliye dönmüş zalim, hırs ve hiddetle kaldırdığı elini öfkeyle Fatıma’nın suratına indirdi. Tokat’ın şiddetinden Fatıma’nın örtüsü yan kaymış ve kulağındaki inci küpeler kopup yere düşmüştü. Canı fena yanmıştı Fatıma’nın. Ama “of” demedi, ser verip sır vermedi. Uğultulu sesler birbirine karıştı:

“O bu gece gitmiş,” dediler. “Çabuk düşün ardına. Bulup getirene yüz deve vadettik.”

Usta biniciler, iz sürücüler, kan içiciler peşindeydiler. Gözyaşlarını hiç dinmedi benim. Ama Fatıma ile Ali demir gibi sağlam bir iradeyle Rablerine tevekkül edip duaya sarıldılar.

Müşrikler üç gün, üç gece öldürmek için onu çok aradılar. Yollarda, dağlarda, vadilerde yanılmaz iz sürücüler arındaydı. Ama onun hıfz edicisi Rabbi Rahman’dı. Onlar bunu bilemediler. Resulullah Mekke’yi

terk etmişti. Allah'ın kadim kıldığı şehirden ayrılmak kolay olmasa da; Mekkeliler kendi bağrında yetişen Peygamberi kendinden bile uzak ediyordu. Oysaki hiçbir şehir Mekkeliler kadar sevimli değildi O'na.

"Ah Mekke," diyordum. "Senin öz be öz evlatların sıcak sineni Allah Resulüne çok gördüler. Bu nasıl zulümdür!"

Ona kavuşunca öğrendiğime göre Resulü Kibriya o gece Mekke'den hicret ettiği zaman ilk önce Sebîr Dağı'na çıkar ve dağ dile gelir: "Ya Resulullah, benden ininiz. Korkarım, benim üstümde sizi vururlarsa Allah beni tazip eder. Onun için korkarım."

O anda Cebel-i Sevr çağırdı O'nu: "Ya Resulullah. İleyye! Bana gel!"

Bu sır içindir ki, ehli kalp Sebîr'de korku, Sevr'de emniyeti hissedecekler. O koca dağlar bile birer müstakil abd, Allah'ın Peygamberi ni tanır ve severler. Resulullah, Cebrail'in öncülüğünde o gece ortalık yatışınca dek Sevr Dağı'nın eteklerine çekildi. Ortalık sakinleşince de yola devam ettiler.

Önünde tehlike, ardında tehlike, cenubunda bela, şimalinde musibetle dört yanı sarılmıştı. Akla hayâle gelmez tehlikelerle gidiyordu. Eski zaman masallarındaki devler gibi korkunç ve insan yutucuydu çöl. Yutardı insanı ve öğütürdü de kimsenin ruhu duymazdı. Yer sarıydı, gök sarı. Güneş alevden bir top ve hava toz yüklüydü. Kum dağları biteviye yer değişirken; molalar ayrı dertti. Sıcak kum elleri ayakları, yanakları, gözleri kısacası tüm bedeni kavlayıp yakardı. Kumun az altında yılan, kertenkele, akrep ve çyanlar kaynaşırken yorgunluktan bitap düşmüş kervanlar ölü gibi hepsinin üzerine serilirdi. Ölüp gidenler öylece bırakılır leş kargalarına teslim edilerek yola devam edilirdi çoğu kez. Allah'ın nazlı Peygamberi o tehlikeli yollardaydı. Abdülmüttâlib nasıl Ebrehe'nin ordularına karşı; "Kâbe'yi ben değil O'nun Sahibi koruyacak," demişti, Muhammed'i de (s.a.v.) Rabbi koruyacaktı.

Fatıma, Babasının gittiğini görünce çok mahzunlaştı. Ondan haber alınca dek bir şey yiyip içemedi. Hasret, daha o yoldayken damarlarını yakiyordu:

“Canların ilacı babam! Hani sen, seni sevenlerin yanında, candan ve kandan daha kıymetlisin. Ekmek gibi, su gibi sevgin... Candan öte can, hayattan aziz Sevgilisın. Hasretin daha şimdiden içimi kavurmuşken sensiz ışıksız ve nefessizim. Ardına düşenleri Rabbimin “Kahhar” tecellisine, Seni ise canım Babam, Rabbimin “Kadir” kudretine bıraktım. İş ki sensizlikte üşüyorum. Yokluğun daha şimdiden yürek bahçelerimi kasıp kavurdu Sevgili. Rahmana ilticadan başka çarem yok. El-Aziz, El-Kerim”

Ta ki Esmâ onun selamette olduğunu haber verene dek. Ebû Bekir’in kızı Esmâ kuşağını ortadan yırtarak bağladığı yemek çıkını tez elden ulaştırmıştı kadim yolculara ve yeni kuşak edinmeye vakit bulamadan o yarım kuşakla dolaşıyordu. Babasına çok düşkün olduğu için dayanamıyordu onsuz Fatıma. İçinin tüm alevlerini kelimelere teslim ediyordu:

“Hani hiçbir lezzetle kıyasa girmeyen bir saadet Rabbin rüyetine mazhariyettir. Hani Sen ‘Gece karanlıkta dolunayı gözlerinizle gördüğünüz gibi onun rüyetine mazhar olacaksınız.’ buyurmuşştun. Rüyetullahın bir anı tüm Cennet lezzetlerini yok eder. Tüm zevklerini unutturur. Ama sen Ya Resulullah! Sen miraçta o Cemâle erdiğin halde ümmetini unutmadın. Rabbimin ikramıdır bu. Ayrılığın şiddeti kavuşma anının lezzetini artırır.”

Mekkeli nasipsizlerin gece gündüz peşine düştükleri âlemin en aziziyken kapalı kalpleri nasıl da her şeyden habersizdi. Peygamberi tanıyıp gördükten sonra hâlâ yumuşamayan bir kalp kayadan sert, taştan daha katı değil miydi? Toprağı lütuf kokan yürekler onu anlayabilirdi. Taş, kaya, börtü böceklerle kaynaşan yürekler asla. İşte bunun için Fatıma’nın babasından ayrılığı, susuz kalınca boynu bükten çiçekler gibi yüreğini burkuyordu:

“Âlemde teksin Ya Nebi! Sohbetin her güzelliğın fevkinde güzeldir. Sevgin bahar nesimi gibi ferahlatıcı, bakışın soğuk sulardan daha tatlı ve serin. Şimdi ben sensiz, güneşsiz ve nefessizim buralarda. Ne gün bitecek bu ayrılık.”

Ali büyük bir görev üstlenmişti. Son görevini yerine getirmeye koştı. Mekkelilerin emanetini sahiplerine teslim etti. Onlar bilirdi ki Muhammed, Emin'dir. Onun yanında olana zarar gelmez, ziyan olmaz ve kaybolmaz. Ebû Cehil'in karısı bile pahalı mücevherlerini O'na bırakarak "Ya Muhammed," demişti. "Kocam Amr zalimdir ve gaddar bir adamdır. Korkarım ki kızdığında bunları elimden alır. Bunlar şimdilik sende kalsın. Günü gelince iade edersin."

O gün gelmişti işte. Ali emanetleri sahiplerine tek tek iade etti. Daha sonra Kâbe'nin yanındayken seslendi: "Ey insanlar! Emanetini almayan biri kaldı mı? Vasiyeti olan biri var mı? Resulullah'ın kendisine bir hususta söz verdiği kimse var mı?"

Kimseden ses çıkmadığında anlamıştı ki herkes hakkını almış. Mekke'de hayat yaşanır olmaktan çıkmıştı. Mekkeli müşrikler Müslümanları perişan etmek için yeni oyunlar peşindelerdi. Resulullah, Yesrib'e birkaç mil uzaklıktaki Kuba'ya varmıştı. Oradayken Ebû Vakid el-Leysî aracılığıyla bir miktar gümüş ile birlikte Ali'ye bir yazı gönderdi:

"Ey Ali," diyordu. "Emanetleri sahiplerine teslim ettikten sonra Fatıma'ları ve hane halkımı al ve buraya gel!" Resulullah'ın hane halkına da yol görünmüştü ve çok heyecanlıydık. Ali tez elden yola çıktı. Sağlam, güçlü binekler elde etmek için gözlerden irak hazırlıklara koyuldu. Fatıma ile Ümmü Gülsüm ise yola çıkmak için hazırıldılar. İlk önce Hacun'da yatan annelerine veda için koştular. Hatice'nin kabir başında onlarlaydım. Uzak nehirlerin mağribine gizlenmiş martılar gibi sırlı ve suskun mevtalar içinde en bahtıyarı Hatice binti Huveylid'di. Yeryüzü nehirlerine Fatıma gibi bir nehir bırakıp gitmiş. Fatıma artık annesinin toprağını özleyecek. Ağladı, hıçkırdı ayrılışın acısıyla toprağı kucakladı. Can babasını yalnız bırakmamalıydı. Çünkü Hatice'ye söz vermişti.

"Sen merak etme annem demişti. Babama ben bakacağım."

Amel defteri ilelebet kapanmayacak besbelli. Derin gönüllerin kuytularına gizlenmiş Hatice'nin sırları Fatıma'da çözülmüş. O şimdi

Fatıma üzerinden tüm zamanlarda var olacak besbelli. Allah'ın o en güzel kulunu hangi kadın resmedebilir ki Fatıma'dan başka. Müşrik bir adamın karısı olan ablaları Zeyneb'le de gizlice görüşüp vedalaşıtlar. Fatıma'nın içinden nehirler akıp gidiyor:

“Babam, Peygamberimsin. Hani sen gözyaşı düşmüş yürekleri şefkatinle okşar, avutursun! Şifa ellerinle huzur bağışlarsın. Adını anınca huzurdayım. Seni düşününce bütün sıkıntılar, acılar, hasretler azalıyor, dertler sinek kanadı kadar cılız, gam ve acı hiçe iniyor. Sen yanımda yokken hissettim annesizliğin ne derin keder olduğunu. Şükür ki vuslat yakın.”

Annesinin mezarı başından güçlü, kararlı ve metin adımlarla döndü. Bir zorlu sıratıydı ki Fatıma... Bir ucu Nur Dağı diğeri Uhud Dağı arasında kurulu olan o ince sıratı yürüyordu. Kulluk sıratıdır bu. Sabrın zorlu yolculuğudur. Yürüyecek ama düşmeyecekti. Yalpalamadan, titremeden ve yılmadan devam edecekti. Ümmetin kadın cenahını annesinden sonra o tutacak, o yeşertecek, o destekleyecek. Babasından aldığı tüm emirleri ve güzellikleri yaşayarak gösterecekti.

Zayıf omuzlarındaki ağır sorumluluğu bir hazine değerinde düşmeden taşımak zorundaydı. Yılacak, usanacak, düşecek zaman değildi. Nur Dağı'nın selamlı bağrından Sevr'in yılanlı mağarasına sığınmış bir Peygamberin kızı onun gibi sağlam yürümeliydi. Başı dik, bakışı müdakkik bir duruşla babasının ayak izlerini sürecekti. Yaratıcının çizdiği mü'min kadın modeli öyle değil miydi?

ALİ'NİN 24. BEKLEYİŞ GÜNÜ

FATİMAT'ÜL EDİBE

Sevgilinin diyarına göç vardı. Ali gün ağarınca Fatıma ile Resul'ün hane halkından oluşan ufak bir kervan oluşturdu. Peygamberin kızları Ümmü Gülsüm ile Fatıma, Fatıma bint-i Esed, Fatıma bint-i Zübeyir, Fatıma bint-i Hamza, oğlum Eymen ile birlikte yola çıktık. Bütün sırların hazinesi “Bismillah” ile girdik yola. Ali “Kadri muazzam olan

ismi Azam'ın hürmetine Sen'den niyaz ediyorum Ya ilahi, işlerimi kolaylaştır!" demişti ya artık işi kolaydı. Kulaklarımızda niyazlar kalplerimizde zikirlerle hicrettedik:

"Ey Celal sahibi, zulme uğramış develerin koşarak yanına gelip şikâyetinde bulunduğu Hz. Muhammed'in (s.a.v.) şanı hürmetine düşmanlarımızı rahmetinden mahrum kılarak zelil eyle."

Her bir dua bir öncekinden daha şiddetli ve etkiliydi:

"Kesin yeminlerin ve muhtevaları hürmetine bütün zararlıların hile ve tuzaklarını bizden defetle!"

Resulullah'ın gönderdiği elçi Ebû Vakid el-Leysî binekleri sert ve hızlı sürüyordu. Develerin sırtında hızlı devinimlerle inip çıkarak tozu toprağa katarak gidiyorduk. Ali bu durumdan hoşlanmamıştı:

"Ey Ebû Vakid," dedi. "Kadınlara acı, onlar nahif varlıklardır."

"Peşimize düşerler," dedi. "Bizi yakalamalarından korkuyorum."

"Rahat ol," dedi Ali. "Sabret ve bekle. Böyle yapmana gerek yok. Resulullah bana 'Ey Ali' buyurdu. 'Şu andan itibaren sana hoşlanmadığın bir şey yapamazlar.'"

Hepimiz rahatlamıştık. O saatten sonra develeri Ali sürmeye başladı. Kararlı, yumuşak bir ilerleyişle gidiyorduk. Ali büyük bir teslimiyet ve yakîn içindeydi. Develeri sürerken şu beyitleri okuyordu:

"Unutma!

Sadece Allah var.

İşte bunun için zannını yok et!

Önemsediğin şeylerde,

Her şeyde, adım attığın her işte

İnsanların ve Âlemlerin Rabbi sana yeter."

Nazlı develer nahif yürüyüşlerle çölü aşarken; gümüş renkli kartalların görkemli gölgesi altında iki dünya hurisi vardı. Ümmü Gülsüm ile Fatıma. Buğulu çöller serapa susuz ve nefessiz yürüyen bu çöl muhacirlerine bağrını açtı. Yesrib istikametine doğru yol aldık. Dacnan mev-

kiine varmıştık ki arkamızdan dötrnala gelen atlıları fark ettik. Bunlar Kureyş'in en cesur atlılarıydı ve toplam yedi kişiydiler. Yüzleri örtülü olarak etrafımızı sardılar. Ali kervan güdücülerine dönerek:

"Develeri ıhlayın," dedi. Develer ıhlandı. Korku ve heyecan içindeydim. Emanetleri sahibine teslim etmek en büyük arzumuzdu. Ali yalın kılıç atlıların karşısına dikildi. Adamlardan biri seslendi:

"Yavaş ol Ey Ali," dedi. "Kadınları alıp kaçarak kurtulacağınızı mı sanıyorsunuz. Çabuk toparlanın ve hemen geri dönün!"

Ali cansiperane haykırdı:

"Gelin de döndürün o zaman!"

"Dön," dedi yine aynı küstah ses tonuyla yüzü örtülü adam. "Seni babası ölesice seni."

"Peki, dönmezsem?"

"Ya zorla dönersiniz, ya da senin kelleni alıp götürürüz!"

İğrenç bir kahkaha koptu. Caniler kadın bineklerini korkutup ürkütmek için hamle yaptılar. Heyecan ve korku içinde Allah'a sığındık. Göklerde sesler yankılandı kat kat:

"Fatıma'nın hicabına uzanan eller kurusun."

"Fatıma'yı Babasına ulaştırmaya engel olanların yürekleri yansın."

Fatıma hicabına sarıldı kat kat. Edebinden kelam edemedi. Şiir gibi nahifti Nebi kızı. Bihemta duruşuyla asla sarsılmadı. Ali şimşek gibi fırlayıp önlerini kesti. Canilerden Cenah isimli adam kılıcını çekerek Ali'ye saldırdı. Ali dövüş sanatını iyi biliyor ki kıvrak bir dönüşle yara almadan kurtuldu. Adamlar bineklerimize saldırınca Ali, Cenah'ın boynuna bir kılıç darbesi indirdi. Kılıç atın eyerine kadar inince cani kan revan içindeydi. Fena halde korkmuşlardı. Bunun üzerine hızla kopup uzaklaştılar. Ali'nin arkalarına düştüğünü görünce:

"Ey Ebû Tâlib'in oğlu," dediler. "Bırak peşimizi!"

Ali haykırdı:

"Şimdi ben Allah Resulu'nun yanına gidiyorum. Kanının dökülmesini isteyen varsa peşimden gelsin!"

Atlılar hezimete uğramış bir halde tozu dumana katarak geri döndüler.

Müşriklerin yüreklerini korku basmıştı. Ali ilk hamlede onları uzaklaştırmış olsa da arkadan kalabalık bir süvarinin gelme ihtimali yüksekti. Şıra yıldızına tapanlar şaşkıındı. Kureyş'in zalimi azgın, mü'mini istikametliydi. Bin bir çile ve meşakkatle yola devam ederken Ali'nin alnından terler boşalıyordu. Resulullah'ın emanetleri uğruna her şeyi göze almıştı. Onun hane halkının ayağına batacak bir diken Ali'nin yüreğini delerdi. Son muhacirler itidal-î dem üzere yürümeye kararlıydılar. Mekke dağları ardından şöyle sesleniyordu sanki.

“Nereye gidiyorsun Ey Zehra!”

“Nereye gidiyorsun Ey Allah'ın Peygamberinin has incisi. Peygamberin gidişiyile güneşimiz çekilmişken şimdi hepten kör ve sağır kaldık.”

“Gitme Peygamber Yıldızı! Öyle bir akıp gidiyorsun ki çöle, ardından yıldızları süpürüyorsun.”

Kuşların boynu bükük, dağlar yankılanıyor, yerler hüznle dalgalanıyor, Kâbe kan ağlıyor. Bu candan vazgeçiş sevdasında bir sevgiliden diğerine yürüyordu Fatıma. Kâbe'den Nebi'ye, hasretten vuslata geçmişti bu gidiş. Yüreğinde aşkı taşımayanndan başka kim yürürdü çöle. Öylesine şiirsel ve edep dolu...”

ALİ'NİN 25. BEKLEYİŞ GÜNÜ

FATİMAT'ÜL MUHACİRE

Darüsselam yurdunun yolcuları gidiyordu. Sevda çölünün alevden bağrına yürüyorlardı. Çocukluklarının her anını Peygamberî bir tecellinin orta yerinde geçirmiş iki genç derin bir tefekkürün izindeydiler. Kum taneleri alev saçıyordu. Ancak onlar alevi değil o tanelerde akislenen yıldızları görüyorlardı. Bir yanıp bir sönen akisler gerçek güzelin varlığını müjdeliyordu. Onun dışındakilerin geçici gölgeler olduğunun bilincindeydiler. Var olan her güzelliği ve azameti Sahibinden bilmek ne has tecelliydi. Son muhacirler gidiyordu.

Çöl çetin ve susuzdu. Gecede uyku, gündüzde ise gıdaydı kıt olan. Peygamberin gül damlası kızları yollardaydılar. Vahiy sultanının taşsız kraliçesi Fatıma babasına gidiyordu. Gölgesi sevdaların giremediği kalbi bir tek Rabbinin aşkıyla doluyken varsın terlesin, yorulundu. Susuzluktan yarılan dudaklarına şerbet gibiydi tevhit. Zikirle doyuyordu Fatıma. Alevliydi yokuşlar. Sekmeden ve aksamadan gitmek gerekiyordu. Arkalarında Kureyşi çölü bırakarak Sevgilinin gül bahçesine gidiyorlardı. Eflatun renkli ufuklarda tutuşurken gölgeler, sahra sessiz, neşideler kifayetsiz, yol uzun, yolcular ise alabildiğine sabırlı ve suskundular. Zarif boyunlu develer ince kumlar üzerinde süzülürken iki can paresini taşıyorlardı ... Sıcığın, tozun, kumun, susuzluğun orta yerinde iki inci tanesi ... Ürkütülmüş develerin sırtında Nebi'nin iki narin kelebeği ne kadar soylu ve ne kadar şikâyetisizdiler. Nahif berrak tenleri, ışıklı gündüzleri andıran yüzleri, narin bedenleri ak örtüler içinde gidiyorlardı Fatıma ile Ümmü Gülsüm. Bereke birkaç yol arkadaşı kadın ve Ali'nin annesi. Rehberleri Ali'ydi.

Yer gök yekvücut olmuş gibi, alabildiğine boz ve beyaz. Sıcak göğün maviliğini bile kavurup yutmuşken boz bulanık bir ateş parçasından başka bir şey gözükmüyordu. Gölge ah ne değerli şeydi çölde. Bulutun en çok sevildiği yerdi çöl. Ne bir ağaç, ne çalılık, ne de bulut yokken sürekli yürümekti hicret. Geceleyn yürüyüp, gündüzün gizlenmişlerdi, Ebû Cehil'den ve onun cani adamlarından. Çöl kuşları ürpertici çılgınlıkla tepelerinde dönerken durmadan yürüyorlardı. Adım atamayacak kadar bitap düştüklerinde bazen bir kaya ya da çalı gölgeğine sığınarak sıcak dinmesini beklerken bile sükûnet ve vakar içindeydiler. Hasret derya olup akıyordu dilinden son muhacirlerin:

“Yokluğunla hasreti bir acı zehir gibi yudumladık. Sana kavuşma yoluna girdikten sonra artık zehir baldır ve şifadır bize Ya Resulallah! Kaynayıp coşan suların heyecanı gibi sana geliyoruz. Bu aziz yolda ne sıcak ne de susuzluk gam vermez bize. Sana geldikten sonra, en büyük çileler sevinçtir bize!”

Her adım bir tefekkür meşheriydi sanki. Dalgaların nağmeleri, yağmurların şıptırtısı, rüzgârların uğultusu, kuşların cıvıltısıyla âlem bin ahenk, bin bir neşve içindeydi.

Aliyyü'l Murtaza emanetleri teslim etmek için kararlı adımlarla yön tayin ediyordu. Dilinde vahyin nurları vardı ve hiç durmadan okuyordu... Rabbinin Elçisine karşı minnet yüklüydü ifadeleri:

“Öğretinle yeşerdi vicdanî Firdevslerimiz! Ey Şems-i Şümus! Arzın Emini, Arşın en Seçkini! Çileli de olsa yolun ne güzeldir Ya Resulallah! Ay, güneş, yıldız arza gıpta etmededir ki sen ondasın. Ne bahtıyarız ki senin ümmetin olduk. Sevgin mahzû imandır Ya Nebi. Muhabbetin şifa dağıtır kor yüreklere. Sevgin ise rızık, ıshık hem adanmışlık...”

Çölün kükrediği olurdu. Gece ayazları, kum fırtınalarına karıştığında hayatta kalmaya kimsenin mecali olmazdı. Salgınlar, ateşli humma, güneş, susuzluk, gündüzün kavurucu sıcağına inat gecenin bağrını delen dondurucu soğuk geceler... Çöl sıtması... Eşkiya çeteleri... Yırtıcı hayvanlar ve daha bir dolu belayla kaplıydı çöl.

Nebi'nin diğer ciğerpareleri ise müşrik çatılar altındaydı. Sılanın gurbetini yaşıyor. Silanın garibi, silanın yalnız, silanın çaresizi ve dahi muhtazefiydi Zeyneb. Gözyaşları içinde arkasından bakakalmıştı göçüp giden hicret kervanlarının.

Çöl Fatıma'yı, Fatıma ufkı, Bereke ise onu seyreliyor... Sarı kumlarda altın izler bırakan Fatıma'nın devesi aheste devinimlerle ilerliyordu. Her tepeyi aşıpta bir arşın daha yaklaşıyorlar Nebi gülşenine. Ay eğilip öperken çölün boz yanaklarını yer utanıyor, gök titriyor sanki. Çünkü üstünde Resul'ün emanetleri vardı.

Altın renkli sahrada bir kum tanesi gibi sessiz ve nefessiz ilerliyorlardı. Ahu bakışlı ceylanların bir gözü küp kayborduğu, bilinmedik varlıklar duyulmadık sesleri içinde, köpük köpük yıldızların akıp gittiği bir sahradaydılar. Nebi kızlarının halinde ne ahlama ne de uflama sesi. Diri ruhları bedenlerini taşıırken yorgunluktan, açlıktan ve susuzluktan şikâyetleri yok. Ali'nin azametli tespihi çölü inletiyordu. Davut Peygamberin mezamirine koşan vahşi hayvanların evcilleşmesi gibi ehil bir sükûnetle Nebi verdalarına yol açıyordu sanki çöller. Büyük bir suhulet ve kolaylıkla giderken Bereke'nin yaşlı sesi duyul-

lurdu mırıltı halinde: “Dantel gibi işledin Rabbim yerleri, kırları ve gökleri. Muazzam kudretinin nakışları ne ince, ne yücedir.”

Gökteki yıldızlar gözlerinde yalazlanıyor son muhacirlerin. Adım başı dua ve niyazla süren bu yolculukta yorulmak nedir bilmiyorlardı. Güçlerini ve gıdalarını Kur'an tilavetinden alıyorlardı. Ali'nin uhdesinde ağır bir servet vardı. Emanetleri Yesrib'e ulaştırmakla mükellefti. Aldığı vazifeyi ifa etmek için çırpınırken yolculardan en ufak bir sıkıntı görmemişti. Kureyş'in heybetli develeri geniş getirerek yol alırken çöl susuz, Fatıma uykusuz, yol uzun, Ali kararlı, Ümmü Gülsüm şükür doluydu. Bozla mavinin gönül dansında yorulan ayakları, yürüyen gönülleriyle dinç ve diri devinimlerle gidiyorlardı. İki mola sonra yol bitecek ve hicret gerçekleşmiş olacaktı. Sevr ile Ayr dağları arasında ilerlerken Ali'nin dilinden hiç düşmeyen duaları vardı:

“Şiddetli fırtınalar peş peşe kopmaktadır.

Ancak Senin yüce kapına gelip sığınan kimsenin karanlığı dağılır

Ya Rab dört bir yandan kuşatan kem gözlere karşı bizi koru!

Yunus, Hud, Yusuf, İbrahim sana sığındılar.

Melekler meclisinde adı saygıyla zikredilen

Merih yıldızı gibi yüksek ve âli ayetlerinin hürmetine Ferec ver Ya Rab!

ALİ'NİN 26. BEKLEYİŞ GÜNÜ

FATİMAT'ÜL MAHBUBE

Hicretin kadim serencamını Bereke'den dinliyorlardı:

“Peygamberin bu en küçük kızının hali başkaydı. İnsanı tanımanın en kolay yoluysa yolculuk ... Ben onu bu hicret yolunda bambaşka renkleriyle tanımıştım. Yuvadadan aldığı tüm güzel tohumları âleme saçacaktı Fatıma. Ama asla fahre ve kibre kapılmadan. Peygamberin kızları kibrin insan için bir aldanış tuzağı olduğunu bilerek büyüdü-

ler. Sahip oldukları her güzelliğin Rabbin ikramı olduğunu bilirler. Bu sebeple gururlanmazlar. Hal dilleri şöyle der sanki:

“Evvelin cıvık bir çamur

Ahirin bir avuç toz iken

Neyine kibirlenirsin ey insan!”

Fatıma o ailenin en küçük evladı olarak hayatın her şartına tahammülü öğrendi. Şib günlerinde daha çocuktı. Ucu sivri taşların üzerinde yattı, kalktı, yürüdü günlerce. Vadinin alev bilyesine dönmüş kızgın kumları üzerinde yaşamayı öğrenirken de, açlığın yaman koynunda kıvranırken de dirayetliydi. Koca insanlar açlıktan inim inim inlerken o açlığın şiddetli sancısını susarak ve sadece kıvranarak geçirirdi. Ucu dikenli ağaçların kuru yapraklarını yemekten ağzı yara olanlar, yerde buldukları kuru deri parçalarını ateşte ısıtarak yeme noktasına gelen insanlarla iç içe bir hayatta bile hiç duruşunu bozmadı. Fatıma ötelere hep ötelere kenetliydi. Minik elleriyle sanki dünyayı avuçluyordu. Çile çeken çocuklar hep böyle saf ve sabırlı mı olur yoksa Fatıma mı öyleydi farklıydı bilemem.

Çocuk iniltileri yeri göğü inletirken o minik avuçlarını açar dua ederdi de zulmün kalkması için yalvarırdı Rabbine.

Şib’de geceler karanlık ve çok uzundu. Resulullah’ı düşmanın hain saldırısından korumak için nöbet tutan Hamza, Ali, Osman ve diğerleri gece boyu siyah gölgeler gibi döner dururken Fatıma uyumaz, bir onları bir de semanın uzak yıldızlarını seyrederdi. Onun minik ruhu gelecek güzel günlerin duasına dururdu da içli iniltilerini duyardık. Onlar günaha karşı hassas ve Allah’a verecekleri hesabın bilincindeydiler. İsyana girmemek için çokça susarlardı. Her kelimenin hesabının sorulacağı o çetin günde azarlanmamak için. Acı çeken çocuklar erken olgunlaşırlar. Fatıma daha hayatının baharında açıklıkla, yoklukla, sıkıntılarla tanışmıştı. Yüce Rabbim sanki ona dünyaya bakmaması için her acıyı tattırmıştı. Hayatın zevk değil acı yüzünü çok erken yaşta tanımışken, serveti muhteşem bir mirasın bedelini ödüyordu. Annesi ona sık sık:

“Yavrum, dirayetli ol,” derdi. “Mihnet ve elemlele dolu bu yolda izzetinle yürü. Peygamberin yoldaşı ve sırdaşı ol. Rabbim seni imanla büyütsün, yardımıyla yürütsün ve hıfzıyla esirgesin.”

Annesinden aldığı dirayet terbiyesi güzeldi ancak onun dayanamadığı tek şey babasından ayrı kalmaktı. Evlat baba hasretiyle yanıyordu. Fatıma’nın o bir kaç günlük ayrılığa bile tahammülü yoktu. Babasını görmediği zamanlarda susuz kalmış gibi soluyor, gözlerinin ışığı çekiliyordu Fatıma’nın. Hurma fidesi nasıl ağacından ayrıldığı anda ölüyorsa Fatıma’da babasının nurundan uzak kalınca sönüyor ve hazan vurmuş bir güz çiçeği gibi kuruyuveriyor sanki.

Bülbülün aşkla şakıması goncayı gül eylerken taşı da bahar eyler. Tohum besmeleyle kayayı şak ederek dağı bağa çevirmez miydi? Fatıma’nın baba hasreti de kıraç kumu vahaya çevirmişti sanki. Yol kısaldıkça daha bir hızlandık. Birkaç mola sonra hasret bitecek, zulüm sona erecekti. Koca çölü nasıl geçtik bilemedik. Güneş gri kumlar üstüne izdüşümler düşürürken boz ile mavinin orta yerinde bir huzur denizi idi Fatıma. Hıra dinginliğinde bakışıyla huzur bahşediyordu. Zemzem ferahlığında ırmaklar çağlıyordu gözlerinden. Güneşine ve suyuna kavuşacaktı az sonra. İçine cemreler düşmüştü. Heyecanlıydı. Nabız darbeleri duyulacak kadar güçlüyken dilinde yeni günün duası vardı:

“Ey Güneş ve ay büyüklüğünün nuruyla ışık saçan.

Ey kapısında başvurulacak bir kapıcı,

Ve engelleyecek bir arkadaş bulunmayan!

Ey kapısında âşıkların barındığı!

Yetimlerin ağırlandığı!

Kimstesizlerin sevindiği!

Ey Derdi Bilen!

Karıncayı Dinleyen!

Örümceği Gözetken Koruyucu!

Ey Yaradanım! Koruyanım! Ey Görenim! İşitenim!

Zalimin alevli nefisinden sana sığınırım.

Onlar ki Cehennemî kalplerinde taşırlar.

Sensin düşmanlarını kısıkrak yakalayan!

Ya Vedud, Ya Cemil, Ya Mucib bize ferec ver."

Menzile bir hayli yaklaştık. Takatimizin tükendiği anda kısa molalar verdik. Gece daha bir hayli var. Birkaç nefeslik bir kestirme tüm yorgunluklarımızı alıyordu. Resulullah'ın emanetlerini Ali kadar ben de göğüslendim. Nasıl ki Amine'yi Ebva'da defnederek onun can paresini sırtıma alarak dedesine getirmiştım şimdi de Hatice'nin emanetlerini uhdeme alarak babasına götürüyorum. Ruhumda bambaşka bir dirilik vardı. Köhnemiş bedenim, eskimiş cismim gençlik günlerimden daha bir çevikti. Çöl kuşlarında bir cıvıldaşma, bir telaş vardı. Nereden geldiği bilmediğimiz tatlı esintiler geliyordu. Güneşin altın tozu vadiye serpilirken yorgun develer daha hızlı yürüdü. Ali kararlı adımlarla çölü devirirken, Fatıma'nın yanaklarına sevinçli gülümsemeler düştü. Yakup Peygamberin kaç fersah öteden Yusuf'un kokusunu aldığı gibi Fatıma da babasının kokusunu almıştı sanki. Günler ve gecelerce süren bu yol alışı, kâh oturarak, kâh yanları üzerine yatar-ken Allah'ı anmaktan bir an geri kalmıyorlardı. Ali vakit namazlarını kıldırıyor sonra yola devam ediyorduk. Nihayet Medine yakınlarındaki Kuba köyüne vardık ve orada bizi bekleyen Resulullah'ın göç kafilisine katıldık çok şükür. Elhamdulillah, haza min fadli rabbi.

Lülüül Medayin. Şehirlerin İncisi Yesrib'in bereketli topraklarındaydık.

Grinin, siyahın, boz kumulun yerini alan zümrüt yeşili hurmalıklar bizi karşılamıştı. Gece kuşlarının ürkütücü çığlıklarından sonra Yesrib bülbüllerinin şen cıvıltılarıyla şehre girdik. Şehir bağrında inciyi barındıran gizemli midyeler gibi Âlemin Efendisi'ni kucağında saklıyordu. Miskle karışık amber kokusu ruhumuzu okşuyordu. O'nun kokusuydu bu. Gül Nebi'nin yanına, belki de o topraklara ölmeye gelmiştik. Resulullah bizi karşıladı. Âşık maşuğunu bulmuştu. Fatıma babasının ellerini öpüp, koklarken, gözlerinden sevinç ır-

makları akıyordu. Hasretle Babasına sarılmıştı. Bu sevinç nidalarında Cennet andeliplerinin tegannisi vardı sanki:

“Selam Ey Muhteşem Müjdecî!

Selam Sana Ey Esenlik Yurdu!”

Cebrail’in güçlü kanatları az önce Sevgili’nin sineline dokunmuş gibiydi. Vahyin ışıltısıyla bakıyordu bize. Yol boyu yaşanan her an ona ayandı sanki. Gökten her ayet inişindeki o anlatılamaz güzelliği hissetmiştik. Nur ve misk karışımı o lahuti kokuyla nefeslendik. Resul bize henüz inmiş ayetleri müjdeledi:

“Onlar ayakta, otururken ve yatarken Allah’ı anarlar; göklerin ve yeryüzünün yaratılışı hakkında kafa yorarlardı ve derler ki; ‘Ey Rabbi-miz, sen bu evreni boşuna yaratmadın, sen (böyle bir anlamsızlıktan) münezzehsin, bizi Cehennem azabından koru!’”³⁶

ALİ’NİN 27. BEKLEYİŞ GÜNÜ

FATİMAT’ÜL BÜŞRA

Murtaza’nın bağrından akıp geçiyor Fatıma günbegün. Geceler, şiiirler ve yağmurlar müjde kokuyor. Yesrib’e ilk geldikleri günkü müjdeyle gülümsüyor Fatıma. Ona eş olmak için bekletiliyor. Medine halkının belleğinde Fatıma müjde habercisi. Onun gelişiyile Habibullah kavuşmuşlar. Bereke, hiç durmadan anlatıyor:

“Kadınlar hedvec içinde olduklarından yolculuk sıkıntılarında erkekler kadar etkilenmediler ama Ali ağır bir mesuliyet üstlendiğinden çok hırpalanmıştı. Emanetleri sahibine teslim etmişti ancak gözleri ağrıyordu. Sıcak, kum fırtınası, toz, uykusuzluk ve daha pek çok nedenden dolayı gözleri şişmişti. Ayaklarından kanlar sızıyordu ve üstüne basamıyordu. Bu haliyle Peygamberin huzuruna çıkamadı bir müddet. Resulullah durumu öğrenince Ali’nin yanına gitti. Gözlerinden ve ayaklarından acı çeken amcaoğlunu görünce haline acıdı.

Şefkatle kucakladı Ali'yi. Şıfalı elleriyle yaralı ayaklarını ovdu ve ona dualar etti. O sırada göklerden bir müjde indi yeryüzüne:

“İnsanlardan öyleleri vardır ki, Allahu Teâlâ'nın rızası için nefsini feda eder.”³⁷

Sevgilinin şıfalı elleri dokununca şıfa buldu Ali. Tez zamanda toparlanıp ayağa kalktı, ağrıları dinmişti. Kuba'da Müslümanların ilk mescidi kurulmuştu. Allah Resulü onları beklediği günler içinde temelleri takva ve güzellik olan Kuba Mescidi'ni inşa etmiş ve yapı hakkında açık ayetler nazil olmuştu. Hicret bereketle gelmişti. Son kafilenin de Peygambere kavuşup dinlenmesinden sonra hep birlikte Yesrib'e doğru yola çıktık. Heyecan, sevinç ve coşku iç içeydi. Günlerden beri gözünü ufka diken Medineliler bir öğlen üzeri sıcağında o nidaıyla irkildiler. Yesrib halkı geceler boyu ayakta...

“Muhammed geliyor” diye haykırıyor bir Yahudi. Tarifsiz bir heyecan kasırgası sarsıp kaldırıyor ayağa Yesriblileri:

“O geliyor!”

“Müjde geliyorlar.”

“Muhammed Mustafa (s.a.v.) geliyor!”

“Serveri Enbiya geliyor!”

“Andelib-i Zışan geliyor!”

“O geliyor!”

“Nebiyi Zışan geliyor.”

“Canımız canına fedadır Ya Resulullah!”

“Basıp yürüdüğü yerlere kurbanız !”

Kelam sükûta teslim... Hiç bir kelime anlatamıyor o anı. Eşi benzerine rastlanmamış bir sevgi tufanı. Mahşeri kalabalık O'na doğru akıyor. Gençler, çocuklar, yaşlılar, henüz doğmuş bebeğini kucağına alıp gelmiş lohusa kadınlar, hastalar, yetimler, miskinler, zenginler, esirler, mü'minler yollardaydı. Şiirler, neşideler, hoş nidalarla O'na koşuyorlar. Kuba ile Yesrib arasındaki bir kaç fersahlık mesafede sevinç ve tekbirlerle ilerliyor kervan.

Çağlar, çağrılar sustu. Uğultular dindi. Yesrib üzerine farklı bir rahmet indi. Âleme farklı bir tını yayıldı. Yerde ve gökte aynı şiir bes-telendi. Tüm insanlar ve melekler aynı anda, aynı söz ve aynı nağ-meyle ilham olundular. O güne dek duyulmamış, hissedilmemiş bir besteydi bu. Sözünü, güftesini, bestesini kimin yaptığını bilemeden aynı ses, aynı tınıyla haykırdılar.

Meleklerle insanlar aynı anda aynı ağızdan teşyi ettiler Sevgiliyi. Hira'nın azizini, Sevr'in gizlisini, Taif'in taşlananını, Ayr'ın misafiri-ni ve Uhud'un göz bebeğini Veda Tepeleri üzerinden yürürken bağı-yandı âşıkların. O tınıyla cınladı yerle gök:

Ay doğdu üzerimize

Veda tepelerinden

Şükür gerekti bizlere

Allah'a davetinden

Yesrib sokaklarında saçları boncuklarla örülü renk renk elbiseli kızlar, kadınlar, çocuklar, gençler, cengâverler, yaşlılar müjdeleniyor. Günlerdir bekledikleri an, son yolcu Fatıma'nın babasına kavuşma-sıyla perçinleniyor. Zor geçen gecelerin ardından âşık maşukuna kavuşuyor. Kervanımız ufak ufak ilerliyor. Ufukta görünen nurdan silüetle yüreklerde tarifi imkânsız bir sevgi ve heyecan seli var. Yer yerinden oynuyor. Islıklar, tefler, zılgıtlar atılıyor. Gözler şehrin giriş kapısında. Ayr ile Sevr Dağları arasındaki şirk çölünü aşmış olanların süruru tarifsiz. Issız çöl gecelerine yanık türküler dizlen Yesribli kızlar orada. Elllerinde tefler, ziller, dillerinde beyitler, şiirler, ezgilerle göz-leri ufuktaydı. Kulaklarda o sevinçli teganni ve ahenkli sözler:

Sen Güneş'sin

Sen Ay'sın

Nur üstüne nursun

Süreyya ışığı Ey Nebi

Ey Sevgili hoş geldin

Selamet kucağıydı Medine. Beyaz toprağı duru sular gibi serin ve rahatlatıcı. Hep hüznün ve kederden ağlamaz ya insan. Bu kez sevinçten, umuttan ağlıyoruz. Resulün yaklaştığı her adımda esintisini hissediyor Yesrib halkı. Mutsuzlar, arayışta olanlar, çaresizler “Hoşâmedi” ederken gönüllerde aynı dilden yepyeni güfteler besteleniyor.

Sen bu şehre şeref verdin

Ey Sevgili hoş geldin

Yüreğimde sesler: “Sevgilinin diyarıdır artık burası! Edeple eğil, dikkatle bas. Onun şeref yurdundasın. Onun selamet kucağında şımarıp kendini yitirme sakın!”

Fatıma'nın gözlerinde sevinç gözyaşları. Muhacirler misafiri oldukları şehrin bahtıyariyken huşu içindeler: “Resulün zuhrufuyuz biz. Misafiriyiz onun. Naz makamında, aşk makamındayız. Misafir edepli olur. Ev sahibinin rağmına davranmaz. Onun evinde onun sevmediği işlerle iştigal etme sakın. Bu payitahta kabul etti ya Mevla seni, gerisi ne gam. Malı, mülkü ve hayatı bir nida uğruna hiç eden bu sevdada sayısız can ile mal feda olsun.”

Her bir yürekte aynı yemin:

“Ey aşkın mihrak noktasının yolcusu! Hazer et. Dikkatle bas. Edebe aykırı hallerle kulluk şanını lekeleme!”

Müjdeli yüzler, müjdeli yüreklerle buluşuyor. Gün müjdeli, gün azametliydi. Güneşin azgın sıcaklığı altında yürüyor Resulün kervanı. Üzerimizde incelerden ince bir bulut... Tülden öte bir incelikle gölgeleniyoruz. Yüreklerde aynı yemin, aynı söz:

Ey Resul sana söz verdik

Doğruluktan ayrılmayız

Bu yemini bozmadan

Sonsuza yürüyeceğiz

Firdevsi baharların esintisini içindeyiz. Sicim sicim gözyaşı eşliğinde haykırıyor Ensar. Resul'ün bindiği devenin bacağına, yularına sarılıp öpüyorlar:

“Hanemizi şereflendir. Bize buyur ya Resulullah!”

“Bize buyur! “

“Bize buyur! “

“Yoluna âmâdeyiz ya Resulullah! “

Evs ve Hazrec kabileleri sevinçle kucaklaşıyorlar. Malî ve askerî bütün imkânlarını önüne sermişler Nebî'nin. Yesrib sokaklarından bir Peygamber ile kızları geçiyor. Her bir mahalleden geçerken, ileri gelenler devenin yularını tutarak yalvarıyor:

“Bize buyur Ya Resulullah,” diyorlar sevinç gözyaşları içinde.

Kadınlar, kızlar, gençler, çocuklar deliye dönmüş gibiydiler:

“Hoş geldiniz Ya Resulullah!”

“Seni seviyoruz”

“Sana tabiyiz Ya Resulullah!”

Allah'ın Nebisi'nin yüzünde güneş gibi sıcak ve aydınlık bir tebessüm:

“Vallahi ben de sizi seviyorum.”

Rahmet Peygamberi kimseyi kırmak istemiyor. Kimsenin gözündeki pırıltıyı söndürmek istemiyor:

“Deveyi serbest bırakın, yoluna devam etsin. O bir emre göre hareket ediyor.”

Medine hurmalıkları arasından coşku dolu sedalar yükselirken yüreklerde heyecan var. Kalbi yerinden çıkacakmış gibi insanların. Çağlar boyu beklenen peygamberi karşılıyorlar. Kasva yumuşak devinimlerle süzülürken yer ve gök ehli o anı izliyordu.

ALİ'NİN 28. BEKLEYİŞ GÜNÜ

FATİMAT'ÜL CEYYİDE

Gelen heyetleri karşılıyordu Ali. Nikâh olduktan sonra Nebi'nin yanında fazla duramıyordu. Aldığı her nefeste Rabbine şükrediyor, gittiği her adımı dikkatli atıyor, uhdesine aldığı emanetin hakkını gözetebilmek için çırpınıyordu. Bu suskun bekleyişte hali Rabbine ayandı bir tek Murtaza'nın. Ne çok şey olmuştu.

Ebû Eyyûb'un yüreğinde bir tatlı heyecan. Kasva'nın karar kıldığı yer onun gönül sarayı. Araya çağlar, sesler, nefesler girecek olsa da asla yıkılmayacak. Muntazam kerpiç evlerin arasından, hurma bahçelerine açılan kapılarının önünden gülümseyen Sevgiliyi seyretmenin lütfuyla şerefleniyor Yesribliler. Gönüller dua dolu yakarışlarla coşuyordu.

Ne bir nahoş söz, ne bakış, ne tavır bu gül-ü reyhanın ıtırını zedelememeli. Cennet bahçesine girer gibi süzülüyor Sevgili. Sulayıveriyor Cennet çiçeklerini. Bu mekân aşkın mekânıdır. Dağların taşların imtina ettiği bir külli aşkın melabegahıdır burası. Bu mekân kutlu mekân, bu mekân mutlu mekân ve bu mekân salim mekân olacak. Yüreklere inceden inceye bir seda ve ruhları kavrayan ince salim bir sükûn:

“Elbiseni temiz tut! “

“Kimseye eziyet etme.”

“İtme, azarlama, kakışma. Orada bulunan şeref sahiplerine kızma sakın!”

Rahmetin kucağı sımsıcak... Dudaklarda aynı şükür:

“Ya Rab! Habibinin yanında olmak ne yüceliktir. Haza min fadli rabbi.”

“Ne saltanattır. Onunla aynı gökler altında bulunmak.”

İnsanlar beyaz, siyah, kırmızı, sarı, koşuyorlar ona doğru. Resulün kervanı ilerledikçe onu izliyor insanlar merakla.

O edebi ve düzeni ne çok seviyor. Kimseyi kırmadan ve kibirlenmeden ilerliyor. Ensarın küçük kızları ince bir terbiye ve adabı içinde, renkli kelebekler gibi hafif ve çevikler. Yüzlerde asude tebessümler... Ellerinde çiçekler, kelepeler, boncuklarla Son Nebi'yi karşılıyorlar. Kadına şiir yakışır ya. Şiirlerin en incisi dillerinde:

“Sen bize şeref verdin Ey Nebi. Gelişinle hoş geldin.”

“Selam sana. Sena sana. Sevgi saygı hürmet sana yeryüzünün en kutlu Sevgilisi. İslam edebini ne güzel kuşanmışsın. Belli ki bu senin hayat halin... Kendini bir tek Rabbine beğendirmekle meşgulsün.”

İnsanlar deli divane yollarda. Âlemlerin seçilmişine koşuyorlar. Annesine koşan kuzular gibi meleşiyorlar:

“Ya Resulullah!” diye diye iniyorlar. Ağlayarak, haykırarak, emekleyerek koşuyorlar ardı sıra.

Kasva nahif devinimlerle Ebû Eyyûb el-Ensari'nin evinin yanındaki geniş bir araziye çöküyor. Ebû Eyyûb ile eşi Ümmü Eyyûb şükürden iki büklüm. Son Elçi oraya iniyor. Fatıma ve diğerleri bineklerin sırtlarından iniyorlar. Ümmü Eyyûb heyecandan titriyor. Azizler azizi babasıyla o evde kalacak Fatıma mütevazı evleri inşa edilip, tamamlanuncaya dek. Taştan, kerpiçten örülerek hurma kütükleriyle kapatılmış evleri küçük odacıklardan ibaret.

Medinelilerin ev sahipliği kusursuz... Aş, ocak, beşik, mal, mülke ortak kardeşleri. Dinin en güzel değeri ortaya çıkıyor. Paylaşmanın güzelliğinde gönüller bereketleniyor. Her şeyini terk ederek gelmiş muhacirlerin elinde iki paha biçilmez sermaye: “Can ile iman.”

İğneden ipliğe her şeye ihtiyaçlılar. Ensar bu büyük sınavı hakkıyla veriyor sanki. Evse ev, malsa mal, cansa cana ortak kılıyorlar Mekkeli kardeşlerini. Vahyin Elçisi'ni tasdik etme sevdasını uhdesine almış Ensar biri bine bölerek her şeylerini paylaştıkça bereketin muhteşem yağmurlarına tutuluyorlar. Görülmedik bir bereket var. Onlar verdikçe; asla yetmez dedikleri artıyor, az gördükleri bollaşıyor, kıt dedikleri çoğalıyor sanki. İmanları, teslimiyetleri, fedakârlıkları, gayretleri, misafirperverlikleri, ikramları ve muhabbetleri çok fazla... Eşler ara-

sındaki sevgi bile çoğalarak artıyor. Evler, yuvalar, yürekler saadetle doluyor. Yesrib saadetin yuvasıdır artık. Muhacirler yeni yerlerine çabuk alışıyorlar.

Ekinsiz vadi Mekke'de her biri ticarete mahir tacirler Medine'nin tatlı su kuyularından su çekmeyi öğreniyorlar ilkin. Çarşının yolunu tutuyorlar. Tarıma elverişli yumuşak toprakları ekip biçmeyi ve ürün elde edip satmayı öğreniyorlar. Arabın zeki, mağrur, aynı zamanda hırçın, ihtiraslı ve de intikama meyilli kavimleri tek yürek, tek vücut.

Çevredekiler şaşkın, Yahudi topluluğu tahammülsüz, yolcular mütehayyir bu güzel kardeşlikten. Son Elçi'nin yaptığı sulh anlaşmasının altına imzayı atıyorlar. Medine'ye kim savaş açarsa birlik olup mücadele edecekler. Saadet çağı başlıyor, adına Saadet Devri de deniyor.

ALİ'NİN 29. BEKLEYİŞ GÜNÜ

SUSKUN ZAMANLARIN DİLİ ÇÖZÜLDÜ

Tam yirmi dokuz gün olmuştu “Fatıma Yolculuğu”na çıkalı. Günlerine ve gecelerine tanımadığı renkler girmişti Murtaza'nın. Şükrü daim, bekleyişi kaimdi. Ancak vuslat ne gündü?

Günler geceler su gibi akıp geçiyor ama evlilik adına tek kelam edilmiyor olması bekleme süresini iki kat uzatıyordu. Âlemin Serveri'yle hemdem olmak ne baht, sırdan öte sırlarla müşerref olmak ne büyük şerefti. O büyük arzu ne gün gerçekleşecekti. O'na en yakın olmak, özün özünü bulmak ne büyük servetti. Sorsa hicabı el vermez, sormasa hayreti dinmez Murtaza'nın. Emaneti devralacağı günün belirsizliği içinde Murad-ı İlahiye teslim oldu. Düğün günü konusunda peygamberin Rabb'inden haber beklediğini düşündükçe büsbütün kilitleniyor, tek kelam edemiyordu Haydar-ı Kerrar. Her hali Rabbinin emri ve izniyle olan bir Peygamberin yanı başındayken ne diyebilirdi ki!

“Düğünümüz ne gün?” demeye hayâsı el vermiyor. Nikâhtan sonra hemen her gün bir arada oldukları halde Resulullah ile sadece birkaç kez baş başa kalmışlardı:

“Ey Ali,” demişti. “Hatunun ne iyi hatundur.”

En son görüştüklerinde ise:

“Müjdeler olsun Ya Ali,” demişti. “Müjdeler olsun sana ki; Fatıma, âlemdeki hatunların hanım efendisidir. Allahu Teâlâ sana, Fatıma’yı zevce yaptı. Yeryüzünü ise ona mehir kıldı.”

Bu sözlerle kalbine inşirah serpiliyor Ali’nin. Sabrın ve beklemenin kalasına sığmıyor. Nebi bu sessizlikte Yüce İrade’nin emrini bekliyor aşikâr. Evhama düşecek bir sıkıntının olmadığını anlayarak rahatlıyor. Nasıl bir güzellik kuşağıyla içiçe olduğunu düşündükçe Rabbine hamd ediyor, heyecanı büyüyor. Nebi ocağının Nehr-i Kevseri onun yanında akacak bin koldan. Onunla birlikte mesut uzun bir ömür düşünüyor. Evlatları, torunlarıyla hiç durmadan koştukları Sadıklar Meclisi’ni tahayyül ediyor. Fatıma’yla yaşlanmak ne erişilmez bir lütuf. Fatıma’da kalbin tüm kederlerini yok eden farklı bir ferahlık hissediyor insan. Evlilik öncesi sezgiler geleceğe dair ipuçları mı veriyor. Bunun için bir sır düşmeliydi zamana. Sessizce fısıldadı kendine:

“Hayırlı eş, huzurun başlangıcıdır.”

ALİ’NİN 30. BEKLEYİŞ GÜNÜ

YESRİB’DE NELER OLMUŞTU?

Dünyada Cennet diye bir yer tarif edilseydi Medine hurmalıkları akla gelirdi. Unutulmuş çöllerin ıssızlığına sunulmuş harikulade bir ikramdı o bahçeler. Beyaz parlak gövdeli hurma dalları o gümüşü yalınzlığın içinde, sağlam ve soylu salınışlarıyla insana güven veriyordu. Mağrip meltemlerinin hoş ve tatlı esintisi ruhları dolandırırken, dünyanın başka yerlerine değil sadece o sahanlıkta esmeye tabi tutulmuştu

sanki. Son Peygamber gelene kadar Yesrib halkı çok beklemişti. Tıpkı Ali'nin beklediği gibi...

Akşam olup Cehennemî sıcak yerini tatlı melteme terk edince koyu gölgelikler içinde derinleşen bahçeler açardı kucağını; gün yanı-ğı yemiş insanlara. Zarif dalların yıldızlarla raksı başlardı. Yeşil dallar arasından gözükererek kaybolan mehtap bir rüya denizinden tebes-süm eder gibi neşelendirir, ferahlatırdı insanları. Saadet bahçelerinin serinliğinde içilen kakule ve hurma nebizleri, kerkedeh çayları her yudumda ruha haz verirken ağaç dalları arasından incecik bir hilal gülümserdi.

Koyu gölgeliklere sinmiş insanlar sükûn dolu yüzlerle biri birine sevgiyi ikram ederken, çocuklar şen, yaşlılar sükûnetli, gençler neşeliydi. Sabır dolu o bekleyişte edebe aykırı kelimeleri etmemişler, teslimiyetin kadim bahtında Son Nebiyi beklemişlerdi.

Mekke'nin eremediği bahta Medine erenleri talip olmuştu. Bu cem oluş Akasya ağacı altında edilen yeminin devamıydı. İlk gün-kü kararlılıkla ilim sofraları kurulmuştu. Resulün sözcüsü Mus'ab, yeni dinin tebliğini yaparken kalpler üzerine sevginin izdüşümleri yağıyordu. Hurma lifinden örülü sedirler üzerine yaslanmış Evs ve Hazrece mensup Yesrib Beyleri ile Mekke Tacirleri; kardeşlik sıcaklığı içinde vahyin serencamını yaşıyorlardı. Onlar Sevgiliyi dört gözle beklerken her yeni günde ayrı bir kabile ufak gruplar halinde gelip onlara katılıyordu.

Evlerde, iş yerlerinde, bağlarda, yollarda o heyecan vardı. Son beklenen kervan gelince Resul'e kavuşacaklardı. Allah'ın Peygamberi ve onun canpareleri. Ümmü Gülsüm, Fatıma, Ali ve diğerleri. Yeni haberler, yeni gelenler, yeni ayetler, yeni tebliğler, yeni olaylar yepyeni ufuklar açılmıştı önlerine. Peygambere kavuşma heyecanı dem ve damarlarına işlemişti.

Peygamberden sonra en çok kızı Fatıma Zehra'yı ve amcasının oğlu Aliyyül Murtaza'yı görmek istiyorlardı. Fatıma'nın annesi yeni dine malını ve canını adanmış ilk Müslümanken ve namı "Haticetü'l

Kübra”yken asla unutulamazdı. Sonrasında ise cesaretiyle dağları deviren, Peygamberin yoluna canını koyan, ikinci Müslüman. Namı diğer Allah’ın Aslanı Ali... Onlar daha gelmeden namları gelmişti. Sevgilinin bu çok yakınındakiler çok kıymetli ve sık yâd edilenlerdi.

Ensar kadınlarından Leyle binti Hamse ve Ümmü Eyüp gibi mahareti ve cömertliğiyle şöretşiar olanlar, yemekler, helvalar, hurmalar, tatlılarla Mekkeli kardeşlerini ağırlıyorlardı:

“Vahyin nuru bizi ta buralarda yakarken sizi oralarda kavurmuş olmalı. Bu nasıl bir güzelliştir ki insan içtikçe nura, yandıkça dirilişe geçiyor.”

Misafirler memnun ve huzurluydu. Bu müstesna paylaşımda alan da memnundu, veren de. Çağırın da güzeldi, çağrılan da. Beklenen muhteşemdi, bekleyen ise heyecanlı. Nebi Yaveri Ali’yi soruyorlardı:

“Ali her yerde Resulullahın arkasındadır, diyordu Musab. Haydarı Kerrardır o. Efendimizin, dinine, davasına, hanesine sahip çıkandır. Kırk gözü dönmüş caninin kılıçlarını bileyerek bekledikleri o gecede *peygamberin yatağına yatan oydu. Ölüm atının yeleleri yüzünde uçurken canını ortaya koydu.* Ali’ye tazim ve hürmet boynumuzun borcudur.”

Mus’ab anlattıkça dalgalı yürekler gibi, yıldızlar titriyor, Ay hâleleniyor, meltem hareketleniyordu:

“Dünya ile ahiret arasındaki perdeler kalksa, melekler, cinler, Cennet, Cehennem ayan beyan görülse Ali’nin imanında bir zerre artma ya da eksilme olmaz. ‘Perde-i gayb açılrsa yakînim ziyadeleşmeyecek,’ diyor. Nebevi öğretinin ilk muhatabıdır o. Ali’de kelam ve belagat ilmi vardır. Çok sözü az kelamla anlatır. Dil insanın terazisidir, der. Dil yırtıcıdır; dilin yuları bırakıldı mı salar, parçalar. Nice kan vardır ki, onu dil dökmüştür.”

“Çok güzel söz,” dedi yaşı kırkı aşmış Ensar’dan bir adam:

“Dilin belası çetindir.”

“Kırk yaş kemal yaşıdır,” dedi misafir. “Peygambere de kırk yaşında risalet verildi. Haydar-ı Kerrar’ın dediği gibi insanın en güçlü olduğu yaş kırktır.”

"Her biri diğerinden anlamlı bu sözlerin..."

"Sana cefa edeni utandırman için onunla hoş geçin, der Ali. Susmak ağırbaşlılık, yükseklik taslamak ise alçaltır. İnanan insanın yüzünde güleçlik, kalbindeyse hüznü vardır."

"Muazzam kelimeler bunlar!"

"Ali'nin ilim deryası derindir," dedi genç adam. "O her şeye vahyin ölçüsü ve Nebevi terbiyeyle bakar. 'İnsan bilse ki,' der, 'Onun en şiddetli düşmanı gazabıyla şehvetidir. Kıskanç insan hiçbir zaman rahat ve huzur yüzü görmez. Nice zengin vardır ki, yoksuldan da yoksuldur; nice büyük kişi vardır ki, her aşağılık kişiden daha aşağıdır. Nice yoksul vardır ki, bütün zenginlerden daha zengindir. Aç kalmak, alçalmaktan daha hayırlıdır?'"

Sevgiliyi beklerken onun sevdiklerini de sevmiştii Yesrib'liler. Ali'yi, Fatıma'yı ve diğerlerini de Sevgiliyi bekler gibi beklemişlerdi. Sonunda vuslat gerçekleşmişti. Sabır dikenli olsa da lezzeti muhteşem bir meyveydi. Kelamın kıymeti kadim, vahyin öğretisi ise her şeyden yüceydi.

ALİ HUZURA ÇAĞIRILIYOR

"Kızım Fatıma! Sen Ali'ye cariye ol ki, o da sana köle olsun."

Hz Muhammed (s.a.v.)

Alev renkli hurmalar hevenkleri gün gün sararmış, olgunlaşmış ve tatlanmışken Medine'de yeni ahenkler yaşanıyor. Ancak Fatıma ile Murtaza'nın düğün bahsinden ses yoktu. Beklemek ve belirsizlik her şeyden zor iken ve bekleme günlerinin muhatabı bir insan hurisi iken sınav elbette ki çetindi.

Hurmaları toplama, serme, kurutma vakitleri... Kervan bekleme, hazırlama, yolculama günleri... Sefere gitme, çarpışma, dönme te-

laşları... Yeni heyetleri karşılama, ağırlama, ilgilenme, uğurlama çabaları içinde hiç bitmeyen günübürlük telaşların içinde hep hayatın mihrak noktasıydı Peygamber.

Eylediği, söylediği, bildirdiği her anı kaçırmadan toplarken Ali tek bir konuda tek kelime duymuyordu. Bu belirsizlik onu yormuştu. Onun gibi Ebû Tâlib hanesinin bekleyişi de artmıştı. Ali'nin annesi Fatıma, kız kardeşleri, erkek kardeşleri heyecanla haber bekliyorlardı. Ancak Peygambere duydukları saygıdan tek kelam etmiyorlardı. Ama Ali'nin abisi Akil sabırsızlanmıştı. Babaları İmran diğer adıyla Ebû Tâlib vefat ettiğinden kardeşlerinin evlilik işini o üstlenmişti. Bu sebeple karışmadan edemedi:

“Haydarım Ali! Hayatım boyunca Fatıma’yla nikâhlanmanıza sevindiğim kadar hiçbir şeye sevinmedim. Fakat düğününüz ne gün olacak. Eğer o günü görürsem, gözüm açık gitmeyecek.”

Şaşırdı Ali. Akil gemini koparmış deve gibi bütün heyecanıyla “Ne güne dek bekleyeceksin,” dedi. “Bu muammalı bekleyiş daha ne kadar sürecek. Annemi de alıp gidelim, soralım, soruşturalım. Belki halletmemiz gereken bir iş vardır.”

Hiç ummadığı bu söz karşısında,

“Haklısın,” dedi Ali. “Ancak bu işi Nebi’ye sormaktan hayâ ederim. Annemin de halledebileceği bir iş değil bu!”

Akil, Ali’yi yüreklendirdi:

“Nişanlılık süresinin uzaması deveye hendek atlatmak gibi zor ve sıkıntılıdır. Neyi, nasıl yapacağını bilemezsin. Bu işi bir an önce halletmeliyiz kardeşim.”

Araya uzun bir sessizlik girdi. Akil aynı heyecan ve aynı coşkuyla,

“Kalk git,” dedi. “Çekinme, git, kendin sor. O seni bizden çok sever. O sebeple seni kırmaz.”

“Bekleyelim,” dedi içinden bin heyecan dalgası geçerek. “Nebi huzuruna bu iş için çıkmaya utanıyorum.”

“Olmaz,” dedi Akil. “Kalk! Birlikte gidiyoruz. İşin akışını sorup öğrenelim.”

Her ne kadar çekinmiş olsa da abisini kıramadı Ali. Heyecan ve merak içinde doğruldu. Tam o sırada annesi yanlarına geldi. Ona da durumu anlattılar. Ve bir an dahi beklemeden evden çıktılar.

Akşamın kum renkli tülleri Yesrib üzerine yayılırken evlerde tek tük yanan kandiller göze çarpıyordu. Müslümanların mutat adetleri olduğu üzere hayat erken başlayıp, erken bitiyordu. Hava kararır kararır son koşuşmalar bitiyor, mağrip ve işa namazlarından sonra herkes dinlenmeye çekiliyordu. İnsanlar rızık peşinde sağa sola koşuşurken onlar Peygamberin evine doğru yürüdüler. Yeni yavrulmuş devesini yemleyenler, çocuğu sırtına bağlamış kadınlar, keçilerini ağıla süren toy gençler, okunu sivrilten yeni yetmeler, şen çığlıklarla bir gözüküp bir kaybolan çocukları gördüler. Sokak satıcılarını, ıtırıcıları, kınacıları, kurutulmuş ot satan yaşlı kadınları geçtiler. Resulullah'ın (s.a.v.) kapısına vardıklarında utancından geri dönmeyi bile düşündü Ali. Akil kapıyı çalmak için davrandığında Bereke'yle karşılaştılar. Güngörmüş kadın onları karşısında görünce şaşırmıştı:

“Hayırdır bu vakitte.”

“Resulullah'ı görmek istiyoruz.” dedi Akil.

“Hayır olsun! Böylesine ani ve telaşlı ne için geldiniz?”

Akil işi kolaylaştırma adına açıklama yaptı:

“Biz düğün için geldik, düğün gününü öğrenmek istiyoruz. Bu mümkün müdür?”

Ümmü Eymen durumu anlamıştı. Usulca kenara çekti onları. Vakur ve mutedil bir sesle:

“Yavrum, bu iş için münasip vakit değil. Şimdi siz geri dönün. Bu iş biz hanımlara düşer. Yalnız bana az mühlet verin. Peygamber bu gece Aişe'nin odasındadır. Bütün hanımları oraya toplanacak. Ben de huzuruna varıp ona konuyu açacağım. Aldığım cevaba göre sizi haberdar ederim. Bu iş için sizin gelmeniz uygun düşmez!”

Derinleşmiş yüz hatlarında hâlelenen yaşanmışlık hikâyesi insana güven aşıliyordu. Rahatlamıştı Ali. Ümmü Eymen'i elçi tayin ederek yarı mahcup geri döndüler. Onlar geri dönerken Ümmü Eymen

Peygamberin yanına girmeden durumu diğer eşlerine açıkladı. İşin hızlanması için Ümmü Seleme'yi sözcü tayin ettiler. Aişe'nin odasına kabul edildiklerinde her biri geçip Allah'ın elçisini selamladılar. Tek tek selamlara karşılık verdi Nebi. Yanında oldukları her anda duydukları o firdevsî huzur ve amber kokulu muhabbetler içinde ondan dinleyecekleri yeni ayetleri ve hükümleri beklediler.

Sevgilinin sohbeti hitama erdiğinde hitabeti ve inceliğiyle bilinen Ümmü Seleme büyük nezaketle durumu dermeyan etti:

“Ya Habibullah! Haticetü'l-Kübra şu an hayatta olsaydı bu iş bize düşmezdi. O her işi olduğu gibi bu meselemizi de çarçabuk yoluna koyardı. Ancak kaderin hükmü önünde boynumuz kıldan incedir.”

Sevgili onun adını duyunca duygulanmıştı:

“Hatice,” dedi. “Onun gibi kadın var mıydı? Herkes beni yalanlar-ken o doğrulamıştı. Allah'ın dini hususunda bana hep destek oldu. Malını ve canını bu uğurda harcadı. Daha hayattayken Rabbim benimle ona müjde verdi. Cennet'te onun için zümrütten bir köşk yapılmıştır.”

Odaya derin bir hüznün çöktü:

“O hayatta olsaydı...”

Gözler yaşarmıştı. Peygamberin billur bakışları üzerine dikilmiş ve amber kokulu nefesi odayı sarmışken devam etti:

“Cenâb-ı Hak onu ve bizleri Cennet'te cem eylesin Ya Resulullah! Hatice'nin ciğerparesi şimdi bize emanettir. Fatıma Zehra için ne düşünürsünüz! Ali, Ümmü Eymen'e düğün gününden bahsetmiş. O da ben sorar size haber ederim, demiş. Bu iki cevheri birbirine kavuştur- ma konusunda ne buyurursunuz?”

Sevgili, derin anlamlı bakışlarını önüne çevirdi:

“Ali bana böyle bir şeyden hiç bahsetmedi.”

“Ya Resulullah! Bilirsiniz ki Ali çok edeplidir. Sizden çok utanıyor. Mahcubiyetinden söyleyemez.”

“O halde Ali'yi bana çağırın!”

Vakit hayli ilerlemişti. Güzel temennilerle vedalaşıp ayrıldılar.

Üçüncü Bölüm

FATİHA'NIN “T” AMAMIYDI TÂHÂ (s.a.v.)

Ceza gününün mâlikidir.
(Fatıha, 4)

TÂHÂ MUHAMMED MUSTAFA (s.a.v.) BAST BAHARLARI

*Güya senin naa'tını yazmak idi niyetim,
İmkânım elvermiyor, hoş gör, ey Dürr-i Yetim!
Necati Bey*

624'ün Mayıs ayıydı. Baharın ılık nefesi Yesrib üzerine gül kokuları dökerken heyecan doluydu Ali. Kalbinin tüm sevinçleri renk renk goncalanmışken sabahın en erken saatlerinde haber yolladı Ümmü Eymen:

“Resulullah seni bekliyor. Çabuk gel!”

Çarçabuk toparlandı, edeb ve heyecanla huzura koştu Ali. Peygamberin yüzüne bakamıyordu yine. Baş edemediği o hal sarmıştı yine tüm ahvalini. Sevgili bunu fark etmiş olarak:

“Ya Ali,” dedi. “Düğününüzün olmasını arzu ediyor musun?”

Ali mahcup cevap verdi:

“Evet Ya Resulullah! Emirlerinizi bekliyorum.”

Damadının bu konudaki arzusu onu memnun etmişti:

“Çok iyi. Arzun gerçekleşecektir inşallah. Kendine bir ev tut. Düğün yemeği de gereklidir.”

Ali ne için bekletilmiş olduğunu o an anlamıştı. Sevgi Peygamberi çok hızlı gelişen bu kararlar onun evliliğe hazır olup olgunlaşacağı günü beklemişti. Neslin devamı için her fitrat izdivaca müheyya iken bir evlilik hazırlıksız gerçekleşirse acemilikleri çok olurdu. Kalp kırgınlıkları, incinmeler, pişmanlıklar ondan kaynaklanırdı genellikle-

le. Buna fırsat vermemek için Ali'nin ve Fatıma'nın ruh dünyalarının ani gelişen bu olaya karşı dingin, duru, hazırlıklı ve arzulu olmasını istemişti. Onun içindi bu bekleyiş. Ruhta arzu büyür, kemale geçince farkında olmadan talep ederdi zaten. Her konuda tecrübesiz olundugundan ruhen pişip olgunlaşmak gerekirdi evlilik için. Ali bu süreçten başarıyla geçmişken; Nebi yapması gerekenleri anlatıyordu. Ali ise mahcup ve verilen her göreve hazırlıklı. Anlamıştı ki, evliliklerin oluşmasında aşk ve şevk çok önemliydi.

Arzu ve hasret arttıkça muhabbetin kıvamı koyulaşır, evlilik hoş ve güzel başlardı. Beklediği otuz gece boyunca farklı renklerle tanıdığı müstakbel eşini şimdi daha çok özlüyor, daha çok istiyor ve daha çok seviyordu. Demek helal dairede aşk böyleydi. Aramak, beklemek, ulaşamamak, tanımak, utanmak ve çok sevmek... İşin sırrı burada gizliydi ve o sırrı otuz gün boyunca yaşamıştı. O bu düşünceler içindeyken Sevgili Peygamber eşi Ümmü Seleme'ye verdiği paradan bir miktar istedi ve damadına uzattı:

“O halde,” dedi. “Bir miktar hurma, biraz tereyağı biraz da yoğurt al gel.”

Ali izni almıştı. Bu kelam:

“Tamamdır Ey Ali! Düğün hazırlıklarını başlat!” demekti. İçini sevinç bürüdü. İş kolay klandı o. Zorluğa ve sıkıntıya asla izni yoktu. Peygamberin damadı izin alarak dışarı çıktı ve siparişleri almak için Medine çarşısına gitti. Aşk, şevk, heyecan içinde düğün için para temin etmeye koştu. Ancak elinde Hutami zırhından başka şeyi yoktu. Oysa bu Kureyş yiğidinin ne has özellikleri vardı. Her şeyden önce çok zeki ve yetenekliydi. Kimselerin muktedir olamadığı ilmi sırlara vakıftı. Yiğitti ve yürekliydi. Bu üstün özellikleriyle nice maddi kazançlar elde edebilecekken o yaşına kadar sadece Allah Resulü'nün koruması olmayı seçmişti. Ali ki; insanın ereceği en yüce makam olan ilme âşıktı. Nebi tedrisinden elde ettiği uhrevi ilimlerle birçok şey yapabilecekken dünyalık için tenezzül etmemişti. Taşı sıkısa su, kömürü eline alsa elmas, toprağa baksa altın kılabilen bir simya ilmine sahipken hiç birine tamah etmemiş; minnete davet eden sa-

iklere yüz vermemişti. Dünya süslü bir genç kız gibi tüm cazibesıyla kollarını açmış onu beklerken aldanmamıştı.

Fani zevkler zehirli bal gibiydi çünkü. Kalbi bütünüyle bağlayıp kaptırınca; baştan tatlandırır sonrasında ise dayanılmaz acılar verirdi. İnsanın yalnız çıkacağı yolculukta hiç biri yar değildi. Var edilen insandan beklenen kâr bu olamazdı. O sebeple ardına düşmeye değer bir meta olmadığını genç yaşında biliyordu. Eğer ölüm öldürülseydi ve dünya sonsuza dek kalınacak bir yer olsaydı belki. Fakat o yaşına kadar gördüğü, mal ve mülk sahiplerinden geriye hinin, kinin, kanın ve gözyaşının kaldığıydı. Bu kadar aşikâr bir sonu boşluğa meyledemezdi. Kalbinin üzerindeki en ince sırlar “züht” zarıyla kaplıyken bakamazdı. Ufkunu boş bir hiçliğe bağlayamazdı. Güneşi kucaklamıştı bir kere, geceye dönemezdi.

Keskin zekâsı ve bilek gücüyle ticarete yönelse coğrafyanın değme tacirlerinden olurdu belki ama o bunun yerine Peygamber Kâtipliğini üstlenmişti. İlim biriktiriyordu ve Marifetullahta yol alıyordu Murtaza. Tam bir kanaat ve teslimiyetle huzurdan ayrıldı. Beklediği güne ermiş olmanın rahatlığı içindeydi. Günlerdir üzerine çöken gam bulutları darmadağın olmuş; yerini altın huzmeler saçan bir güneş almıştı. Aşk ve de şevk dolu çarşının yolunu tuttu. Elinde Yahudi Hutame'nin ince bir işçilikle serdettiği gümüş zırh, dilinde Besmele, gönlünde Fatıma'yla çarşının yolunu tuttu. İşinde mahir bir zırhçı dükkânına girdi ve zırhını dükkân sahibine teslim etti. Adam gün içinde zırhı satacak parasını Ali'ye teslim edecekti. Tatlı bir yorgunluk içinde eve dönerken bir ses duydu gerilerden:

“Ali! Ey Ali!”

Osman'ın sesiydi bu. Dönüp baktı, peygamberin ikinci damadı Osman ona doğru geliyordu. Garip olan ise; az önce bıraktığı gümüş zırhın onun elinde olmasıydı. Şaşkınlık dolu selamlaştılar. Osman telaş içinde:

“Ya Ali, bu zırh şanlı Bedir'den senin payına düşen ganimetin kadim hatırası değil miydi?”

“Evet öyledir.”

“O halde niçin onu satıyorsun?”

“Fatıma’nın mehrinin bedelidir bu. Ben onu zırhçı dükkânına bırakmıştım. Sende ne geziyor,” dedi gülümseyerek. Osman Peygamber damadının sırtını sıvazladı,

“Buna gönlüm razı değil,” dedi. “Sen ki bu zırhı kuşanıp cenk meydanlarına çıkınca düşmanın kalbine korku, dostun yüreğine sevinç düşürürsün. O zırh senden başkasına yakışmaz Ey Ali. Onu orada görünce dayanamadım, ben satın aldım. İşte parası. Tam dört yüz seksen dirhem.”

Bedir hatırası bu zırh onun için kıymetliydi ve Osman’ın eline geçmesine sevinmişti:

“Çok güzel olmuş Ey Osman, onu hayırla kullan!”

Osman itinayla cebinden çıkardığı dirhemleri sayıp verdikten sonra zırhı tekrar ona uzattı.

“İyi de bu zırh benden çok sana yakışır. Onun hakkını verecek olan sensin Ey Ali,” dedi. “Şimdi onu düğün hediyem olarak kabul et!”

Ani bir şaşkınlıktan sonra ne diyeceğini bilemedi Ali. Osman’ın bu nazik davranışı çok anlamlıydı. Onun âlicenaplığı karşısında memnuniyet dolu teşekkürler etti. Ardından çarşıya yöneldi yeniden. İşinin bu kadar hızlı ilerleyeceğini hiç düşünmemişti. Nasıl bir dinin mensubuydular. Kardeş sevgisinin, yardımın, anlayışın, merhametin bu derece ileri olduğu başka bir din var mıydı? O düşünceler içinde Nebinin istediği hurmayı, tereyağını ve balı alarak mescide gittiğinde Son Nebi’yi orada gördü. Hemen yanına gidip selam verdi ve ardından olanları anlattı Ali. Sevgili Peygamber bu kardeşlik muhabbetinden ve yardımından öyle hoşnut kalmıştı ki açtı ellerini Rabbine:

“Osman, Cennet’te benim öz arkadaşımdır.”

Malının tamamını din yoluna akıttıkça zenginliği daha da artan adama dualar etti. Ardından Bilal’i çağırdı yanına. Siyah bir inci gibi

dönüyordu Nebi'nin etrafında Bilal. Irk, renk, sınıf ayrımı yapmayan bir dinin müezzini olması zaten çok anlamlıydı. Peygamber kızına koku seçebilecek kadar analiz gücü yüksek, ince, nazık, hassas ruhlu Bilal huzur-u Nebi'deydi. Resulullah Ali'nin getirdiği paradan bir miktarını ona uzattı:

“Fatıma'nın düğünü için kokuyu sen satın alacaksın!”

Tuhaf bir durgunluk hali yaşadı Bilal. Parayı aldı bir şey diyemedi ama ne yapacağını da bilemedi. Durgun devinimlerle ona baktı. Sevgili Peygamber paranın diğer kısmını da Ebû Bekir'e uzattı:

“Ey Ebû Bekir! Fatıma'nın düğünü için hazırlık yap!”

Zor görevdi, ancak arzu büyük yerden olunca bir şey demeden, göz göze geldiler. Huzurdan ayrılırken içi içini yiyordu Bilal'in:

“Cennet amberleriyle tütsülenmiş Nebi kızına kokuyu ben nereden alacağım! Onun seveceği kokuyu bulamam ki ben. Medine reyhanlarından, güllerinden, misklerinden değildir onun kokusu. Ne de Hubeş panayırlarında, ne Zül Mecaz'da, ne Ukaz, ne de Şam ıtırçılarını dolaşsam tek tek yine bulamam. Zehra'ya layık koku hangi aktarda saklı... O sıradan birisi değil ki. Sevgilinin dünya hurisi.”

“Cebrail'in kokusuyla büyümüş, onunla esinlenmiş Ali ile Fatıma'nın düğünü için hangi kokuyu bulayım. Nerededir o koku!”

Ebû Bekir'in de hali ondan farklı değildi:

“Yeryüzünün en müstesna yuvasına nasıl bir çeyiz olabilir?” Aynı yönlere yürürken aynı fikirlerin kıskacıdaydılar. Nasıl yapacaklardı bu işi?

O selim fitratlı sakın adam; şaşkınlık içindeydi:

“Cennet hurilerine eş tutulan Nebi kızına ben neyi layık göreyim. Ne Halep kumaşları, ne Şam'ın ipekleri, ne Yemenin nakışları, yakutları, elmaslarını ona layık göremem.”

Bu Cennet verdasına nasıl bir düğün hazırlığı yapacaklar? Peygamber terbiyesinde büyümüş iki yüce ruhlu insana nasıl bir mefruşat layıktı? Dünyanın en has kadifeleri, en yumuşak ipekleri, altın

işlemeli dibaceleri; Fatıma'nın sahra genişliğindeki gönlüne renk katabilir miydi?

Her ne olursa olsun “TevekkeltuelAllah” demişlerdi. Rica büyük yerden, Âlemin Reisi'nden olunca tez zamanda amade oldular. Bilal kokuculara koştu. Ebû Bekir kervancıların inip kalktığı attar çarşısına. Ertesi günün akşamına dek koşup koşturacak ama asla eli boş dönmeyeceklerdi Peygamber huzuruna.

Ayakları şişmişti Bilal'in. Güzel kokuydu çünkü ruhu sevindiren, kalbi dinlendiren ve nefese huzur bahşeden. İş ki Zehra'ya has koku hiçbir yerde bulamamıştı. Soluğu attare kadının yanında almıştı. Medine'nin has kokucusuydu Muleyke. Güzel koku denince o akla gelirken; gelin olacak kızlar ilk Muleyke'ye uğradı. Onda bulunan kokular Medine'nin hiç bir ıtırıcısında yoktu. Cins ceylanlardan elde edilen nadide miskler, Şam amberi, ecnebi gülü, karanfil, yasemen ıtırları... Kimsede olmaz kokular, rayihalar, renkler Muleyke'nin o minicik dükkânından dışarı taşardı buram buram. Nice genç kızın en özel gününü akli baştan alıcı güzel kokularla ıtırlayıp ferahlatan attare kadın şimdi çaresiz ve de şaşkıındı. Fatıma'nın kokusunu bildiği için ona nasıl bir koku seçeceğini bilemedi. Şam'ın, Fars'ın, Yemen'in, Hint tacirlerinin keşfedemediği o kokudan güzelini nerden bulacaktı. Kendi dükkânında bulamayınca Esma binti Muharribe'nin oğlunun Yemen'den gönderdiği kokulara başvurdu. Yoktu, hiç birinde ona layık koku yoktu. Fatıma'nın rüzgârı Cennet esintisiyken, yanından geçenlerin, yanında duranların bile o namütenahi kokuyla nefeslenerek her derdi unutturken ve üzerlerine sinen kokulu nefesi içine çekmek isteyip bir daha bırakmak istemezken ne yapacaktı Muleyke. Medine çarşılarının kadın esnafı Kayle'ye koştu. Onda da bulamadı. Attare kadınlar göz göze gelerek aynı kelamı ettiler:

“Boşuna yoruluyorsun Ey Bilal! Fatıma'ya layık kokuyu hiçbir yerde bulamazsın.”

Şaşkıındı Bilal ve eli boştu. Güneş Uhud'un gizemli tepeleri arasında bir görünüp bir kaybolurken yorgun ve de bitkindi. Medine aktarlarını tek tek dolaşmış ancak Peygamber kızına layık kokuyu bula-

mamıştı. Bilal mahcup ve mahzun geri dönerken o güne dek ilk kez gördüğü bir aktarla karşılaştı. O yörelerin adamlarına benzemeyen bu adam derin bakışlarla Bilal'e gülümsüyordu:

"Gel," diyordu "Gel. Aradığın kokuyu ancak bende bulabilirsin."

Farklı biriydi karşılaştığı Bilal'in. O güne dek görmediği, duymadığı, hissetmediği bir haldi yaşadığı. Aklı baştan alan güzellikte kokular ruhuna buram buram sinerken hiç beklemeden aldı. Aradığı kokuyu bulmuş gibi gülümsedi Bilal. Resulullah'ın kokusuna ne kadar da benziyordu. Sevinç içinde bir adet misk ve iki adet amber şişesiyle dönüverdi Bilal. Emaneti ehline teslim edip döndüğünde gönlü mutmaindi. Ancak o kokucuyu bir daha ne görebilecek ve ne de duyabilecek olduğunu çok sonra öğrenecekti.

Ardından Ebû Bekir açtı bohçasını. Topu toplamı on sekiz kalemde oluşan, hayatı idame etmek için seçilmiş gereçlerdi bunlar. Fatıma'nın çeyizinin her parçası gösterişe değil ihtiyaca matuf seçilmişti. Dünyanın en sade, en mütevazı çeyizini çıkarıp dizdi bir bir.

Yeşil kadife kaplı bir yorgan.

Yedi dirhem değerinde beyaz bir gömlek

Dört dirhem değerinde büyük bir başörtüsü

Hayber malı siyah bir kadife aba

Hurma liflerinden yapılmış bir divan

Mısır keteninden mamul; birinin içi lifle, ötekini yünle doldurulmuş iki döşek

İçi taze Mekke samanı izhir ve burayla doldurulmuş Taif derisinden dört yastık,

Bahreyn dokuması alacalı bir kilim

Kasnaklı bir un eleği

Namaz kılmaları için beyaz saçaklı bir koç postu

Deve yününden dokunmuş bir perde

Bir adet el değirmeni

Bakır bir leğen

Ahşap bir çömlek

Orta boy bir su kırbaşı

Ziftle kaplı bir ibrik

Yeşil renkli bir su testisi

Topraktan yapılmış birkaç çömlek ve maşrapa³⁸

Aynı günün akşamında ev halkı çeyizin başına toplanmıştı. Her şey tamamdı artık ve Son Nebi'nin evinde hüznü dolu bir sükûnet vardı. Fatıma'nın çeyizi açılınca gözyaşlarını tutamadı Bereke. Kureyş Müşrikleriyle, Medine Yahudilerinin anlı şanlı düğünleri geldi göz önüne. Altın pullu dibaceler giyinmiş, mücevherlerle donatılmış gelinler... Mekke müşriklerinin gelin olacak kızları altınla bezenirdi. Kuş sütü eksik sofralar, sedef kakmalı divanlar, ipek halılar, billur badelerle ev düzerlerdi. Pahalı bilezikler, elmas boncuklar, inci gerdanlıklarla gelin giderlerdi. Ama Fatıma'nın bunlarda gözü yoktu. El âlem ne derse desin o da annesi Hatice gibi Rabbinin rızası için sade yaşantısında kararlıydı. Kimsenin kalbinde zerre kadar dünya meyli oluşturmayan bu çeyiz Fatıma'nın çeyiziydi. Gıpta damarını tahrik etmeyen, insanları kıskırtmayan, gösterişe güdülemeyen, hırs damarını kamçılamayın, haset damarını kabartmayan... En sade hayat, en kolay mutluluk, en müstesna evlilik için gerekli olanlar tamamdı. Hayatın normal akışında lazım olanın dışında hiçbir şeye ihtiyaç yoktu.

Dadı Bereke bir köşede oturmuş kederli kederli söyleniyordu hâlâ:

"Hatice hayatta olsaydı böyle mi olacaktı!"

"Hiç şüphen olmasın," dedi Ümmü Seleme. "O daha hayattayken malını ve mülkünü feda etmemiş miydi? Aşırılığı sevmeyen o büyük kadın; kızının bu sadeliğine elbette razı olurdu. Güzel ahlaktan daha değerli çeyiz nerde var!"

38 Asım Köksal, Hz. Muhammed ve İslâmiyet, Medine Devri, II, 216
Emali, c. 1, s. 39; Şehidi, Zindegani Fatıma Zehra, s. 58-59'dan naklen

Bereke sarsıldı. İffetten güzel çeyiz var mıydı? Fatıma'nın çeyizi ipek ahlakı içinde ki iffetiydi. O paha biçilmez cihaza kaç kişi sahip olabilirdi.

Son Peygamberin kızının çeyizi bunlardan ibaretti. İslam Devleti Başkanının ve dahi yüklü kervanlarıyla nam salmış Mekke Melikesi Hatice'nin kızının çeyizi bundan ibaretti. Oysa ki; Fatıma gibi soylu aile kızları için gösterişli develer süslenirdi. Altın pullarla bezeli, nazar boncuklu, akik süsler asılırdı boyunlarına. Şamdan, Fars'tan, Hint'ten, Yemen'den gelen pırıltılı simler, renkli püsküllerle bezlenirdi namılı aile kızlarının çeyizleri. Has ipekler, billur badeler, ipek halılar, pahalı bilezikler, onlarca çeyiz yüküyle gelin giderken soyda, şerefte, ahlakta, asalette ve güzellikte bihemta Fatıma için abartısız ve sade olan tercih edilmişti. Bir evin geçimi için gerekli olanlar yeterliydi onun için. Şatafattan ve gösterişten azade bu Peygamber kızının zühdünü kim nerden bilecek.

“Şayet dünya, Allah katında bir sivrisineğin kanadı kadar değer taşıyacak olsaydı Allah, dünyadan kâfire bir yudum su dahi içirtmezdi,” demişti Nebi. Gelmiş geçmiş zahitler ve seçilmiş Peygamberler hep züht yolunu seçmişken başka şeylere tevessül etmeye gerek kalmazdı.

Net ve berraktı vahiy. Billurdan akışlarla ruhları yaldızlayan ayetlerin parıltısı düşmeliydi ruhlara. Dünyaya ait aşırılıklar insan için iyi olmazdı:

“Yiyin, için israf etmeyin. Çünkü Allah israf edenleri sevmez”³⁹
 “Malını israf ile saçıp savurma. Çünkü malını saçıp savuranlar, şeytanın kardeşleri olmuştur. Şeytan ise Rabbine çok nankördür”⁴⁰

Bu emirle yüce Kur'an insanın hayat akışını belirliyordu. Nefse zor gelen bu emre kimler uyacaktı? İnsanın en zayıf noktası iken mal ve mülk ona kapılıp gitme uçurumuna sürüklenmemeliydi insan. Altınlar, gümüşler, mücevherler, süslü köşkler, görkemli bineklerin ardına düşüp aklı yormamalı, kalbi perişan etmemeliydi insan. Kalbin sarsan saiklere tevessül etmemek gerekliydi. İnsan hayatına güzel

39 Araf, 31

40 İsra, 26-27

katkılar sunan en güzel ölçü yalın ve sade olandı. Başkaları ihtişamlı yaşantılara kapılıp giderken gerçekten harbesizdi ve nefsin bu oyununa çoğu kez yenik düşerdi insan. İki cihan Serveri duygulanmıştı. Nur mecrası gözlerinden yaşlar süzülürken dualar döküldü dudaklarından:

“Ya Rabbi! En iyi kapları toprak çanak olan bu kullarına bereket ihsan eyle!

Ya Rab! Senin sevmediğin israftan çekinen bu insanlara, bu eşyayı hayırlı kıl!”

İslam Devleti Başkanının kızının çeyizi, Medine’nin tanık olduğu en sade çeyizdi bu.

Fatıma elinde iğne iplik, mısır keteninden biçtiği beyaz bir gömlek dikiyordu. Kendisini öyle seyreden Babasını karşısında görünce şaşırdı. Nebi’nin gözleri yaşlıydı. Belli ki duygulanmıştı. Fatıma hemen yerinden kalkarak sarıldı Babasının ellerine:

“Ne oldu! Neyin var Ey Canım Babam!”

“Hatice hayatta olsaydı,” dedi. “Sana yardım etseydi de bu günleri görseydi!”

Aydınlık yüzüne inceden bir hüznün yayılmıştı. Ümmü Eymen bu hüznü ortak oldu. Fatıma’yı layığı veçhiyle gelin edememe derdiyle dile geldi:

“Arabın kızları altınsız, mücevhersiz evden çıkmazlar. Gelin kızların başından altın saçarlar, yakut döker, dirhem dağıtırlar. Badem, çerez, hurma lokumu saçılır. Ama biz onu variyeti olmayan bir eve gelin verdik. Fatıma’nın başından hiçbir şey saçamıyoruz. Ortada ne saçılacak badem var ne de takacak altın.”

Lokum çerez bahaneydi. Ümmü Eymen’in hüznü ayrılıktandı aslında. Çok iyi biliyordu ki o Sevgili istese Rabbi var ederdi. Mekke kumunu altın, çakılı yakut ederdi. Ama ayrılık işte ağır gelmişken ufak bahanelere sarılmıştı. Fatıma’nın en kadim çeyizi iffeti ve edebi değil miydi? Mihri ise yer ile gök arası kadardı, bereket ve bağışlanma.

Bilal mescidin bir köşesinde tekbirlerle bal şerbeti karıyor. Bir parça bal, zenzem ve bir de gül esansına dualarını katıyor. Nur şehri ile Ar Şehri evleniyor. Mehri Kevser olan ile Muhabbet-i Muhammed olanın nikâh akdinde son derece memnun ve mesrur Sevgili.

Makamların en büyüğü ilimken; o makamda Ali'den ileri kimse yok. Ali'nin ilmi ancak Fatıma'nın kalbinde sükûn bulabilir. Ali'nin deryasına ancak Fatıma liman olabilir. Fatıma'nın ufkunu ancak Ali keşfedebilir. Onun kalbini ancak Ali fethedebilir. Fatıma'yı ancak Ali anlayabilir. Fatıma'nın derunundaki gülzara ancak Ali ulaşabilir. Bu sebeple Ali'dir Fatıma'ya denk. Nebi hanesine tatlı bir sürur, lahuti şükürler yayılıyor. Onlar birbirlerine göre yaratılmışlar sanki. Ali ile Fatıma evleniyor.

Fatıma Ali'ye gelin gidiyor.

Bal ile gül.

Su ile toprak

Gül ile yaprak gibi.

Yer ile gök bir araya gelecek.

Ali'nin dudaklarında hep o bilindik duası:

“Ya Rabbi helalinle beni haramdan koru. Fazlın ve kereminle beni zengin kıl. Ve beni kendinden başkasına muhtaç etme!”

Fatıma'nın çeyizi birçok derde deva ve teselli olmalıydı. Yoksul genç kızlar baba evlerinden yoksun bir hüznle ayrılırken onu hatırlayacaklardı ve bir genç kız için edebin en muhteşem şey olduğunu hissederek mahzun olmayacaklardı. Ve Ali ile Fatıma'nın düğün tarihinde evlenenler ve onların izini sürenler iki cihanda aziz ve mutlu olacaklardı.

SAADET ÇAĞI'NIN İLKBAHARIYDI

Hicretin ikinci yılı, Zilhicce ayının ortalarıydı. Ali ile Fatıma'nın evi ferah esintisi olan tek göz odadan ibaretti. Girişte düzenli, tertemiz bir eyvan ve dışarıya açılan geniş bir kapısı Peygamberin mescidine bakıyordu. Son derece mütevazı olan bu evin tavanı hurma

dallarıyla kapatılmıştı. Duvarları saman renkli toprakla sıvalı, eyvanı ise göklere açık ve alabildiğine aydınlık.

Nebi evinin sevdalısı Selma ve arkadaşları evin tabanına yumuşak kumlar eledikçe odaya misk kokuları yayılıyordu. İnce eleklerden geçirerek arındırdıkları her bir kum tanesi Fatıma ahlakı mıydı? Onun kaba, kötü ve sert olan ne varsa ayrıışmış kalbinin tezahürü müydü bu eylem. Akıp giden her bir kum tanesi miskle ve amberle ovulmuştu sanki. Yumuşak ve ince olan ahlakının özelliğı gibi evin tabanına da yayılmıştı. Selma elenmiş kumları Fatıma'nın ahlakına benzetmişti. Kinden, hasetten arı kılınmıştı hani. Kalbine nahoş huy ve hali almamıştı Fatıma. Rabbinin hoşnutluğına ermek için çirkin olan her düşünceyi dışarı atmış, yumuşak ve hoş olanı içeri almıştı. Bu güzel alışkanlık yıllara serilince de alışkanlığı dönüşmüş ve ortaya karakteri sağlam kötülüklerden arı, yumuşak ılımlı tatlı bir kişilik çıkmıştı.

Evlilik zemininde güzel ahlak, doğru tavır olduktan sonra o yuvada saadet barınmaz mıydı? Girmez miydi oraya melekler? Kaçmaz mıydı oradan fitneler, vesveseler, evhamlar ve kötü olan her şey. Kum eleme işi bittiğinde evin tabanını bir güzel döşediler. Üzerine saman renkli temiz hasırı serdiler. Köşeye hurma lifinden örölü bir sedir, birkaç yastık, bir kadife yorgan ve bir de beyaz saçaklı koç postu serdiler. Köşede toprak bir çanak, yeşil bir sürahi ve bir de el değirmeni, birkaç çanak tabak ve el değirmeni. Her an tükenmeye meyyal bir dünya için bu kadarı yeterliydi.

Hatice'nin kadim dostları da çıkıp gelmişlerdi. Resulullah ridasını çıkarıp önlerine attı. Arap kültüründe bu davranış gelen kişiye olan saygı ve sevginin belirtisiydi. Aişe'nin dikkatini çekmişti. Usulca sordu:

“Kimdir onlar Ya Resulullah! Neden öyle hürmet ettiniz?”

“Onlar Hatice'nin sadık arkadaşlarıdır. O hayattayken evimize gelirlerdi.”

Annesinin arkadaşları Fatıma'yı yalnız bırakmamak için ordaydılar. Has kokular ve bohçalar içinde gümüş işlemeli biri beyaz diğeri kırmızı iki ipek elbise hediye ettiler ona. İşler öylesine kolay, öylesine

suhuletle akıyordu ki şaşkındı herkes. Aişe ile Ümmü Seleme evin minderlerini kabartıp dizdiler. Köşeye temiz bir yatak hazırladılar. Güzel bir sofra tertipleyip, düzenlediler.

Kısa süre içinde her şey tamamdı. Ali ile Fatıma'nın evi misk ve amber kokuyor. Bu koku dünya amberi değildi. Bu koku dünya mis-ki olamazdı. Bu koku reyhan değildi. Bu koku Cennet çiçeklerinden derilerek yere indirilmiş huzur kokusuydu. Cennet gülleri açmış gibi sanki odanın her köşesinde. Nasıl iş, nasıl ikramdı ki kimse odadan dışarıya çıkmak istemiyordu. Tavanı hurma dalları, tabanı sade kum olan bu odadaki huzur da neydi, nasıl bir yerdi. Cennetin yeryüzü şubesi gibi loş, dingin ve huzur dolu... Görülmedik renkler, ışıklar, duyulmadık sesler dolaşüyor sanki odanın içerisinde. Göz görmüyor, kulak işitmiyor ama algısı açık ruhlar hissedebiliyorlar bunu. Bilinmezler ve görünmezler içinde kurulmuştu divan. Ve meçhul bir irdeleyişle akmaya durdu zaman.

ALİ'NİN ŞÜKÜR GÜNÜ

Seyyidül eyyam. Günler güzeli cumadan bir gün öncesiydi. Artık vakit tamamdı, ertesi günün sabahında kalp incisi Fatıma, Baba evinden ayrılacaktı. Terzi kadınlar Yemen'in gelinlere has ipeğinden alımlı bir gelinlik dikmişlerdi ona. Şam kadifesinden nakışlı bir yelek ve pullarla süslenmiş bir entari üzerine uzun bir duvak ve yerden sürüy-en etekleriyle hoş ve zarif bir gelin elbisesiydi bu. Ancak Fatıma'nın sadelikten hoşlanan ruhu bu gelinliği abartılı bulmuştu. Fatıma'nın yaşayışına uymazdı gösteriş, alâyiş ve nümayiş. Nimeti şükürle taçlandırmak en güzeli değil miydi? İnsanın değerini ve asaletini ortaya koyan şey sadelik iken başka süslere ve ayrıntılara ihtiyaç yoktu.

Gönlü alakaya değmeyen işlerle meşgul etmek mantıklı gelmi-yordu ona. Asıl iş ahiret yurduydı ve orası çok önemliydi. Uçucu zevkler uğruna hayatı heder etmek, gül dalındaki dikenler gibi kana-tırdı ruhu. Kalıcı olmayana tutunmak tuhaf ve anlamsızdı. Hal böyle

olunca da yerinde yatırımlar yapmak gerekiyordu ki bunun en kolay yolu cömertlikti. Bu düşünceler içindeyken kapıya yoksul bir dilenci kız gelmişti. Üstü başı perişan, benzi soluk bu genç kız yardım talep ediyordu:

“Allah rızası için vereceğiniz bir şey yok mu?”

Aradığı andı sanki Nebi kızının. Kendisi için dikilen gelinlik ona fazla gelmişken hemen hamle yaptı. Dünyanın alı, şalı, pulu, püskülü ona göre değildi. Evdekilerin şaşkın bakışları arasında gelinliği alıp genç kıza hediye etti. Dilenci kız sevinç içinde kapıdan ayrılırken Fatıma büyük annesi Amine’den ve annesi Hatice’den ona miras kalan cömertliğini ifa etmişti. Fakir, muhtaç bir genç kıza gelinliğini hediye etmesi çevredekilere tuhaf gelse de gönlü rahattı. Ortalığı durağan bir sükût kaplamışken:

“Neden öyle yaptın?” diye soran olmamıştı. Her şey durağan akışında ilerlerken ev halkında tatlı bir hüznün, derin bir duygu hali hâkimdi.

Nebi evinde her düğün evinde olagelen telaş varken kimsede bir telaş ve endişe yoktu. Derin bir teslimiyet ve itminan içindeydiler. Kimi zaman neşeli birkaç söz, anlamlı bir gülümseme, derinden gelen bir Kur’an tilaveti, tatlı bir tekbir sesi, bir inilti inceden... Az ileride Ümmü Eymen, hüznün çökmüş yüzüyle iki büküm... Nebi ocağının emektarı Selma’yla birlikte Fatıma’ya anne görevi üstlenmiş iki kadın geçmişe dönük derin bir hasbihale girmişken duygu doluydular. Fatıma sırtında süt beyaz bir elbise, başında apak bir örtüyle seccadesinin üzerinde. Nilüfer çiçeğini andıran nahif elleri duadaydı. Duaya durduğu zaman etrafında kim var yok bilemezdi. Bereke ile Ümmü Seleme mahzun bakışlarla onu seyrediyorlardı. Hali, edebi, duruşuyla bu Cennet çiçeğiyle aynı çatı altında kalamamanın hüznü içindeydiler. Son Nebi’nin son çiçeği gelin oluyordu. Son gecesiydi ve Baba evinde kıldığı son akşam namazıydı belki de. Sabaha kadar uyumayacak gibi duruyordu Fatıma. Peygamberin seçkin eşleri, Ensar ve Muhacirin hanımları, genç kızları, taze gelinleri, köleleri, cariyeleleri oradaydılar. Fatıma’nın son akşamını teşyi ederken Nebi

kızının ahlak yüceliğine ve güzelliğine atıfla neşideler diziyorlardı. Cariyelerin ellerinde tef, dillerinde beyitler:

Mehrin ezelden sultanlık

Boynunda akik gerdanlık

Gömleğinin biyesi ak

Ruha ilaç ona bakmak

Cevheri mücevher kılma hazırlığındandı bu telaş. Nedya kına kariyordu Fatıma'nın gül kadifesi elleri ve ayakları için. Dualar ve salâvatlarla kardığı kına çanağına az gül suyu, tarçın tozu, kakule, zerdeçal ve ceviz yaprağı kurusu serperek Zemzemle yoğurdular Fatıma'nın kınasını. Bir yanı hüznün öte yanı sevinçti Bereke'nin. Buğulu sesinden hüznün süzülürken,

“İşte gidiyorsun,” dedi Nebi kızının elmas karası gözlerinin içine bakarak. “Doğduğun gün daha dün gibi... O geceden bu geceye ne çok şey gördüm. Sen bu güne gelene dek nelere şahitlik olduk Fatımam.”

Müphem bir gülümseme yayıldı yüzüne. Gözlerinin derinlerinde kimseye aşikâr etmediği sırlar saklıydı Bereke'nin.

Fatıma'nın gözlerinden yaşlar boşanıyordu. Annesiz bir dünyada gelin olmak zordu. Odadakiler orada bulunan herkes, adı sanı bilinmeyen o uzun boylu buğday tenli aydınlık yüzlü hanımlar, genç kızlar, yaşlılar herkes ama herkes duyguluydu. Resulullahın evinde o gece farklı bir huzur vardı.

Esasında taşa benzerdi insan. Taş gibi sırlı ve suskundu insan tabiatı. Taşın da iyisi kötüsü yok muydu? O da insan gibi yüksek derecede tazyikata maruz kalınca şekil alıp cinsini ortaya koyardı. Kömür ile elmas arasındaki muazzam fark bu sırrın ifşası değil miydi? Sırlı bir bağ, tuhaf bir direniş öyküsünde saklıydı her şey. Altın ateşte yanarak saflaşıp, şekil alır ve kıvam bulurdu. Cevher işlenerek, yanarak, eriyerek, dövülerek kıvamdan kıvama geçerken insan; sabırla, çileyle, acıyla, olgunlukla, duruşla, direnişle imbiklerden süzüle süzüle geçer ve şekil alırdı. Saflaşıp kıvam almak için bu kaçınılmazdı. Evlilik işte

öylesine bir kıvam bulma yolculuğuydu. Fatıma, Ali ile ebede dek sürececek uzun bir yol arkadaşlığına çıkıyordu. Ve insanın sırrı yoldaşıyla şekillenirdi.

Nebiyi Azam kızının bu son akşamında onunla tatlı vakitler geçirdi. Fatıma'sını öptü, kokladı ve kızına hayati nasihatlerde bulundu. Kalbinden Nehr-i Kevserler akan gelin adayı açtı gönlünü babasına. Çeyizi zühdünün süsü, mehri ise ümmetin af ricası olan Zehra; kadim zamanların zarını incitmeden sustu, dinledi:

“Kızım, evimizden çıkıp, başka bir eve, ülfet etmediğin bir kimseye gidiyorsun. Sen kocana yer ol ki, o sana gök olsun! Sen ona hizmetçi ol ki, o sana köle olsun! Kocana yumuşak davran! Öfkeli hâllerinde sessizce yanından kayboluver. Öfkesi geçinceye kadar ona görünme!”

Her bir söz mücevherdi. Hayatın akış istikametine doğru bir kolaylık güzelliği idi sanki:

“Sen kocana yer ol ki, o sana gök olsun! Sen ona hizmetçi ol ki, o sana köle olsun! Kocana yumuşak davran! Öfkeli hallerinde sessizce yanından ayrıl. Öfkesi geçinceye kadar ona görünme.”

Ümmü Ebiha dikkatle dinliyordu. Geç saatlere değin süren baba kız muhaveresinde dualar, şükürler, secdeler eşliğinde gece hitama ermişti. Medine semalarının tozpembe ufunda, incecik bir hilal, gümüş parıltılarla gülümsüyordu.

FATİMA'NIN GELİNLİĞİ

“Eğer Allah Teâlâ amcam oğlu Ali'yi yaratmasa idi, Fatıma-i Zehra'ya bu dünyada denk ve eş olacak bir kimse bulunmayacaktı.”

Hız. Muhammed (s.a.v.)

Hicretin ikinci yılı, Zilhiccenin ortalarıydı. 624 yılının o Haziran ayında Medine'nin ıslak nemli sabahlarından biriydi. Şafak sökmek

üzereyken Bilal'in billur sesi Uhud'un yakut yamaçlarında dalga dalga yankılandı. Sabah namazının bu hoş tınısına kuşlar, horozlar, bülbüller ve bebekler avaz avaza karşılık verdiler.

En güzel gündü. Yeni gün Yesrib'in nar renkli ufuklarda kızıl baderler yudumlarken herkes heyecanlıydı. Ali ile Fatıma'nın birlik günü. Gül ile bülbülün buluşması. Su ile toprağın kaynaşması. Yer ile göğün buluşması gibi çok özel bir günün sabahıydı. Göklerden seyrediliyordu Ali ile Fatıma'nın velimesi. Huriler her yerlere Cennet yemişleri saçarken yerde daha farklı bir telaş vardı. Şahı Merdan Ali düğün için Medine dağlarından izhir çiçekleri topluyordu. Cennet incisi Fatıma'yla çıkacağı o en güzel güne hazırlık yaparken heyecanlıydı. İzhir çiçeklerini devesine yüklemiş ve Medine çarşısının yolunu tutmuştu. Zor bulunan, zor toplanan, güzel kokulu ve çok kıymetli bir ottu izhir otu. Peygamber damadı Ali bu kıymetli malı Yahudi bir kuyumcuya sattı. Düğün masraflarını karşılayacak kadar para geçmişti eline. Düğün yemeği için gerekli malzemeleri alıp mescide doğru gittiğinde Resulullahı sevinçli gördü. Alinin heyecanı iki kat artmıştı.⁴¹

Sevgili Peygamber, Hatice'nin emaneti en küçük kızının düğün tatlısını kendisi yapacaktı. Kız babalarını müjdeleyen bir babaydı O (s.a.v.). Babaların en mükemmeli ve en merhametlisi üç kız evladını itinayla büyütüp yetiştirmişti. Kızlara ne çok değer vermişti. "Kim üç kız çocuğunun geçimini sağlar, terbiye edip evlendirir ve onlara güzel davranırsa Cennet onundur."

Sevgilinin yüzü mütebessim:

"Kız ne güzel evlattır. Şefkatli, yardımsever, munis ve kutlu analık duyguları ile doludur."⁴² demişken Fatıma'sının düğün yemeğini de kendi elleriyle hazırlıyordu. Deriden bir sofraya açıverdi besmeleyle, üzerine geniş bir kap koydu. Ardından Ali'nin getirdiği hurmaları bir kaba boşaltıp mübarek elleriyle bir güzel ezdi. Daha sonra un, keş, yoğurt, tereyağı ilave ederek özenle lezzetli bir düğün tatlısı yaptı. Arapların çok sevdiği "Hays" yemeği idi bu.

41 Buhari

42 Vesail, Ebvab-ı Ahkam-ül-Evlad, 4. bab, 4. haber

Allah'ın Elçisi şifalı elleriyle yoğurduğu tatlıyı ufak parçalara bölerek tepsilere dizdi. Bu velime hazırlığında sahabeler de boş durmadı. Her biri bir yerden koşturdular. Sa'd İbn Ubâde beyaz bir koç kesip getirdi. Bir diğeri yağ, öteki pirinç, birkaç ölçek mısır toplandı. Kadınlar ekmek pişirdiler aşkla. Cariyeler dört döndü. Hazırlıklar tamamlandığında damadına seslendi:

“Ya Ali! Ashabı Kırâmı davet et! Dostlarını çağır!”

Ali sahabeyi davet etti. Kısa sürede topluluk bir araya geldi. Mes-cidin gölgeliği dolup taşıtığında Ali telaşlandı:

“Ya Resulullah,” dedi. “Çok insan var, yemeğimiz yeter mi dersiniz!”

Nebi derin anlamlı bakışlarıyla gülümsedi:

“Ben, Allah’a yemeğine bereket vermesi için dua edeceğim.” Sonrasında sofrayı beyaz bir bezle örttü. Ardından müezzini Bilal’e seslendi:

“Ya Bilal,” dedi. “Çık da davetlileri sırasıyla içeri al. Onar onar gelip sofraya otursunlar.”

Bilal misafirleri davet etti. Sahabeler onar onar içeri girip, sofraya oturdular. O güne dek görülmemiş bir lezzet, bir ikram ve mutluluk içinde yemekler yendi, şerbetler içildi. Düğün sofrası dolup taşarken, gönülleri rahmet kuşatmıştı. Resulullah yemeği kendi elleriyle ikram ederken; amcası Abbas, Hamza ve Ali ile Akil insanları karşılayıp uğurluyorlardı. Yeryüzündeki bu farklı velîmeden tam yedi yüz kişi yiyip nasiplendikten sonra bir kap istedi Resulullah. Getirdiler. Tabâğa yemekten koydu ve eşlerinin odasına gönderdi. Ardından bir tabak daha istedi ve içine yemek doldurdu:

“Bu da Fatıma ve kocası için.”

Kalan yemekler fakir ailelere dağıtıldı. İki Cihan Güneşi’nin eşi Ümmü Seleme seslendi:

“Fatıma’yı giydirip süsleyin!”

Ümmü Rı’le oradaydı. Gelin olacak kızları süsleyen, bezeyen, gelin duvaklarını takan o mahir kadın Fatıma’ya sıra gelince kilitleniver-

mişti sanki. Fatıma'nın Kevser ırmaklarını andıran yüzüne bakınca irkildi:

“Onu nasıl süsleyeceğim,” dedi. “Zehra'nın ne allığa ihtiyacı var ne de sürmeye. Güzelliği kendinden menkul bu Peygamber kızının duruşu başlı başına asaletin aynasıyken onun için ne yapabilirim. Onun Cennet hurilerini andıran yüzüne dokunamam. Bana ihtiyacı yok ki!”

İşi Nebi'nin hane halkı devraldı. Fatıma ne giyse yakıştırdı. Onun nurlu siması hangi libasa düşse ışıldar, libas onu değil o libası süslerdi. Ne ipeğe, ne atlasa ne de altın işli dibacelere ihtiyaç yoktu. Bu dünya hurisine en çok yakışan sadelikti. Mahir terzi Ümmü Umeyme ona abartıdan arındırılmış, hoş, sade bir gelinlik dikmişti. Gelinin tüm bedenini korumak için has ipekten düz bir kaftan giydirdiler ona. Çok sade bir gelinlikti ve o sadelik içinde yüzünün güzelliği aşikâre çıkmıştı. Düz bir kaftan bile güzelliğini eksik bırakmamıştı. Temiz, lekesiz ve beyaz. O beyazlıkta günah lekeleri yoktu ve Fatıma süt beyaz bir takva elbisesi içinde gelin oluyordu. Huriler ki günah değmemiş bakışlardan azade olarak sedefinde saklı yekpare inciler gibi sahiplerini beklerken, Fatıma göz değmemiş güzelliğiyle gözlerden saklanıyordu. İhtimamla hazırladılar gelini. Güzelliği, zarafeti ve letafetiyle, babasına çok benzeyen Zehra, namahreme karşı asla göstermediği güzelliğini, sadece kocası Ali için saklamıştı.

Onun aldığı adap ve terbiyeye göre kadın sadece kocası için süslenir, onun için güzel kokular sürünürdü. İnsan ruhu üzerinde olumlu etkileri olduğu için evlilikte de güzel koku önemliydi. Sevgili babası o en zor şartlarda bile kızının çeyizini hazırlarken ilk olarak Bilal'e güzel kokuyu tembihlemişti. Ve her şeyin olduğu gibi insan ruhunun da kokusu vardı. Kalbin kokusu, aklın kokusu, ruhun kokusu vardı ve her biri ayrı ayrıydı. Ancak algısı açık olanlar onu hissederci. Fatıma'nın kendinden menkul kokusuna ise diğer kokular teşyiciydi. Bunun için sık sık Babası onu öper kokusunu içine çekerdi Fatıma'nın.

Ümmü Seleme seslendi:

“Özel günler için sakladığın bir kokun var mı, Ey Fatıma!

“Evet.” dedi Fatıma. Gidip özel eşyalarının içinden bir şişe alıp geldi ve ondan avucuna bir miktar dökerek etrafındakilere koklattı. O güne dek öyle bir koku koklamamışlardı. Ümmü Seleme sordu:

“Nasıl bir kokudur bu Ey Fatıma!”

Gülümseyerek devam etti insan hurisi:

“Çocuktum,” dedi. “Dihye el-Kelbî sık sık Babamı ziyaret ederdi. Bir defasında Resulullah (s.a.v.) bana ‘Ey Fatıma,’ dedi, ‘bir yastık getir de misafirimiz yaslansın!’

Ben gidip yastık getirdim. Oturup sohbet ettiler. Dihye gitmek için ayağa kalktığı anda elbisesinden bu şişe yere düştü. Babam onu yerden almamı istedi. Ali de oradaydı ve onun ne olduğunu sordu. Resulullah ‘Cebrail’in kanatlarından düşen amberdir o.’ dediğinde alıp sakladım. İşte bu koku o kokudur.”

Hoş ve anlamlı duygular içinde göz göze geldiler. Peygamber kızının elindeki koku açığa çıkınca dünya zamanlarının dışında bir Âlemde gezindi odadakiler. Mekânlar başkalaşmış, mutluluk aynileşmiş, kedersizlik ve hoşluk içinde hepsi birbirinden farklı güzellikler tatmış olarak buluştular. O hoşluk içinde Fatıma’nın ellerini, ayaklarını kınaladılar. Ne miske, ne sürmeye ve ne de ipek ve mücevhere ihtiyacı olmayan insan hurisini dualar, temennalar, neşidelerle süslediler. Zahirde hiçbir süse ve ziynete ihtiyacı yokken örfe uygun bir mahremiyetle bezediler. Sedef içinde inci tanesi gibi setrettiler güzelliğini helali için. Bu kadim asaletin içinde yeryüzünün bütün baharları saklıydı. Cennet çiçekleri saçılmıştı üstüne sanki. Hoş, şirin ve iç açıcıydı her şey. Bulutların yerleri öptüğü o mahrem zamanlarda açmış zühreler, zambaklar, mürler, nilüferlerle murassa duvağı iffetinin örtüsüydü şimdi. Bed nazarlardan uzak tutarak Fatıma’nın güzelliğini taçlandırdılar. O saklı güzellikte; göz görmedik taçlar, kemerler, gerdanlıklar, bilezikler saklıyken beşeri gözler göremezdi. Ve gelinin sırrı o görünmezlikle kıvam buldu.

Setrettiler süt beyaz örtülerle mahremi kimseye göstermediler. Cennet hurilerinin yekpare inciler içinde beşer gözü değmemiş güzel-

liğı bir tek zevclerine has iken Fatıma'nın haram değmemiş mahremiyeti de Ali için saklıydı. Nebi kızı bu konuda çok dikkatliydi. Rabbinin Settâr tecellisiydi arz olunan. Saklı mücevherlerin kadim örtüleri gibi ak settâreler içinde; murassa iffeti, edebi ve güzelliğıyle bir yeryüzü hurisiydi Fatıma. Arzın gelini hazır olduğunda baba ocağından ayrılma vakti de gelmişti. Sevgili Peygamber damadını çağırды ve eşine seslendi:

“Fatıma'yı getirin bana!”

Ümmü Seleme gelini huzura getirirken Fatıma'nın etekleri yerde sürünüyordu. İş ki hayâ duvakları her yanını kaplamıştı. Babasından utandı, ne yapacağını bilemedi. Ayakları dolandı, yürümeyi unutmuş gibi ayağı kaydı ve tökezledi. Tam düşecekken doğruldu. Sevgili kızının halini anlamıştı:

“Allah seni dünya ve ahirette sürçmekten korusun.”

“Allah seni tüm kaymalardan korusun.”

Yerde gökte inceden ince bir inilti:

“Allahümme amin”

Fatıma huzura gelince, kızını bağrına bastı, alnından öptü. Daha sonra yüzündeki duvağı kaldırdı ve Ali o an Fatıma'nın hurileri kışkandıracak nurani yüzünü gördü. Sevgili baba kızının elini damadının elinin üzerine koydu:

“Allah, bu evliliğı Resulullah'ın kızına mübarek kılsın.”

Babasının amber kokulu ellerine sarıldı Fatıma. Öptü, kokladı bir kez daha. Nebi rikkatle kucakladı kızını, dualar etti ona. Gül yanaklarına pespembe gölgeler düşmüştü Fatıma'nın. Utancından elbisesinin eteklerine işlenmiş lotus çiçeklerine bakakaldı. Kıpırtısız, dikkatli ve huzur dolu... Daha sonra damadına döndü:

“Ey Ali! Ne güzel eştir Fatıma!”

Sonra da kızına dönerek:

“Ey Fatıma! Ne güzel eştir Ali! “

İki güzel yüreğin birbirlerine karşı muhabbetle dolup taşmasını isterken bir ricası vardı damadından:

“Ey Ali! Şu Fatıma, Allah’ın ve Resulullah’ın senin yanındaki emanetidir. Allah’ın ve benim emanetimi koru.”⁴³

Nidası hiç kesilmedi Nebi’nin. Kurulan yuvanın selametine ve bereketine duadaydı:

“Allah’ım! Onların birliğini koru. Kalplerini kaynaştır. Onları ve zürriyetlerini nimetler Cennetinin vârislerinden kıl. Onlara temiz, güzel ve mübarek bir zürriyet ver. Onları, senin emrinle insanlara sana ibadet etmeye ileten ve senin razı olduğun şeyleri emreden imamlar kıl.”

Tekbirlerle kızını yolcu ederken damadına tembihat verdi:

“Evinize gidin ve beni bekleyin!”

Ayrılık şebnemleri kirpiklerine düşmüştü Fatıma’nın. Ağlıyordu. Evlilik, genç kız ve erkeklerin makûs talihi iken; Babasından ayrı kalıyor olmak zor geliyordu. Zühre çiçeği nasıl ki tüm nakışlarını ve renklerini güneşten aldığı ışıkla ortaya çıkarıyor ve güneşi kaybettiği anda solup kapanarak kendi içine dönüyorsa Fatıma da güneşinden ayrılacağına ağlıyordu. Işığı, rengi, nefesi kesilecekmiş gibiydi sanki. Rabbinin zorluk içinde kolaylık göstereceğini bilerek teslim oldu. Nebi evinde duygulu anlar yaşanıyor. Fatıma Babasından, babası hurisinden, ev halkı Fatıma’dan ayrıldıkları için mahzundular. Ancak düğün merasiminin sevinçli ve canlı düzenlenmesi her anlamda iyiydi. Sevgili Baba Abdulmuttâlîb’in kızlarına, muhacir ve ensar hanımlarına talimat veriyordu:

“Fatıma’ya arkadaşlık ediniz. Eğlendirici maniler söyleyin. Tekbir getirin, hamd edin, sevinin. Rabbinin hoşnut olmayacağı herhangi bir şey söylemeyiniz.”

Tekbir sesleri, salâvatlar, beyitlerle Fatıma’yı evden çıkardıklarında sahabeler dizi dizi sıralanmış Ali ile Fatıma’yı teşyi ediyorlardı. Etrafında yetmiş bin huri varmış gibi Fatıma büyük bir itinayla gözlerden saklı olarak evden çıkarıldı. Kadınlar Fatıma’nın üstüne süt beyaz örtüler gerdiler. Ve onu Ali’nin evine götürmek için süslenmiş

beyaz tüylü bir deveye bindirdiler. Devenin yularını ise Selman'ın eline verdi Sevgili.

Önlerinde Hz. Peygamber, yanında Hamza, Akil, Cafer arkada Haşim oğlu erkekleri, muhacirin ve ensar kılıçlarını kuşanmış olarak gelin alayının ardı sıra yürüyorlardı.

Medine'nin yeşil hurmalıkları arasından ak bir gelin kervanı süzülüyordu. İnsan hurisi Fatıma kat kat örtüler altında saklı mücevherler gibi asil ve paha biçilmez iken Şir-i Yezdan Ali'ye eş olmak için gidiyordu. Tekbirler, salâvatlar, dualarla ilerlediler. Fatıma ak tüylü bir devenin üzerinde başından aşağı ak örtüler içinde ilerlerken etrafını setretmek için sarmıştı hanımlar. Yer gök tekbir sesleriyle inliyordu. Su sesi gibi kulağa hoş gelen tekbir sesleri eşliğinde usul usul ilerlediler:

“Allahuekber Allahuekber Lailaheillallah.”

Kalbin en derin köşelerini çınlatan o ahenkli sesler kimindi ve nereden geliyordu. Sahabeler şaşkın bakışlarla göz göze geldiler. Sevgili Peygamber:

“Şu an,” dedi. “Cebrail ve Mikail yetmiş bin melek kızımın düğününe katıldılar. Bu ses onlarındır.”

Düğünlerine meleklerin katıldığı Fatıma ile Ali'nin dilinde zikirler ve şükürler vardı. Gök kapıları açılmış gibi sanki. Bütün varlık halkı oraya toplanmış gibi:

“Allahüekber kebira!

Velhemdulillahi kesira!

Sübhanellahi bükreten veasila!”

Göklerde yankılanıyor sanki bu seda. Genç evliler yer ile gök arasında kurulmuş nurdan bir sıratla ilerliyorlar. O ana kadar hiçbir Peygamber kızına nasip olmamış bu farklı tören bir tek Fatıma'nın velimesinde gerçekleşiyor. İnsan sesleriyle melek seslerinin ayırt edilemediği bu düğün, alabildiğine sevinç ve huzur dolu.

Ali ile Fatıma'nın en mesut gününde serapa hoşluk ve mutluluk var. Tefler, ziller, şiirler, neşideler çınıyor ruhlarda. Cenk meydanlarının

amansız süvarisi Ali'ye methiyeler düzülüyor. Allah'ın Aslanı Ali vakur tebessümlerle şükürde. Gecelerdeki Süreyya yıldızına benzetiliyor Fatıma. Yolunu kaybedene yol bulduran ve şaşkınlığın yolunu hakikate döndüren. Babasının has incisine şiirler besteleniyor. Mehri, Kevser olan Fatıma yerde ve göklerde yâd olunurken duruşunu hiç bozmuyor. Hep tevazu ve asalet dolu ... Bilal gelin bineği olarak süt beyaz bir deve seçmişti. Lekesiz, uysal, sürmeli gözlü bir deveydi bu. Beyaz inciler ve renkli boncuklarla süsledi onu. İpek örtülerin üzerine renkli püsküller taktı. Pırıltılı simlerle süslerken deveyi beyitler okuyordu Bilal:

"Seni ne kadar süslesem azdır

Bizans İmparatorundan

Kisradan, Yemen Melikinden

Hazineler dolusu cevherler

Yağsa sana azdır

Çünkü seni asıl süsleyecek o kızdır

O Zehra ki cennet hurisidir

Kadınlar sultanı Fatıma'dır

Kanında Peygamberin kanı

Bahtında Kevser'in şanı vardır."

Fatıma'nın ak tüylü devesi Ali'nin kapısına gelince Peygamber'in eşleri bu insan hurisini büyük bir ihtimam içinde gözlerden setrederek yeni evine götürdüler. Cariyeler ruhu neşelendiren neşideler söylediler. Kadınlar, her maninin ilk beytini tekrarlıyor, sonra tekbir getiriyorlardı. Bir sevinç, bir hoşluk, bir mutluluk akıyor kalplere. Arzın bütün melekleri oraya toplanmış sanki. Arş ehli temaşaya çıkmış, varlık adına her şey lal kesilmiş o anı izliyor. Kalplerde dile gelmeyen bir sürur, gözlerde aydınlık, havada farklı bir huzurla kuşatılmışken Peygamberin eşi Aişe dayanamadı:

"Barekallah," dedi. "Bugüne dek ilk kez böylesini gördüm. Fatıma'nın, zahmet ve külfetten uzak, israf ve ölçüsüzlükten azade düğünü gibi sevinçli ve samimi bir düğün görmedim."⁴⁴

Gencinden yaşlısına herkesin hislerini dile getirmişti Aişe. Öylesine nezih, sürur dolu güzel bir düğün o güne dek kimseye nasip olmamıştı. Zahirde ne süslü gelinlikler, ne şatafatlı mücevherler, görkemli ziyafetler, eğlence, şarkı şiir yoktu ama bütün bunları hiç edip öteleyen farklı bir huzur ve sevinçle yürekler ihya olmuştu. Düğüne katılan herkes bunu hissetmişti.

Câbir b. Abdullah ise “Bundan daha güzel bir düğün görmedim,” diyordu. “Biz bu müstesna günde Ali'nin güveyliğinde, Fatıma'nın gelinliğinde bulunduk. Onlardan daha güzel güvey ve gelin görmedik.”

Şehrin serin akşamlarından biriydi ve Medine göklerinden gümüş renkli inceden ince bir hilal gülümserken o mutlu günden geriye hoş, tatlı bir esinti kalmıştı. Ramazan'da okunan nikâh akdi Zilhicce'nin ortalarında tamamlanmışken; göklerde kandiller yanıyordu yıldız yıldız. Akıllarda kalan ise günün sevinci ve huzuruydu. Bu beşer düğününe yer ve gök ehli hayır dualarıyla katılmışken akşam daha bir neşeyle gelmişti. Çok huzur, tarifsiz bir huzurla Ali ile Fatıma yeni evlerindeydiler. Bilal'in yanık sesi Uhud'un derin bağrında yankılanırken akşam namazını kıldı Müslümanlar. Ali, Fatıma'sının haram değmemiş ellerinden tuttu ve onu evin avlusuna oturttu. Kendisi de usulca geçip karşısına oturdu helalinin. İkisinin de başları önünde tek kelimetmeden; büyük bir tazim ve edeple Nebi'nin gelmesini bekliyorlardı. O gelip bu evliliğin sonsuza dek bereketli olması için dua edecekti. Fatıma, Ali'den çok utanıyordu. Ak yüzünde nurdan bir duvak asılıydı sanki. Hayâdan al al olmuş yanakları ve parıldayan gözlerinin yıldızlarında kayboluverdi Ali. Hayâ denen cevheri en çok yansıtan onlar. Birçok yürekte adı dahi konmadan yok olup giden o duyguyu hakkıyla ağırlayanlardı. Onlar Ali ile Fatıma idiler. Hayânın ve edebin kadim öncüsü olarak evladın Babaya olan saygısı onlar üzerinden okunuyordu. Birkaç güngörmüş kadın avlunun dış kısmında beklemedeydiler.

Gümüşü bir aydınlık sarmıştı her yeri o akşam. Hilalin pırıltılı gülümseyişiyle yıldızlar kıpır kıpır. Fatıma ile Ali'nin düğün gecesini kut-

luyorlar sanki. Âlemin Efendisi Ali'yle Fatıma'nın evine doğru gidiyordu. Üzerine yıldız yağıyor gibi ilerledi dualarla. Bilinmez Âlemlerden farklı sırlar hecelenmiş gibi gitti Son Elçi. Gelecek nesillerin nurdan fidelerine kıvam vermek için. Tatlı bir huzur ve tarifsiz bir hoşluk ruhları sarmışken Ali ile Fatıma'nın evinin kapısı çalındı ilk kez.

Tık tık tık ...

Kapılarını ilk çalan O'ydu. Fatıma'nın can güneşi, Ali'nin aşk burcu kapıdaydı. Bereke koşarak kapıyı açtı, Nebi elinde yeşil bir kandil, mütebessim içeri girmek için izin istedi:

"Allah'ın selamı üzerinize olsun Ey Bereke! Kardeşim Ali nerede?"

"Kardeşin kim, Ya Resulullah! "

"Ali ibni Ebî Tâlib"

Bereke şaşırmıştı:

"Efendim" dedi. "Siz kızınızı Ali'yle evlendirdiniz. Böyle olduğu halde o nasıl sizin kardeşiniz olur?"

Müslümanlar inançlarından dolayı göç ettiklerinde Mekkeli ve Medinelî Müslümanlar arasında eşleşmiş bir kardeşlik müessesesi kurulmuştu. Allah'ın Peygamberi kendisi için de kardeş olarak Ali'yi seçmişti:

"Evet öyledir ancak Ali benim dinde kardeşimdir Ey Bereke. Bu onun Fatıma ile evlenmesine mani değildir."

İçeri geçecekken kapının gerisinde ev halkından olmayan bir kadının gözüne ilişti Peygamberin. Sordu Bereke'ye:

"Bu kimdir?"

"Ben Selma'yım." dedi kadın.

"Umeys kızı Selma mı?"

"Evet ey Allah'ın Rasûlü!"

"Sen bana yardımcı olmak için mi geldin?"

"Evet," dedi Selma. "Evinden çıkıp bir başka eve gelin giden her genç kızın o gecede kendisine yakın olan bir kadına ihtiyacı vardır. Eğer bir ihtiyacı olursa onu yerine getirmek için buradayım."

Sevgili'nin sorgu dolu bakışları devam etti...

"Hatice'nin son günleriydi. Yanına gittim, ağladı. Üzerine eğilerek 'Ey dünya kadınlarının Efendisi,' dedim. 'Peygamber'in eşi olup, Cennetle müjdelendiğin hâlde niçin ağlıyorsun?' 'Fatıma için ağlıyorum,' dedi. 'O daha çok küçük. Evliliğin ilk gecesinde kadınlar sırlarını açacakları başka bir kadına ihtiyaç duyar, ihtiyacını gidermek için ondan yardım isterler. Fatıma'ya kim nasihat edecek. Zıfaf gecesinde ona kim yardımcı olacak.' Onun o rikkatlı halini görünce 'Sana söz veriyorum,' dedim. Eğer o zamana kadar yaşarsam, senin yerine bu görevi üstleneceğim."

Âlemin Seçilmişisi bu durumdan memnun kalmıştı ve gözlerinden yaşlar süzülüyordu:

"Bunun için mi buradasın?"

"Evet."

"Hayrın bol olsun."⁴⁵

Çağlar boyu hiç sönmeyecek olan bir ışıqla ve elinde tuttuğu kandilin yeşil aydınlığıyla gelinle güveyin yanına geçti. Çırayı evin bir köşesine koydu. Ali ile Fatıma, Peygamberin nurunun aydınlığında tazimle ayağa kalktılar. Kur'an'da Muhammed, İncil'de Ahmed, Tevrat'ta Ahyed olan Peygamberin en mesut günüydü. Dolunayın ortasına tek bir elif çizen Nebi'nin kalbi Ali ile Fatıma arasında şimşek aydınlığında bir elif gibi düz ve duruydu. Fatıma Zehra büyük bir mihnetle babasının huzurundaydı. Kendisini edeple terbiye eden, şefkatle büyüten sevgiyle güzelleştiren babasına şükran doluydu. Ali'nin hali de ondan farklı değildi. O güne dek kendini İslami edeple talim etmiş, en ince ilimlerle donatmış aklen, ruhen, kalben ve bedenen en üst zirvelere taşımış Sevgili'ye karşı sonsuz bir muhabbet ve Rabbine karşı teşekkürle duruyordu.

Kemalat mertebelerini aşmış Nebi gülümsüyordu. Gelinle güveyi görünce gözleri ışladı. Yardımcı kadından temiz bir çanak içinde su istedi. Koşup su getirdi Selma. Sevgili bu suyla abdest aldı sonrasında

içine az miktarda misk döktü, üzerine dualar okudu ve bu sudan ikisine de içirdi. Sonrasında ise Murtaza'nın yüzüne, göğsüne ve iki omzu arasına o sudan serpti. Fatıma'nın yüzüne de o sudan serpti. Peygamberin gül kokulu avuçlarından sıçrayan su damlaları kandilin ışığında parıldayarak elmaştan boncuklar gibi Fatıma'nın yüzüne sıçırıyordu. Dili duadaydı Allah'ın Elçisi'nin:

“Allahümme bârik fımâ ve bârik lehüma fi neslihımâ! “

“Allah'ım bu evliliği mübarek kıl!”

“Onlara ve nesillerine mübarek kıl.”

Seçkin Silsile bu dua bereketiyle sürgünlerini verecekti:

“Ey Allah'ım! Fatıma ve zürriyeti hakkında kovulmuş şeytandan sana sığınırım.”

“Ey Rabbim! Sen gönderdiğin her Peygambere bir zürriyet bahsettin. Allah'ım! Benim, yol gösterici zürriyetimi de Ali ve Fatıma'dan kıl! Ya Rabbi! İşte bu benim gözümde tüm insanlardan daha sevimli olan kızımdır. Ya Rabbi! Ali de yanımda Müslümanların en değerli olanıdır. İlahi! Onların sevgi ve muhabbetlerini köklü ve sağlam kıl!”⁴⁶

Yeryüzünün en seçkin evinde; gelmiş geçmiş zamanların en önemli evliliği gerçekleşiyordu. Allah'ın Elçisi Ali ile Fatıma'sı için en özel dualarından birini yapıyordu:

“Allah sizin dağınık işlerinizi toparlasın! Nikâhınızı mübarek kılsın! İkinizden güzel ve pek çok nesil çıkarsın! Allah'ım! Bu evliliği ikisi hakkında da mübarek kıl!”⁴⁷

Habibullah genç evlilerin arasındaki muhabbeti güçlendirmek için kızına döndü. Fatıma hayâdan bir gül goncası sanki. Gözlerini etek uçlarına dikmiş can kulağıyla babasını dinliyordu:

“Ciğerparem,” dedi. “Seni yetiştirirken terbiyen hususunda kusur etmedim. Ve seni, ailemin en hayırlısına nikâhladım! Allah hakkı için eşin iyidir. Sahabenin evvelidir. İslâm'ın büyüğüdür. İlim de en deri-

46 Biharu'l-Envar, 43/96

47 A. Köksal:3-4/433

nidir. İmamların kadısı, İslâm'ın kahramanıdır. Kızım sakın ona isyan etme ve emrine muhalefet etme!"

Ardından Ali'ye döndü:

"Ey Ali! Kızım Fatıma'nın hakkına riayet et! Onu hoş tut. Unutma ki; Fatıma benden bir parçadır. Eğer onu üzersen, beni üzmüş olursun."

Fatıma ile Ali... İki sadık, iki doğru, iki inanmış ve iki adanmış can Kur'an'ın nurani caddesinde el eleydiler. Sevgili'nin terbiyesinde yetişmiş iki müstesna kişilik Peygamberin can pareleri paha biçilmez bir aşkla güzelliğe yürüdüler. Gelinin tüm ziyneti iffetiyle, şefkatiydi. Damadın ise zenginliği ilmi ve cesaretiydi. Sâve suyunu kurutan, Kasrı'nın burçlarını sarsan sır; Fatıma ile Ali'nin yanı başındaydı. O sırrın kucağında sırat-ı müstakimin rol modelleri ve o sırrın sevdalıları olarak iliklerine kadar muhabbetle doluydular. Son Nebi'nin sözleri Fatıma Zehra'nın düğün hediyesiydi:

"Kızım Fatıma! Sen Ali'ye cariyeye ol ki o sana köle olsun!"

Cariye demek emre âmâde demektir. Köle ise hayatın her kolaylığını sunan. Sonra Ali'ye döndü:

"Ey Ali," dedi. "Artık ailen sana teslimdir. Şimdi Allah'ın ismi ve bereketiyle geç zevcenin yanına!"

Emanetini emin ellere teslim etmişti. Odadan çıkarken kapının pervazından tutarak yine duayla ayrıldı Nebi:

"Allah sizi ve neslinizi pak kılmıştır. Sizinle barış yapana ben de barış yaparım. Sizinle savaşıyana ben de savaş açarım. Sizi Allah'a emanet ediyorum ve sizi O'na bırakıyorum."

Evine girene kadar dua etti Son Elçi. Yeni bir hayat başlıyordu. Yeni bir devir, yepyeni bir dönem başlıyordu onlar için. Peygamberin bu kadar itinayla üzerinde durduğu bu beraberlik çok önemli olmalıydı. Belki de Fatıma'nın bereketi Nebi ocağından taşarak Ali'nin yuvasına, oradan tüm zamanlara doğru akacaktı. Bu mesut evlilikten "seyitler" ve "şerifler" unvanlarıyla anılan bahtiyarlar silsilesi dünyaya gelecekti. İlk tomurcuklar Cennet gençlerinin efendileri olacaktı

belki de. Sevgisiyle yürekleri saran anneler nice yüreğin acısını sara-
caktı. Bu güzel evlilikten aktaplar, kutuplar, seyitler, şerifler dünya-
ya gelecekti belki de. Sevgili'nin o denli incelikle üzerinde durduğu
nikâh kaynağından taşan köpüklü nehirler gibi mühim başlangıçların
bengisi olmalıydı.

GÜMÜŞ MERDİVENLER

*“Eğer bütün insanlar (kâfirlere verdiğimiz nimetlere bakıp küfürde
birleşen) bir tek ümmet olacak olmasalardı, Rahman'ı inkâr edenlerin
evlerine gümüşten tavanlar ve üzerine çıkacakları merdivenler yapar-
dık.” (Zuhruf 33)*

Evliliğinin ertesi günlerinde Medineli kadınlar ufak gruplar halin-
de toplanarak Fatıma'nın evine kutlamaya gittiler. Genç evliler için
hediyeyle gelmişken şaşkına döndüler. Evdeki huzur mest ediciydi
ancak son derece sade ve mütevazı bir evdi. Ne cariyeye, ne hizmetçi ne
de köle. O sadelik içinde hissettikleri alabildiğine huzur, akıl almaz
bir mutluluk duygusuydu. Yüce Allah bütün cinlere ve meleklerle em-
retmiş sanki. Göklerde ve yerlerde mücevherler saçılmış gibi farklı
bir sevinç var. Görünürde hiçbir şey olmasa da farklı sezgiler hisse-
diyor kalpler. Fatıma'nın yüzünün nuru iki kat artmış gibi. Yusuf'u
gördüklerinde hayretten ellerini doğrayan Mısırlı kadınlar mı perişan
yoksa Fatıma'nın misafirleri mi şaşkın. Peygamber kızının evindeki
yoksulluğun kalplere verdiği huzur da neyin nesi! Alı al moru mor
yüzlerle dudaklarını ısırıyor, kendi aralarında fısıldaşıyorlar. Onun
gibi bir Peygamber kızı böyle mi gelin olacak? Çeyizi bu mu olacak?
Öylesine ufak bir evde mi oturacak. İçlerinden iman ehli olanlar işin
iç yüzünü bildikleri için Fatıma'nın; dünyanın üç günlük ziynetine
tamah etmediğini iyi biliyorlardı. Ama şu bir gerçek ki; Medine top-
lumunda mü'min gözüken münafıklar da vardı. Ki şeytanın en yakın
arkadaşlarıydı onlar. Hurma çubuklarıyla kapatılmış tavana, saman

çöpleriyle sıvalı duvara, ince kumlarla örtülmüş zemine, kenarda duran divana, yerdeki posta, ötede duran toprak çanağa, kasnak eleğe, kuru yastığa boş testiye bakarak:

“Bizi bağışla Ey Fatıma,” dediler. “Sen ki krallara layıktın. Seçkin bir babanın kızı olarak sen zengin bir kocayla evlenmeliydin. Senin gibi birine bundan çok daha güzel bir hayat layık değil miydi? Onca zengin taliplerin içinde neden Ali’yi seçtin?”

Değerini kimler ölçebilir ki Ali’nin. O Ali ki; Resulullah’ın çağrısına ilk uyan çocuk, Hane-i Saadette terbiye edilmiş, nurani sıratın ucunda imbiklerden süzüle süzüle geçmiş, aklında ilim, ruhunda vera, kalbinde aşkla kelle koltukta yürüyen yiğit. Kureyş o karanlık gecede kırmızı diliyle Beyti Muhammedi’ye saldırırken Peygamberin yerine canını yataklara seren Ali. Kâbe önünde putlara secde edenlerin karşısına dikilen Allah’ın Elçisi’nin arkasında kapı gibi duran o değil miydi? Üç kişilik cemaatin üçüncüsü... Secdeye varan ilk üç alından biri Ali’nin alınıydı. İlmin deryaları oradan coşup taşıyor. O geniş alında gelecek nesillerin sırlı perdesi saklı. Arz bahçesinde üç kişiydiler hani. Peygamber, Hatice ve Ali... Rablerine secde ederken dünyaya meydan okuyanlar. Babasından, anasından, evinden, ocağından daha çok sevdiği Peygambere Ali’den başka kim o kadar sahip çıkabilmişti? O Ali ki; Nebiyi cansiperane sevdi. Gökten gelen haberleri ilk duyan, yazan, hıfzedendi. İlim bir derin derya iken insanlar kaplarınca ondan nasiplenirken Ali o devasa deryayı kalbine akıttı. Cennetin âşık olduğu üç kişiden biriyken Ali; ilmi, kemali ve kelamı tek cümlede toplamıştı:

“Perde-i gayb kalksa yakînim ziyadeleşmeyecek.”

Gaybın perdeleri teker teker açılıp kalksa; Cennet ile Cehennem, sırat ile mizan, ins, cin ve melek aşikâr gözüke yine de Rabbimin azameti karşısında Ali’nin yakini ziyadeleşmeyecek. Bu cümle bile onu tanımlamaya yetiyorken bu gaflet de neyin nesiydi. Cenk meydanlarının ihtişamlı yiğidi tamah etmediği dünyaya yan gözle bile bakmazken onu sığ sulara hapsedmek olmazdı. Cansa can, başsa baş her şeyini vahiy yoluna feda etmişti. Ali’yi kim bilecek, kimler anla-

yacak. Yaratıcının yeryüzüne nazar ettiğinde Ali'den başka Fatıma'ya denk eş bulmadığını o sebeple onu elçisine arz ettiğini nereden bilsinler. İnsanın malı değil, imanı kadar değerli olduğunu herkes bilemezdi. Söz saklıydı çünkü. Mahfî hazineler içinde olan saklıydı. Ali'nin sırrı saklıydı. İhlasına zede gelmesin diye dile almadı kimse. İş ki uzak dairededekiler bundan habersizdi. Ali ilim kapısı, hikmet anahtarıyken onu kimler çözecek. Yerle gök arasındaki sıratı Peygambere en yakın yürek iken böylesine sığ ve ucuz hesaplara sığıştırabiliyordu onu kimileri. Dünyevi aldanışlar ne çok şeyin önüne geçiyor, çoğu kez insanı kör edebiliyordu.

Fatıma bu düşüncedyken yaşlı kadınlar, genç gelinler, genç ya da evlenmemiş kızlar söz ediyorlardı:

“Ali'nin ne çulu var ne pulu. Ne yiyip ne içeceksiniz? Nasıl geçineceksiniz?”

“Evlenecek kızın gönül hoşluğu önemlidir. Zaten mehir dinde vardır ve bu iş için önemlidir. Bu mudur senin mehrin Ey Fatıma!”

“Zeyneb Mekke'nin en zengin delikanlısıyla evlidir. Rukiye rahmet olsun ruhuna Osman gibi muhacirin en zengin adamının karısıydı. Ama sen, sen Ey Fatıma Ali gibi fukara biriyle evlendin. Kendine yazık ettin.”

“Ali fakirdir Ey Fatıma.”

“Onun bir şeyi yok ki!”

“Ömer, Ebû Bekir, Muaz gibi zenginleri kabul etseydin! “

Derin ve anlamlı bakışlarla gülümsedi Fatıma:

“Ali'yle bizim nikâhımız göklerde kıyıldı,” diyemedi. “Siz de biliyorsunuz ki Allah'ın emir buyurduğuna boynumuz kıldan ince. Ali Arabın yiğidi, Peygamberin has neferiyken nasıl öyle dersiniz! Öyle konuşmayınız!”

Şaşkın bakışlar arasında sus pus kalarak evi terk edip giderken Fatıma'nın sade evindeki huzur ve yüzündeki olağanüstü nurdu akıllarında kalan. Aynı günün akşamında içine çöken hüznü gideremedi.

İnsan kalbinin bir özelliği idi bu. Bir günde dört mevsim yaşayabilirdi ve Yaradan insan kalbini en yumuşak topraktan yaratmıştı. Onun ötesinde kalp; sonsuzluk durağıydı. Sonsuza açılan arzuları, elemle-ri, duyguları, sorguları olan bir durak. Dünya tamahıyla dolu kalp-ler farklı güzelliklere kilitlenmişlerken bir araya gelince kaçınılmaz haldi hü- zün. İnsanlar hayatın değişmez kanunlarını bile bile neden bu kadar hırs- la yar olmayana yapışıyordu. Ümmeti Muhammed'in evlenecek kızlarını düşündü. Rabbin rızası için nefsin- i sigaya çeken-ler hor mu görülecekti hep. Zühdü ve takvayı tercih edenler böyle hırpalanacak mıydı? Rızayı seçenler dışlanacak mıydı?

Ümmet... Ah ümmet... Son ümmetin dünyaya dair ne çok tuza-ğı vardı. Dünya malı. Taam tutkunluğu, mülk ve süs sevgisi. Biriktir- me sevdası. Rahat yataklar, lüks sofralar, şatafatlı libasların vardı-ğı tek durak gösteriş ve israf değil miydi? Şeytan hep bu kanaldan mahvet- meyecek miydi bu güzel ümmeti. Dur diyebilmeli, izin vermemeliydi nefse ve şeytana. Bunun için kendinden çok o güzide ümmeti dü-şündü. Bu ümmetin imtihanı mal mülkle mi olacaktı. O çok hoşuna giden Zuh- ruf ayeti geldi aklına:

“Eğer bütün insanlar (kâfirlere verdiğimiz nimetlere bakıp küfür- de birleşen) bir tek ümmet olacak olmasalardı, Rahman'ı inkâr eden-lerin evlerine gümüşten tavanlar ve üzerine çıkacakları merdivenler yapardık.”⁴⁸

Haramın azabı olduğu gibi helalin de hesabı vardı. O çetin güne iyi hazırlanmak gerekti. Bu sebepten dolayı mal tamahına sevdalan-mış insanlardan uzak durmak gerekirdi. Çünkü o habis ve bulaşıcı bir hastalıktı. Belki de bunun için Ali “Dünya malına çok değer veren kimseyle arkadaşlık etme. Fakir olursan hor görür, zengin olursan kıskanır.” demişti.

O çok istenilene sahip olup da ölümün kısı kacından kurtulan var mıydı?

Zuh- ruf ayetleri iç ferahlatıcıydı. Ayetin mesajını terennüm etti:

“Gümüş tavanlı evler, altın basamaklı merdivenler, ipek yaygılar, kaz tüyü yataklar, kuş sütü eksik sofralar, gösterişli kapılar, görkemli saraylar, süslü sedirler, şatafatlı mücevherler, altın külçeleri, gümüş topakları, nakışlı köşkler, oymalı tahtlar, yemeler, içmeler, giymeler, gezmeler. Dünyanın tamamını istila eden aranan arzulanan, uğruna ölünen bu değil miydi? Ötesi ruhun sonsuzluğuydu ve hiçbirisi ona yetmiyordu. Bu dünyadan öteye geçmezler silsilesiydi bunlar ve insan hayatını alt üst eden sebeplerdi. Ucunda ölüm olan bir hayat tüm tatlı rüyaları kaçırır, her hayali bozardı. Nimetleri bitirici ve mutlulukları kesici olan ölüme hangi biri çare olabilirdi. Her an bitmeye ve sönmeye mahkûm bir hayat tepeden tırnağa altın olsa neye yarardı. Darağacına götürülen bir mahkûmun ipinin altından olması neyi değiştirebilirdi. Zengin, debdebeli hayat sahiplerinin ölümü dehşetle karşılamaları bundan mıydı? Sonu gelen hiçlik ve sonsuz yokluk endişesi. İşte bu iki duygunun kıskacında hiçbir zaman huzura eremeyecekti insan. Bunun için mutsuzdu.

Zuhruf suresinin o ayetinde çok anlam gizliydi. Oradaydı Zehra. Derin bir tefekkür dünyasında ayetin verdiği ipuçlarını düşündü.

Uğruna can verilen dünya süsleri ahiretin güzellikleri yanına o kadar sığ ve o kadar basitti ki yüce Allah neredeyse onları kâfirlerin üzerine oluk oluk akıtacaktı. Fakat bu durum insanlar için yanıltıcı ve baştan çıkarıcı olmasın diye bunu yapmıyordu. Eğer mü'min kullarına acımasa kâfirlerin evlerinin tavanlarını, yerlerini, kapılarını, pencerelerini, merdivenlerini, üzerlerine yaslanacakları koltukları hep altından ve gümüşten yapacaktı. Ve onlara daha nice süsler verirdi. Yüce Allah, kendisini inkâr edenlere bu kadar bol ve hesapsız vermekle gümüşün, altının, süs eşyalarının basitliğini ve geçiciliğini ortaya koyardı. Ahiret nimeti ise hem sahici, hem kalıcı ve hem de huzur vericiydi. Akla hayale gelmez güzelliklerin yeri işte orasıydı. Darüsselam... Ölümün olmadığı selamet yurdu. İşte orası Allah'ı çok sevenler için hazırlanmıştı. Akılların almadığı gözlerin görmediği, ölümün olmadığı nimetlerle dolu bambaşka bir dünyaydı. Oraya namzet insan geçici olana tamah ederse aldanmış olmaz mıydı?

Dünyevî hırslar ve arzular kalbin sonsuz arayışı yanında sığ ve sönük kalırken son ümmetin imtihanı mı olacaktı? İşte bunun için ayet son noktayı koymuştu: “Ahiret nimeti ise, Rabbinin katında, Allah’ın azabından sakınıp rahmetine sığınanlara mahsustur.”

Ötesi yoktu. Ahiretin akıl almaz nimetleri güneş gibi parlarken cıvıv mum alevine aldanmak akıl kârı değildi. Vahyin duru yağmurları altında duruluyor Fatıma. Gelen her bir ayet onu yüreğinden kavırıyor. Kalpleri perişan eden hırs ve dünya tamahı onu derinden endişelendiriyor. Ayetin sonrası bir öncekinden daha sarsıcı.

“Evlerine (gümüşten) kapılar ve üzerine yaslanacakları koltuklar ve altın süslemeler yapardık. Bütün bunlar, sadece dünya hayatının geçimlidir. Rabbinin katında ahiret ise, O’na karşı gelmekten sakınanlarındır.”⁴⁹

Bile bile aldanmak yok olacağını bile bile tutunmak korkunç tuzak. Eğer öyle ise bu ayeti nereye koyacaktı? Dalıp gitmişti Peygamber kızı. Usulca içeri giren hayat arkadaşını fark etmedi. Sevgiyle yanına yaklaştı, selam verdi Ali:

“Allah’ın selamı üzerine olsun! Neden dalıp gittin öyle!”

Utandı. Pembe yanaklarına alev düştü Fatıma’nın. Edeple yerinden kalktı karşıladı yoldaşını tebessümle:

“Hoş geldin Evimin Efendisi! Ömrümüzün tükenip gittiğini ve ka-bir evine konulacağım zamanı hatırladım,” dedi. “Baba evimden bu eve geldiğim gibi buradan da göçüp kabir evine gideceğimi hatırladım.”

Derin bakışlarla göz göze geldiler. Ölüm kaçınılmaz göç. İnsan bu gayrı ihtiyari yolculuğuna hazırlanmakla mükellef. An be an değişen hayat kareleri insana bunu hissettirmeli. İliklerine kadar hissettiler bu duyguyu:

“Ey Ali,” dedi Fatıma. “Allah aşkına gel de bu gece namaza durup birlikte Allah’a ibadet edelim.”⁵⁰

Yüksek zekâsı ve kavrayışıyla o; göklerde kabul görmüş bu evliliğin sonsuz hayır getireceğinden emindi ancak nefsin bütün kapılarını kapat-

49 Zuhurf 34-35

50 İhkak’ul- Hak, c. 4, s. 481. Çayet’ul- Meram fi Rical’il- Buhari, s. 295. Nehc’ul- Hayat, s. 35

mak istiyordu. Yaşanılan yer dünya olunca elemi de sevinci kadar boldu. Olayların akışıyla beraber her yandan kümelenirdi bulutlar insan ruhuna. Yağmurlar yağardı insan kalbi üzerine. Rahmettense o bulutlar, ma-nisan gibi bereketle yağar, kalbi yıkar, şeffaf filizler yeşertirdi. Huzurdan çiçekler açardı renk renk. Kederdense o yağmur damlaları yakardı kalbi. Çürütür, bitirir, mahvederdi. Anlamsız arzular ve hırslar o cinstendi. Boş konuşmalar ve hasetçi insanlar öylesine yakardı kalbi. Onu korumak için Nebvî şifaya ihtiyaç vardı. Fatıma'nın kıyısında durduğu deniz şifa doluydu. Kur'an'ı tiryaklara dalınca zaman nasıl geçiyor anlamıyordu ve dünyevi sıkıntılar sivrisinek vızıltısı gibi geliyordu ona.

Ancak bu yeni hayatına alışırken babasını çok özliyordu. Evliliklerinin dördüncü gününde Sevgili Baba kızını ziyarete geldi. Hasretle kucaklaştılar. Baba kızının yürek yükünü fark etmişti. Sevgiyle baktı yüzüne:

“Nasılsın kızım!”

“Babacığım, Medineli kadınlar ‘Ali yoksuldu,’ diyorlar. ‘Onun hiçbir şeyi yok. Evlilik yükü ise ağırdır. Nasıl geçineceksiniz?’ diye konuşuyorlar.”

Kızını kucakladı peygamber. Sardı yürek yarasını can paresinin. Tınısından şefkat ve şifa akan sesiyle:

“Kızım,” dedi. “Ne baban, ne de kocan fakir değildir. Bu evliliğe göklerde karar kılındı. Seni ben evlendirmedim. Seni Allah evlendirdi.”

Halinde vakar vardı Fatıma'nın. Edeb, hayâ ve tebessüm. Can kulağıyla dinledi Babasını:

“Can parem,” dedi sıcak. “Yüce Rabbim, yeryüzüne nazar etti. Yeryüzü halkından iki adam seçti. Biri baban, öteki ise kocandır. Ben herkesten önce İslam'ı kabul eden, ilmiyle ve hilmiyle bütün insanlardan üstün olan bir kimseyi sana eş olarak uygun gördüm. Kocan seçkin bir adamdır. Ali'nin kadrini bil ve emrinden çıkma. Yer ve gökyüzü ayakta kaldığı sürece dünyanın beşte biri senin mehrin kılındı Ey Fatıma! Seni ümmetim içinde İslam'ı ilk kabul eden, ilim ve hilm sahibi birisiyle evlendirmeme razı değil misin?”

Kalbi mutmaindi Fatıma'nın:

“Razıyım ya Resulullah.” dedi tereddütsüz.

Peygamber, ümmetine örnek olması için kızının bu imtihanı iyi vermesini istiyordu. Fatıma'nın gönül dilinden haberdardı ancak içinde kıl kadar şüphe kalmamasın istiyordu:

“Ant olsun Allah’a ki, yerin hazinelerini bana sundular. Ama ben ahiret nimetlerini, dünyanın mal ve servetine tercih ettim.”

Fatıma bin kulak, bin göz kesilmiş bin yürekle babasını dinliyordu. Derin bir ruh dinginliğine ermiş, yeniden dirilmiş gibi. Dünyaya ait en ufak bir özentisi yok iken kalbinin toprağına iyi gelmişti bu sözler. Ali de onun gibi tamahsız ve hesapsızdı çok şükür. Sadece ve sadece Rabbi için yaşıyor. Onların bu ruh birlikteliği göklerde kabul görmüş. Sevgili sık sık bunu dile getiriyor. Çünkü evliliği ayakta tutan en önemli saç ayağıydı denklik. Denklik olmayınca ahenk bozulurdu. İki ayrı yürek doğru minval üzere birleşirse hakikat güçlenirdi. Berrak bir ayna olmalıydı. Bakınca eşinin gözünde kalbin yansımaları görmeliydi. Bunun için de en önemli nokta inanç birliği idi. Bunun yanı sıra soy denkliği, huy denkliği, akıl denkliği, ruh denkliği, kalp ve kavrayış denkliği önemliydi. İkisi de Kureyş’in çölünde büyüdükleri halde hiç putlara tapmamışlardı. Şirke girmemiş, içkiden, yalandan, zinadan, katlden uzak durmuşlardı.

Dilinde annesi Hatice'nin duası:

“Allah'ım! Beni kendine ve sevdiğine yakın kıl.”

Rabbi Hatice'yi nasıl en sevdiğine yakın kıldıysa Fatıma'yı da hem en sevdiğine hem de en sevdiğinin sevdiğine yakın kılıyordu. Haramın kirletmediği iki duru bakış o anlamda ilk kez buluşmuştu. Yüce Rab bu evliliğe ışık yakmış, nur akıtmıştı ki birbirlerine karşı derin bir muhabbet içindelerdi. Rabbin helal kıldığı çizgide gitmek ne hoş, ne güzeldi. Haramın kirletmediği bakışlar, eller ve yüreklerle yürüdüler. Birbirlerine ne kadar da çok yakışmışlardı. Ermiş hurma salkımları gibi olgun bir güzellik ve güçle baş başa verdiler. Sevgiliye o kadar yakın olmak sahip oldukları en büyük lütuftu.

Daha sonra Ali'yi çağırırdı emsalsiz Baba:

“Ey Ali! Eşini nasıl buldun?”

Ali hayâdan iki büklüm:

“Rabbime hamdolsun ki,” dedi. “Allah’a itaat konusunda en iyi yardımcıdır.”

Ali tevazu kalesi... Hayâsı tevazuuyla birleşince büsbütün utanıyor. Sevgili nuru ayn bakışıyla “Ya Ali,” dedi, “Eşinle iyi geçin, ona karşı şefkatli davran. Fatıma’nın hatırına riayet eyle. Unutma ki o benden bir parçadır. Onu hoş tut. Eğer onu üzersen, beni üzmüş olursun, onu sevin-dirirsen beni sevindirmiş olursun. Şimdi sizi Allah’a emanet ediyorum.”

Aklı, kalbi, vicdanı heyecanla titredi. O anın, o temennanın ve daha birçok güzel sebebin hürmetine Ali, Fatıma’yı hakkıyla sevip, değer vermek için söz verdi bir kez daha. Aldığı emaneti gözü gibi koruyup canı gibi sevecekti. Fatıma ise Ali’yi canından aziz bilip, kadrini gözetecekti. Bu ikazla bir kez daha birbirlerine emanet edildiklerini anladılar. O sıralar Ali yirmi bir, Fatıma ise on sekizindeydi. Ve onlar Nebi bahçesinin iki nadide çiçeği ve seçilmişler silsilesinin son süm-bülyüydüler. İtaat ve inkıyat güzelliği içinde; ahlak-ı Muhammedi’nin aynası olmak için yürüdüler. Onları gören gözler:

“İşte,” diyebilmeliydi. “Meleklerin yaratılışını hayretler içinde seyrettiği insan böylesine muhteşem bir varlık. İşte Müslüman böyle olmalı.”

Nebi tedrisinde gördükleri eğitim daha bitmemişti. Onlar biliyorlardı ki talim olmadan ilim olmuyor. İyi damat, kazanılmış bir erkek evlat, kötü damat ise kaybedilmiş bir kız çocuğuysa eğer Fatıma iki kez kazanmıştı bu işi. Ali’ye düzülen methiyeler uzayıp giderken onda ne taşkınlık, ne de bir aşırılık görmemişti. İtidal-i dem üzerine gidiyordu Ali. Peygamberin ocağında büyümek ve Fatıma gibi bir dünya hurisine eş olmak şerefi onda hiçbir taşkınlığa ve şımarıklığa yer açmamıştı. Duası kabule karindi:

“Rabbim, demişti. Bana öyle bir eş nasip et ki; O’nun Müslümanlığı-nın mükemmelliğine bakıp, kendi Müslümanlığıma çeki düzen vereyim.”

Arzusunu hatırladığında vakur bir gülümseme yayılmıştı yüzüne.

Dördüncü Bölüm

FATİHA’NIN “İ”NCİSİYDİ İBRAHİM SİLSİLESİ

*(Rabbimiz!) Ancak sana kulluk ederiz
ve yalnız senden medet umarız.
(Fatıha, 5)*

FATİMA'NIN YÜZÜNE BAKINCA

“Onlardan birbirlerini Allah için sevenlerdir...”

(Buhâri, Ezan, 36)

Fecr vaktiydi.

Yesrib’de goncaların açılışı, güvercinlerin süzülüşü, menekşelerin menevişi ahenkle seyrederken Ali ile Fatıma yeni yaşantılarına alışıyorlardı. Hayatın örtülü akışı içinde nahif dünyalarını açtılar birbirlerine. Rahman’ın namına sevmek ve O’nun namına almak, vermek, sevmek, sabretmek ve hoş tutmak güzelliği içindeydiler. Evlilikleri bu niyetle kurulmuştu. Bahtiyardı Ali ve bahtiyardı Fatıma. Birbirlerini hayra ve güzelliğe teşvik ettikçe muhabbetleri çoğalıyordu. Onların evliliği, aşkın ve sevginin iç ahengini tanımak isteyenlerin rehberi olacaktı. Yaşamın yol ve yordamını muhteşem yol göstericinin yanında kavrayıp belirlemişlerdi çünkü.

Kalbe karşı kalp bulma sanatıysa evlilik o birlikteliği yürür ve yaşanır kılan kaynak, sevgi ve şefkat olmalıydı. Hani ki aşkın renkleri, katmanları ve şekilleri vardı. Sevginin bir adım ötesi sadakat, sonrası muhabbet, muhabbetten ötesi aşk, aşkın ötesi meveddet iken onun da özü yekpâre şefkat ve merhametti. Rahmetin kuşağına tutunanlar, şefkatin katmanları içinde tüm renkleri barındırırdı. Bu sebeple şefkatini yitirmiş evlilikler kör, topal ve yetimdi. Pazarlıksız bir cömertlik sanatı olan evliliğin suyu ve gıdasıydı şefkat. Tarafların her biri bu vericiliği kuşanınca insan olmanın bütünlüğünde ortaya çıkardı aşk. Tek taraflı olan özveri, kanadı kırık kuş gibi uçamazdı. Yuva kuran her çiftin eline verilen ilk yavruydu evlilik. Onu meveddet ve şefkatle büyütmeyince sakat çocuktan farksızdı. Ancak şefkatini su, muhab-

betini toprak edenler o yavruyu büyütebilirdi. Onu başaranlar mavi kubbe altında kadim öyküler yazabilirdi.

Onlar sade bir akışla belirlediler yeni hayatlarını. Güçlerini ve zamanlarını gerçek olana sarf etmek için boş meşguliyetlerle oyalanacak vakitleri yoktu. Gündelik hayatlarını iki düz çizgi arasında seçmişlerdi. Sadelik ve yoksulluk. Sadelikte huzur vardı, yoklukta ise masumiyet. Onların evi bu iki güzelliğin kabul yeri idi. Kaderden gelen her tecelli güzeldi ve ufkü sonsuz olanlar için geçici mekânların önemi yoktu. Tasasız ve şikâyetli hayatın akışına ahenkle uyum sağladılar. Cenk meydanlarının yiğidi Ali, Peygamberin yanında geçirdiği zamanların dışındaki vakitlerde, evinin maişetine koşuyordu. Kimi zaman Medineli zenginlerin hurmalıklarını suluyor, kimi zaman kuyulardan su çekiyor, kimi zaman da dağlardan topladığı çuvallar dolusu izhir çiçeklerini Yahudi esnafa satarak geçimini sağlıyordu.

Seherin erken vaktinde çıkmıştı evden. Yitecek zamanı yoktu. Müşrik camia Müslümanlar üzerine saldırmak için yeni kararlar almıştı. Düşman birliklerine karşı savunmaya geçmek ve yeni taktikler geliştirmek için çok sık bir araya geliyor, istişareler yapıyorlardı Allah'ın Elçisi'yle. Dert çok, çile çok, yük çok ama zaman yoktu. Sorumluluklarının en büyüğü Peygamberi korumak, vahyin kâtipliğini yapmak ve evini geçindirmektir Ali'nin. Sabahın serinliğinde Ayr Dağı'ndan toplayıp getirdiği izhir otlarını kuyumcu Salom'a bırakıp yeni su kuyuları açmak için hurmalıklara gitmişti. Toprağın derinlerinde kaynağın suyunu bulup çıkarmada mahirdi Ali. O sebeple su kuyusu bulma işinde ondan yardım alırlardı. Sıcaklığın altında su kuyusu açar, hurmalıkları sular ve vakit kaybetmeden mescide Peygamberin emrine koşardı. Namaz vakitleri dışında hiç mola vermeden koşuşması sıcaklığın da etkisiyle yorgunluk olarak üzerine çökerdi. Zihninin derinliklerinde gezen en önemli mesele; Peygamberin korunması, yeni dinin savunması, Müslümanların selameti ve Zehra'nın saadeti idi. Öylesine yoğun bir günün bitiminde yorgun bir bedenle eve dönmüş ve çok susamıştı Ali. Fatıma ince ferasetiyle efendisinin

halini daha o kapıdan içeri girer girmez anlardı. Susuz dudaklarındaki tebessümler bile kurumuşken gülümser selam verirdi helaline:

“Allah’ın selamı ve sevgisi üzerine olsun Ey Zehra!”

Fatıma’nın yüzü ay, gülümsemesi güneşti sanki. Her seferinde aynı hoş karşılamayla açardı ona kapıyı:

“Hoş geldin Allah’ın Aslanı, Nebinin Yaveri! Fatıma’nın yârı Ali! Hoş geldin!”

“...!”

Nasıl sırdı bu böyle! Daha evin eşığıne varmadan içini saran o sıcak sevgi yağmuru. Zehra’nın sesinin tınısındaki o masumiyet, yüzündeki şefkat ve gözlerindeki samimiyet ne kadar derindi. Mücteba’nın o cengâver, sert ve o haşın ruhuna karşı Zehra’nın yumuşak başlılığı evliliği cennete çevirmişti. Ezmeden, ezilmeden, kırmadan, incitmeden birbirlerini meveddetin kadim bahçesinde ağırlıyorlardı. Evliliğin bir kadim kaidesi de eşten değer görmek değil miydi? Erkeğin bütün sert ve hoyrat hallerini ince bir letafetle kucaklayıp sarmalayan kadının inceliği huzuru katık kılan. Fatıma’nın o munis ve nahif gülümsemesi ilaç gibi geliyordu ruhuna. Samimi şefkati sarıp sarmalıyordu Ali’yi. Helalinin yüzüne her bakışta o sıcak atmosfer alıp götürüyordu Murtaza’yı. Gözlerinde Fatıma’nın ayrı bir muhabbet sırrı saklı. Üzerine düştüğü her nesneyi akıl almaz bir güzellikle sarıp sarmalıyor. Duru yağmurların damıtılıp süzüldüğü ıslak bakışları bambaşka âlemlerden bakıyor gibi. Nebi kızını görünce tüm dünyalık arzuların sığılığını ve pespayeliğini fark ediyor insan. Bir ömür akıp gitse ve zaman dursa ne fark eder. Fatıma’nın sırtındaki görünmez libas hurilerin giyindiği Cennet hulesi gibi kirden, kinden ve kusurdan azade. Haydar-ı Kerrar bu ilahi ikrama şükrediyor. Fatıma’nın yüzündeki nur, dingin limanlara alıp götürüyor ruhu. Tabale ceylanlarının miskiyle ıtırli meltemler kalbini esinliyor.

Kapıyı her açışında onun gülümseyen yüzü, hürmeti, kokusu ve muhabbetiyle yüreği ışıklanıyor Ali’nin. Onun yüzüne bakmak kalbi-

ne kuvvet veriyor. Güneşin aksiyle titreşen yakamozlar gibi baktıkça Zehra'nın gül yüzünde Cennet hurilerinin hüsnünü seyrediyor. Tüm nefsanî hazlardan ârî olarak yekpâre bir güzelliğin koynuna sığınıyor. Zehra'nın bakışlarındaki ince tebessümle içinin tüm fırtınaları dinliyor, Âlemi sükûna kavuşuyor. Âdem Nebi'nin öte yanı Havva'nın şefkati gibi Fatıma'nın sekinetiyle toparlanıyor. Bulut nikaplı bir güne doğan güneş gibi tebessümü Fatıma'nın, içini ısıtıyor. Onun gülüşüyle çölleri yeşeriyor Ali'nin. Beşeri haller, dünyevi sıkıntılarla kurumuş dallarına nevbaharlar yürüyor. Işıklı bakışlarının yansıması Murtaza'nın derdine deva sunuyor. Biliyor ki; aşk ve sevgi yetersiz. Rahmet ve merhamet idi aşkı kaim kılan...

Onda fark ettiği başka bir ince sır ise; Nebi kızının yüzünde sabah ayrı, öğlen başka, akşam ise daha farklı bir ışığın parıldamasıydı. Rabbinin isimlerini her vakit ayrı bir ışıkla yansıtıyor gibiydi Fatıma. Aydınlık simasında gezinen nur, sıradan bir yansıma değildi. O yansıma anlarında ayrı bir aydınlık kaplardı ortalığı. O ışık tayfının içinde Fatıma'nın masum yüzü iki kat güzelleşirdi. Peygamberin terbiyesinde aldıkları terbiyede evlilik; suret perestlik üzerine bina edilemezdi.

Erkek surete meftunluğunu öne sürerse kadın suret inkişafını bırakıp suretini güzelleştirmeye çalışırdı. Ama onların yuvasında evlilik birbirlerinin suretinde saklı olan cevheri bulma güzelliğiydi. Beş on senelik zahiri güzelliğe aldananların sonu perişan ve hazin hikâyelerle biterken o tür zahirperestliğe aldanmamışlardı hiç. Ruha nakş olunan güzellik farklı bir açılandı. Ruhun ayinesi yüze yansırırdı anında. Gözler ruhun aynası, yüz ise yansımasıyken Ali, Fatıma'nın yüzünde onun terbiye edilmiş ruhunun ışıklarını seyrediyordu. Ona baktığı her seferde ruhuna farklı ufuklar açılıyor, şiirler besteleniyordu içinde Murtaza'nın:

“Ey kutlu isimle şöhrat bulan seçkin Peygamberin kızı Fatıma

Ey şeref ve inanmışlık örneği Fatıma!

Ey bütün insanların hayırlısı olan Resulullah'ın kızı

Zatında nice kerametler zuhur eden

Yüksek şöhret sahibi kılınan bir Peygamberin kızı sen

Gözü doğuştan sürmeli bir güzele âşık oldum

Çünkü o

Gözlerine minnetle sürülen bir sürmeyi sürmemiştir.”⁵¹

Kendini alamıyor o nurdan, Fatıma mahcup efendisini karşılıyor. Elinde çeyizinin yeşil sürahisı Fatıma'nın. Alevden tozlar içinden çıkıp gelmiş eşini huzur dolu tebessümlerle karşılıyor. Gülümseyen gözlerle konuşuyorlar. Evinin Reisine damıtarak sakladığı soğuk kuyu suyundan ikram ediyor. Bal şerbeti katılmış gibi tatlı ve leziz her yudumda sevgiyi yudumluyor Ali. Altına minder verip temiz sofralar açıyor hünerli elleriyle. Murtaza'nın ruhu dingin. Dünyaya ait her derdi unutuyor.

Nebi kızının huri simalı yüzüne bakınca Ali, dünyaya ait tüm kederleri unuttur, elemeleri erir, gam keder ufalıp giderdi. Vahyin ılık meltemi önünde şekillenmiş Zehra'nın hal diliyle yeni bir dirilişe geçerci. Nebevî silsilenin dünya yüzündeki hurisi Fatıma'yla aynı çatı altında olmak bir nesimi nevbahardı. Göğsüne inşirah doluyor Haydar-ı Kerrar'ın. O da Fatıma'ya nur oluyor, ışık sunuyor ve önünü aydınlatıyor. Birbirlerinden asla gizlileri yok. Daha dünyada iken firdevsi bir Cennetin içindeler. Zahirde bir şeyleri olmasa da dünyalara değişilmeyecek muhabbetleri ve ruh imtizaçlarıyla bahtiyarlar.

Helali Fatıma'da sükûn bulmuşken harama kapalıydı gözleri Ali'nin. O gözler bir tek yeryüzü hurisinin gözlerine kenetliydi. Fatıma'nın nazik endamı evin içinde dolandıkça meleklerin kanat çırpışını duyuyor gibi Ali. Akıp gidiyor huzura. Yüzüne haram nazarlar değmemiş, saçlarına rüzgâr sinmemiş, gözüne haram suretler girmemiş Fatıma'nın. Dili harama kilitli... Sırat-ı müstakimi yol belirlemiş. Yüreği nebevî sırların nakil noktası sanki... Erdiği sırlar bir tek Murtaza'ya malum. Habibullah ilmin hazinesiyken Murtaza o kapının anahtarı, Fatıma ise o iki kalbin kadife örtüsü. Ali yiğitliğin destanını yazan adam, Zehra ise yar oluşun. Edebden tüllerle incelenmiş benzersiz bir taç her ikisinin de yüreğinde. Dalıp gittikçe

51 Hz. Ali Divanı'ndan

Zehra'nın nurla yaldızlı yüzüne Ali'nin Âlemi değişiyor. Yüzü nurla nakışlı Fatıma'nın. Gözleri nurla sürmeli, kirpikleri nurla perdeli. Ak alnından Cennet lotusları boy vermiş öbek öbek. Derin bakışlarından Nehr-i Kevser'in sahra ceylanları su içeriyor. Fatıma'nın gülüşü dünyaya ait bütün dertlerini unutturuyor.

“Kul için kalpten تنها bir yer yok iken gerçek Sevgiliyle dönmekten öte çare yok. Unutma! Her tohum ilk orada şekillenir ve oradan Âleme yansır.”

Fatıma'ya bakmak firdevsi şifalar sunuyor ruhuna:

“Sevgi ağacının dalında bir çift güvercin gibi yaşıyoruz

Ekmeğimiz sohbet, suyumuz muhabbet

Sevgiyle doyup yol alıyoruz

Şükürle mesuduz

Kutlu bir kervanın içinde huzura gidiyoruz.”⁵²

Dünya bir meta değil ki nizaa değsin, der gibi bakıyor Fatıma. Dünyanın bir ağaç gölgeliği olduğunu hatırlatıyor. Beraberlik yolculuğunda dünyanın her türlü eza ve cefasını bir avuç toz gibi savurma ferahlığını paylaşıyorlardı. İrem'in ipek halıları yerine Yemen kilimi sermiş olsalar da birbirlerini ipekten yumuşak yüreklerinde ağırlıyorlardı. Fatıma, Ali'nin abası ve zırhı; Ali, Fatıma'nın libası, ziyneti, örtüsü sanki. Ne zaman yorgun ve bitkin eve gelse Zehra'nın bahar bakışıyla diriliyor. Cuşu huruşa geçiyor ruhu:

“Kederlenme ey insan! Rabbine kul olmaktan öte bir vazifen yok. Dünya sönük bir pazarken kalbin değer mi hiç,” der gibi sanki. Berr ile bahrın Rabbine senası sonsuz Murtaza'nın. Kalbin hassas terazisinde aşkı tartıyor. Aşk ki yeryüzünün en ağır kelamı iken Rabbin sevgisiyle sevebilene ne gam...

“Kendine dön ey insan! Siretine bak. İçinin çarşılarını gez. Kalbin hükümdarlığını tanı. Huzura giden yollar oradan geçer. Oraya başka sevgiler yaraşmaz. Rabbini tanı, O'na dayan, O'na güven, O'nu sev. O zaman aşkın gerçek levnini göreceksin.”

52 Hz. Ali Divanı'ndan.

İrkiliyor zaman. Fatıma'nın bakışlarından sırlı kelimeler dökülüyor:

“Kalbin yalnızlığını hiç kimse dindiremez. Kalbin ıssızlığını Rabbinden başkası bilemez. Kalbinin gözbebeği tek bir nurla ışıqlanır. Gayrı arayışlar boş ve anlamsız!”

Ali'nin hal dili onu tasdik ediyor. Aralarında güçlü bir sevgi ve dingin bir huzur sadece... Bu kelamsız konuşma saatler boyu sürüp gitse de hiç tükenmiyor, çoğalıyor hiç durmadan: “Elbette öyledir Can,” diyor sanki. “Ararsın, direnirsin, dolanırsın, oyalanırsın. Yüreğine ahlar dolar da hiçbir şey bulamazsın. Issız sahralar gibi yalnız gecelerde cılız bir ışık ararsın. Kendini tanımayan insan dünya zindanıdadır. Bedeni köşklere kurulurken, ruhu karanlık kuyularda çaresizdir. İşte bunun içindir tüm ahlar ve yakınmalar. Bilemez ki insan; kurumuş, çorak bir kalbin toprağı ancak Allah sevgisiyle yeşerir ve ancak onunla neşelenir.”

Dünya hurisi Fatıma yakarıyor Rabbine. Evlilikle uhdesine almış olduğu sorumluluğun ağırlığı altında iki büklüm. İsyandan, gafletten ve dahi Rabbinden uzak kalmaktan korkup titriyor:

“Rabbim, diyor sık sık. Beni göz açıp kapayıncaya kadar bile senden ayrı bırakma.”

Her an, her saniye ve her nefes kalbine rahmet sağanakları yağdıkça Fatıma'nın yüzüne her an farklı bir Cennet esintisi yansır ve Ali o anı hiç unutmazdı. Hâli, duruşu, gülüşüyle Resulullah'ın ışığını taşıyan Zehra candan öte candı ona. Ali, Nebi'nin can paresini hayatının tüm zamanlarında canından çok sevecekti. Ebedi mutluluğa ermek için ona el veren Zehra'yı hep koruyup gözetecek ve asla incitmeyecek. Mutlu yuva duası her kalbin arzusuydu. Gedadan efendiye aynı terennümdü. Davut Nebi bile duasında “Allah'ım,” demişti. “Dünya ve ahiret işlerinde bana yardımcı olacak eş isterim senden.”

Fatıma ile Ali birbirlerini Allah için seviyorlar. Yekdiğerini helal dairede Allah için sevenler her göz göze gelişlerinde güz mevsiminde yapraklarını döken ağaç gibi günahlarını dökerken onların muhabbeti hiç eksilmiyor, artarak çoğalıyordu. Duruşu huzur, bakışı sürur ba-

ğışlıyor insan ruhuna Zehra'nın. Güzel yüze doyulur ama güzel huya doyulmazken Fatıma'nın şahsında her iki özellik de kemal ayinelerinden tebessüm ediyor. Nasıl bir nehrin kıyısında olduğunu her geçen gün daha iyi anlarken Murtaza, zaman süratle akıyor, anlar geçiyor ve Fatıma'nın yanında geçen zamanlar hiç tükenmesin istiyor.

Bir ömür öyle geçse o çöl nilüferinin yanında zaman eskir miydi? Onun yanında zaman ket vuruyor her akışa. Öteler ötesine çağırıyor Fatıma. Ruhunun tüm kapıları oraya çıkıyor. Var edene has kul olmak tek derdi. O'nu razı etmek, O'nu sevmek, O'nu hoşnut etmekle mücehhez... Sesinin tınısında Fatıma'nın uhrevi sırlar saklı. Dalıp gidiyor elinde olmadan. Sözsüz, kelamsız bir muhabbette kalbin hal diliyle anlaşıyorlar. Bakışı, duruşu, tebessümü Fatıma'nın ruhu en ince yerinden yakalıyor. Dertler küçülüyor, un ufak oluyor elem. Düştüğü her varlık üzerine ışıklı bir yansımayla gülümseyen gözleri Fatıma'nın kalbe inşirah veriyor. Edepten pembeleşmiş yanakları, hayâsı, terbiyesiyle insanın en latif cinsi olan kadınlar hurisi olma ayrıcalığıyla mücehhez ruhu tebessüm ettiriyor. Fatıma üzerinden bir ışık tayfı yükselerek iliklerine işliyor Murtaza'nın. Rabbinin kadim kıldığı asaletin yansımasıyla Rabbinin güzelliklerini seyrediyor. Rabbinin inceliğini, letafetini, ikramını hissediyor, secdelere döküyor şükcrünü.

Bu hal evliliklerinin ilk gününden beri aksamadan sürüyor. Haydarı Kerrar aç, susuz, yorgun bir koşuşma içinde eve her dönüşünde o güzelliği yaşıyor. Sıkıntısı dinmiyor Ali'nin, dertleri tükeniyor. Şefkatin şükrüyle toparlanırken; zarafetin ziynetiyle hem dem oluyor. Duruluyor ve diriliyor ruhu. Huzur içinde akan günler kısa bir anı seyyale sanki. O muhabbet denizi içinde her daim mütehayyir. Huriden insan olsaydı eğer Fatıma mı olacaktı? Onun bu güzel ahlak yüceliğine olan bağlılığı her geçen gün artıyor. Saygısı, terbiyesi ve anlayışıyla hayat yoldaşının kalbini fethediyor Fatıma. Yorgunluktan iz ve eser kalmıyor Nebi damadında. Duyguları dile geliyor:

“Yoğun bir koşuşturmanın ardından eve gelip Fatıma'nın yüzüne baktığımda bütün gam ve üzüntülerim yok olup gidiyor.”⁵³

Yeniden doğmuş olarak toparlanıyor Haydar. Yeni bir dirilişle ruhunun dinçliğini hissediyor. Zehra'nın bakışları üzerine düşen her nesneye huzur bahşederken yeni bir güçle doğruluyor Ali. Nebi'nin sözleriyle toparlanıyor:

“Saliha eş kimdir ya Resulullah?”

“Kocası yüzüne baktığı zaman onda huzur bulan kadın.”

Fatıma'nın tarifi bu. Kimseler fark etmese de Ali onu biliyor. Kadının kocayı huzurlu kılmak, erkek ise kadını mesut kılmakla yükümlüken Fatıma'nın yanında huzuru yudumluyor. İki gönlün derûnî muhabbetinden baharlar doğuyor. Hayatın rengi ve ahengi sevgi üzerinden devşiriyor. Zaman akıyor, çağlar geçiyor. İnsan denen misafir dünya yüzüne inip çekiliyor. Her şey değişiyor, taş ihtiyarlıyor, selvi yıpranıyor, su yıllanıyor ama sevginin insan ruhu üzerindeki etkisi hiç azalmıyor. Aç birinin ekmek, susuz bir yolcunun su, nefessiz bir canın hava aradığı gibi her can, her insan ve her çağ muhabbeti arıyor. Muhabbet hikâyelerinin en güzeli Ali ile Fatıma'nın evliliği üzerinden okunuyor.

İŞLERİN TAKSİMİ

“Kadınlara güzel davranın, çünkü onlar insanlığın anasıdır.”

Hz. Ali (r.a.)

Sevgili Peygamberinin yaptığı taksimi hiç tartışmasız hayata geçirdiler. Hanenin içindeki idari görev Fatıma'nın, dışındaki idare ise Ali'ye aitti. Allah Resulü'nün yapmış olduğu bu taksimden her ikisini de memnundu. Arap geleneğinde en zor işler kadın üzerinden yürürken; çok yıpratıcıydı. Evin hemen bütün ağır işleri; çamaşır, bulalık, yemek, un öğütme, su taşıma, ekmek pişirme, temizlik, çocuk bakımı, odun taşıma, ip bükme, dikiş, alış veriş, deri tabaklayarak ev eşyaları yapma, deve bakımı, sağımı, yün yıkama, dokuma, hurma

kurutma, çekirdeğini kırma gibi daha pek çok iş kadının üzerinden dönüyordu. Sevgili Peygamber kadının nahif fitratına uygun görmediğinden kadına reva görülen bu ağır yükü belli bir tanzim ve disiplin içine almış, kızıyla damadı arasında adil bir taksim yapmıştı. Fatıma hoşnutluğunu ve memnuniyetini dile getiriyordu sık sık:

“Babamın beni dışarıda yabancı erkeklerle karşı karşıya getirecek işlerden uzak tutması beni çok sevindirdi.”

“Resulullah’ın beni erkeklere özgü görevleri üstlenmekten muaf tutmasından dolayı ne kadar sevindiğimi ancak Allah bilir.”

Yuvanın en güzide konuğu Arzın Azizi ve Arşın Seçilmişiydi. Göklere açık bu meşherde her an hoş bir rayiha derilirdi. Ev ki; saflığın ve sevginin sembolüydü ve merhametin mekânıydı. Yaratıcının en sevdiği çatıydı aile ve insan evinden başka yerde rahat etmezdi.

“Kendileri ile huzur bulasınız diye sizin için türünüzden eşler yaratması ve aranızda bir sevgi ve merhamet var etmesi de O’nun (varlığının ve kudretinin) delillerindendir.”⁵⁴

Onların evi belki de yeryüzünün en sade eviydi. Yeni hayatları ihtişamlı köşklerde başlamamıştı. Kerpiçle örülü, çamur sıvalı, hurma kamışlarıyla kaplı o tek göz oda muhteşem tecellilerin yansıdığı mekândı. Zahirde zengin değillerdi ama yürekleri aşkla doluydu. Yedikleri şey, arpa ekmeğinden başka bir şey değilken; ruhen ve kalben birbirlerine ikram ettikleri sevgi, güzel söz, ilgi ve şefkatle tükenmez bir ziyafet sofrasıydı.

Haydar-ı Kerrar yoğun koşuşturmasının içinde; evin maişetini temin etmekle yükümlüyken su ve odun taşıma işini de üstlenmişti. Elinden geldiğince ev işlerine de yardımcı oluyordu. Fatıma ise buğday öğütüyor, hamur yoğuruyor, ekmek pişiriyor, evi temizliyor, yırtık ve sökükleri dikerek elbiseleri yeniliyordu. Onun bu halini görenler:

“Cennet temizlerindir,” diyorlardı. “Fatıma ise temizler temizi. Ondaki tertip ve düzen muhteşemdir. Evi, eyvanı, eşyası, sofrası ter-

temizdir. Çünkü O Sevgili Babasının tavsiyelerini anında hayata geçiriyor.”

Babasının tavsiyeleri ruhunda yankılanıyor Fatıma'nın. Gittiği, geldiği, yediği, içtiği, giydiği, çıkardığı kısacası yaptığı her işte Nebevi terbiyeydi hayata geçirdiği:

“Elbiselerinizi (çıkardığınızda onları güzelce) katlayın, diyor Nebi. Çünkü şeytan katlanmış olarak bulduğu bir elbiseyi giymez, fakat katlanmamış/dağınık halde bulduğu bir elbiseyi giyer.”⁵⁵

Her öneri bir hayat kurtarıyor:

“Gece yataırken, su kaplarının ağzını ört, yemek kaplarının üstünü ört! Eğer kapayacak bir şey yoksa Besmele çekerek bir çubuğu üstüne koy!”⁵⁶

“Gece kapları kapayın, boş kapları da kapatın veya ters çevirin!”⁵⁷

Tebliğ için evden ayrıldığı zamanlar çok olurdu Ali'nin. İşlere yetişemediği zaman Fatıma'ya yardımcı olması için kendi annesinden yardım talep ederdi. Onlar her halükarda tatlı bir uyum içindeydiler. Birbirlerinin ebedi sırdaşı, hem de Resulullahın gönül yoldaşları olarak; her konuda hem arkadaş, hem de sevgiliydiler. Birbirlerinin bakışından ne demek istediğini anlıyorlardı. Herhangi bir hal, sıradan bir tavır bile çok şey ele veriyordu kendi aralarında. Vahiy çeşmesinden ilk suyu içenler olarak yeni dini desteklemek için sırt sırta vermişlerdi. Hayatın hor ve hoyrat akışında her zaman incelikli, anlayışlı ve dayanıklı olmayı seçmişlerdi. Birbirlerine karşı ayna gibi saf ve şeffaftılar. Ali, Peygambere gelen saldırılara karşı sadık bir kahramanken, Fatıma, babasına, eşine ve evine çelik bir kalkan gibiydi.

Eşinin hoşuna gitmeyecek şeylerden uzak duruyordu. Ona karşı asla yalan söylemiyor, maddi imkânsızlıkları yüzünden onu aşağılamıyor, onurunu kırmıyor, zor durumda bırakmıyordu. Her zaman hürmetli ve merhametliydi. Onlar evlenmeden önce hiçbir duygusal bağ taşımazken, meleklerin nikâhlarına şahitlik ettiği kimselerdi.

⁵⁵ el-Mucemu'l

⁵⁶ Müslim

⁵⁷ Buhari

Aralarındaki muhteşem mutluluğu gören Sevgili son derece hoşnuttu. Ali'nin cihat meydanlarında koştukça yetişemediği işlere kızının yetiştiğini görünce:

“Ya Ali,” diyordu. “Kızım Fatıma kıyamet günü nurdan bir bineğe binecek. Sağ tarafında yetmiş bin melek, sol tarafında yetmiş bin melek ve arkasında yetmiş bin melek olduğu halde hareket ettiğini ve ümmetimin mümin kadınlarını cennete götürdüğünü görür gibiyim. Beş vakit namazlarını kılan, Ramazan ayında oruç tutan, Allah'ın evini ziyaret eden, malının zekâtını veren, kocasına itaat eden ve Bizi seven her kadın, Fatma'nın şefaati vasıtasıyla cennete girecektir. Fatıma dünya kadınlarının en üstünüdür.”

Ali bu müjdeyle mesrurken merak ederdi:

“Ya Resulallah! Fatıma sadece kendi asrının mı en üstünüdür?”

”Kendi asrının üstünü olan Meryem'dir. Kızım Fatıma, geçmiş ve gelecekteki bütün kadınların en üstünüdür...”⁵⁸

Halinde şaşkınlık ne de aşırılık var Fatıma'nın. İnandığı yolda yürürken dikkatle ve teenniyle yürüyor. Murtaza ondan dikkatli. Lokmalarına haram bulaştırmadan, harama girmeden, inandıkları gibi dosdoğru gidiyorlardı. Vahiy evinin eğitimlileri olarak; ailenin kale olduğunu iyi biliyorlardı. Kadının yükü artınca çocukların terbiyesini gereği gibi yerine getiremezdi. O sebeple bu görev taksimini çok iyi benimsemişlerdi. Onların hayatlarında, evlerinde, sofralarında giyinmelerinde, konuşmalarında kısacası her hallerinde tek kelime hâkimdi. Şefkat, şeffaflık ve sadelik... Elllerinde iki mihenk taşı. Kur'an ve sünnet-i Resulullah. Lüzumsuz ve ölçüsüz olan hiçbir işe izin vermiyorlardı.

Gayretleri saf ve duru... Ufukları sonsuz. Hedefleri tek bir yön... Son damla kana, son nefese kadar Allah'ı razı edip, Nebisine destek verme çabasıındaydılar. Herşeylerini insanlığa adayacak onlar da Son Resul gibi. Nefsin göz kırpmalarına aldanmayacaklar. Muhabbetin güneş gibi tulu ettiği bir yuvada her şeyden çok Yaratıcıyı tanımak için çırpınacaklar. Önce Rableri sonra da kendileri için birbirlerine

değer verecek, kalp pusulasını O'na doğru tutacaklar. Rotasız sevgilerin kalbe yükten başka bir şey kazandırmadığını iyi biliyorlardı.

Allah aşkı ruhlarını öylesine güçlü sarmıştı ki tek dilek, tek hedef, tek gaye peşindelerdi. Dünyanın üç günlük şanı şaşası için asla yorulacak değillerdi. Yapmak istedikleri çok şey vardı. Gençlik elden çıkmadan, bir avuç toz gibi uçup gitmeden ve sayılı nefesler tükenmeden çabalıyorlardı. Zaman çarşısından satın alınamayan tek cevher gençlikti çünkü. Geçip gittikten sonra asla geri dönmeyen nimetti. Bunun için ahirete ait işleri öne almak hayat prensipleriydi.

Bu kulluk yolculuğunda dur durak bilmeden yol alıyorlardı. Bundan dolayı, canlarından ve canlarının çektiği her şeyden daha çok Rablerini seviyorlardı. O'nun muhabbetini susuz bir insanın suya hasret çektiği gibi arzuluyor dünyanın geçici heveslerine tamah etmiyorlardı. Ali daha sonraki yıllarda hilafet makamında bile sırtında her zamanki ridasıyla bir küçük hasırın üstünde şehirler yönetirken "Ya Emirel Muminin," diyecekti birisi. Beyt'ul-Mal yetkinizde olduğu halde, odanızda hasırdan başka ihtiyaç duyulan diğer bir şey göremiyorum!"

Ali ise "Ey Ğafle! Akıllı kimse, göçüp gideceği bir eve eşya toplamaz. Bizim, varacağımız huzurlu ve emniyetli bir ev önümüzde vardır; en iyi eşyalarımızı oraya gönderiyoruz. Biz yakında oraya göç edeceğiz," diyerek zühdü özetleyecekti. Paranın, makamın, saltanatın en üst zirvesinde yüreği haşyetle titriyordu. Rabbine karşı hata yapmaktan korkuyordu. Gösterişli olmayan giysi, leziz olmayan taam, rahat olmayan döşegi tercih ederek asıllarının yaşanacağı âleme yüz akıyla gitmek istiyordu.

Geceyi kendine dost kılacaktı Ali. Heybetiyle değme yiğitlerin karşısında iki büklüm olduğu Ali'yi gecenin ıssız kucığında hıçkırıklar içinde görenler olacaktı. İslam Devletinin Emiri ellerini yüzüne kapatmış, hıçkırıklar içinde "Allah'ım, Allah'ım," diyerek yakaracaktı. Onun Allah'ın karşısına çıkıp hesap vereceği gün için yakardığını duyanlar iliklerine kadar ürpermiş olarak ona gözükmeden geçip gideceklerdi. Beytül Mal'den tek kuruş hisse almayan Emir'in önüne

dünya bütün cazibesi ve şaşaasıyla serilip dökülürken dudaklarından şu cümleler dökülecekti:

“Benden uzak dur Ey Dünya! Sana tamah edenleri aldatmaya git!”

TEBESSÜM HİKÂYELERİNİN EN ÖZELİ

“Erkeklerinizin en iyileri, eşlerine daha çok ihsanda bulunan ve onlara daha çok şefkatli olan kimselerdir.”⁵⁹

Sevgili Peygamberin sözü içinde yankı yankı büyürdü. Aile reisi olarak Fatıma’ya layık bir hayat sunamadığı için üzüldüğü anları olurdu Ali’nin. Onun o kadar yıpranmasına gönlü razı değildi. Osman gibi, Ebû Bekir gibi bolca infak edemediği hüznünlü anlarda durgunlaşırdı. Fatıma o ruh düğümünü çözmek isterdi şefkatle:

“Hüznün nedendir Ey Ali?”

Susardı Ali, bir şey diyemezdi. Fatıma derin ferasetiyle sezmiş olduğu bu halden ötürü huzurun şerbetini sunardı ona:

“Kalbimin Konuğu, Efendim! Üzüntün bu dünyaya aitse sen de bilirsin ki bu bize yakışmaz. Yok, eğer ahiret içinse anlat, birlikte üzülelim. Çünkü babamın Peygamber olması asla bizi kurtaramaz.”

Beşeri bir silkinişle toparlanırdı Ali. Fatıma gibi bir eşe sahip olduğu için şükrederken müteşekkir tebessümlerle kendine gelirdi. Sevgili Peygamber sorardı damadına:

“Altı yüz bin koyun mu, altı yüz bin altın mı ya da altı yüz bin nasihat mi istersin?”

Vakarla gülümserdi Ali:

“Altı yüz bin nasihat isterim!”

“Sen şu altı nasihate uyarsan, altı yüz bin nasihate uymuş olursun.”

Dikkat kesilirdi Ali. Öğrendiklerini önce kendi uygulayacak sonra da Fatımasına aktaracaktı. Son Nebi sonsuzluğun şifrelerini üzerine basa basa verirken Ali can kulağıyla dinlerdi:

“Herkes nafilelerle uğraşırken, sen farzları yerine getir. Farzlar içerisindeki vacipleri, sünnetleri, müstehapları yerine getir.

Herkes dünya ile meşgul olurken, sen Allah'ı hatırla, dininle meşgul ol. Dinine uygun olarak yaşa. Dinine uygun kazan, dinine uygun harcama yap.”

Akıllı ve mantıklı bir teşhisti ve Fatıma ile evlendiklerinin ilk gününden beri o esas üzere yürüyorlardı. İç ferahlığıyla dinlemeye devam etti:

“Herkes birbirinin ayıbını araştırırken, sen sadece kendi ayıplarını araştır. Kendi ayıplarınla meşgul ol ve onları tamir et.”

İnsanlığın en çok muhtaç olduğu şeydi bu. Ayıpları örtmeyi en çok toprak öğretirdi insana. Resulullah'ın her sözü değerinden kıymetliydi:

“Herkes dünyasını imar ederken, sen dinini imar et, dinini süsle.

Herkes halka yaklaşmak için çalışırken, halkın rızasını ararken, sen Hakk'ın rızasını gözet. Seni Allah'a yaklaştıran sebep ve vasıtaları ara Ey Ali!”

Herkes çok amel işlerken, sen amelinin çok olmasına değil, amelinin ihlâslı olması için çalış, gayret et.”

Hayatın özeti niteliğindeydi bu sözler. İnsanlığın iksiri ve mutluluğun şifresi gibiydi sanki. Huzur içinde doğrulurdu Ali. Aldığı emneti ilk önce Fatıma'ya iletirdi. Hani Peygamber de aldığı ilk emri ve namazı Hatice'sine öğretmiş ilk önce onunla paylaşmıştı. Zaten evlilik böylesi bir paylaşım ve muhabbet makamı değil miydi? Taatte sabır, ibadette sabır, musibette sabır idi kulluğun hikâyesi. Hikâyelerin en güzeline sıklar düşüyor Sevgili:

“Cennet ehli köşklerinde tenezzüh ederken aniden güneşin pırıltısı gibi bir ışık yansımasıyla karşılaşacaklar. O ışıkla her yer aydın-

lanmış olacak. Cennet meleği Rıdvana soracaklar: ‘Biz dünyada iken cennette güneş ve ay olmayacak diye duymuştuk. Öyle olduğu halde nedir bu ışık yansıması!’ ‘Gördüğünüz ne Ay ne de Güneş’in yansımasıdır,’ der melek. Ali ile Fatıma’nın tebessümleri neticesinde cennet nurlara gömüldü.”⁶⁰

O sırdandır ki bir nikâh altında olan her evli çiftin birbirlerine olan tebessümüyle evlerine cennet nurları doğar. Muhabbetleri artar ve yuva cennet şubesi olur.

HULD-İ BERİN⁶¹

Saçayım kuyunda el açıp dua gevherlerin

Meskeni huld-i berin olur eli açıkların

İşte mülk işte huld-i berin

Cennet mi güzel mülk mü şîrin

(Abdülhak Hâmit)

Taş değildi bu kez ebabillerin avuçları arasında saklı duran, sırdı ve müjdeydi. Ak güvercinler tayeran ederken Nebi ocağı üstünde; aşk dolu tegannileri Yesrib sokaklarına yayılıyordu. Kanatlarında zikir ve dualarla uçuşuyorlardı şehrin semalarında. Yepyeni başlangıçların vaktiydi. Nübüvvet mektebinden yetişmiş iki güzel insan yeni hayatlarına alışmaya olmaya çalışıyorlardı. Ancak ayrılık ağırdı. Evliliklerinin üzerinden birkaç ay geçmesiyle hasretleri yoğunlaşmaya başlamıştı. Babasından uzak kalmış olmak Fatıma’yı zaman zaman mahzun kılıyordu. Can parçasından ayrılık Sevgili’ye çok tesir etmişti. Büyük bir hasret içindeydi baba kız. Uzaktan yakından bunu fark edenler kısa sürede bir hal çaresi buldular. Ashabdan Harise b. Numan, Baba kızın birbirine olan düşkünlüğünü bildiği için bir yanı Nebi Mescidine öte yanı Aişe’nin odasıyla bitişik olan evini Fatıma

⁶⁰ Ruhul Beyan Tefsiri. C.4, s.541

⁶¹ En yüksek, en yüce Cennet

ile Ali için boşalttığında Peygamberin yanına gelerek “Ya Resulullah,” dedi. “Bilirim ki, Fatıma’dan uzak kaldınız. Müsaadenizle bu hasreti sonlandırmak isterim. Hemen bitişiğinizde Neccar oğullarının sağlam bir evi vardır. Onu sizin için boşalttım. Ali ile Fatıma gelip yerleşsinler.”⁶²

Bu hasreti gidermek için Fatıma’nın evini oraya taşıdılar. Sevgili Peygamber memnun, Fatıma mesut, Ali ise mutluydu. Babasını göremeden bir an dahi duramayan Fatıma Zehra için hasret bitmişti. Babasına çok yakındı artık. Yeni evi de diğerinden farklı değildi. Bir yanı mescide, öte yanı korunaklı geniş bir eyvana açılıyordu. Tehec-cüd mihrabının hemen sağındaydı. Vahyin en yakın sınırına komşu olan bu evin ufku mavilikler ötesine açıktı. Duvarın tam ortasından minik bir pencere açtılar Fatıma’ya. Baba-kız hasret ve muhabbetlerini oradan gidersizler diye. Aişe ile Fatıma bu pencereden konuşur, haberleşirlerdi. Ancak daha sonra ailenin iç mahremiyeti dışarı taşmasın diye bu pencereyi kapatacaklardı.

Evin diğer penceresi ağavat kumluğuna bakıyordu. Evin iki cephesi vardı. Babasının mescidine bakan yönüyle ilim ve rahmet, ağavat kumluğuna bakan cihetiyle de tefekkür ve ibadet güzelliği idi ufku-na açılan. Gece boyu Nebi’nin billur sesi ve buram buram yükselen kokusuyla sabahlıyordu mutlu çift. Kuran Sözcüsü’nün sesinden o ayetleri dinlemek huzur içinde şifa bahşederdi ruhlara. O ab-ı hayat çeşmesinden içmenin huzuru çok başkaydı. Genç evliler bu yakınlıkla şevk ve umut doluydular. Âlemin Mustafasının (s.a.v.) nur bakışları ikindi güneşinin gölgeye düşmesi gibi düşerdi üzerlerine. Hayatlarının en mesut günleri Peygamberî nefesle geçerken bir huzur kaynağının başındaydılar.

Onlar, Allah’ın Elçisi ve sadık eşi Hatice’den sonra yeryüzünün en mesut çiftiydiler. Aynı bakıyor, aynı düşünüyor, aynı konuşuyorlardı. Bütün varlıklarıyla Allah’ın dinine ve O’nun Habibine yönelmişlerdi. Rahmetin en güzel hediyesi yken helal dairede aşk; o helâl muhabbeti cennet hulleleri gibi kuşanmışlardı. Celal aynalarının yansıması

olan Ali; net, kararlı ve haşmetliyen, Cemal ışığının akisleriyle ışıltılı nurdan bir tül Fatıma'nın üzerinde parlıyordu. Taraflardan biri sert öteki yumuşak olunca denge sağlanırdı. Ve onlar bu dengeyi iyi tutanlardı. Suhuletle yola devam ederek, evliliği Cennet kılmışların yoluna girdiler. Hoşgörü ve güzel ahlak bu yolun güzelliğiye her şeyden önce onu katık ettiler. Evliliğin en vazgeçilmez şartı iyi geçinme yükümlülüğüydü çünkü. Saygıyı koruyarak sevgiyi güçlendirdiler.

Muhabbet içinde olabildiğince şefkat ve mutluluk, kanaat içinde farklı bir saadet ve sürur içinde... Aldıkları terbiye gereğince kalp kırmamaya ve can yakmamaya özen gösteriyorlardı. Yeryüzünün iki masumu ve iki günahsız yeni yuvalarında muhabbeti ve tebessümü misafir ettiler. İyi niyet ve hoşgörüyü buyur ettiler. Umudu, gayret ve azmi birbirlerine ikram ettiler. Ali ile Fatıma'nın evi; Cennet'e açılan asude bahçeler gibi nezih ve benzersizdi.

Murtaza'nın o çok merak ettiği evlilik tohumu kısa sürede göğermiş içindeki ahengi ortaya dökmüştü. Her evliliğin bir ağacı vardı hani. Onlarınkisi kökü göklerde, dalı üzerlerine sarkmış olan bir Cennet Tubasıydı ki kokusu, renkleri, meyveleriyle ihtişamlı bir güzelliğin ağacıydı. Her dalından ayrı goncalanmış bin çiçek, bin bir ahenkle göklerden sarkıtılıvermiş gibi. Bir muhabbet tubası dal budak salmıştı ki yuvada; meyvesi merhamet, aşk, şefkat, sabır olan... Anlayıştan, nezaketten ve fedakârlıktan çiçekler filizlenmişti dallarında. Buram buram kokusuyla ruhları cezb ediyordu. Yokluğun, imkânsızlığın, sıkıntının, zor şartların solduramadığı, çürütemediği bu şecere-i izdivaç numune-i misaldi. Şükür ve hamd doluydular. Ali ile Fatıma'nın evine sevgiden ve merhametten kol kol nehirler akıyor. Kutlu başların beşiği mi olacaktı bilinmez. Ama her şartta ve ortamda ruhları tam bir imtizaç içindeydi.

Bir araya geldiklerinde sohbet konuları genellikle Allah'ın Elçisi'nin öğretileri olurdu. Birinin bilmediğini diğeri bildirir, noksan yanlarını tamamlardı. Birbirlerinin mektebiydiler sanki. Vahyin lemaen eden akışını anbean takip ettikçe ruhlarına yeni baharlar esinleniyordu.

Hallerindeki huzur ve gözlerindeki sürur iç açıcıydı. Birbirlerine baktıkça çoğalan muhabbetleri sonsuz aşkın yüceliğindendi. Onlar birbirlerini Allah'ın hediyesi olarak görmüşlerdi. Kırmamaya, incitmemeye, üzmemeye gayret ederken yuvalarında izdivacı ağırladılar. Allahın en sevdiği çatı olan evliliği sağlam tutmak için çırpınıyorlardı. Sıcacık bir saadet iklimi vardı yuvalarında. Sanki âlemin bütün sırları, bütün güzellikleri, o evin zeminine serili kum taneleri gibi oraya yayılmıştı. Malâyânî işler un ufak olmuşken, sonsuza ait matuf işleri hayatın merkezine taşımıştılar.

Birbirlerini ebedi olarak kazanmak ve kaybetmemek derdindeydiler. Çok çalışacaklardı. Onların evi bir yeryüzü tamirhanesi olacaktı. Açlar doyacak, açıklar giyinecek, yetimler sevinecekler. Riva yet değil riayet evi olacak. O evde en has ziyafet olan ilim sofraları açılacak. En geçerli akçe tefekkür, en derin sevinçleri şükür, en ferah anları zikir, en safi sevinçleri Marifetullah, en tarifsiz mutlulukları Muhabbetullah olacak. Nübüvvet tohumları o yuvada neşvünema bulacak. Ve insanlık bu huld-i berinden çok meyveler devşirecekti. Halleri ve niyetleri evin her haline sinmişti. Nasıl bir ahenk, nasıl bir huzurdu ki evlerine giren herkes o farklılığı hissedip sezebiliyordu. Çok şey vardı söylenecek. Tarifi zor, anlatımı imkânsız bir haldi bu. Yuvalarında her an o firdevsi bir ahenk hâkimken; İn'am-ı Hakikiye sonsuzdu teşekkürleri.

Kendileriyle huzur bulunsun diye insan için kendi türünden eşler yaratması, aralarında sevgi ve merhamet ağacı yeşertmesi ne hoş, ne yüceydi. O ağacın gölgesinde nefeslenirdi evli çiftler. Bu ilişkide pek çok kez unutulmuş merhamet ve şefkat sevgi ağacının suyu ve toprağıydı. O son gün, o son an, o son gidiş içindi tüm yönelişleri. Allah'ın huzuruna çıkacakları anın korkusu ve dehşetiyle iki büküldüler. Korkudan seslerin kısıldığı o dehşetli günde gözler önde Rablerine hesap verecekleri günün ıstırabını hissederek yürüyorlardı. Mahşer, hesap ve mizandı dertleri. Nabız darbeleri bu minvalde atan iki güzide genç, hayatı güzelleştirmenin yolunu iman nurunda bulmuş, şük-rü ve kanaati katık yapmışlardı.

Fatıma, görünürde kılıcından başka bir şeyi olmayan bir adam ama gerçekte ilim hazinelerinin mühürdarıyla aynı çatı altında olmaktan son derece memnundu. Medine’de her an, her saniye yeni müjdeler besteleniyordu. Yaşlanmış zamanın diliminde taze nefesler soluklanırken hemen her şey yeni baştan bir oluşum içindeydi. Geçmiş zaman hikâyelerinin sıfırlanıp, yedi askı şiirlerinin askılardan indirilmesi gibi tüm ezberler bozuluyor. Yeryüzünde muhteşem bir hikâye itinayla yazılırken; Ali ile Fatıma’nın hikâyesi gelecek çağlara kadim bir destan ve muhteşem bir miras olarak kalacak gibi gözüküyordu.

FİRDEVSİN İNCİSİYDİ FATİMA

“Onlar sabredicilerdir, sadıktırlar, ibadetlere müdavimdirler, infak edenlerdir. Seher vakitlerinde de istiğfarda bulunanlardır.”

(Ali İmran, 17)

Yakın coğrafyalardan gelen cariyeler vardı. Yeni din onlara sınırsız özgürlük ve hak tanımışken hiç düşünmeden Müslüman olanlar vardı. Yeni dinin kadınları koruma altına almasıyla bahtlarına güneş doğmuştu. O güne dek ezilen, itilen, hor görülen kadın artık baş tacı olmuştu. Sevgili Peygamber bu zavallı kadınları zalimlere karşı onları koruma altına almıştı: “Ahirette, kocası tarafından dövülen kadının davacısı ben olacağım,” diyordu. Ashabını bu konuda sık sık uyarıyordu: “Müslümanların en iyisi, hanımına karşı iyi ve faydalı olandır. Kadınlarınıza eziyet etmeyiniz!”

O güne dek hiç duymadıkları sözlerdi bunlar. Kadına şiddet uygulayanlar utançtan iki büklümken hakkı gözetilen kadınların sevincine diyecek yoktu.

“Onlar Allah’ın emanetleridir. Onlara yumuşak olunuz, iyilik ediniz!”

Bu güçlü korumayla mesrurdu kadınlar. Müslüman olan her hanede değerliydi kadın. Hakkı gözetiliyor, gönlü kırılmıyordu. Yeni din dalga dalga yayılırken o günlerde özellikle Yemen’den gelenler; temiz ve uysal başlıydılar. Gündelik telaşelerden arta kalan vakitlerde bir ara-

ya gelir, öğrendiklerini birbirleriyle paylaşarak yeni dinin emir ve kural-larından haberdar olurlardı. Tıpkı Ensar kadınları gibi onların da odak noktası Nebi hanesi olurdu. Kendi aralarında konuşturlardı uzun uzun:

“Adab ve edebi Peygamberin kızlarından öğrenmek bizler için bam-başka bir ayrıcalıktır. Onlar oturup kalkmalarına dikkat ederler. Na-mahreme gözükmazler. Yılışık bağrışmalar ve gülüşlerle bağrışıp çağ-rışmazlar. Hallerinde incelik ve nezaket vardır. Gülüşleri bile ölçülü, bakışları korunaklıdır onların. Boş söz ve boş davranıştan hayâ ederler.”

O ana kadar kadına yakışan edebın ne demek olduğunu ilk kez öğre-nenler vardı. Yarı çıplak bedenlerinin örtü altına alınarak korunması çok hoşlarına giderdi. Tesettür ki emrolunandı. Göz kapağından ses tonuna setredilen, örtülendi. Sadece saç, teni ve bedeni örtüye sokmak mıydı te-settür? Fatıma öylesi bir tesettürün Fatıma'sıydı ki; kimselerin sesini, ne-fesini kokusunu duymadığı, bilemediği, sezemediği bir güzelliği sadece Rabbi için gizleyen ve onun izin verdiğiine izin verendi. Mahremiydi Ali. Yol arkadaşıydı. Derdiyle dertlenen, sırrıyla perdelenendi. Onlar belki de bunun için birbirlerinin en özeliydiler. Ali onun için nefsinin ve kalbinin bir yanı, o da Ali'nin dünya günlerine sunulmuş bir teselli ve can armağa-nyıdı. Göz ve gönül aydınlığı oldular birbirleri için.

Bu güzel birliktelikte tesettürün anlamı pek büyüktü. Eşinin sadece kendisine ait olması, kendisi için saklanmış olması bir erkeğin en arzu etti-ği-ydi. Ve Fatıma gözüyle birlikte gönlünü de harama setretmiş bir yeryüzü hurisiydi. Babası onun için “Kızım Fatıma dünya hurisidir,” derken bunu mu demek istemişti? Huriler gibi göz görmemiş, gönül ermemiş olmak. Bu muydu Fatıma'yı hurilere eş kılan. Hani onlar sedef içinde saklı inciler gibi pîrûpak hiçbir insan gözü yüzlerine değmemiş kadınlardı. Yeryüzü kadınları Fatıma'nın temsilciliğinde huriler gibi saf ve duru mu olmalıydı? Ayetler peş peşe geliyordu ve her biri diğerinden sarsıcıydı:

“Mü'min kadınlara söyle: Yabancı erkeklere bakmaktan sakınsın-lar, ırzlarını korusunlar, (el, yüz gibi) görünen kısmı hariç, ziynetleri-ni (Saç ve gerdan gibi ziynet takılan yerleri) göstermesinler, başörtü-lerini yakalarına kadar (saç, kulak ve gerdanlarını) örtünler!⁶³

Eşler birbirlerine karşı sadık ve şeffaftırlar. Konuşmaları ve muhabbetleri ölçülü olurdu. Edebi korumak demek her anlamda dikkatli ve hassas olmak demektir. Cazibeyi her anlamda setretmekse te-
settür; eşler arası diyaloga kadar incelik ve ahenk istiyordu. Nebi kızı ile damadı bunun hakkını vererek yapıyorlardı ve gelen ayetler onları iliklerine kadar ürpertiordu: “Eğer Allah’tan korkuyorsanız yabancı erkeklere karşı çekici bir eda ile konuşmayın; sonra kalbinde hastalık bulunan kimse ümide kapılır.”⁶⁴

O güne dek ezilmiş, horlanmış, ötelenmiş ve eski bir paçavra gibi kullanılarak bir kenara atılmış kadınlar kendilerine verilen asli değerle öz benliklerine kavuşmuşlardı:

“Nadide bir mücevherdir kadın,” diyordu o kadınlar. “Orta yerde kalınca göz koyanların kırı, isı ve tozuyla pisleniyor. Yaratıcı o çok özenerek yarattığı biz kadınları paha biçilmez elmaslar gibi temiz ör-tülerle setrederek korumaya aldı. Şükrolsun ki bu yüce dinin sağlam kalesine sığındık. Yoksa namusumuz payımal, şerefimiz noksan idi.”

Hicap bir tutam bez parçası değil, yedi kat göklerden kadını onurlandırmak için indirilmiş bir güzellikti zira. Zehirli bakışlar elemliydi. Her haram bakış bir ok, her ok bir yürek yarası ve her yara bir yangın sarardı yüreğine insanın. Nefis onu görmek istemezken, vicdan isyan ederdi. Kadını korunmaya alınmış bir Yüce Dergâhın emirleriydi çare olan. İşte bunun için Fatıma örtü, örtü ise Fatıma demekti sanki. Teset-türü halinde öylesine nakşetmiş ve içselleştirmişti ki Rabbinin emirle-rinden kıl kadar inhiraf etmiyordu. Midye içinde saklı nadide inciler gibi hicabın yüreğinde gizlenmişti Fatıma. Rabbin nazargâh-ı barisin-de her an edep ve incelik dolu. Halini ve mahremini setredip kapattığı için örtünmeye âşıktı o. Yemenli cariyeler de bunu fark etmişlerdi:

“Seyide Fatıma, Babasının yanında bile örtüsünü açmaz,” diyor-lardı. “İç dairede ayrı dışarıda ayırdır setrettiği örtü. Kadın erkeğe benzemez çünkü. Yüce Yaratıcı onu zarif yarattığı için aslını muha-faza etmelidir. “

Ve insan azalarını haramdan muhafaza etmeyince ibadetinden zevk alamazdı. Özellikle kadını zarif yaratmıştı yüce Rab. Aslını muhafaza etmeliydi. Fatıma bu korumayı zırh bilmiş ve en güzel bir şekilde benimsemişti. Allah'ın Elçisi kızının bu halini çok beğeniyordu. Bunun için kendisine hediye edilen ipek bir kumaşı Ali'ye uzatarak:

“Al bu kumaşı Ey Ali, demişti. Bu ipeği başörtüsü olacak şekilde üçe böl ve parçalarını Fatımalar arasında paylaşır” dedi.

Bu Fatıma'lardan biri Ali'nin eşi, diğeri Ali'nin annesi diğeri ise Hamza'nın kızı idi. Ali üç eşit parçaya ayırdığı ipek örtüleri sahiplerine verdiğinde Fatıma'nın hayâsına hicaplar eklenmişti. O örtüsüne büründüğünde bir tek yürüyüşünden Resulullah'ın kızı Fatıma olduğu anlaşılırdı. Peygamber devrinde yaşayan kadınların çoğu zayıf yapılı ve narindiler. Yiyip içtiklerine özen gösterip, hafif ve sade yiyecekleri tercih ettiklerinden hatları belli olmazdı. Bunun için de örtüye girdiklerinde biri diğerinden ayırt edilmezdi. Cazibeye hicap gerekti çünkü. Onlar örtü emrine ilk riayet edenlerdi. Hafif meşrep, alt tabaka kadınlar gibi sokağa düşmeden, hor ve hakir kişilere yem olmadan aslını koruyanlardı. İffetli giyinmek ise ancak tesettürle mümkündü. Bu da sığ görüşlerin dayatması değil, bilakis özgür kadının haklarını korumaya alan bir soy ve şeref nişanesiydi.

YUMSUN GÖZLERİNİ GÖZ SAHİPLERİ, ĞUDDUEBSAREKUM, YUMUN GÖZLERİNİZİ

*Cismim içre adeta candır
Fatıma huriyi insandır*

Medine'de günler su misali akıp gittikçe Fatıma sürekli huzurdaydı.

Mahzundu Fatıma. Gözlerinin derinlerinde saklı hicaplar vardı. Peygamber o gün kızını ziyarete geldiğinde gayb aşına nazarıyla bunu fark etmişti. Usulca yaklaştı yanına Zehra'sının:

“Hüznün nedendir Can param!”

Fatıma halini gizleyemedi:

“Kıyamet gününü düşünüyorum Babacığım!” dedi. “O gün herkes çıplak haşrolacak. Rabbimin huzurunda üryan kalmaktan hayâ ediyorum.”

Gözlerinden yaşlar boşanıyordu Nebi kızının. Huzura çıkacağı o günün dehşetinden, utancından ve çaresizliğindendi kederi. Ona kıyamadı Nebi:

“Haklısın ciğerparam! O gün gerçekten çok korkunç bir gündür. Vahiy meleğinin bildirdiğine göre toprağın altından çıkacak ilk kişi ben olacağım. Sonra atamız İbrahim ve sonra da Ali.”

Kendi halini merak etti Fatıma. O sormadan anlatıverdi Son Nebi:

“Yüce Allah o günde Cebrail’i bin meleklerle sana gönderecek ve kabrinin üzerine nurdan yedi kubbe dikilecektir. Daha sonra İsrail, nurdan yapılmış üç elbiseyle başının üzerinde duracak ve ‘Ey Muhammed’in değerli kızı! Senin haşrolma günündür, kalk!’ diye seslenecek. Sen de tam bir emniyet, huzur ve kâmil bir örtü içerisinde kalkacaksın. İsrail o Cennet elbisesini sana verecek ve sen onları giyeceksin. O esnada Zukayil isminde diğer bir melek, yuları inciden olan ve arkasına da altından bir tahtırevan bırakılan bir bineği senin için getirecek ve sen tam bir azamet ve yücelikle o bineğe bineceksin. Zukayil, senin önünde, ellerinde tesbih ve övgü bayrakları bulunan yetmiş bin melek olduğu halde bineğini çekecektir. Mahşere doğru giderken yetmiş bin huri seni karşılamaya gelerek seni seyretmekle neşe ve hoşnutluk içerisinde olacaklar. Onların her birinin elinde nurdan, havaya güzel koku saçan aletler vardır. Kendilerini yeşil zerbecten süslemiş ve başlarında da halis cevherlerden taçlar vardır.”⁶⁵

Zehra’nın ak yanakları sıırıslıclam can kulağıyla dinliyordu babasını. Ağlamak kulun en ince yanıydı ve Sevgili’nin gözünden yaş akıtanların gönlüne müjde düşürüyordu:

"Kıyamette herkes ağlarken yalnız üç göz yaş akıtmayacak. Harama bakmayan göz, Allah yolunda uykuyu terk eden göz ve Allah korkusuyla yaş akıtıp ağlayan göz. Bu üç göz mahşerde ağlamayacak. Bu üç gözün sahibi kabirlerinden mesrur olarak kalkacaklar çünkü Rablerine kavuşacaklar. Hasret bitecek âşık maşuka kavuşacak."

Hıçkırıklara gömüldü Fatıma. Gözyaşları mai nisandı şimdi. Kendisi için aldığı müjdelerin sevincinden çok ümmetin düşeceği dehşete ağılıyordu:

"Hayâ eden saklanır," diyordu Nur Nebi. "Saklanan kişi sakınır, sakınan kişi ise Allah tarafından korunur."

Haramdan çok sakınıyordu Fatıma. İffetini korumak için azami gayret sarf ediyordu. İffetin kalesiydi o. İffetin nehri, azizesi ve hazinesiydi. Bu sebeple örtüsüne çok dikkat ediyordu. Tesettür kadın için önemliydi. Zira kadını zarif yaratmıştı Yüce Rab. Değerini muhafaza etmeliydi. Rabbinin emrini baş tacı edene elbet hazırlanmış müjdeler vardı. Fatıma o müjdeleri alıyordu teker teker:

"Kıyamet günü perde arkasından bir münadi şöyle seslenecek: 'Ey Mahşer Halkı! Yumun gözlerinizi. Şimdi buradan Muhammed'in (s.a.v) kızı Fatıma geçecek.' Fatıma, yıldırım gibi hurilerden oluşan yetmiş bin cariyenin eşliğinde sırttan geçer."⁶⁶

Bahar muştuları gibi ruhuna ilkbaharlar gelmişken yeni nefesler alıyordu:

"Benim kızım Fatıma, kıyamet günü mahşere gelir ve onun üzerinde hayat suyuyla yoğrulmuş bir keramet elbisesi olur; mahlûkat ona bakarak şaşkına dönerler. Sonra ona Cennetin elbiselerinden bir elbise giydirilir ve bu elbisenin üzerine yeşil yazıyla yazılır ki: 'Hz. Muhammed'in (s.a.v.) kızı Fatıma'yı en güzel surette ve en kâmil heybet ile ve tam bir kerametle ve yeterli pay ile Cennete dâhil eyleyin.' Böylece bir gelin gibi etrafında yetmiş bin cariyeye ile Cennete uğurlanır."⁶⁷

O ses yankılanmıştı çağların bağrında:

66 İbrahim Canan, Kütübü Sitte Muhtasarı Tercüme ve Şerhi, C. 13, s. 44.

67 Zehâirü'l-Ukbâ, Babun Fi Fazli Ehlilbeyt, Zikru Zefefi Fatıma İle'l-Cenneti Ke'l-Arus (s.48).

“Ya ehlel Cemi! Ğuddu ebsarekum!”

Ey Mahşer Halkı gözleriniz yumun!

Fatıma üzerinde kırmızı yeşil iki ridayla sıratlan geçecek.

Ve Mahşer ahalisi gözünü yumacak.”

BİLAL'İN BİLLUR SESİ

Semanın yıldızları son ışıklarını dünya üzerine düşürürken o sesle hayatlanırlardı her sabah. Medine'nin loş, lacivert semalarında Bilal'in sesi yankılanıyordu. Uhud'un pembe yamaçlarında aksilen-
dikçe Bilal'in billur sesi ruhları bir başka haşyet sarıp sarmalardı:

“Esselatu Hayrun Minen Nev'm.”

“Namaz uykudan hayırlıdır.”

Medine başka bir şehir olurdu o vakit. Yer ile gök ehlinin Resululullah'ın halkasında bir olup hem dem olduğu koca bir şehir. Dünya küçülür, gök dürülür oraya akardı her varlık o vakit. Uhud haşmetle kabarır, yıldızlar gülümser, sabah meltemi bir bambaşka eserdi. Kapılar besmeleyle gıcırdar, abdestler alınır, tatlı bir heyecanla mescide koşarken mü'minler selamı muhabbetle perçinlerdi her sabah. Allah'ın Elçisi istisnasız her sabah abdestini alıp Mescidine geçerken Ali ile Fatıma'nın kapısından içeri seslendi:

“Ey Muhammed'in Ev Halkı! Haydi Namaza!”

Sık sık nazara verdiği namazın ne çok ehemmiyeti olduğunu her sabah hatırlatırdı:

“Ey benim Ehl-i Beyt'im! Namazı hatırlayın. Allah siz Ehl-i Beyt'ten her türlü kiri ve pisliliği uzak tutmak istiyor.”⁶⁸

Devamında ise Ahzab suresinin otuz üçüncü ayetini okurdu:

“Allah siz Ehl-i Beyt'ten her türlü kiri ve pisliliği uzak tutmak istiyor.”⁶⁹

68 Müsned- Ahmed, 2/259

69 Müsned- Ahmed, 2/259

Bazı zamanlarda Sevgili Peygamberin ayaklarının serinliğini yanı başlarında hissediyorlardı. Ali'nin göğsüne değerdı ayakları Nebi'nin. Damadı ile kızını namaza kaldırırdı. Geceler ışıklı gündüzler gibi aydınlık ve nurla dolardı o an. Medine'nin serin şehirlerinde buz gibi soğuk sularla abdest almak bedenlerini olduğı gibi ruhlarını da diriltirdi. Mescidi dolduran mü'minlerle birlikte Bilal'in müezzinliği ve Resulullah'ın imamlığında sabah namazı kılmak dünya ve üzerinde var olan her güzel şeye bedel bir mutluluk verirdi onlara. Ardından şükür secdeleri ederlerdi. Gün neşeyle başlayıp huzurla devam ederken; işrak sonrası beş on dakikalık kaylule uykusuyla güne dinç ve diri başlarlardı. Namaz ki kulun en önemli şükrüydü. Nefesi, çaresi, şifasıydı.

Ali ile Fatıma'nın ise gönöl süsüydü namaz. Fatıma'nın dünya yüzünde yaptığı son eylem namaz olacakken Ali bir sabah namazını eda etmek için mescide giderken mi şehit olacaktı bilinmez? Bilinen bir gerçeklik vardı ki o da mutlu çiftin namazlarına son derece düşkün oluşlarıydı. İlâhî huzura çıkabilme heyecanıla severek, aşkla ve heyecanla koşarlardı ilâhî davete. Huzura duracağı vakit, Ali'nin benzi sararır, rengi uçup giderdi o anlarda. Fatıma'nın yüreğı titrerdi ilahi huzura çıkacağı vakitte. Sırlar güzelliğıydi namaz. Yaratılış ağacının meyvesi, hem de çekirdeğı olan insanın derununda koca âlemler saklıydı. Bilinmedik sırları, çözülmelik muammaları vardı insana ruhunun. O sırların bütün şifreleri namaz ibadetinde saklıydı. Namazı çözen kişiyi dünyada hiçbir keder yıkmazdı. Namaza âşık bir kalbin kut'u ve kuvveti içindeki sırlardı ve Ali, Resulullah'tan o sırları öğrenmişti. İşte bunun için sık sık:

“Perdei gayb açılma yakınim ziyadeleşmeyecek,” diyordu. Namazın sırlarına vâkıf olmuş bir insanın sözleriydi bunlar. Perdeler kalksa, Cennet ile Cehennem aşıkâr görünse imanı artmayacak Ali'nin. Akılların durduğı yerde onların akli namazla yeniden işlerdi. Yerin göğün bağrından kopan bir seda ile dirilirdi ruhları:

“Namaza ihanet etme!”

“Namaza ihanet etme!”

Kehkeşan'ın fevkine çıkan o Muhammed Mustafa'nın (s.a.v.) ayağının tozundan bir zerre düşüvermişti onların yüreğine. Kuran Müjdecisi o kadim hediye Rabbinden ümmetine getirmişken ondan bigâne kalmak akıl kârı olamazdı. Azgın bir sel dalgasının önüne katarak götürdüğü evler, mallar, meralar, mülkler nasıl geri dönmeyecekse insan ömrünün de geri dönmeyeceği o günde ancak namaza tutunarak kurtulabilinirdi! İnsanlar ah insanlar diyordu Ali. Cennetin kokusunu bir lahza alabilseler ah ona bir lahza bakışları değseydi Rablerinin kelimasını bir an işitebilselerdi tekrar dünyaya dönüp ömürlerinin katbekat fazlasını feda etmek için ağlaşırlardı. Ah insan iğne deliği kadar bir yerden deliğinden Cehennem görebilseydi namazdan ayrı kalabilir miydi? O ateş, o yangın, o is ve dumanla kızıl alevler içinde oradan oraya koşuşan insanlar, pişmanlıktan iki büküm olup bir ömür boyu secdeye kıyam etmez miydi?

Ah aldanışlar!

Ah aldırmaşılar!

Elde kalmayan zevkleri uğruna tüketilen hayatlar sonsuzluğun gerçekliği karşısında ne kadar sığ ve sönüktü. Server-i Nebi'nin yüreği bu sebepten yangın yeri. Kızının ve damadının şahsında ümmetini uyarıyor:

“Ey Muhammed'in Ev Halkı! Haydi Namaza!”

“Ey Muhammed'in Ümmeti! Haydi Namaza!”

Günü dünden, dünü yarından güzel kılmak için tek kurtuluştur namaz. Sırdan öte sırları bilenle beraber olmak. Dertten öte dertleri çözenle hemyar olmak ne tarifsiz ve ne eşsiz bir rahatlıktır.

Her namaz vakti aziz bir konuk gibi inerdi yeryüzüne ve insanı dostluğa davet ederdi. İnsan, âlemin kucagında kum tanesinden bile küçükken, Kâinatın yaratıcısına muhatap olmaya çağırılıyordu. Bu çağrıya ihanet etmemek gerekti. Onu incitmemek ve en iyi şekilde ağırlamak... Bekletmemek ve ihmal etmemek gerekirdi. Bu misafiri küstürmemek ve incitmemekti aslolan. Zira her namaz Rabbin kul ile görüşme davetiydi ve bu davetin adıydı namaz. Kulun Rabbe te-

şekkürüydü o. Onu vaktinde eda edenler ve iyi ağırlayanların enis yoldaşı olacaktı her dostluğun bittiği o çetin günde. O gün işte o çok zor anda her ibadet dile gelerek misafir olduğu kişinin halini arz edecekti Rabbine. Belki de bu sebepten elsiz ve dilsiz hayvanlar “İyi ki insan olmadık,” diyecek. Namazlılar namazsızlardan kopup ayrıştığı o günde kılınan namazlar şekil giyinmiş olarak ortaya gelecekti. Kimi namaz göz kamaştıracaktı huri kızları gibi. Akça pakça ve tertemiz ... Kimi namaz kambur ve sitemkâr bir ihtiyar, kimi kötürüm, kimi asil bir cengâver gibi duaya duracaktı sahibi için. Kimi namaz davacı olacaktı. Raflarda tozlanmış Kur'an davacı gibi dile gelecekti ve davacı olacaktı. Kimi duacı kimi davacı...

İşte bu sebepten namaz vakitleri girince ürperti kaplardı Ali ile Fatıma' nın yüreğini. Huzura çıkma heyecanı sarardı kalplerini. Resulullah'ın ardında namaza durmakla erirdi kederlerdi. Namaz vakitleri onlar için lezzetine doyum olmaz anlardı. Beden âlâ sofralarla doyarken, ruhun o leziz ermişliğine asla eremezdi. Ve ruhun doygunluğu, hiçbir güzelliğe değişilmezdi. Bedende hapsedilmiş bu kuş, ancak namaz vakitlerinde huzura durunca yükselişe geçerci.

Onun namazıyla kıyama dururdu kâinat. Ve sahabe namaz anında öyle sabit, öyle hareketsiz dururdu ki onlar namazdayken üzerlerinden uçup geçen kuşlar onları ağaç kütüğü sanırdı. Âlemin Yaratanı huzurunda edilen teşekkür, niyaz ve ahuzâr namaz olarak akardı sonsuzluğa.

Ali ile Fatıma o dehşetli gün için yakarırlardı Rablerine. O müthiş gün. Haşyetten ve haşmetten seslerin kısıldığı, kalplerin ürperdiği o gün en dehşetli gündü. Her bir aza gibi ibadetlerinde ayrı ayrı dile geleceği o gün; oruç, namaz, infak ve yapılan her davranışın cisimlendiği o gün ne çetin gündü. Dünyadayken O Fatır-ı Hakîme yönelenler çocuğun anne kucağına kaçtığı gibi leziz bir korkuyla onun rahmetine sığınacaklardı. İşte onlar namaz kılanlardı. Bunun için Sevgili en önce kızına ikazını yapıyordu:

“Ey kızım Fatıma! Babam Peygamber diye bana güvenme sakın. Rabbine karşı kulluk vazifeni yap, Eğer Allah’tan nefsinı satın alamazsan vallahi ben bile senin namına hiçbir şey yapamam...”⁷⁰

Resulullah ne yaparsa, nereye gitse Ali hep yanındaydı. Eşi ile anesi, Babasından sonra iki aziz sevgiliydi.

Onlar Muhammed (s.a.v.) ümmetinin ilk cemaati idiler. Hatice ile Ali. O günlerde çok küçüktü Fatıma. Ali, Son Elçi’nin imamlığında namaz kılanların ilkiydi. “İyyakenabü’dü” sırrıyla yalnız O’na ibadet edip O’ndan yardım bekleyenlerdi onlar. Perdesiz, aracısız ve dosdoğru O’nunla konuşanlar. Huzurun hazzıyla hitap makamına yükselenlerdi.

Onları göre göre büyümüştü. O güzel tecelliyle hep huzurdaydı Fatıma. Arş-ı Kürsî’nin gölgesinde kıyama duran meleklerle bir kıyamda, rükûda ve secdedeydi. Dua dua yakarıştı ve niyazdaydı. Hem namazın kelime manası da dua değil miydi? Namazda kendini bulanlardı onlar. Fatıma’nın namazı başka boyutlara geçiş anıydı. Âlemi var edenle selamlaşma, tanışma, konuşma, buluşma zamanlarıydı. Namazı bittiği anlarda yüzüne tebessümler yayılmış, azaları nurlanmış, perdeleri şeffaflaşmış olarak ayrılırdı mihrabdan. Kâinatın derinlerindeki sırlar, sesler, nefeslere aşına olurdu belki de? Varlık aynasını en temiz en duru şekliyle Rabbine tuttuğundan mıydı acaba o kadar farklı âlemlerin önüne açılması. Kalbin ve tüm azaların gizli perdeleri vardı hani. Güzel düşünceler, yüce fikirler, ulvî sesler, imanlı seyirlerle o perdeler açılır, incelir, şeffaflaşırdu anbean... Çirkin ve nâhoş manzaralara açık olunca kalbin ve diğer azaların perdesi kapanır, ışığı sönerdi. İşte o an kat kat karanlıkta kalan ruh bunalır, inler, feryat ederdi ama derdini bilen olmazdı. O arzunun aksine boş avuntulara tutundukça da; ruh ışığını yitirir, hafıza zayıflar, kalp hastalanır, akıl pejmürde ve darmadağın olurdu. Namazdan kaçardı nefis. Kalbin haşereleri onu ısırıp incitirken, ibadetten soğur ve gitgide uzaklaşırdı. Oysa verilen âzâları abdestle arındırıp namazla nurlandıranlar kurtuluşa erecekti. Nebi kızı, o bilinçle emaneti iyi koruyup kirlen-

70 Müslim, İman, 89, Hadis no: 351

mediğinden hem ibadetlerinden zevk alıyor hem de âlemdeki sırları çözebiliyor, uzak mesafelerin sesini duyabiliyor, ayrıntısını görüyor, varlığın kalbindeki manayı okuyabiliyordu. Biliyordu Fatıma ve bildiğini anında hayata geçiriyordu. Namazı ilk vakitte kılanın âlemi nurlanırdı ve o emaneti koruyanın ömrü ılık gölgeli bir yaz gibi ömrü hep ferah ve serfirâz olurdu.

Beşinci Bölüm

FATİHA'NIN “H” AKİKATİYDİ HASANEYN

*Bize doğru yolu göster.
(Fatıha, 6)*

YASİN SOYU

Hicretin üçüncü yılında Nebi ocağında müjdeler vardı. Aydınlık günler duru nehirler gibi akıp giderken Fatıma tatlı bir hal içine girdi. Tesbihinde, namazında, niyazında kendiyle birlikte minik bir varlığın tesbihlerine ortak olduğunu sezdi. Evliliklerinden yaklaşık bir yıl kadar sonra anne baba olacaklarını anladılar. Soylu silsileye bir fert dâhil olacaktı. Hamileydi Fatıma ve Rabbin bu ikramı karşısında sürur doluydu.

Rahmet bulutları dolanıyordu Yesrib üzerinde. Gül bitirebilmek için toprak olandı kadın. Sevdiren, sevindiren kaynaştıran verdikçe veren özne idi. Yaratıcı insan yavrusunu onun ellerine teslim etmişti. Kadın anaydı çünkü. Toprak gibi verimli ve şefkatli bir ana. Fatıma ise Havva’dan, Hacer’den, Hatice’den sonra en güzel ana. Son ağaç da filize durmuştu. İnsanlığı umuda götüreceklerin büyük annesi olacak Fatıma, temiz bedeninde Peygamberin torununu taşıyordu. Fatıma sevinçli, Ali heyecanlı ve Sevgili şükür doluydu.

Zehra’nın bedeninde bir can büyüyordu. Peygamberin nefesi ve Ali’nin sevgisi altında gün gün gelişiyor. Duayla, zikirle ve imanla... Cebrail sık sık inip Sevgiliyi selamladıkça gürül gürül akan çağlayanların etrafa saçtığı yağmur tanecikleri gibi anne karnındaki bebek de o nurla nefesleniyor ve ferahlıyor. Ali’nin hanesi bir yeryüzü mescidi sanki. Nebi mescidinin içinde bir saklı alan. Mahremi nazarlardan saklıyor Fatıma. Hayâsından ve edebinden ödün vermiyor. Rabbine şükürü sonsuzken o kutlu emaneti korumak için ihtimam gösteriyor. Sıkça zikir, çokça şükür ve tesbihlerle geçiriyor vaktini. Gözünden, dilinden, elinden kısacası her azasından dökülecek olana dikkat ediyor. Biliyor ki o göz harama kayarsa ve gözükürse batnındaki yavrusu etkilenir ve daha ana karnındayken basireti kapanır. Oluşum halinde-

ki yavrunun aklını, kalbini, gözünü, azasını nurlandırmak için çokça Kur'an okuyor. Daha çok artırıyor zikirlerini. Boş söz söylemekten, besmelesiz lokma yemekten, abdestsiz yere basmaktan imtina ediyor. Karnı büyüdükçe kat kat bürünüyor tesettürüne. Rabbiyle arasındaki bağ son derece güçlü ve sağlam. Babasından aldığı nurlarla hep niyazdaydı.

"Hamile kadının edebi doğumu kolay kılar" derdi güngörmüş yaşlı kadınlar. "Hamileliğini haram nazarlardan setrederse rahat ve kolay doğum yapar." Öylesine muhteşem bir mucizeye edeple muamele gerekir. Fatıma ötelerden öte sırlarla mücehhez. O biliyor ki Rabbi ona şahdamarından yakın. Her an onun Nazargah-ı Barisinde. Bunun içinde hayatının her anında edebe riayet ediyor. Fatıma'nın edep hali hayatının her haline hâkimken hamilelik boyunca iki kat dikkatli ve terbiyeli. İnsanoğluna sunulmuş bu en muhteşem mucizeye karşı nasıl bigâne kalınır? Nasıl görmezden gelinir? Nasıl sıradanlaşır, nasıl basitleştirilir? Nasıl şükredilmez, nasıl hamd edilmez, nasıl secdeler artırılmaz? Bir damla sudan canı var eden Rabbe nasıl kıyam durulmaz. O'nun Yüce Kudreti önünde eğilmez mi baş! Nefsin azgın dizginleri gemlenmez miydi? Ona olan teşekkür tefekkür ve tezekkür artırılmaz mıydı? Bu güzellik içinde sürüp gidiyordu hamileliği.

Ay kurumuş hurma dalının ince yay haline vardığında Fatıma'nın bekleme günleri de tamam olmuştu. Haram nazarlara gözükmekten sürdürdüğü hamileliği hitam buluyordu. Şaban ayının on beşinci gecesinde Medine göklerinde pırıl pırıl bir dolunay gülümserken Ebe Selma bu kez Fatıma'nın bebeğini karşılamak için oradaydı. Sırtını sıvazlıyordu Nebi kızının. Gözlerine ayrı bir nur inmiş Fatıma'nın. Üzerinde tatlı bir sekinet hali var. Selma ona hayran hayran bakarken:

"La Havle ve Lakuvvete İllah Billahil Azim!" niyazı dilinde.

Doğumdan çok düğün günü gibi sanki. Üneys'in kızı Esmâ ile Sevede binti Misrab hep yanındalar. Odada farklı bir huzur hâkim. Rahmet Peygamberi kızının sancılarının başladığını duyunca Ümmü Seleme ile Zeyneb binti Cahş'ı da Fatıma'nın yanına gönderdi. Ona

Ayetül Kürsiyi, Arâf suresinin elli dördüncü ayetini ve Felak-Nas surelerini okumalarını söyledi.

Nebi kızının yanına gidip okumalarını yaptılar. Billur bâdeler içinde sunulmuş bal şerbeti gibi geldi ona. Dualar, destekler, güzellikler içinde doğum gerçekleşti. Yıldızların yeryüzüne son tebessümlerle göz kırptığı bir seher vaktinde müjde erişti şehre: "Fatımanın oğlu oldu!"

Bilal'in billur sesi Uhud'un yakut sinesinde yankılanırken sevinçlerle şükürler göğe yükseldi.

Fatıma Betül doğum kirlerinden arî olarak temiz, tertemiz bir evlat dünyaya getirmişti. Doğuma katılan diğer kadınlar gibi Esmâ da şaşkın. Ortada hiçbir doğum alameti yok. Nebiler Şahı'nın sözlerini hatırlıyor bir an: "Kızım Fatıma, Hz. Âdem soyundan bir huridir; ne hayız olur ve ne de nifas."

Fatıma adının anlamı da bu değil miydi? Halinde ne acı, ne bitkinlik. Yeni doğum yapmış bir kadından çok Rabbin kudretine karşı secdeden kalkmış bir çehre gibi nurlu ve diri bakıyordu. Vakur tebessümlerle dualar ediyor, yavrusunu verene şükrediyor. Çağlar boyu herkesin gözü önünde var olan bir mucizenin hamdını yapıyor Fatıma. Rabbinin ikramı karşısında gözlerinden yaşlar boşanırken Selma dayanamadı:

"Güzel, çok güzel bir bebek bu," dedi. "Ay gibi parlak bir yüz ve sonsuz müjdelerle kıpırdaşan bir çift siyah göz. Ne tecellidir Ya Rab! Dedesine ne çok benziyor. Canın canıdır o!"

Müjdeyi verdiler: "Ayın on dördü gibi bir oğlunuz oldu!"

Ali şükür secdesine kapandı. Son Nebi gülümsedi. Sevinçle odaya girdi:

"Gösterin bana oğlumu!"

Verdiler kucağına ilk kez. Yavru O'na bakıyordu. Dedeyle torun göz göze geldiler ilk kez. Ne çok alış veriş vardı bu bakışta. Can paresinin her iki kulağına ezan okudu Nur Dede. Yeryüzü ezanlarının

en güzeliydi bu. Dünya var olalı beri hiç bir yavru böyle bir bahta ermemişti. Duasını yaparken:

“Ona ne isim verdiniz?”

“Harp! “

Cengâver ruhlu Ali oğlunun da kendi gibi cihangir bir yiğit olup davasını temsil etmesini istediği için ona bu ismi düşünmüştü. Ancak Sevgili hoşlanmamıştı bu isimden. Harp yerine barış ve selamet olsa daha uygun olurdu.

Gülümseyerek damadına baktı Son Elçi:

“İsmi Hasan olsun,” dedi. Hasan, güzellik sahibi olan demekti. Ve ismin, insan şahsiyeti üzerinde yansımaları olurdu. Savaşı kaldırıp yerine güzellik anlamına gelen bu ismi koymasını Fatıma ile Ali’nin de hoşuna gitmişti. Bebeğin ismini Hasan koydular.

“Oğlum; Hasanım! Hoş geldin dünyamıza...”

Derin bir sürur, kutlu bir sevinçle kaynaştılar. Ali ilmin şahı, Fatıma edebin sultanı. İki mutlu yürek sevgiyle perçinlenmişken en taze sürgünlerini verdiler hayata. Yağmur gibi serinletici ve toprak gibi bereketli iki eş. Evlerindeki bereketin izi aşikâr iken ebeveyn olmanın mutluluğunu tadıyorlardı. Peygamber bu nimeti tek başına karşılamıştı. Haticesiz sevinçler hep yarım mıydı?

O da görebilseydi; Nebevî silsilenin ilk tomurcuğunu. Fatıma’nın yavruğunu koklasaydı. Aşkın kuralsızlığını temsil eden kadın yanında olsa ne güzel olurdu. Canını malını Peygamberin uğruna seren o kutlu kadınla bu sevinci karşılamayı ne kadar çok isterdi. O sebeple hüznü dolu bir sevinç yaşıyordu.

Yeryüzünün en nahif ellerinde ve en nezih terbiyesinde büyüyecekti Hasan. Son Peygamberin kızı eskimiş dünyaya yeni güzellikler sunmak için gelmişti sanki. Dualar şükürlere, şükürler secdelere karışırken Ali ile Fatıma mesuttu. Hasan’ı verdiler annesinin kucığına. Şükürlerle kucakladı yavrusunu Fatıma. Sordu Babasına:

“Babacığım! Oğlumuz için kurban keselim mi?”

“Hayır,” dedi O. “Önce saçını tıraş edin. Saçının ağırlığınca gümüşü fakirlere verin. Ondan sonra akika kurbanını kesin!”

Bebek yedi günlük olunca ona bir koç kurban ettiler ve onu sünnet ettiler. Son Nebinin erkek çocukları yaşamadığından soy bayrağını Ali ile Fatıma devralmıştı. Allah Resulü'nün soyunun neslinin annesi olmak Fatıma'ya nasıptı. Allah Resulü ileriki zamanlarda bu gerçeği şu şekilde ikrar edecekti:

“Her insanın soyu, erkek çocuğu ile devam eder. Benimki müstesna. Benim soyum Fatıma ile devam edecektir. Ben onların babasıyım.”

Kız çocuğu neslinden geleni öylesine sevgiyle karşılamaları kadını değerli kılma eylemiydi. Babasının bu sevinci ve sözleriyle erkek erkil bir toplumun tüm ezberlerini bozuyordu Fatıma. O'nun soyunun devam edeceği silsile cediti Hasan, Âl-i Beyte hediye edilmişti. Yürekler sevinçli, Nebi ocağı mesuttu. Silsilenin bir diğer namı da “Yasin Soyu” olarak anılacaktı. Yasin ki Kur'an-ı Kerim'in otuz altıncı suresiydi ve “Sin” insanı temsil eden bir harf iken Son Elçi'nin sırrı o harfte toplanmıştı. Perdeler ardında saklı güzellikler vardı. Sır içinde sırlar saklıydı. Güzelden öte güzellikler. O sırda ancak takvayı elde edenler erişebilirdi. Yasin Soyu, Fatıma üzerinden devam edecekti ve bu sır sonsuza dek aşına olacaktı.

FATIMA'NIN GÖZYAŞLARI

Sabır en güzel huy,

İlim en güzel süs eşyasıdır...

Hazreti Ali (r.a)

Medine'de gün erken başlardı. Tan yeri ağarmaya yüz tuttuğunda nazlı gıcırıtlarla açılırdı kapılar. Uhud yönünden gelen ferah esintilerle bir o yana bir bu yana sallanıp duran hurma dalları ahenkli salı-

nışlarıyla tatlı bir hışırtı çıkarırken kuşlar öterdi ufaktan. Ufkun pembe aydınlığında abdestleşerek mescide koşardı mü'minler. Namazın insan ruhunun dirilişi olduğunu hissederd.

Mutlu çift, muhabbetle selamlaşır, dualaşarak güne başlarlardı. Ali evde olmazdı çoğu zaman. Peygamberin emriyle çoğu kez düşman üzerine gönderilen süvari müfrezesi olan seriyyeler ve nöbetlerle koşardı. Resulullah'ı koruyup gözetlemekle yükümlü olduğu için başka işlerle uğraşmaya vakti yoktu. Öyle günlerde iki kat koşardı Nebi kızı.

Uzak ülkelerden heyetler gelmişti Medine'ye. Peygamber eşleri gibi o da hanım misafirlerle ilgilenmek için hazırlanıyordu. Akşamdan yoğurduğu hamur, sıcakın da etkisiyle mayasını tutmuştu. Beyaz bir çift kelebek kadar narin elleriyle ocağı tutuştururken sönmemesi için ateşe odun atıyordu. Gül cemali küle ve toza bulanıyor, gayr-i ihtiyarî duman yutuyordu Fatıma. Öte yandan öğütülmesi gereken arpalar onu bekliyordu. Ve bir an önce öğütmesi gerekiyordu. O bu telaş içinde koşuşurken Hasan'ın ağlama sesi geldi. Yavrunun karnı acıkmıştı ve annesini istiyordu. Fatıma bir ateşin başına koşuyor bir Hasan'ı avutmaya çalışıyor onu susturdukça da eyvanın orta yerindeki değirmen taşını çeviriyordu. O sırada kapıdan geçen Bilal, değirmen taşının sesiyle birlikte Hasan'ın ağlamasını duymuş, Fatıma'nın çok meşgul olduğunu anlamıştı. Peygamber torununun ağlamasına dayanamazdı Bilal. İçeri doğru seslendi:

“Ey Resulullah'ın Kızı! Eğer isterseniz ben el değirmenini çevireyim, siz Hasan'ı avutunuz. Ya da isterseniz, ben çocuğu susturayım, siz değirmeni çeviriniz.”

Memnun olmuştu Fatıma, “Ben çocuğuma senden daha şefkatliyim Ey Peygamber Müezzini,” dedi.

Fatıma, Hasan'ı avutmak için içeriye geçtiğinde Bilal kısa sürede değirmendeki bütün buğdayları öğütmüştü. Nebi kızına önemli bir destek vermişti ancak namaza gecikmişti. Çarçabuk toparlanıp mescide girdiğinde Resulullah'ın onu beklediğini fark etti Bilal. Sevgili seslendi:

“Nerde kaldın Ey Bilal!”

Nebi Müezzini mahcup:

“Fatıma'nın kapısından geçerken onun buğday öğüttüğünü ve çocuğunun ağladığını işittim. Hasanı avutması için buğdayını ben öğüttüm. O sebeple geç kaldım Ya Resulullah!”

Gülümsedi Peygamber:

“Sen ona merhamet ettin, Allah da sana merhamet etsin,” dedi memnuniyetle.⁷¹

Bu hal hemen her an yaşadığı bir manzaraydı Nebi kızının. Görevi büyük, işi çoktu. İslam'ın hızla yayıldığı günlerdi ve Nebi Ocağı hiç boş kalmıyordu. Yeni dine girmek için sair memleketlerden gelenler, araştıranlar, soranlar, ağlayanlar, sevinenler, gülenler her an yeni bir değişim içinde olanlar; açlar, muhtaçlar, yetimler, mustazaflar oraya koşarken Fatıma da babasının yardımına koşuyordu. Onları ağırlamak, gelenlerle ilgilenmek Allah'ın Peygamberiyle görüşmelerini sağlamak ise Nebi'nin yakın çevresine düşüyordu. Hayatlarının her dakikası dolu geçiyordu. Boş işlerle heder etmiyorlardı zamanı.

Ali'nin yükü ağırdı ve sürekli koşturuyordu. Seriyeler, nöbetler, tebliğler davetlere koşturdukça gece gündüz çöllerde, dağlarda, yollarda, cihad meydanlarında, tebliğ ortamlarında O'nun hizmetindeydi. Gecenin karanlık bağrında yılanların, çıyanların, kurtların, çakalların, eşkıyaların hain bakışı altında yürüyen Peygamberin ardında bir tek Ali vardı. Onun için canını ortaya koyanların ilki olma bah-tının yüceliğinde gözünde ne Cennet sevdası ne Cehennem korkusu ... Sadece Allah korkusu ve O'nun rızasıyla gidiyordu Ali.

“O bu uğurda her şeyini feda etti,” diyordu dostları. “O bilgi ve bilek gücünü ticarete sarf edip mal biriktirseydi hepimizden zengin olacaktı. Ama o çok akıllı bir tercih yaptı. Resulü Kibriya'nın vahiy kâtipliğini yapmak ve onun emirlerini yerine getirmek uğruna her şeyden vazgeçti. Onun gibi olmak kaç babayiğidin harcıdır!”

Allah'ın dini ve onun Nebisi için canını adamıştı Ali. Resulullah'ın yardımına her koştuğunda işlerin çoğunu Fatıma üstleniyordu. Gelen misafirlerin karşılanması, işlerin takibi, kadınların bilgilendirilmesi, evin idaresi, çocuğun bakımı ve daha birçok sorumluluğu bir arada yürütürken; nahif bünyesi çok yoruluyordu. Üzerinde bozarmış bir entari. Sirtında yavrusu, karnında bebeği, dilinde zikir elinde değirmen taşı Fatıma'nın. Dünya hayatına hırsla saldıranlar onun bu halini görünce "Bu mu Peygamber kızı," diyorlardı. "Onun süslü köşklerde ve saraylarda oturması gerekmez miydi? İşini hizmetçiler yapmalı, çocuğunu bakıcılar büyütmeli değil miydi?"

Halkın arasından fakir bir Medine kadını gibi iş yapıyor, ev geçindiriyordu Fatıma. Kolunda nadide bilezikler, boynunda elmas gerdanlıklar, kulaklarında pahalı küpeler olmalıydı. Sirtında en nadide simlerle işli yemen elbiseleri ayağında tokalı pabuçlar olmalıydı. Fatıma'nın sofrasında kuş sütünden, Basra balına her nimet bulunmalıydı. Emrinde hizmetçiler dönmeliydi fırıl fırıl. Önünde cariyeler diz çökmeliydi iki büklüm. Bir emriyle köleler işine koşmalıydı harıl harıl. "Bu nedir. Nasıl lider kızıdır. Böyle bir iş görmedik," diyordu Yesribli kadınlar. Peygamber kızının bu haline hayret ediyorlardı.

Varlık boyutlarından soyunmaksa aşk, onlar aşkın yiğit erleri ve soluksuz yürüyeniydiler. Ali, cenk meydanlarında cepheden cepheye koşarken Fatıma bütün gün su taşıyor, un öğütüyor, ev temizliyor, çocuk bakıyordu. Bu nasıl haldi. Hayrete düşen yaban gözler bu Peygamber kızını yarı takdir, yarı hayranlık, yarı kıskançlıkla seyretiliyorlardı. Oysa Fatıma mesuttu. Onun gönlündeki köşklere saraylardan, ziynetlerden kimsenin haberi yoktu. Bütün varlığını ilimde nurda ve adanışta bulmuş bu genç kadının eli işte, kalbi işleyişt eydi. Eğer istese her şey değişebilirdi. Peygamber'in biricik kızı iyi bir hayat sürsün diye tüm varlıklarını önüne sürebilecek kişiler vardı. Ama o rahat yerine zahmeti seçmişti. Fakirlere kölelere, zayıflara bakarak hayatına razı olmak, ümmete örnek olmak gibi bir şerefın hakkını eda etmek varken, rahata tevessül etmiyordu.

Aynı düşüncede olan bu genç çiftin yürek birlikleri dikkat çekiciydi. Fatıma için Ali, en büyük nimet iken, Ali için de Fatıma saklı hazineydi. Hallerinden şikâyetçi değildiler. Yaşadıkları ömrün her dakikası dolu geçiyordu. Dünyevi zevkler ve aldanışlarla heder etmiyorlardı hayatı. Âdem kızları ve oğulları içinde Peygamberlerden sonra gelenlerdi. İhtiyaçtan fazla olan hiçbir şeye tamahları yoktu. Zühd ve sadelik üzerine kurulu hayatları onlara eza değil, haz veriyordu.

Onlar Âdem evlatları içinde; gençliklerini, heva ve heveslerini Rabbine adanmış gençlerdi. Ali ile Fatıma o gençlik nimetine karşı şükürlerini iffet ve taate sarf etmişlerdi. İffet ki, Fatıma'da taç, Ali'de ilaç gibiydi.

Manen bâkî kalacak bir gençliğin ve var oluşun peşindeydiler. Bunun için de nefsi gemlemeyi bilmek gerekirdi. Bu bilinç içinde az yemeyi, az giyinmeyi, az uyumayı ve çok koşmayı seçmişlerdi. Mideleleri boş, bedenleri hafif, dudakları susuzluktan ağarmış olarak dillerindeki tesbihle doyanlardı. Boş işlere ayıracak vakitleri yoktu. Aşırılığa kaçan hiç bir fazlalığa izin vermiyorlardı. Toplamda bir ya da iki elbiseleri vardı. Kirleneni gece yıkayıp gündüz giydikleri çok olurdu.

Babasının yanına çıktığında kıyafeti dikkatini çekmişti Peygamberin. Fatıma'nın sırtındaki elbise küçülmüştü. Ayaklarını örtse başı, başını örtse ayakları açıkta kalıyordu ve bu durumdan şikâyetçi değildi. Sevgili bir şey diyemedi kızına. Biliyordu ki; Fatıma'nın gösterişe, giyinip kuşanmaya, takıp takıştırmaya, eşya dizmeye, leziz yemeklere ayıracak vakti yoktu. Onun nazarında giyim, iffeti koruyacak, tesettürü sağlayacak bir örtüden ibaretti. Cennet hüllerleri dururken, Dünya bezleriyle mutlu olacak bir kadın değildi o.

Ali'nin de yüreği Fatıma'nın ki kadar tamahsız ve lekesizken lükse ve şatafata meyletmemişlerdi. Resulullah çoğu kez kızını bir deve çulunun üstünde hamur yoğurup ekmek pişirirken görürdü. Bir yandan bebeğini emzirir, öte yandan işine devam ederdi. Onu öyle görünce gözleri dolardı Peygamberin. Kızına kıyamaz ve teselli ederdi:

“Kızım! Ahiretin tatlılığı için dünyanın tatsızlığına tahammül et!”

Fatıma’da ne gam ne de şikâyet. Rabbinden gelene razı ve memnun:

“Allah’ın lütuf ve nimetlerine karşı O’na hamd ve şükürler olsun,” derdi.⁷²

Onun gibi kadınlar erkeğin sonsuz bahtı ve bulunmaz servetiydi. Bu sırdandı ki; Fatıma’nın emzirdiği nesiller insanlığın göz aydınlığı ve gönül sevinci olacaktı. Hemcinslerine ölçü ve rehber olacaktı Fatıma. O Fatıma ki nuru Nebi’nin nurundan var olmuştu. O sebeple ona gelecek bir ezaya seve seve canını feda ederdi Ali. Fatıma’nın ayağına batacak bir diken Ali’nin yüreğini delerdi. Bestelenmemiş nağmeler vardı yüreğinde. Dile getiremediği şiirler yazıyordu kalbi. Hayatın özü ve özeti onun tebessümünde tüllemişti sanki. Bitmeyen şiir, tükenmeyen sevdaydı o. Fatıma hamur, Fatıma nur, Fatıma hane, Fatıma tane, Fatıma tohum, Fatıma filiz, Fatıma dal, Fatıma budak, Fatıma yaprak, Fatıma çiçek, Fatıma meyve, Fatıma çekirdekti. Hiçbir yeryüzü kadını Fatıma’nın erdiği sırlara eremeyecekti.

Geçim zorluğu ve işlerin ağırlığı işin bir diğer yönüydü. Ama o eşsiz kanaat ve sabırla bir kez dahi şikâyet etmiyordu. Ali eşinin zorlukları içinde yaşadığını gördükçe için için üzülüyor, ona yardımcı olmak için elinden geleni yapıyordu. Samimi bir iletişimleri vardı. Yokluk ve yoksulluk içinde olsalar da birbirlerini suçlamıyorlardı. Gayretin güzelliğini keşfetmiş olarak nâhoşluklara aldırmandan hayatın güzelliklerine bakıyorlardı. Hasan yuvanın neşesiydi. Ona her bakışta büyük bir sürurla göz göze gelir o şükürün edasını yapıyorlardı. Gün boyu koşuşturmasına kıyamıyordu Ali. O nahif ellerine, zarif bedenine, latif endamına kıyamıyordu. Ona belli etmese de, Fatıma’nın haline baktıkça içi burkuluyordu. Bazı zamanlarda bu hali annesine açardı:

“Evde bir yardımcısı olsaydı Fatıma bu kadar yorulmayacaktı,” diyordu. “İşlerin tamamını o yapıyor. İki namaz arasında yapılan her işin iyi bir niyetle ibadet sayıldığını bildiği için seve seve yapıyor. Ancak sağlığının bozulmasından endişeliyim. Onca işe ve yorgunluğa

72 Menakıb, c. 3, s. 342.

rağmen hiçbir işi savsaklamadan her işini temiz, düzenli ve tertipli yapıyor. Şartların zorluğu ve imkânların darlığı Fatıma'yı yıpratıyor.”

“Allah büyük,” diyordu annesi. “Sabredin elbet kurtuluşa ereceksiniz.”

O gün eve geldiğinde onu yine iş başında görmüştü. Fark etmemişti Zehra. Ali bir müddet ses çıkarmadan onu izledi. Elinde çevirdiği değirmen taşının hafif uğultusuyla dalıp gitmişti Zehra. Taşı döndürdükçe dönen devran içinde akıp giden sevinçler, kederler, kayıplar, kazanımlardı sanki kıvama gelen. Dilinde Zümer ayetleri. Dünya rahat yeri değil. Gizemli bir imtihan mekânı... Varlık ile yokluğun, güzel ile çirkinin sıkıntı ile ferahın savaş meydanı. Aldatıcı heveslere lüzum yok. Süsler, köşkler, altınlar, gümüşler, sedefler Nebi kızının gönlünden geçmiyor. O sadece ötelere hazırlanma derdinde. Bu dünyanın üç günden daha kısa dertlerinde boğulmuyor. Bir an boş durmuyor, sürekli çabalıyor Fatıma. Temizliğe düşkün oluşu, omzunda su taşımaktan dolayı yara izleri bırakmıştı. Ev temizlemekten, çamaşır yıkamaktan bıtap düşmüş elleri lotus çiçekleri gibi narin ve güzel kokuluydu. Temizliği çok sevdiği için hep beyaz giyinirdi evin içinde. Kar beyazdı giysileri Fatıma'nın. Temizlik kokuyordu. Düzgün ve tertipli yapardı her işini. Öğüttüğü buğdayları torbalara koyup, kille temizleyip ovduğu toprak tabaklarla sofraya kurarken onun nezafetine, inceliğine ve becerisine hayran kalmamak elde değildi.

Öte yandan onu en çok yoran işlerden biri ocağı yakmak işiydi. Ateşi tutuşturmak için çok uğraşıyordu. Un öğütmek, hamur yoğurmak, ekmek pişirmek ve ocağı tutuşturmak çok zahmetliydi. Ateşi yakmak için eğilip üflüyor, doğruluyor, tekrardan eğiliyor ama çok zor tutuşuyordu odunlar. Alevi harlamak için eğilip kalktıkça ateşten çıkan kıvılcımlar elbisesine sıçramıştı. Kıvılcımlar giysisini yakmıştı benek benek. O temiz beyaz elbisesi isten ve dumandan toprak rengini alırdı kimileyin.

O telaş içinde koştururken seferden dönmüştü Murtaza ve Fatıma'yı seyrediyordu. Selam verdi hayat yoldaşına. Fatıma yine her

zamanki gibi sevgi ve huzur verici sesiyle karşıladı eşini. O halinde bile tebessüm ediyordu:

“Hoş safa geldin Ya Esadullah! Gazan mübarek olsun.”

Duygulanmıştı Murtaza. Nebi verdasının gül yanakları solmuş, elbisesi yanmış, nahif bedeni erimişti. Narin ellerini aldı avuçlarının arasına. O gül dalı kadar nahif elleri seyretti. Avuç içlerinde yaralar vardı. Arpa ve buğday öğütmekten yer yer su bağlamıştı. Ellerine baktı uzun uzun:

“Ellerin su toplamış,” dedi içi burkularak.

Ses çıkarmadı Fatıma. Sadece buna mecbur olduğunu kabullenmiş olarak gülümsedi. Tek eliyle değirmen taşını çevirip diğer eliyle yavrusunu avutmaktan fark etmemişti bunu. Evi süpürüp temizlemek, çamaşır yıkamak, ekmek pişirmekten ellerine ihtimam göstermemişti. Evini ihmal edemezdi Fatıma. Çocuğunu aç bırakamaz, üstüne düşen mesuliyetten kaçamazdı. Temizliğe o kadar düşkün olmasının sebepleri vardı. Yaşadıkları mekâna her an Rabbi nazar ediyordu çünkü. Melekler bakıyor ve Peygamber girip çıkıyordu. Bütün gün gelen misafirlerle ilgilenmek, İslam’ı tanımak isteyenlere dini anlatmak, çocuk bakmak, ekmek pişirmek, yemek yapmak, dikiş dikmek, kırbayla su taşımaktan elleri kabarmış, omuzları kızarmış, ayakları su toplamış ve nasır bağlamış olarak sabahlaması Ali’ye çok ağır gelmişti. Oysa o bir Peygamber kızıydı ve istese mü’minlerden pek çok kişi seve seve ona hizmet ederdi. Arab’ın değme liderlerinin burununu yere sürten Ali gibi bir kahramanın eşi olmasına rağmen, evde bir hizmetçi istemese, ses çıkarmasa da avuçları acıyordu Fatıma’nın. Canı yanıyordu. Daha fazla dayanamadı Ali:

“Fatıma’m,” dedi. “Şu aralar Resulullah’a bazı köleler geldi. Gidip rica etsek de sana bir hizmetçi gönderse!”

Hiç düşünmediği bir şeydi bu. İlk anda tuhaf gelmişti ama daha sonra düşününce Ali’nin haklı olduğunu fark etti ve geri döndü. İşlerin aksamaması için buna mecburdu. Kabul etti Ali’nin teklifini ve usulca kalktı yerinden. Hemen evden çıkıp baba evinin kapısını çaldı. İçerden

sesler geliyordu. Kapıyı Aişe açtı ve onu buyur etti. Fatıma içeriye geçtiğinde babasının misafirlerinin olduğunu anladı ve geri döndü. Çok büyük meseleleri varken kendi ufak derdiyle onu meşgul etmek istemiyordu. Haydar-ı Kerrar onun gitmesiyle gelmesinin bir olduğunu görünce şaşırdı. Fatıma, durumu izah edince de hak vermişti.

Aynı günün akşamıydı. Şehrin kandilleri bir bir yanarken Sevgili Baba kızının kapısını tıkladı üç kez. Onun neden gelip bir şey söylemeden döndüğünü merak etmişti. Medine'nin soğuk günleriydi. Ali ile Fatıma ve bir de ay yüzlü yavruları Hasan yeşil kadife yorganın altına girmiş ısınırken kapıları çalmıştı. Koşarak açtı kapıyı Ali. Sevgili Peygamber içeri girdiğinde selam verdi. Onları yorganın altında öyle görünce:

“Ben de sizinle birlikte ayağımı yorganın altına sokabilir miyim?” diye sordu.

“Hay hay Ya Resulullah,” dedi Ali. Fatıma yerinden kalkarak babasının ellerini öptü kokladı. Sevgili Babası sordu:

“Kızım, Aişe senin bugün eve geldiğini ve hiçbir şey söylemeden geri döndüğünü bildirdi. Sebebi nedir?”

Yanakları kızardı Fatıma'nın, bir şey diyemedi. Zaten hicaptan göz göze gelemezdi Babasıyla. Ali onu zor durumdan kurtarmak istedi:

“İzin verirsiniz ben anlatayım Ey Allah'ın Resülü!”

Sevgili izin verdiğiinde:

“Ya Rasulullah,” dedi Ali. “Rabbime şükür olsun ki Fatıma sizin Can pareniz, benim ise helalimdir. Ben görev gereği sık sık sair illere ve seriyyelere giderken o hep evde yalnızdır. İşlerin tamamı onun üzerine bindi. Görüyorum ki çok yoruluyor. Değirmen çevirmekten, evi süpürüp, çamaşır yıkamaktan avuçları su bağladı. Kuyudan su çekip kırbayla taşımaktan omuzlarında yaralar açıldı. Ona kıyamadım. Bu sebeple sizden bir hizmetçi rica etmesini ben söyledim. Diyorum ki alınan esirlerden bir tanesini ona yardımcı olarak verseniz!”

Derin bir sessizlik sardı ortalığı. Muhteşem, lahuti yüzünü ince bir hüznü bürüdü. Şefkatle kızına döndü:

“Vallahi bunu yapamam. Suffa ehli şu an açlıktan ve ihtiyaçtan kıvranıyor. Onlara yedirecek bir şey bulamazken sizin bu isteğinizi karşılayamam. Esirleri serbest bırakıp alınacak fidyelerle Suffa ehlinin ihtiyaçlarını karşılayacağım.”

Fatıma Peygamberin kızıydı. Allah’ın kendine lütfettiği ikramı kızımdan esirgemezdi elbet. O kız evladı ki, Hasaneyn’den hâtemü’l-evliyaya kadar, birçok velinin anası olacaktı. Bu itibarla onun bu mübarek meyvelere çekirdek olabilecek mahiyette yetiştirilmesi lazımdı. Nebi’nin fevkalâde re’feti, şefkati, sevgisi ve arzusu Fatıma’nın nazarını uhrevî âlemlere çevirmektir. Fatıma bunu fark etmiş olarak gözlelerinden yaşlar akıyordu usul usul. Kızının incinmesini istemediğinden ona açıklama yaptı:

“Ey Fatıma,” dedi. “Beni hak ile gönderen Allah’a yemin ederim ki, şu anda mescitte yiyecek yemekleri ve giyecek elbiseleri olmayan tam dört yüz adam var. Eğer onlar için endişe etmeseydim, istediğini verirdim. Ey Fatıma! Sevabın senden ayrılıp cariye gitmesini istemiyorum. Ali b. Ebû Tâlib’in kıyamet günü, hakkını senden talep ederek Allah huzurunda senden davacı olmasından korkuyorum.”

Suffa Ashabı’nı duyunca içi burkuldu Fatıma’nın. Gözyaşlarını tutamadı. Suffa Ashabı vahyin eğitim halkasıydı. Mescidin sofasındaki sundurmanın altında yaşıyor, Fahr-i Kâinat’ın yanında sürekli ilim tahsil ediyorlardı. Yemeği, içmeyi, gezmeyi, eğlenmeyi unutanlardı. Suffa Ashabı’nın feraseti kavîydi. Zekâ ve zekâvetleri çok keskindi. Kuşların atılan yemi yere düşürmeden havada kaptıkları gibi Resul’ün ağzından çıkan her kelimayı anında hafızalarına kaydediyor ve hayata geçiriyorlardı. Onların gıdası, suyu, ekmeği, parası, pulu, dünyalığı Marifetullah ilmiydi. Allah’ı daha çok tanımak, emirlerini bilmek ve nehiylerinden kaçmaktı gayeleri. Bu ilim âşiği gençlerin maişetini Resulullah uhdesine almıştı.

Sırtları yamalı, karınları aç, evsiz ve işsizdiler. Sarıkları ve çarıklarından başka dünyalıkları yoktu. Ama sahip oldukları ilim ve ibadetle sonsuzun zenginiydiler. Eski kıyafetlerinden dolayı ayıplanmak umurlarında değildi. Hırpanî kıyafetleri içinde alabildiğine zeki, ince, vakur ve kavrayışlıydılar.

İki büklüm oldu Fatıma. Utanmıştı. İnci pembesi yanaklarına alev, uzun kirpiklerinin gölgesine hüznün düştü. Halinden hayâ süzülürken sustu, bir şey diyemedi. Sır dolu sukutun ardına gizlendi. Odayı kısa bir sessizlik sarmıştı. Çok zor toparlandı Fatıma:

”Ben,” dedi. “Rabbimden ve O’nun Resulünden razıyım.”

Sevgili, şefkatin en ince örtüsüyle bürüyüverdi kızını:

“Üzülme kızım,” dedi. “Ben sana Cebrail’in bana öğrettiği bir duayı öğreteceğim. Rabbinin farzını ifa et; eşinin hizmetine bak. Yatağına yorgun girdiğinde otuz üç defa Rabbinizi tazim et, otuz üç defa hamd et ve otuz dört defa tekbir getir. Bunları okuman senin için çok hayırlı olacaktır. Bu senin için hizmetçiden daha hayırlıdır kızım. Merak etme!”⁷³

Fatıma’nın alın teriydi bu tesbih. Sevgiliden ona, ondan da ümmete hatıra olarak her namazdan sonra okunacak ve çağlar boyu hiç susmayacaktı.

HANGİMİZİ DAHA ÇOK SEVİYOR

*Ey Hel Eta tacını giyen Ali,
La Feta arsasında at oynatan,
Selveri minberinde hatiplik eden,
Ey Harun mertebesinin varisi Ali!
Hz. Fatıma*

Yeni din akıl almaz bir hızla genişliyordu. Uzak ülkelerden akın akın gelenler vardı. Son Peygamber’le görüşmeye gelen yabancı devlet başkanlarının eşlerini karşılayan ve ağırlayan da Fatıma. Onun gibi Peygamber eşleri de iş başındaydılar. Medineli kadınların eğitimini üstlenmişti. Onların sorularını dinin emirlerine göre cevaplıyordu Fatıma. Allah’ın Peygamberi babasından ve eşinden aldığı destekle

yeni açılımlar oluyordu. Onların evi bir ilim ve irfan yuvasıydı. En güzel gıdaları ilim ve muhabbet iken; Sevgili Babasının yüzüne hasret kalıyordu çoğu kez. Uzak ülkelerden, yakın beldelerden, şehirlerden, köylerden, çevreden insanlar yeni dini tanımak için koşuyordu. Sonsuz saadetin peşindeydi insanlar. Dünyanın bir gün ya da bir an gibi kısa hayatının ötesini kavramak ve kazanmak peşindeydiler. İlim en güzel miras iken ruhu diri klandı. Ali ile Fatıma arasında ilmi sohbetler çok olurdu. Peygamberin damadı ondan öğrendiği yepyeni bilgilerle gelir ona aktarır, birlikte müzakere ederlerdi. Boş söz, boş iş, boş vakitten azadeydi beraberlikleri.

İkisi de güler yüzlü ve hoşsohbeti. Çeşitli konularda fikir beyan eder, zaman zaman birbirlerinden farklı düşünür, konuşmaları tartışmaya kaydığı anda susarlardı. Öyle anlarda benlik duygusunu ön plana çıkarmaz, saygı zedelemes, sevgiyi incitmezlerdi. Allah Resûlü “Kim haksızken tartışmayı bırakırsa, Cennet’in kıyısında onun için bir köşk yapılır. Haklı olduğu hâlde bırakırsa, Cennet’in ortasında onun için bir köşk yapılır. Kimin de ahlâkı güzel olursa, ona Cennet’in en üstünde köşk yapılır,” buyurmuştu. Öyle hassas anlarda birbirlerini kırmamak için âzâmî çaba sarf eder, sözlerini dikkat ve özenle seçerlerdi. Onların sözü, muhabbeti hiç bitmezdi. Habibullah bu durumdan çok hoşnuttu. Yekdiğerinde tamamlanan çoğalan muhabbetlerinin bekâsını seyrederken Cennet çiçeklerinin renklerini seyrederdi. Ali’nin geniş ve pak alnından kenzî ilimlerin şifrelerini çözerdi Fatıma. Aynı ahenk, aynı gönül birliği içinde Allah için birbirlerini sevmenin ayrıcalığını yaşıyorlardı. Cennet âlemlerini bile şenlendiren kadın erkek beraberliğini helal dairede yaşayan çiftlere daha dünyadayken bile sekînet ve huzur verilirdi.

O sırra erenler, cennete has bir güzellik içinde, sönmeyen bir mutlulukla hep var olacaklardı. O aşkın yansımasıydı dünya günlerine düşen. Aksiydi, cilvesiydi ve müjdesiydi kadim muhabbetleri. Fatıma’nın billur bakışlarında sonsuzluğu seyrediyor Ali. Onun yanında tüm dertler yitip giderken, Ali’nin heybetli simasında yiğitliğin dile gelmedik beyitleri okunuyor. Yüreğinin puslu kıyılarına

sinen elem ve gamdan eser yok. Hüznü silinip gitmiş. Sevdadan ve huzurdan pınarlar çağılıyor. Hayat arkadaşını yüreklendiriyor Fatıma. Onu durgun görmeye dayanamıyor. Asude baharların hoş ahenği immedikçe yüzüne terk edemiyor onu. Neşideler diziyor Allah'ın Aslanına:

*Ey Hel Eta tacını giyen Ali,
La Feta arsasında at oynatan,
Ey Selveri minberinde hatiplik eden,
Ey Harun mertebesinin varisi Ali!*

*Ey Vale men valah bağının gülü
Onunla dost olanlarla dost olan
Ey Ad-ı men adah dağının ateşi,
Onunla düşman olanlarla düşman olan*

*Sadâkat ve vefâ mesnedinin sahibisin sen
Ey babam Muhammed Mustafa'nın (s.a.v.) sırdaşı
Ey Hakikat Sahrası'nın arslanı,
Tarikat denizinin gemisi Ali*

*Ey Ebû Tâlib gülzarının çiçeği,
Allah'ın galip arslanı,
Ey Yerdeki insanların büyük efendisi
Ve Ey Hasan ile Hüseyin'in
Zeyneb ile Rukiye'nin cevherinin madeni,
Ey Babamın amcasının oğlu Ali
Ne düşünüp durursun.*

Medine'nin serin akşamlarında biriydi ve Ali o gün işlerini bitirip evine erken dönmüştü. Onlar Resulullah'ın yanı başındayken bile

onu özleyenlerdi. Baktığı, gittiği, geldiği, gülüp hüzünlendiği her an önemliydi ve altında incelikler vardı. Bu sebeple Allah Peygamberinin üzerinde yüzlerce göz, akıl ve kalple Allah'ın (c.c) en seçkin kullunu, O'nun terbiye edip gönderdiği sevgiliyi gözlemliyorlardı. Konuları oydu yine. Onun söyledikleri, yaptıkları, öğrettikleri kısacası onun sünneti, onun muhabbetiydi konuları. Yerin göğün övülmüşü, seçilmiş, azizi, kıymetlisini tanımak, onun yakınında ve onun yakını olmak elbette büyük bahttı ve onlar bunun şükrünü sayısız kelamla yapıyorlardı.

O'nu Rabbi terbiye etmişti ve her halinde ve sözünde ince bir anlam olurdu. Ali ile Fatıma'nın mesut akşamlarından biriydi yine. Karı koca arasında muhabbet, söz, sohbet önemli bir rahatlama unsuruyken onlar bu muhabbet bahçesinin iki bülbül gibi dertleşip konuşuyorlardı. Söz dönüp dolaşp sevgi konusuna gelmişti. Öylesine hoş, öylesine şirin bir halde gülüşüp konuşuyorlardı ki aralarındaki söz, kısa sürede tatlı bir tartışmaya dönüşmüştü: "Seni" diyordu Ali. "Hayır, hayır seni daha çok" diyordu Fatıma. Tam o sırada kızını her akşam ziyaret eden Sevgili yanlarına geldi. Neşeli gülüşmeleri çok hoşuna gitmişti. Onu görünce edeben toparlanıp sustular. Fatıma ayakta karşıladı babasını, elini öptü, kokladı, altına minder verdi. Allah'ın Elçisi o çok sevdiklerini neşeli görmüş olmanın hoşnutluğu içinde:

"Ne güzel gülüşüyordunuz." dedi. "Ben gelince neden sustunuz?"

İki mesut çift göz göze geldiler. Fatıma tatlı bir tebessümle:

"Babacığım," dedi mahcup. "Ali diyor ki: Resulullah beni senden daha çok seviyor. Ben ise 'Hayır beni senden daha çok seviyor,' diyordum. Bu latifeden dolayı gülüşüyorduk."

Gül pembesi yanakları iki kat kızarmıştı. Son Elçi gülümseyerek baktı:

"Ya Fatıma," dedi. "Can parem! Ben seni bir babanın, çocuğuna duyduğu fitri şefkatle tabii ki Ali'den daha çok seviyorum. Sen bana bu yönünle Ali'den daha yakın ve daha sevgilisin."

Sonra damadına döndü. Ali ışığı gitgide artan gözlerle ona bakıyordu.

“Ama Ali,” dedi. “O nazarımda senden daha çok izzet ve keramet sahibidir.”⁷⁴

Bu cevap her ikisini de mutlu etmişti. Odayı sonsuz bir sürür kaplamıştı.

Rahmet Peygamberi kızına ve damadına derin bir tebessümle baktı. Ali, birçok özelliğiyle o sevgiyi hak etmişti. İlim şehrinin kapısı, harb meydanlarının korkusuz cengâveri, düşmanın yüreğine korku salma azametiyile doluydu. Rabbinin emirlerine kılı kırk yararak uyma dikkatiyle Sevgili'nin gözdesiydi o. Fatıma ise ciğerparesi, pırlantası ve nur parçasıydı. Hatice'nin emaneti, Cenneti hatırlatan insan hurisi kızı... İnsanlar içinde en sevdiği, içeri her girdiğinde ayakta karşıladığı, seferlere giderken ve dönerken görmek istediği tek kişiydi.

HAYDAR-I KERRAR YEMEN YOLLARINDA

Mavi tavan altına hoş tebessümler bırakabilmekti sanat. Hayat sevgililer listesindekileri hakkıyla sevebilmekten ibaretken, Sevgililer Sevgilisi ve onun sevgili can paresiyle aralarında muhabbet gökleri vardı. O göğün yıldızı ayı ve güneşi Allah kelamıyken başka sevgilere yönelmek boş ve anlamsızdı. Hayatı verene aşkla bağlanmak kulluğun gereğiye eğer, Rabbinin sevdiğini sevmek de muhabbetin hakkını vermek değil miydi?

Ona çok düşküncü babası. Onca azametli işinin içinde Fatıma'yı görmese dayanamaz, arar, sorar göremeyince de evine giderdi. Öyle anlardan biriydi. Sevgili can paresi kızını görmek istedi. Namaz çıkışında yanına uğramıştı. İçeri girdiğinde onun işe dalıp gittiğini gördü. Evin içinde hoş, tatlı, asude biri vardı. Huri yüzlü Fatıma Ali'nin

74 Ebû Davud, Akdiye, 6; Tirmizi, Ahkam", 5; Müsned, 1/83, 88, 111, 136, 149, 156

beyaz gömleğinin söküğünü dikiyordu. Eli işle meşgulken ayağıyla da Hasan'ın beşiğini sallıyordu. Her iki işe de aynı dikkat ve ihtimamla eğilmişken dilinde Kuran tilaveti vardı. Yavrusunu Kur'an kelamıyla uyutuyordu Fatıma. Peygamber, kızının o haline baktı uzun uzun. Yandaki minik pencereden sızan ışık huzmeleri Zehra'nın narin parmakları üzerinde gezinirken, elindeki iğnenin ince parıltıları Ali'nin ak gömleği üzerinde mahir kavislerle inip kalkıyordu. Her şeyden habersiz dalıp gitmişti Fatıma. Peygamberle birlikte sanki melekler de oraya toplanmış Nebi kızının halini seyrediyorlardı. Babasının geldiğini fark edince gözleri parladı Fatıma'nın. Sevinçle yerinden doğruldu:

“Buyur Babacığım!”

“Otur kızım, kalkma.”

Heyecanlandı Fatıma:

“Babacığım sen gelirsin de, ben nasıl durabilirim!”

Peygamber o an kendine aşikâr olan hali açıkladı:

“Hanımlar çok kazançlıdır bilir misin?”

Fatıma dikkat kesildi. Sevgili Baba billur sesiyle devam etti:

“İçeri girer girmez buranın meleklerle dolu olduğunu gördüm.”

Fatıma'nın kalbinde sıcak bir heyecan yayılırken elindeki iğneyi ipliği yere bıraktı:

“Canım Babacığım, melekler hangi sebepten dolayı buradalar?”

Gülümsedi Sevgili:

“Her biri bir başka sebepten dolayı buradalar kızım.”

Yüzündeki nurani yansıma büsbütün arttı Fatıma'nın. Mahcubiyetten pespembe kesilmişti:

“Tatlı canım sana fedadır Babacığım. Nasıl bir iştir bu! “

“Kızım,” dedi Nebi. “Görüyorum ki elinle kocanın elbisesi var. Onun söküğünü dikiyor, eşine hizmet ediyorsun. Meleklerin bir kısmı, senin kocana gösterdiğin bu ihtimamdan dolayı buradalar. Bir

hanımın gönül rızasıyla kocasına hizmet etmesi, meleklerin tebrik edeceği bir ibadettir.”

Kalbi titreyiše geçmişti Fatıma'nın. Babasının ağzından çıkacak sözlere dikkat kesildi:

“Sen elinle kocanın elbisesini dikerken, ayağınla da oğlunun beşiğini sallıyordun. Bir hanımın çocuğuna bakması, isteyerek, severek, memnuniyetle ve sevgiyle hizmet etmesi, meleklerin gelip seyredebileceği bir haldir. Meleklerin bir kısmı da bu sebepten dolayı buradaydılar.”

Utanmıştı Rabbinden ve babasından. Gözlerini yere çevirmiş dinliyordu:

“Ve kızım sen bütün bu işleri yaparken Kur'an tilaveti yapıyordun. Bir kısım melek de bu sesi dinlemek için geldiler.”

Fatıma değişik bir duygu hali içindeydi. Sevinç, heyecan, mahcubiyet iç içeyken devam etti Son Nebi:

“Bilir misin can parem,” dedi. “Hanımlar çok kazançlıdırlar. Onların Cennete girmeleri, beylere nispetle daha öncelikli, daha kolaydır.”

“Nasıl olur bu!”

“Onlar niyetlerini halis tutup bu tür işleri şuurla ve ibadet kastıyla yaparlarsa, yaptıkları bütün işler, ibadet yerine geçer. Eğer bir hanım iman edebiyetle olaylara bakarsa, zengin bir ibadetle hayatını zinetlendirirse, hususi dünyasını İslâmî ölçülerle güzelleştirirse, o hanımın ev işlerindeki hizmeti ibadettir. Bu da hanımlar için çok sevindirici, memnuniyet verici bir müjdedir.”

Fatıma sevinçle Babasının ellerine sarıldı. Misk, mür, amber koktu her yer. Ne güzel müjdeydi bu. Asıl vurucu müjde ise Babasının son cümlesiydi:

“Bir kadın beş vakit namazını kılar, Ramazan orucunu tutar, iffe-tini korur, bir de kocasına itaat ederse, ona şöyle denilecek; ‘Haydi, Cennetin hangi kapısından istersen gir!’”⁷⁵

Fatıma'nın huzuru sürurla kucaklaştı. Yaptığı hizmetlerin birebir karşılık görmesi çok hoşuna gitmişti. Kendinden çok ümmetin kadınlarını düşünerek şükretti. Yeryüzünde hiçbir iyi davranış, hiçbir söz, hiç bir kıpırdanış karşılıksız kalmıyordu. Her şey kayıt altına alınıyor ve karşılığı hazırlanıyordu. Bu gerçekten büyük bir müjdeydi.

Medine'de hayat tatlı bir akış içinde akıp giderken, Fatıma ile Ali'nin küçük evi gökteki yıldızlar gibi güneşin bütün ışıklarını kucaklıyordu.

O günlerde her yerde büyük faaliyetler vardı. Allah Resulü ve sahabeleri bir an boş durmuyordu ve İslam'ın yayılması için seferler düzenleniyordu. Rum Kayserine, Fars Krallığına, Habeş Necaşisine ve daha pek çok ülke liderine davet mektupları göndermişti Son Elçi. Bizans İmparatoruna, Mısır, İran, Habeş, Yemen hükümdarlarına dek davet gidiyordu. Melikler, şahlar, kabile reislerine güvenilir adamlarıyla haber göndermişti Peygamber. Ancak Yemen bölgesinden gelen haberler iyi değildi. Karışıklıklar vardı. İş iyi yönetecek birine ihtiyaç varken Allah'ın Elçisi bu zor görevi damadına teklif etti. O güne dek birçok ülkeye tebliğ ileten Ali şaşırılmıştı. O yöre halkını iyi tanıyordu. İnatçı ve zorba insanlardı. Kalabalık kabileleriyle öğünür, kendilerinden başka kimseyi dinlemezlerdi. Kolay intibaha gelmeyecek gibiydiler. Bunun içinde düşüncesini beyan etti:

“Ya Resulullah! Bu güç bir iştir.”

Resûlü's-Sakaleyn bu zorluğun farkındaydı. Çetin işti. Ama her zorlukla beraber bir kolaylık da vardı. Açtı ellerini zor işin kolay olması için dua etti:

”Ya Rabbi,” dedi. “Ali'nin dili tercümanı, kalbi hidayet nurunun membaı olsun.”

O, “git” demişti bir kere. Atına atladı besmeleyle ve yola çıktı Ali. Elinde barış bayrağı, dilinde dualarla Yemen'e gidiyordu. Peygamberin ve Fatıma'nın duası ardındaydı.

Murtaza, Yemen'e vardığında hiç ummadığı bir havayla karşılaşmıştı. Zorlukla beraber kolaylık sunan Rabbi, Ali'yi yarımsız bırak-

mamıştı. Günler geceler boyu süren bir mücadelede ilk haberler gelmişti. Peygamber Yaveri beklenenden daha hızlı işler yapmıştı. Onun yerinde yaptığı irşad davetiyle Yemen'in Hemedan kabilesi bütünüyle İslam'a girmişti. Ali büyük bir sevinç ve vakar içinde dönerken; Yemen'li kabileler arasında sulh gerçekleşmiş, zafer haberi Yesrib'e ondan önce gelmişti. Bu çok güzel bir müjdeydi. Müslümanlar sevinçliyidiler. Bu haber müşriklerin yüreğine korku düşürürken yeni dinin halka halka yayılmasına ve duyulmasına sebep olmuştu.

Sevgili memnun, Fatıma mesrurdu. Hane-i saadette sevinçli bir bekleyiş hâkimken eşini karşılamaya hazırlanıyordu Fatıma.

Sevgili Peygamber Köle Sevban'a:

"Ya Sevban," dedi. "Git, çarşıdan Fatıma Zehra için fildişinden iki güzel tarak satın al!"⁷⁶

Sevban tarakları alıp getirdi. Şükür içinde doğruldu Fatıma. Büyük bir huzur ve mutluluk içinde evini temizledi. Medine evleri içinde içi, dışı, çevresi bakımlı temiz ev Peygamberin kızı Fatıma'nın eviydi.⁷⁷

Yavrusunu yıkadı ona temiz kıyafetler giydirdi. Hasan'ın ipek saçlarını tarayıp güzel kokular sürdü. Yavru o en tatlı bakışıyla gülümserken ona karşı şefkati kabarmıştı. Zafer sevinci ve annelik muhabbeti içinde Hasan'ı iki eli arasında hoplatıp tutarken:

"Dedesine benzeyen, babasına benzemeyen yavru,"⁷⁸ diye diye seviyordu onu. Hasan'ın masum gülücükleri evden dışarıya taşıyordu. O en temiz, en sade eve huzur yağıyordu.

Aliyyül Murtaza'yı bekliyordu Fatıma. Bitki köküyle boyanmış kırmızı parlak bir elbise giyinmişti. Gözlerini sürmelemiş, güzel kokularla ıtırlandırmıştı her yeri. Onun bu tavrı hem İslam'ın yayılması hem de zevcenin zevceye gösterdiği ihtimam ve saygının örneğiydi. Çünkü Babası ona bunu öğretmişti ve yuvasından o terbiyeyi almıştı. Kadının başka erkeklere değil, sadece kendi eşine süslenmesi onun

76 İbn-i Hacer, el-İsabe, c.1, s.127

77 Babül Fatıma. mirat-ı Medine.c.1, s. 27

78 İmam Ahmed b. Hanbel, c.6 s.283.

güzelliğini, eşine ihtimam göstermesi de saygınlığını artırır ve dinin inceliklerindendi. Hayatın olağan akışı içinde olup biten güzel-liklerden olsa da bu tertip, bu düzen ve ihtimam he zamankinden farklıydı. Büyük bir incelik ve muhabbetle karşıladı zevcesini Fatıma. Ali eve geldiğinde onu huri kızı nezâfetinde görmüştü. Evi huzur dolu, Hasan hoş kokulu, Fatıma ise sevgi dolu bakışlarla ona bakıyordu. Temiz nezih kıyafetler içinde ve güler yüzle. Bu durum eşler arasındaki saygıyı ve sevgiyi artıran bir haldi. Helal dairede yapılan bütün hoşluklar ve güzellikler hayırdan ve hasenattan sayılırken Ali bir seferinde Peygambere sormuştu:

“Ya Resulullah! Fatıma, kadının evinde helaline karşı süslenip koku-
kulanmasının sevap olduğunu söylüyor. Öyle midir?”

“Doğru söylüyor, doğru söylüyor,” demişti Habibullah. “Ona da öyle yapmasını ben söyledim.”

Adı Zehra’ydı onun. Yer ile göğün en sevileninin kızıydı. O’nun tedrisinde öğrendiklerini hayata geçirendi. Rabbinin ikram ettiği her güzelliğini helalinden esirgemeyendi. Bu ihtimam ve güzellik içinde muhabbet ve saadet kaçınılmazdı. Saadet evinde yeni baharlar, yeni devranlar dönüyordu her an. Bu baş döndürücü akışta ortaya çıkan huzur bahçelerinin bihemta kokusuordu.

HASAN’IN KARDEŞİ

Rana gecelerin süsüydü yıldızlar. Yeşil bir tebessümle yalazlanıyorlardı. Yeşil yanıyordu mehtap, yeşildi şafak ve yeşil esiyor gibiydi rüzgâr. Resul Hanesinin etrafında misk kokulu meltemler uçuştura-rak. Müjde yeşildi, sevdâ yeşildi, yeşil açmıştı güller ve sümbüller yeşil salınımlarla gülümsüyordu.

Mutluluk evi ardı ardına gelen sevinçlerle genişliyordu ve Nebi Hanesi yeni sürgünler boy veriyordu.

Kevser busesi Fatıma ikinci bebeğine hamileydi. Nebi Hanesinde yeni bir sevinç ve bir müjde yayıldı tatlı bir meltem gibi:

“Fatıma hamiledir.”

Nehr-i Kevser kıyısında körpecik güller açacaktı. Sümbüllerle şebboylar boy verecek, tazecik goncalar arz-ı endam edecekti. Ve Dünya Gülizâr-ı Nebi'nin rengiyle süslenip kokusuyla tezyin olacaktı.

Bin bir edep ve incelikle hamileliğini gizliyordu Fatıma.

İnsanlık ağacının son meyvesinin meyvesi yeni meyvelere durmak için soluklanıyor. Âlemlere rahmet Peygamberin neslinden yeni bir nesil türeyecek. Kız çocuğunu hor gören ve gömen kem göz sahiplerinin yürekleri yer ile yeksan olacak.

Fatıma'nın hicabına Babası ile Ali ve bir de melekler şahit. Silsile-nin izdüşümü parlıyordu. Fatıma utanıyor. Edeb, her gönülde tartılamayan kutlu bir cevher. Hacalet, kadim bir meta iken kaç kişi o sırdan haberdar. Hayâyı bilmeyenler elindeki cevheri çöpe atan kuyumcu gibi şaşkın ve perişan. Bu sebepten hayâyı bitirenler sevgiyi bilemeyenlerdi belki de. Sevgiyi bilmeyenler aşkı yitirenlerdi. Fatıma birkaç yudum su ya da süt, birkaç nefes havayla doyuyordu. Açlık hissetmiyordu çoğu kez.

Bu hamileliğiyle birlikte evine farklı bir hayır ve bereket gelmişti. Oğlu Hasan'la ve karnındaki bebekle arkadaş olmuştu sanki. Zorunlu işleri olmadıkça dışarı çıkmıyordu. Hamile olduğu dışarıdan anlaşıl-sa da bir ağırlık ve güçlük hissetmiyordu. Ancak dünyanın derdi çilesi çoktu. Fatıma hayatının akışını aksatmadan sürdürürken halsiz ve keyifsizdi. Nebi kızı değirmende un öğütürken, hamur yoğururken, ekmek pişirirken, evini temizlerken, yemeğini yaparken her an Rabbiyle beraberken asla yılgın değildi. Hamur yoğuruyordu Fatıma. Maharetli elleri insanlık hamuruna kıvam bulduruyordu sanki. Mayalanmadan, kıvamını bulmadan pişirilmezdi hamur. Fatıma insanlığın hamurunu dinlendiriyor. Beklemek gerek, sabır, dikkat ve ihtimam gerektiriyor annelik.

Fatıma dikkatle hamurunun kıvam almasını beklerken insanın olgunluğunun ise sabırdan geçerek oluşacağını düşünüyor. Onun ekmek pişirme çabası hayatın kıvamına aitti sanki. Pişirendi kadın. Öğüten, yoğuran ve erdirendi. Şefkat tandırında ekmek asla yanmamalı ama hamur da kalmamalıydı. Çiğ, yarı pişmiş bir hamur ekmek olamazken, zorluklara dayanmayan bir insan da güçlü olamazdı. Bakılıp, gözetilmez, vaktinde çıkarılmazsa ekmek alevin kucığında yanar kül olurdu. Şefkatten ölçüyü yitirip, haddenden geçince dert getirirdi. Bunun için ekmek pişirme işi annelerin elindeydi. Evladın derdini üstlenip pişmesine izin vermezse kıvam bulmazdı. Zorluklara karşı dayanıksız ve yitik olurdu. Şefkatin ateşinde yakmadan kavurmadan küle ve yanığa bulamadan çıkarılmıyordu hamur. Yoksa onca emek boşa giderdi. Şefkatin ölçüsü kaçtı mı evladı yakardı anne. Derman ölçüyü aşınca dert olur, öldürürdü çünkü. İnsanlık değirmeninde buğday öğütüyor Fatıma. Onun ekmek pişirmesi insanlığın dikkatine sunulan bir eylem sanki. Yolu çileli olsa da doyuran, büyüten, güzelleştirmek içindi bu çaba.

Hamileliğinin ilerleyen günlerinde ev işlerini yapmakta bir hayli zorlanmıştı. Ev işleriyle haşır neşir olduğu bir günde Ali'nin dikkatini çekmişti.

Hamileliğin halsizliği ve sıkıntıları içinde ekmek pişirirken halinde ne isyan ne de şikâyet. Tatlı bir gönül rızasıyla işini yaparken Ali'nin onu seyrettiğinin farkında bile değildi. Nebi damadının içi burkulmuştu bir an. Merhameti kabardı. Canı, göz ışığı eşi isin, tozun içinde olduğu halde gül yüzünde hep tebessüm, dilinde zikir vardı. Ali'yi rahatsız eden ise ekmeği tandıra yapıştırtırken Fatıma'nın karnı tandırın keskin tarafına değiyordu. İlk anlarda fark etmedi ama sonrasında buruk bir acıyla kıvranmıştı Fatıma. Bu burukluk içinde yeni bir hal çaresi arayacaktı.

Ardı ardına gelen hamilelikler, dünya işleri, açlık, yorgunluk, yokluk... Nahif bedeni iyice incelmışti. İş yapmaktan elleri çatlamıştı Fatıma'nın. Omzundaki yaralar gün geçtikçe büyüyor. Gül yanaklarında is ve duman izi. Halinde ne hoşnutsuzluk ne de şikâyet var.

Ancak bedeni incinse de gönlü Rabbinden yana. Biliyor ki Fatıma “Allah Teâlâ müttakî, gönlü zengin, kendi halinde işiyle ve ibadetiyle uğraşan kulunu sever.”⁷⁹

O sevip razı olduktan sonra bütün dünya küsse ne gam. O sevsin ve razı olsun dünyanın işi başına üşürse ne olur! Müslümanlar onca sıkıntı ve baskı altındayken evinin işini yapmak, Ali'nin yükünü hafifletmek ruhuna elem vermiyor. Savaşlar aileyi etkilese de, o da diğer Müslümanlar gibi yarı aç, yarı tok yaşıyor. Peygamber kızı olmasından dolayı hiçbir ayrıcalığı yok. Yüce Rabbin nazarında her kul biricik ve özel değil midir? Onun adaletli nazarında ancak hak edenler sonsuz saadete erişebilir. İşte bunun için Fatıma Allah'ın rızasını hiçbir şeyle değişmezdi ve yaptığı her işi ibadet neşvesi içinde yaptığından ne yorgunluk ne de acı hissetmiyordu.

Hayretle ve şükürle su taşıyor Zehra. Temizliğe düşkün latif ruhu onu suya düşkün kılmış. Suyun her damlasını ziyan etmeden kutsal bir emanet gibi toplayıp alıyor. Susuz kalmış bir insanın altından dağları olsa neye yarar. Suyun ne kadar aziz ve ne kadar can bedeli olduğunu anlatıyor Fatıma'nın bedeni. Omzunda açılan yaralar su taşımaktan kıpkırmızı. Sırtı kırba izleriyle kamçılanmış sanki. Ekmegin ne kadar aziz ve kutsal olduğuna Fatıma'nın avuçları şahit. Sabırla koruk helva olurdu hani. Fatıma'nın mahareti kadın nahifliği üzerinden dönüyor. Maharetli elleriyle un öğütüyor, hamur yapıyor, çörek pişiriyor, ekmek yapıyor Zehra. Her bir buğday tanesinin hakkını vererek şükrünü eda ediyor. Derin bir sükûnet ve teslimiyet içinde değirmendir bedeni. Taşlar elinde döndükçe un ufak olup akıyor taneler. Sabır ve sükûnetle darmadağın olurken çileler, yüzünde tebessümler Fatıma'nın. Ne omzundaki yaradan, ne sırtındaki kırba izlerinden ve ne de elindeki nasırdan şikâyetçi değil. Severek gülerek şükürle ve sabırla yapıyor her işini. O biliyor ki sabırla ve emekle yapılan iş candır ve teşekkürlüdür.

FATİMA'NIN ÇARŞAFI

Resulullah'a mihrabındaydı. Yüceler yücesi Rabbi ona yeni ayetler göndermişti. Melek Cebrail emaneti teslim edip gitti:

“Muhakkak Cehennem, onların hepsine vâdolunan yerdir.”⁸⁰

“Cehennemin yedi kapısı vardır. Onlardan her kapı için birer grup ayrılmıştır.”⁸¹

Ayet sarsıcıydı. Dünyanın bir yerlerinde doğmuş ve doğacak yavrular vardı. Yeni yetme gençler, tıfıl kızlar, masum yavrular, haramın zevkine ve şirretine gırtlığa kadar batmışlar. Hainler, gözü dönmüş kan yutucu katiller, iki büklüm yaşlılar, açlar, sefiller, pulsuzlar, çulsuzlar ve onların hayatı üzerine ziyafet sofraları kurmuş zalimler, çocuğunu nasıl bir dünyaya getirmiş olduğundan habersiz anneler, dünyadan bezmiş ihtiyarlar, zulmü iktidar görmüş hükümdarlar... Ölüp gitmiş olsa da yerine yenisi gelen Şeddatlar, Firavunlar, Karunlar, Harunlar, Habiller, Kabiller, Yusuf, Zeliha, Meryemler, kısacası insan rütbesi takılmış olarak arza inmiş tüm yaratılmışların bilmek ve görmek istemediği yerdin orası ve istisnasız her kula gösterilecekti. Ayetin azameti karşısında sarsıldı, dayanamadı Sevgili. Ağlıyordu. İçli, derin hıçkırıkları gittikçe artıyor, kimse onun ne için ağladığını bilemiyordu. Peygamberin iç parçalayan hıçkırıklarını duyanlar dayanamadılar ve yanındakiler de ağlamaya başladılar. Ne olmuştu? Resulullah neden böyle hiç durmadan ağlıyordu? “Fatıma’yı çağırın,” dedi Bereke. “Bu sırrı ancak o çözebilir. Resulullah ancak ona anlatır bunun sebebini.”

Fatıma evinde değirmen başındaydı yine. Arpa öğütüyordu. Dilinde o çok sevdiği ayet vardı:

“Allah’ın yanında bulunanlar daha iyi ve daha kalıcıdır.”⁸²

Ali ona selam verdi ve Resul-i Ekrem’in halini bildirdi. Ellerini silkeledi Fatıma. Aceleyle yerinden kalktı ve hurma keteninden

80 Hicr, 43

81 Hicr, 44

82 Şura, 36

epremiş çarşafını bürünerek çıkıp gitti. Kapıda kalabalık bir guruh gözyaşları içerisindeydi. Resulullah'ın sahabeleri Fatıma'ya yol açtılar. Selman, Fatıma'nın sırtındaki solgun ve bozarmış çarşafı görünce ağladı ve şöyle dedi: "Rum Kayseri ve İran Kisra şahlarının ev halkı ipek ibrişim elbiseler giyerken Peygamberin kızının üzerinde on iki yama bulunan eski bir çarşaf var. Bu ne de acı bir durumdur."

Fatıma bu sözleri işiterek babasının huzuruna çıktı. Babasına selam verdi.

"Babacığım," dedi "Selman'dan Allah razı olsun. Ben yanına gelirken çarşafımı görünce şaşırıldı. Ancak seni hak üzere Peygamberliğe seçen Allah'a and olsun ki beş yıldır evimizde koyun postundan başka bir sergi yoktur, geceleri üzerinde uyuyor, gündüzleri de onun üzerinde deveye ot veriyoruz, yastığımız ise hurma lifindendir."

Resulullah Selman'a döndü:

"Şüphesiz ki kızım Fatıma, Rabbinin dergâhına ilk yönelenlerdendir."

Zahideydi Fatıma. Rabbinin niyazını nefsi tatmin eden her şeye değişmişti. O aşk her şeye bedeldi. Fatıma zühdün sadeliğinde hayatın zübdesinde var olan aşkı yakalamışken Selman'ın sözlerinin üzerinde durmadı. Yol uzun, yolcu mahzundu. Yapılacak işlerin yanında ne libasın solukluğu ne de taamin eksikliği söz konusu olamazdı. O aşk ile yol almışken sordu:

"Tatlı canım sana feda olsun Babacığım," dedi. "Ne oldu, niçin ağlarsınız?"

Resulullah yeni gelen ayetleri okudu.

Cehennemin adını işitince yüzü sapsarı kesildi Fatıma'nın ve şunları söyledi: "Cehennem ateşine giren kimseye yazıklar olsun, yazık olmuştur ateşe girene!"

İsin, karanlığın, en korkunç seslerin, en dehşetli görüntülerin, en pis kokuların, akıntıların, çirkinliklerin akıp biriktiği menzil ne zor, ne dehşetliydi. Yılanın, çıyanın, akrebin, canavarın, kertenkelelerin kum gibi kaynaştığı alevli mekân, Rabb'in Celalinin eseri olarak

asileri yutmak için bekliyorken, insan her şeyden habersiz inadında ve isyanında diretiyordu. O Cehennem ki, kıvılcımının bir parçasıyla dünya yanıp küle dönerdi. Yakardı insan bedenini; dilini, kalbini, yüzünü de karlamaya doymazdı. Yakardı, yakardı, yeşerdikçe beden yeniden kavururdu. Gökleri sis, yerleri pis o mekân Allah'ı unutanların hapishanesiyken, kulun dünyaya geri dönüş imkânı yoktu. Yaşanıp bitmiş olan, nasıl geri dönmüyorsa, tükenmiş bir hayatta öyle geri dönmeyecekti. Bunun için çokça çalışmalı, çokça didinmeliydi insan. Bu kulluk yarışında kazananlar, Rabbine yönelenlerdi. Ve perçemler O'nun kudretindeydi. Kaçışı yoktu kimsenin mevtten, hesaptan, sıráttan ve sonuçtan.

Ali ayeti açıkladı. Celal tecellisiydi bu. Sahabe haşyet içinde terlerken, Selman titredi:

“Keşke,” dedi. “Bir koyun olsaydım ve akrabalarım beni boğazlayıp, postumu yüzselede de Cehennemini adını duymasaydım”

Ebû Zer hıçkırıklar içinde kıvrandı:

“Keşke annem kısır olsaydı da beni dünyaya getirmeseydi ve ben Cehennemini adını işitmeseydim.”

Mikdad;

“Keşke bir kuş olsaydım da bir hesap ve azabım olmasaydı ve ateşin adını duymasaydım.”

Ali ise hepsinden mahzundu:

“Keşke yırtıcı hayvanlar bedenimi parçalasaydı,” dedi. “Keşke annem beni doğurmasaydı da Cehennem ateşinin ismini duymasaydım.” Sonra elini başına koyarak ağladı:

“Ah! Ne uzun bir yolculuktur kıyamet yolculuğu! Azığı az, yolu çilelidir. Günahkârlar, kendilerini kapacak olan Cehennem ateşine doğru gitmekte. Onlar, ziyaretlerine kimsenin gitmediği hastalar, yaralarını kimselerin tedavi etmediği yaralılar ve kimsenin ateşten kurtarmayacağı esirlerdir. Yiyecek ve içecekleri ateştedir. Ateş tabakaları arasında alt üst olurlar. Dünyada pamuklu elbiseler giydikten sonra şimdi de Cehennemde şeytanlar ile kucak kucağıdır.”

LUKALUKA HASANEYN

“Çocuk kokusu cennet kokusudur!”

Hayat hızlı bir akışla çağlıyordu gürül gürül. Medine’de yeni gün hareketliydi. Gelenler, gidenler, İslam’a yeni girenler, saldıranlar, kumpaslar, tuzaklar, oyunlarla sürüp giden bir akışın içinde sevginin ve barışın eşsiz temsilcisi vardı. Hali, duruşu, davranışıyla insanlığa güzellik sunan Son Nebi’nin gönlü sevinçliydi. Göz aydınlığı torunu Hasan yeni ayaklanmaya başlamıştı ki ikinci bir bebekle yüzü güldü Nebi ocağının. Hicretin dördüncü yılında ve Şaban ayının üçüncü gününde (M. 10 Ocak 626) Fatıma ikinci kez anne oluyordu. Yavruyu kucağına verdiler. Ali sevinçli, Fatıma mesrurdu. Şükür dolu göz göze geldiler.

“Doğum olunca bana haber vermeden çocuğa bir şey yapmayın,” demişti Resulullah. Hemen müjdeyi verdiler. Cennet esintileriyle yanına geldi çiğerparesinin. İçeri girdiğinde odayı yine o lahûti koku sarıvermişken Âl-i aba tamam gibiydi. Sevgilinin abası altına alacaklarından dördüncüsü de dünya yüzüne inmişti. Oğlunu dedesine uzattı Fatıma. Sevgili Peygamber sevinç dolu gülümsedi, şükürlerle aldı kucağına torununu. Damadına döndü:

“Oğlumun ismini ne koydunuz?”

“Ya Resulullah,” dedi Ali. Ben ona isim koymada sizden öne geçmem.”

“Ben de ona isim koymada Rabbimden öne geçemem,” dedi Son Nebi.

Cebrail yetiştirdi imdadına:

“Onun adı Hüseyin’dir.”

Adını Hüseyin koydular bebeğin. Sarı renkli kundağı açıp beyaz bir kundağa sardı torununu. Bebek bir haftalık olunca, Sevgili dede yeni doğan yavru için akika kurbanı kesti. Koyunlardan birinin budunu bir miktar altın lirayla ebesine verdi. Hüseyin’in sağ kulağına

ezan ve sol kulağına kamet okudu. Saçını tıraş ettirdi. Saç tüylerinin ağırlığına gümüş sadaka verdi. Daha sonra bebeğin başına hoş kokulu bitkilerden yapılmış kokular sürdü. Nebi Hanesi'ne yeni bir bahar gelmişti. Sevinç, mutluluk ve şükür içindeydi herkes. Ali mesut, Fatıma mutlu, Hasan ile Hüseyin ise her şeyden habersiz Nebi ocağının yeni gülleri ve goncaları olarak hayata filizlerini sürdüler. Hayatlarına neşe ve sevinç katmış iki güzel yavru gün gün gelişip büyüyorlardı.

Mesut günler hızla akıp giderken, Hasan ile Hüseyin gün gün serpilip büyüyorlardı. İki ay yüzü çocuk Nebi Hanesi'ne neşe ve ahenk katmışlardı. Onlar yeryüzünün mutlu çocuklarıydı. Ali ile Fatıma'nın ise göz aydınlığı ve gönül sevinci. Peygamberin ciğerpareleri ay yüzü, yıldız bakışlıydılar. Hayatlarının en mutlu yıllarını dedelerinin dizinin dibinde geçiriyor, onun terbiyesinde büyüyorlardı. Hasan dedesine çok benziyordu. Onun gibi geniş alınlı, parlak yüzlüydü. Mescidin bahçesinde cıvı cıvı kuşlar ve çocuklar. Cemaat ikinci namazından çıkmış gidiyorlardı. Oynayan çocuklar arasında alnının parlaklığıyla dikkat çeken Hasan'ı gördüler. Ebû Bekr, Hasan'ı kucaklayıp kaldırdı ve omzuna oturttu:

“Nebi'ye benzeyen, Ali'ye benzemeyen yavru,” dedi. “Her şeyim feda olsun sana!”⁸³

Allah'ın Peygamberi namazında sırtına çıkan torunlarını üzmemek için secdesini uzun tutuyor. Sevgili Peygamber hutbe okurken Hasan ile Hüseyin üzerlerinde uzun, kırmızı renkli elbiselerle düşe kalka içeri girdiler. O kadar sevimli ve o kadar şirinlerdi ki; Resulullah hutbesine ara vermek zorunda kaldı. Minberden inerek onları kucağına aldı ve hutbesine öyle devam etti.

Ali gülümsedi, Sevgili dede kucaklayıp öptü yavruları. O kokuyu bir tek Cennet çiçeklerinden almıştı. Onca işinin arasında bile ihmal etmez, onları neşelendirmek için elinden geleni yapar, yanlarına uğrar, sevip koklamadan ayrılmazdı. Onlarla oynaşp şakalaşırken çocuklaşırdı ve yanındakilere de tavsiye ederdi:

“Çocuğu olan, onunla çocuklaşsın!”⁸⁴

Yavruların en mutlu olduğu çağlarıydı o anlar. Nur dede kimi zaman yüzlerine su serper, kimi zaman dilini dışarı çıkarır, ağzına su alıp püskürtür onları neşelendirirdi. Çocuklar son derece hoşnut kalırdı bu halden. Onlar katıla katıla gülerken de:

“Luka! Luka,” diyerek onları neşelendirirdi. Sevimli minikler dedelerini her görünce neşeli çığlıklar atarak ona doğru koşarak sağa sola kaçırdılar. Sevgili dedelerinin yolunu dört gözle bekler, gelir gelmez hemen kucağına atlar, türlü şirinlikler yaparlardı. Koşu yarışı yaparlardı birlikte. At yarışdırır, ok atar, deve koştururlardı. Birlikte koşar, yarışır, güreşir, ruhu dinlendirirken zekâyı geliştiren oyunlar oynarlardı. Onları bazen omzunda bazen de yere yatıp sırtında gezdirir, kimileyin ayağında sallardı. Ali ile Fatıma o anları tatlı bir rüyada gezinir gibi seyrederlerdi. O doyumsuz anlarda çocuklar dedelerinin sakalıyla oynarken onların minik parmaklarını hafiften ısırır gibi yapar, öperdi Resulullah. Hasan ile Hüseyin bundan çok hoşlanırdı. Bazen onları omzuna alarak mescide giderdi Peygamber. Onları öyle görenler imrenirdi çoğu kez:

“Ne mutlu size derlerdi. Ne kadar değerli birinin omzundasınız!”

Sevgili Peygamber gülümserdi:

“Tabii, derdi. Onlar da benim için çok değerlidirler.”

Torunlarını sık sık kucağına alır, öper, koklar, severdi. Çocuk sevgisi hayata anlam katan en güzel duyguydu ve Peygamber onlarla nefeslenirdi. Onları öpüp koklarken sık sık şöyle derdi.

“Hasan ile Hüseyin benim reyhan çiçeklerimdir.”

Dünyanın en bahtiyar çocukları Peygamberin kucağında büyürken ruhları en hassas kıvamlarla şekilleniyordu. Tatlı, hoş, teşvik ediciydi tarzı. Asla zorlayıcı ve bunaltıcı değildi. Şefkatin engin dalgaları arasında:

“Hasan,” diyordu dedesi. “Beş vakit namazını aksatmadan kıl. Sana şüpheli gelen her şeyi terk et. İçinde şüphe uyandırmayan şeye

yönel. Çünkü doğruluk insanın gönlüne huzur verir. Yalan ise huzursuzluk uyandırır.”⁸⁵

“Yedi yaşına geldiklerinde çocuklarınıza namazı öğretin...”⁸⁶

UHUD DAĞI'NIN HURİSİ

Hicretin üçüncü yılının Şevval ayında bir haber geldi uzaklardan:

“Kureyş üç bin kişilik bir orduyla Medine üzerine geliyor.”

Ellerini kan çanaklarına daldırarak intikam yemini etmiş olanlar, yeryüzünde tek bir Müslüman bırakmama adına ant içmişlerdi. Bunun içinde yüz bin altın ortaya koymuşlar, elde ettikleri bu servetle silah ve teçhizat temin etmişlerdi. Toplam yedi yüz zırlı, iki yüz atlı, üç bin deveyle ilerliyorlardı. Askeri coşturmak, onları gayrete getirmek ve savaşa teşvik etmek için kadınlar iş başındaydı. Kadın cenahının öncüsü Hind yeminliydi. Şiirler, tefler, ziller, şarkılarla geliyorlardı. Sevgili Peygamber haberi alır almaz istişare heyetini toplayıp kararlar aldı. Vakit kaybetmeden karargâhını Ayneyn tepesi civarına kurarak düşmanı beklediler. Sıcak puslu bir havada Mekkeli müşriklerin kervanı, kızıl bir toz bulutu içinde gözüktüğünde, çaldıkları tef sesleriyle birlikte attıkları hunhar naralar duyuluyordu. Son Elçi'yi yok etmeyi hedefleri. Öfkenin, kanın ve kinin gözleri kör ettiği bir yürüyüşle geliyorlardı. Allah'ın Peygamberi bütün gücünü seferber etmişti. Ali yine en önde, hep yanındaydı. Savaş karargâhı hınca hınç askerle doluyken boş durma günü değildi. Candan, maldan, evlattan vazgeçerek koşmuştu Nebi'yi korumaya müminler. Fatıma ve hemcinsleri sırtlarında yiyecekler, ellerinde su kırıbalarıyla oradaydılar. Din gevşekliğe ve gayretsizliğe asla gelmezdi. Böylesine bir din ve vatan savunmasında Fatıma, Aişe, Hamne, Ümmü Süleym, Ümmü Sinan, Ümmü Selit ve diğer kahraman kadınlar su taşıyorlardı. Kırıbaları boşaldıkça koşarak dolduruyor ve sıcaktan inim inim inleyen

85 Tirmizi, Kıyamet 61

86 Ebu Davud, Salat 25; Tirmizi

yaralıları su veriyorlardı. Kadınların bu savaşa katılma sebebi yaralıları tedavi için idi. Ve onlar için özel bir çadır kurulmuştu. Ensardan Ümmü Atiye savaştan önce Peygambere gelerek:

“Ey Allah'ın Elçisi,” demişti. “Her şey erkekler için varit oluyor. Neden hiçbir yerde hanımların zikredildiğini göremiyoruz.”

Ahzab suresinin ayeti nazil olmuştu o anda:

“Doğrusu erkek ve kadın Müslümanlar, erkek ve kadın mü'minler, boyun eğen erkek ve kadınlar, doğru sözlü erkekler ve kadınlar, sabırlı erkekler ve kadınlar, gönülden bağlanan erkekler ve kadınlar, sadaka veren erkekler ve kadınlar, oruç tutan erkekler ve kadınlar, iffetlerini koruyan erkekler ve kadınlar, Allah'ı çok anan erkekler ve kadınlar, işte Allah bunların hepsine mağfiret ve büyük ecir hazırlamıştır.”

Bu ayetle, Allah katında kadın erkek arasında hiçbir fark bulunmadığını vurgularken, iyi iş yapanların mükâfatlarının verileceğini ifade ediyordu.

Amansız bir savaş başlamıştı. At kışnemeleri, deve böğürtüleri, insan haykırırları tozu dumana katmışken güneşin alevli okları vadiye yağıyordu. Haykıranlar, bağırانlar, can çekişenler, yeminler, intikam naraları, feryatlar, figanlarla dolu çetin bir gündü. Müslümanların iman gücüyle püskürttükleri düşman, bir hile ile arkadan kuşatmıştı. Peygamberin en sevdiği amcasını ve yakın arkadaşlarını hunharca katlettikten sonra Peygamberi arıyorlardı. Yeryüzünün en çetin mücadelesine şahitlik ediyordu Uhud. Ubey bin Halef, Bedir savaşından beri Peygamberi öldürme arzusundayken çelik zırhı içinde gözü dönmüşçesine haykırıyordu:

“Muhammed nerede! Nerede o!”

Savaşın en kızgın anında Sevgili Peygamber yara almıştı. Aldığı kılıç darbesiyle miğferi yarılmış, dişi kırılmışken Uhud onu setredip gizlemişti sanki. O Uhud'un bağrındayken, düşman önünden geçiyor ama onu göremiyordu.

“Uhud Bizi sever, Biz de Uhud'u severiz,” demişti Sevgili. Boşuna dememişti. Uhud'un bağı gibi korunaklı bir yerdeydi Sevgili. Ali vü-

cludunda sayısız kılıç darbesiyle hücumdaydı. Peygamberi göremeyince zılgıt sesleri yükseldi müşrik cenahından:

“Onu öldürdük!”

Çöl kelerinin bile kaya diplerine sindiği Cehennemi bir sıcakta; Medine yanıyor, dağ kavruluyor, kan dökülüyor, yürekler dağlanıyordu. Güneş sanki yere inmiş gibi sıcak sımsıcak. Uhud’un sarp yamaçları kızıla boyanmıştı bir an. Ali elinde Zülfikar, dilinde tekbirle cansiperane savaşıyordu. Peygamber her ne yana dönse onu görüyordu. Müslümanlar darmadağın olmuşken haykırdı Ali:

“Ya Nasrellah! İkterib! “

Bir ses yükseliyor semalardan:

“Ali gibi yiğit, Zülfikâr gibi kılıç olmaz.”

Peygamberin darbe alışıyla Müslümanları derin bir keder sardı. Haber tez zamanda ulaşmıştı Nebi kızına:

“Allah’ın Resulü darbe aldı!”

Fatıma şimşek gibi fırladı yerinden. Üzerinde deve tüyü renginde uzun bol bir feraceyle koştu savaş alanına. Yanında hala Safiye, Aişe, Ümmü Süleym ve diğer kadınlarla kanın, tozun sıcaklığı ve acının bağrına koştular. En öndeydi Fatıma. Hiç durmadan vınlarak gelen ok yağmurları altında nefes nefese çıktı dik yamaçlarını Uhud’un. Babadan öte Peygamberi için oradaydı Nebi kızı. Akli başından gitmişti. Kadınların yaralıları bakıp, askerlere su taşıdığı geri hizmet hasından savaşın tam ortasındaki karargâha nasıl geldiğini bilemedi. Onun tek bir damla kanı yere düşerse gök ayağa kalkardı. Babadan öte Peygamberi için oradaydı. Onun canına kıyılacak olursa perişan olurdu insanlık. Kendini Ali’yi, Hasan’ı, Hüseyin’i feda etsindi ama O’na bir şey olmasındı. Onun yokluğu demek âlemin nefesinin kesildiği an demekti. Kevn’ü mekânların ölümü demekti. At kişnemeleri deve köpürmeleri insan haykırılarıyla Uhud’un sert kayalarını nasıl tırmandı bilemedi. Her an bir sinsi ok gelip sırtına saplanabilme ihtimali içinde yaralılar arasında koştu Fatıma. Babasını arıyordu can havliyle. Uhud’un bağrında canhıraşane yankılandı:

“Resulullah nerede!”

“Nerdesin Babam!”

Sevgili Peygamber can paresinin sesini duymuştu. Siperinde duran Ali'ye seslendi:

“Halam Safiye'yi buradan uzaklaştır, Fatıma'yı al yanıma getir!”

Safiye dayanamazdı ama Fatıma bütün nahifliğine rağmen metanetliydi. Uhud'un kızıl bağrında bin telaşla ilerlerken elinde kılıcı ve kalkanyla Ali çıktı önüne Nebi kızının:

“Gel Fatıma'm,” dedi “Korkma! Resulullah buradadır!”

Ali kendisini Fatıma'ya siper ederek onu Peygamber'in yanına götürmeye çalıştı. Vücudu yara bere içindeyken; her zerresi cengâver haşmetindeydi. Başında beyaz sarığı sırtında nefti yeşil cübbesi, elinde çift başlı Zülfikar kılıcıyla Murtaza en öndeydi. Esmer tenini saran nurani parlaklık, hilal kaşlarının gür kavis ve iri gözlerinin gün beyazlığıyla birleşince olağanüstü bir heybet içindeydi. Yüzündeki nur ilahi bir tecelliyle parıldıyordu. Duruşu, bakışı, hali ve tavırları net ve olağanüstü çevikti. Geniş omuzları ve güçlü bilekleriyle Murtaza Zülfikar'a, Zülfikar ise onun maharetli bileklerine yakışıyordu. Sevgili'nin önüne, arkasında, yanında, arkasında Allah'ın arslanı her an tetikte ve her an nöbetteydi. Allah'ın Elçisine yan gözle bakacak olana eman vermeyen bakışları, kararlılığı, cesaretiyle düşmanın içine korku salıyordu Ali. Onun heybeti ve haşyeti karşısında değme dövüşçüler siner, önünde kimse adım atamazdı. Yüce Yaraticı, Elçisi'ne öylesine güçlü bir koruyucu vermişti ki; Ali'nin eşi benzeri dünya durdukça bir daha gelmeyecek ve göklerde bile adı “Allah'ın Arslanı” olarak anılacaktı. Fatıma onun gösterdiği yöne doğru ilerlerken heyecan dolu bir atlayışla koştu yanına Babasının. Onu görmüştü ya çok şükür. Sevgili Peygamber yaralıydı. Babasının miğferi parçalanmış, dişi kırılmış, yüzü darbe almış olarak görünce sağa sola koştu Fatıma. Sevgili'nin yüzünden kanlar akarken yere düşmemesi içindi tüm telaşlar. Peygamberin bir damla kanı yere damlarsa ümmet perişan olurdu. Fatıma'nın gözünden yaşlar oluk oluk akarken

Rabbi imdat etmişti Son Elçi'ye. Dünya var olalı beri yere inişlerinin en süratlisiyle inerken Cebrail, metanetle irkildi Fatıma. Uhud'un hurisi erdemi ve becerisiyle Babasının hikâyesiydi şimdi.

Fatıma yeryüzü hurisi olarak vafedilmişken, Ali, Peygamberin cenk meleği miydi? Gözü pek yiğitlerin şehit düştüğü yamaçta, savaşın tam orta yerinde Fatıma ile Ali. Narin elleriyle babasının yarasını temizledi. Ali kalkarıyla su taşırken, Fatıma Sevgili'nin yüzünü yıkıyordu. Ancak yara derindi, kan durmuyordu. Çaresizlik içinde sağa sola bakındı Fatıma. Rabbinden yardım diledi. Tuhaf kavisler içinde uzayıp giden kum yığınları ve sarp kayalıklar arasından ufku gözetledi. Nebvî terbiyede elde ettiği bilgilerle yaraya merhem ararken Ali'nin yardımıyla bir parça hasır buldu. Hemen yakıp tütsüledi ve hasırın külünü yaraya bastığında kan durmuştu. Şifa veren Şafi, Fatıma'nın narin elleriyle Peygamberin akan kanını durdurdu.

Zehra babasının habibesiyken şimdi tabibesiydi. Bu şifâ yab tecelli Fatıma'nın mirası mıydı? Fatıma'nın elleri Sevgilinin akan kanına kül basarak acıyı gül kılmışken; nar şerbeti gibi serinletici, gül kokusu kadar ferahlatıcı gelmişti sanki Nebi'ye. Ashabın telaşı dinmişken Ali ile Fatıma hamd içinde şükrettiler.⁸⁷

Akşamın alacası dağa çökerken çok can yanmış oluk oluk kan akmıştı. Canını Uhud'a sürenlerin hüznü elimdi. Uhud buram buram Cennet kokuyordu. Son Peygamberi bağrında saklamış şehit kokuyor. Uhud Hamza kokuyor. Uhud Musab kokuyor. Uhud'un mis kokusu amberle ölçülemez ki... Uhud'da şehit sofraları kuruluyor. Cennetin kızıl yakuttan bir dağı olacak olan Uhud, Şehitler Şahı Hamza'nın kanıyla gaşyoldu. Dilsiz ağıtlarına gözyaşı katarken Musab'ın kanıyla parça parça oldu Uhud. Son Elçi'nin nuruyla ışılandı ve Fatıma'nın şifa sunan elleriyle duruldu. Güle kül basmıştı Zehra. Külü gül kılandı. Uhud'un bağrına gül kokusu düştü ama damla kanı düşmedi Sevgili'nin. İş ki Muttalib'in Aslanı şehit olmuştu. Mekke'nin en yakışıklı, varlıklı ve görkemli delikanlısı Mus'ab, ipek kaftanlarını dini uğruna feda etmişken, Nemira denilen alacalı bir kefene sarılıydı an-

cak ayakları açıkta kalmıştı. İzhir otlarıyla örttüler üzerini. Ana baba günüydü Uhud.

Uhud Uhud olalı böyle bir acı görmemişti. Ağıtlar yaktı şehitler şahı Hamza'ya Fatıma. Uhud Hurisi'nin gönlü sabır ve metanet yüklüydü. Habibullah kızını kucakladı. Birlikte yürüdüler. Mücahideydi lakabı hani. Bütün narinliği ve nahifliğine rağmen öylesine zor günde ruhunun cehdi ve metanetiyle koşmuş, Rabbinin dini uğruna canını ortaya koymuştu. O ve Ali, Peygamber'e derman sunmuş olarak kaderin hükmüne teslim oldular.

FİZZE'NİN HİKÂYESİ

"Kadınlara eziyet etmeyiniz! Onlar, Allah'ın sizlere emanetidir. Onlara yumuşak davranınız, iyilik ediniz."

Sabahın erken saatleri... Altın tozlu bir sabaha gülümsüyordu güneş. Medine sıcak bir güne hazırlanıyor. Güneş Uhud'un görkemli silüeti üzerinden itinayla süzülürken hayatın tüm renkleri ve heyecanı Medine üzerine toplanıyordu sanki. Gazveler, seriyyeler, baskınlar, savaşlar hiç bitmeden sürüyordu. Yeni dine her yerden saldırılar vardı. Peygambere savaş açanlar boş durmazken, Fatıma'nın Babası ile eşi seferden sefere koşuyorlardı. Açlar, esirler, köleler çoktu. Kızıl Deniz sahillerinde yolunu kaybetmiş bir köle olarak rastladılar ona. Nevbe ahalisinden olan bu cariyenin adı Fizze idi. Masum ve temiz bir yüzü vardı. Resulullah ona merhamet etti. Köle kızı sağlam elle teslim etmek istiyordu. İşini bitirip eve döndüğünde ilk iş olarak Fatıma'yı çağırırdı yanına:

"Ya Fatıma," dedi. "Bu cariyeyi senin himayene veriyorum. Ona iyi davran. Sakın kırma ve incitme. Onu namaz kılarken gördüm."

Fatıma yetimler annesiydi.

Çocukların sevinçli gözlerinde gizlenmiş bir isim, masum yüzlere dokunmuş tebessümdü. O da annesi gibi kimsesizlerin, boynu büyüküklerin, çaresizlerin hamisiydi. Onlara kol kanat germek en büyük sevinciydi. Babasının sıkı tembihine karşı:

“Canım Babacığım,” dedi. “Allah indinde bu kız bize emanettir. Siz merak etmeyiniz. Ona merhamet edeceğiz. Bir gün ben çalışacağım, bir gün o.”

En Sevgili duyulanmıştı, göz pınarları ıslak teşekkür etti kızına.⁸⁸

Yüreği konuşuyordu Fatıma’nın her daim. Yüzünde Cennetasa bir dinginlikle Fizze’ye gülümserken genç kız onun yürek seslerini işitiyordu sanki. Başını kaldırıp baktığında Fizze’nin kalbi yerinden çıkacak gibi oldu. Peygamber kızı Fatıma’nın himayesine girmek aklının ucundan bile geçmezken böyle bir bahta ermişti. Ait olduğu uzak diyarlarda duymuştu Nebi kızının adını. Medine gecelerinin Ensar-Muhacir muhabbetlerinde bulunan kölelerden. O kucaklaşma gecelerinde ve o sohbetlerde Fatıma’nın vasıfları zikredilirken dilden dile, kulaktan kulağa yayılmıştı. Gerçek aşkı bilen bir kalp, bir damla suya bile hürmetle bakardı ya hani. Fizze’de gerçek dini bulmuş ve o dini yaşayan herkese muhabbetle doluydu. Birlikte evine gittiler Zehra’nın. Fizze artık Fatıma okulundaydı. Fatıma’nın dilinden çok halinin konuştuğu ocakta; aklını, kalbini, gözünü ve gönlünü açmış olarak ruhunu donatacaktı. Eve girer girmez anlamıştı ki bu evde yüreklerdi konuşan ve hallerdi ışıltı tutan. Diller her an ve sadece Rabbinin kelamıyla meşguldü. Devrin şartlarında eve bir köle girdi mi evin hanımı emir vererek her işi ona yaptırır asla boş bırakmazdı. Fatıma ise Fizze’ye bir teklifle gitti:

“Evimize hoş geldin Ey Fizze,” dedi. “Artık bizimle yaşayacaksın. İstersen seninle bir iş taksimi yapalım.”

“Ne isterseniz yaparım.” dedi Fizze şaşkın ve heyecanlı. Fatıma onu ev halkından biri olarak görüyordu artık:

“Ey Fizze!” dedi. “Bilirim doğup büyüdüğün topraklardan çok uzaklara düştün. Gurbetin elemini sana yaşatmak istemem. İşleri bir-

88 Maktel’ul- Hüseyin (a.s), s. 69.

likte yapacağız. Hamur yoğurmak mı istersin, yoksa ekmek pişirmeyi mi tercih edersin?”

“İsterseniz ikisini de yaparım ama iyi hamur yoğururum. Tercih sizindir efendim!”

İş taksiminde anlaştılar. Peygamberin damadı sürekli seriyyelerde, gazvelerde ve nöbetlerdeyken neredeyse kılıçla yatıp kılıçla kalkıyordu. Peygamberden gelecek emri alır almaz ok gibi fırlayıp kalabilmek için uyanık yatıyordu. Fatıma'yla vedalaşmaya bile fırsat bulamazken çoğu kez soluğu Sevgili'nin yanı başında alırdı. Peygamberin selameti için gözünü kırpmadan yollardaydı. Onun bu kadar meşgul olması sebebiyle Ali'nin yetişemediği işlere Fizze koşacaktı. Fatıma bir can yoldaşı yardımcıya kavuşmuştu. Kimsesiz bir köleyi İslam'a hazırlamaktan dolayı sevinçliydi. Fizze'nin ise dünyasına güneş doğmuştu. Rüyasında bile göremeyeceği bir bahta ermişti ve bu durumdan dolayı sonsuz şükür içindeydi. Her ikisi de mutlu, huzurlu işe koyuldular. Fatıma odunları toparlayıp ocağı yakarken Fizze evin ilk işine besmeleyle başladı. Cariye çok dakik ve duyarlı bir kızdı. Ondan öte zeki ve kavrayışlıydı. Bahr-i Ahmer kıyısında kimsesiz ve çaresiz bir köle iken içine düştüğü hazinenin farkındaydı ve Nebi kızının hallerini yaşayışıyla modellemek istiyordu. Fatıma'nın huşu dolu secdeleri, yürekten sarsan dualarıyla yeniden dünyaya gelmiş gibiydi. Onu seyre doyamadı. Nehr-i Nil mi, Fırat mı, Kevser miydi Fatıma'nın halleri? Bilemedi.

“Rabbim” dedi, secdeye kapandı. “Kimse bilmez iken sen bildin beni. Sen gördün, Sen işittin duamı. Nuru Muhammed'in kıyısında yetişmiş bir goncaya hizmetkâr ettin beni. Bundan büyük baht, bundan yüce taht olur mu? Layık olabilecek miyim?”

Ağlıyordu Fizze. Gözyaşları dışından içine, içinden dışına taşıyordu. Şükürden ve sevinçtendi hepsi.

“Ya Rab!” diye yakardı gece boyu. “Bu revnakta açılmış Gül-ü Nebi'nin yanında olmak ne büyük şereftir. Bu nasıl ikramdır Yarabbi! Fatıma'nın yanında olma şerefini bana sen bahsettin. Bu göz alıcı par-

laklık, bu asil zarafet, bu başka güzellikle ömrüm su gibi akıp gitse. Kimse alıp götürmese beni. Onun yüce ahlakı, ince taraveti, soylu samimiyle hemhal olmak kaç kula nasip olur.”

Cariye kızın göz yaşları akıp giderken yeniden doğmuş gibi mutluydu:

“Ben ki,” diyordu “Mekânsız şehirlerin basit çuhası iken bir altın kemerin tokası olma bahtına ermişim. Nebi ocağının bir neferi ve hizmetlisi olmak bahtına ermişken şükürüm yine Senden Sana’dır. Sen ki karanlık gecedeki karıncanın sesini duyarsın. Bu çaresiz kuluna da ikram kıldın. Şükür olsun. Beni utandırma!”

O günden ve ondan sonraki günlerde Fizze, Nebi kızının hanesinin bir ferdi oldu. Kısa sürede ortama alıştı ve can gözüyle Fatıma’ya odaklandı. Onu namaz kılariken görmek en mutlu anlarıydı. Nebi kızı öylesine tazarru ve niyazla yakarıyordu ki Rabbine, o an dünya toplanıp gelse ve ona baksa kimseyi görmezdi. Kur’an’a olan düşkünlüğüne hayrandı Fatıma’nın. Onun dili Kur’an, özü Kur’an, yaşayışı Kur’an’dı sanki. Fizze, Fatıma’dan gördüğü aşk ve şevkle Kur’an’a o kadar meftun olmuştu ki; hayatının sonuna kadar Kur’an’dan başka bir söz söylemeden geçirmek istiyordu.

Kâinatın sırları açılıyordu bir bir. Kur’an okurken Fatıma’nın, gönlü diriliyordu. Fizze o an âlemi okuyor, sanki hayatı yudumluyor. Zor ve zahmetli yokuşlar dümdüz oluyor ve âlem genişliyor. Hayatın rengi değişiyor, insanlık ağacı yeşeriyor yeniden. Kurumuş dallara can, damarlara kan geliyor. Fatıma, yüce kelimeleri, cariye kız Fatıma’yı okuyor biteviye. Onun şahsında kendini tanıma yolculuğuna çıkıyor. Âlemler açılıyor önünde renk renk.

İnsan eşref-i mahlûkat. Bu vasfını korumak için var olmuş. Mahiyetinde hayvanî ve nebûti tüm şifreleri taşıırken insanlığı keşfettiği ve koruduğu sürece şerefli.

İnsan özünde var olan tohumu yeşertirse,

Aşkını tanıyıp taşıyabilirse,

Edeple süslenirse,

Hayâyı benimserse,

İşte o zaman meleklerden ileri olma bahtiyarlığına erecek.

Nefsin hileli tuzaklarına karşı koyduğu ölçüde kıymetli.

Rabbine karşı tüm çirkinlikleri setrettikçe şerefli.

Mahiyetindeki tohumu sümbülleyip neşvünema buldukça şerefli imiş meğer.

Yeryüzü kadınları içinde Fatıma'dan daha çok ibadet eden olamazdı. Rabbine kıyam edince uzun süre ayakta durmaktan ayakları şişerdi. Fatıma namaza durunca Allah korkusundan nefes nefese kalır, soluk alıp vermesi güçleşirdi.⁸⁹

Kimin huzurundaydı ve nasıl bir Rabbe kulluk sunuyordu. Arş makamıydı namaz. Ve âlemin nakışlı sinesinde bir nokta olan insanın Rabbiyle konuşma vaktiydi. İşte bunun için heyecanlıydı Nebi kızı. Mihrabındaydı yine. Rabbiyle baş başa olduğu zamanlar hayatının en mutlu anlarıydı Fatıma'nın. Allah'ı anma konusunda kimse onu geçemezdi. Kendi elleriyle yaptığı toprak tesbihini döndürdükçe âlemi dolaşüyor her bir durakta farklı renkler, kokular sesler hissediyor ve arınmış olarak kendine dönüyordu Fizze:

“Senin yanında olan aç kalmaz. Sana bakan yorulmaz.”

Gecenin en koyu dalgaları içinde insanlar derin uykulardayken teheccüde kalkarak; sık sık göklere, aya ve yıldızlara bakıp tefekkür ederken Arş ile Arz arasındaki o en ince sıratı nefeslenirdi. Latif inceliklerle nazenin güzellikleri fark etme anlarıydı teheccüd. Onun tesbihleri, zikri, tefekkürü, muhabbeti ve iştiağı âlem çarşısına dizilmiş nimetler karşısındaki şükrü, hayretle ve de hürmetle ettiği rükûlar, muhabbetle ettiği secdelerle güzel bir örneklik içindeydi.

Fatıma'dan ve Ali'den çağlar ve çağlar sonra gelecek mü'minler şöyle diyecekti belkide:

“Senin komşuluğun ne yücedir ey Peygamberin nazlısı. Dostluğun ne azizdir. Sana o kadar yakın olacak halde değiliz ama şefka-

tinden umutluyuz. Ey Zehra! Ey Fatıma, Ey Betül, Ey Ümmi Ebiha! Mihrin Kevser iken bizi de komşuluğuna kabul et!”

O güne dek bir tek kelime-i şahadet ve namazla yetinen Fizze, Zehra’yı tanıdıkça âlemi keşfetti, kendini tanıdı ve nasıl değerli bir varlık olduğunun ayırdına vardı. Günlük işlerin koşuşmasından artan vakitlerde Fatıma’yı okuyor Fizze. Fatıma’da tesettürü seyretmek, hikmeti setretmekti. Yaratılmış ağacında her varlık libaslı yaratılmışken bir tek insan üryan inerdi yeryüzüne. Çünkü onun libası hayâ ve edep olacaktı. Rabbine karşı hayâ edip utananlar lâmekân güzelliğinin sırrına erecekti. Cennet libasları biçilecekti onlar için yetmiş kat hüllerden. Her katı kalbin ayrı arzusunu tatmin eden... Hayâyı kuşananlar setredenlerdi. Onlar Rablerinin ince niyazını işitenlerdi. Örtlenlerdi avretini herkeslerden.

Rabb’in azameti önünde saygıyla eğilmek, edebi bir örtü gibi giyinmek, uzuvları setretmek ne yücelikti. Onunla birlikte dili kötü sözden isyandan, şirkten, günahattan lâl kılma; gözü haram manzarlardan kör etmek, bedeninin tüm uzuvlarını setrederek Rabb’in nazarı ilahisine “edepli kullardan” yazılmak... Kıyam tutmak huzurunda her an. O görüyor, O işitiyor, O biliyor, O kaydediyor, şerefiyle şerefyâb olmak ne azimdi.

Varlığın mahremi insan, insanın mahremi ise kadın değil miydi? Ve Yaratıcı Cennetini bile hurilerle süslemişken yeryüzünü de kadınlıla ziynetlendirmişti. Nikaplı olmakta ne sırlar gizlidir. O güzel varlığın kirlenip lekelenmemesi için de ona tesettürü ve günahlardan uzak durmayı emretmişti. Cennet hurileri bile libaslıyken kadının üryan kalması yaratılış kanunlarına zıttı. Nur Suresi de onu dile getiriyordu:

“Mü’min erkeklere söyle, gözlerini (haramdan) sakınsınlar, mahrem yerlerini (ırzlarını) korusunlar. Bu onlar için daha temizdir. Hiç şüphesiz Allah, onların yaptıklarından haberdardır. Mü’min kadınlara da söyle, gözlerini (harama bakmaktan) sakınsınlar, mahrem yerlerini korusunlar.”⁹⁰

Peygamberin sohbetinden aldıklarını aktarıyordu. Bu sohbet doyumsuzdu: “Hurilerden bir topluluk Cennette mahlûkâtın duy-madığı yüksek bir sesle şöyle seslenirler: ‘Biz ebediyiz. Yok olmayız. Yumuşak kadınlarız. Üzülmeyiz. Üzmeyiz. Allah’ın takdirine razıyız. Kızmayız. Bizimle olacak insana ne mutlu!’”

Onlar böyle söylerken dünyadan Cenneti hak ederek gelmiş mü'mine kadınlar cevap verirler: ‘Biz namaz kıldık; siz kılmadınız. Biz sadaka verdik; siz vermediniz. Bizim başımıza ne belâlar geldi. Biz türlü türlü imtihandan geçtik; siz geçmediniz.’ Huriler susacaklar. Onlar karşısında konuşmayacaklar. Yenik düşecekler.”⁹¹

“Cennet ehlinde olan Âdemoğlunun kadınları, hurilerden yetmiş bin derece üstündür. Dünya kadınlarından Cennete girenlerin hurilerden üstün olmaları, dünyanın zor şartlarında Allah’a itaat etmiş olmalarındandır.”

Örtü ziynet olamaz. Cazibesi yoktur onun. İşte bunun için örtünmek setrolunmak demektir. Midye içinde saklı inci gibi korunmak demektir. Kim kınarsa kınasın. Kınayıcıların kınamasından korkmak demektir. Onların kınaması mahşer günü Rabb’in selam ver-mediklerinden daha hayırlıdır. Fatıma’nın tesettürü pak ve temiz. O kendini günahlardan ve yabancı nazarlardan korumaya aldığı için seçilmiştir. Kadının mahremiyeti saklandıkça güzelleşiyor sanki.

“Örtü, görmemek ve görünmemektir,” diyor Fatıma.

Haram bakışların rüzgârına çıkmamaktır. O zehirli bakışların acısına katlanmamaktır. Kadın baştan başa güzellik ve cazibeyle yaratılmışken tesettür, cazibeyi helal olana sunmaktır. Saklı bir mücevherken kadın orta yere bırakılamazdı. En ala bal bile orta yere bırakılınca üstüne üşüşen börtü böcek çok olurdu. İşte bunun için Yaratan nahif kulu olan kadını koruma altına almıştı. Kadın değerli bir mücevher... Örtüler içinde sarmalanıp saklanmayınca islenip tozlanacak bir cevher. Bunun için Yüce Kelam “Yabancı erkeklere bakmaktan sakınsınlar, ırzlarını korusunlar, (el, yüz gibi) görünen kısmı hariç, ziynetlerini (Saç ve gerdan gibi ziynet takılan yerleri)

göstermesinler, başörtülerini yakalarına kadar (saç, kulak ve gerdanlarını) örtünler!”⁹² ayetiyle kadını koruma altına alıyor.

Fatıma’nın hal dili konuşuyor hiç durmadan.

“Hicap bir tutam bez parçası değildir Ey Fizze! O emir yedi kat göklerden kadını onurlandırmak için gönderilmiş bir ikramdır. Unutma, onu güzel ahlak, iyi amel ve faydalı ilim ile süslemedikçe sadece bez parçası olarak kalır ve basit bir bez parçasından öteye gitmez.”

Haram bakışlardan zehir saçılıyor ve o zehir kadını perişan ediyor.

Her haram bakış bir ok, bir zehir gibi saplanır yüreğine kadının. Tesettür o zehri bertaraf ediyor. İnsan azalarını haramdan muhafaza etmezse ibadetlerinden zevk alamıyor. Uyuşuyor adeta, yerinden kalkamıyor. Göz haramla kirlendikçe kalbin kapıları kilitleniyor, insan hiçbir yerde huzur bulamıyor. Ruha ağırlık çöküyor. Akıl karışıyor.

Fatıma mihrabında kıyamdayken, Fizze, Peygamber kızının halinden goncalar devşiriyor. Ümmetin kadınları acaba nasıl bilecekler hicabı. Hakkını verebilecekler mi? Kuran Söcüsü ahir zamanda ruhları çıplak başörtülülerden bahsediyor. Oysaki tesettür kadının üzerine giydiği bir hayâ hali değil miydi? Tesettür ki emrolunandı. Göz kapağından ses tonuna dek setredilendi. Yazlıca saçın, tenin ve bedeninin örtüye sokulması değildi gerçek tesettür. Fatıma kimselerin sesini, nefesini, kokusunu duymadığı, bilmediği sezmediği bir güzelliği sadece Rabbi için gizleyen ve onun izin verdiğine izin verendi. Mahremiydi Ali. Yol arkadaşıydı. Derdiyle dertlenen sırrıyla perdelelendi. O sebeple Fatıma her şeyini ama her şeyini bir tek onunla paylaşmıştı. Ali onun için nefsinin ve kalbinin bir yanı o da Ali için dünya günlerinde nefesine sunulmuş bir teselli ve bir can ışığıydı. Göz ve gönül aydınlığı olmuşlardı birbirlerine. Öylesi bir birliktelikte tesettürün anlamı pek büyük ve anlamlıydı. Sadece ona özel, sadece ona ait olmak bir erkeğin en arzu ettiğiydi. Fatıma ise gözünü ve gönlünü setredip haram nazarlardan saklayıp gizleyendi. Fatıma’nın şahsında yeryüzü kadınları eşlerinin hurisi olmalıydı. Yüce kelimelerden

bahsederken hiçbir gözün değmediği sedefinde saklı inciler olarak bahsederdi. Haram, göz zehirliydi ve anında sirayet ederdi. Erkek de kadın kadar iffetli olmalıydı. Birbirleri için sakladıkları en kadim emanet olan iffeti ilk kez ve sadece birbirlerine açmalı değiller miydi?

Nebi'nin şu sözlerini hatırladı Fizzе:

“Bir kadın, cezp edici koku sürer ve erkekler de ona bakarsa evine gelene kadar Allah'ın gazabında olur.”⁹³

Fatıma, Fizzе'ye anlatıyordu bu sözlerin anlamını:

“Dünya yüzünde hiçbir mutluluk, Cennet'te hiç bir tatlılık Rabbin cemalini seyretmeye bedel olamazdı. Dünya ve Cennet'in güzellikleri toplanıp bir araya gelse O'nun cemalinin bir anına denk gelmez. Bütün güzellikler, Rabbin güzelliğinin yetmiş kat perdelerden geçmiş gölgesi değil miydi? Duyu ve azalarını kirlletmeyenler O nuru görecekler. Ve güzelliğe doyamayacaklar. O'nu sevmenin ve anmanın dışında her şey boş ve anlamsız. Haram söz, haram bakış, haram ses, haram tadışlar kabirde çile, mahşerde utanç, mizanda dert, pişmanlık ve elemnden başka ne getirir? Sen bunlara dikkat et Ey Fizzе. Kısmetine razı ol. Rahmeti ittiham etme. Yedi süflî sıfattan uzak dur.”

“Yedi süflî sıfat?” dedi cariyе sorgu dolu. Gülümsedi Zehra:

“Haset, kin, tûl-i emel, gıybet, gurur, enaniyet ve sûizan. Bunlardan uzak durursan insanı kâmil mertebesine erersin.”

Fizzе o güne dek işitip öğrendiklerini dile getirdi duayla. Ellerini açarak yalvardı içten:

“Seni görmek Allah'ım, Seni seyretmek nimetini bana yaşat! O Adn Cennetleri'ne beni de al. Misafirin olmak cemalini müşahade etmek ne yücedir. Hani ki sen Cennet misafirlerine en evvel Cennet yemişleri takdim edeceksin. Vücut sıhhati için hafif yemek evla olduğu için önden meyve sonrasında ise yemek Cennet ikramıdır. Kuş etleri çeşit çeşit... Bildırcın butları, kokulu meşrubatlar, Cennet şarapları... Sütten beyaz, baldan tatlı nehirler, korkudan ve endişeden eser bırakmayacak tatlar lezzetler içinde Allah'ım beni nasiplendir. Dünya

dolusu kokuyla yayılacak ruhlara şarabı tahur. Billur bâdelerde temiz şaraplar sunulacak. ‘Kullarıma koku ikram edin,’ diyeceksin Sen. Emrinle bir bulut gelerek miskü amber serpecek. Perdeler kalkacak ve Seni gören gözler nurla dolacak. Her şey görünmez olacak o an. Azametinin nuru Cennet’i setredecek. Nurunun akislenmesiyle Cennet bile görünmez kalmışken Ey Rabbim kuluna affetmenin zevkini yaşatmak için günahlarını hatırlatacaksın. Kul utancından iki büklüm kalınca affının yüceliğiyle onları mesrur edeceksin. Yüceliğin ne azametlidir Ya Rab! Sonra o Cennet ehli köşklerine dönünce yüzlerinin ışığı hane sakinlerinin gözünü kamaştıracak:

Huriler soracak:

“Nedir bu parlaklık?”

Cevap verilecek: “Cenâb-ı Hakk’ın nurunun yansıması düştü yüzümüze. Bu aydınlık onun güzelliğidir.”

Rabbim... Resulullah’ın ve Seyyidem Fatıma’nın yanından ayırma beni!”

Ne güzel özetlemişti Fizze. Hoşuna gitti Fatıma’nın. Gülümsedi:

“Gıdamız züht ve takvadır bizim unutma. Hayâ süsümüz, sabır ise suskunluğumuz. Sen gözünü, kulağını, dilini ve bedenini temiz tut ve koru. Tesettürün sağlam kalesine sığın ki kirlenmeylesin Ey Fizze! Edebi ziynet bil. Boş işlerle kalbini yorma!”

Cariye kız, onların ev içindeki yaşayışlarını ve huzurlarını görünce hayatı yeni baştan keşfediyordu. Ne çok şey bilmediğini fark etti. Fatıma’nın israftan kaçışı, boş söz söylemeyişi, sabrı, kanaati, itaati kadınlık âlemine bir ikramdı. Ondaki incelik, asalet, terbiyeye hayran kaldı Fizze. İbadetlerine olan düşkünlüğü ise büsbütün onu şaşırtıyordu. O kadar işin ve koşuşturmacanın arasında bir an aksatmadan vaktinde namaza durması dikkatini çekmişti. En yorgun ve en bitkin olduğu zamanlarda bile namazı her işten önceye alır, itinayla kılar her namazdan kalkışında büyük bir canlılık ve mutluluk içinde olurdu. Fatıma’nın namazlarına gösterdiği ihtimam dikkatini çekiyordu. Onun kıyamı, rükûsu, secdesi hayatın tamamıydı.

Anlamıştı ki Fizze kulun çalışması kadar mükâfatı vardı. Fatıma gibi olmadıkça Ali'ler bulunmazdı. Fatıma'dan başkasını gözü görmeyen Ali'yi bulmak için, Ali'den başkasına yüzünü dönmeyen Fatıma olmak gerekti. Fatıma'dan başkasından hoşlanmayan, meyil etmeyen Ali'yi bulmak için, Ali'den başkasına tırnağını dahi göstermekten çekinen Fatıma olmak gerekti. Sabah namazına heyecanla koşan Ali'yi bulmak için teheccüdü ihmal etmeyen Fatıma olmak gerekti. Bu sebeple bahtiyardı Fizze. O yeryüzünün en mutlu cariyesiydi. En bahtiyarıydı kölelerin. Bunu her fark edişinde Fizze umutla neşelenir Şeyma'nın türküsünü okurdu:

*Müjdeler olsun açlar,
Susuzlar, kimsesizler,
Çaresizler, öksüzler
Muhammed (s.a.v) geldi
Kâinatın sırrı açılıverdi gonca gül gibi
Muhammed (s.a.v) geldi
Çaresizler sevindi ve âleme nur geldi*

Ümame, elinde bir avuç inciyle yanına geldiğinde toparlanıverdi çarçabuk. Uzak ülkelerden gelen misafirler Resulullah'a hediye getirmişler o da bu güzel ziyneti torununa hediye etmişti. Sevinmişti Ümame. "Kız çocuklarınızı süsleyin," demişti ya bir keresinde. O tavsiye üzerine incileri dizmesi için Fizze'ye getirmişti. Genç cariyе maharetli elleriyle inci keleplerini derleyip düzenliyordu. İncileri dizerken Fizze yine onu düşünüyordu. Denizin ta dibinde el değmedik, göz görmedik derinlerinde kapalı midyeler içinde saklanmış bu cevher Fatıma'nın edebini temsil ediyordu sanki. El değmedik, delinmedik bu incilerin saf sedefinde berrak bir şeffafiyet duruyordu. Cariyе kızın yüzüne duru bir tebessüm yayıldı. İnci ile Fatıma ne kadar benziyor birbirine.

Fizze onu en çok Kur'an okurken seyretmeyi seviyor. Fatıma'nın en mutlu anlarıydı o anlar. Yanında ne çok şey öğreniyordu.

Namaz yüzü güzelleştirir, kalbi nurlandırır, bedeni dinlendirir, kabirde arkadaş, rahmetin inmesine sebep, gök kapılarının anahtarı, Rabbi hoşnut eder, Cennete giriş ücreti, Cehennem ateşine karşı koruyucudur.

"Babam Resulullah'a namazında gevşeklik edenlerin hakkında soru sorduğumda şöyle buyurdular: 'Kadın ve erkeklerden her kim namazında gevşeklik yaparsa, Allah Teâlâ onu on beş belaya duçar eder; Allah Teâlâ ömründen ve rızkıdan bereketi kaldırır, salih insanların simasını onun yüzünden giderir; yaptığı her amele mükâfat verilmez; duası göklere yükselmez; salih insanların duasından nasibi olmaz; zelil olarak ölür; aç olarak ölür; susuz olarak can verir; öyle ki dünya nehirlerinin suyunu verseler, susuzluğu giderilmez; Allah Teâlâ, bir meleği onu kabirde rahatsız etmesi için memur eder; kabri dar ve karanlık olur; Allah Teâlâ (kıyamet günü) bir meleği, onu halkın gözleri önünde yüz üstü çekip sürümesi için görevlendirir; zor bir hesaba (sorgu suale) tutulur; Allah Teâlâ, (rahmet gözüyle) ona bakmaz; onu (günahlardan) arındırmaz ve onun için elemli bir azap olur.'"⁹⁴

Fizze, Fatıma'nın mütevacı duruşuna hayran. Bir Peygamber kızı değil de sıradan bir kul sanki. Rabbinin huzurunda iki büklüm yakardıkça gözlerinden ırmaklar akıyor. İşte o zaman anlardı ki Fizze insanın görevi ağırdır. Yol uzun, hesap çetin ve azık yetersizdir. Hasan'ı uyuturken Fatıma'yı seyrediyor Fizze. Nebi kızının halinden şiirler besteler yüreğinde:

"Rabbim! Azametinin önünde kum tanesiyim. Ondan bile küçükken beni aldın huzuruna muhatap kıldın. Kulunun küçücük kalbini kendine nazargahı kıldın. Senden utanıyorum. Hicabım örtümdür şimdi. Azametinin önünde kaçacak yer arıyorum.

Beni setreyle Rabbim.

Affeyle.

Bilerek ve bilmeyerek işlemiş olduğum sözlerden ve hallerden rahmetine sığındım. Af kurnalarında pakla beni. Mahiyetimdeki tohumu yeşert. Filizimi sümbülendir ve kalbimi daima diri kıl.”

Fizze, Seyyide Fatıma'nın günahlar karşısındaki dikkatini ve ihtimamını gördükçe titriyor. Gece boyu ayakta, kıyamda ve secdede gözyaşı döküyor. Gelecek nesillerin heder olup gitmemesi için yakarıyor. İnsanın buna ihtiyacı var. Kendi küçüklüğüne bakıp günahlarını da küçük görmemeli! Kalbin karanlığından bir zerre, ruhun güneşlerini söndürebilir. Akıl, his ve kalp nefsin eline geçerse kayıp büyük oluyor. Kıymeti düşüyor insanın. Kıyameti oluyor.

Titriyor cariyе kız. İliklerine kadar ürperiyor. Nasıl bir duruş, nasıl bir yakarıştır bu. İnsan istemekle mükellef. Dua etmek, kulluk şanı. Kimseden değil bir tek Rabbinden dilenmek. Çünkü O bunu seviyor. Vermek istemese, istemeyi verir miydi kuluna. Açıyor ellerini Fizze de Fatıma'ca:

“Ya Rab,” diyor. “Dünyevî aldanışlar ve tuzaklar en büyük korkum. Nefsimin direnişlerini Sana arz ediyorum. Beni onun oyuncağı kılma. Taam tamahı, uyku düşkünlüğü, hubbu cah, riya, gösteriş bu ve bunun gibi pek çok tamahtan azat et beni. Nebi kızındaki sadelik ve tevazu bana kul olmayı öğretti. O Fatıma ki kapıdan içeri girdiğinde Senin Resulün ayağa kalkar, avuçlarından öperek karşılar onu. Halinde ne şımarıklık ne de taşkınlık Fatıma'nın. Onun içsel iffeti, hayâsı ve takvası tesettürle taçlanmış. Bedenini örtmek için değil, iffetini süslemek için örtüler altına girmiş. Ya Rab! Bu şeref yüceliğiyle beni de taçlandır.”

Yanaklarından yuvarlanan iri yaşlarla yüzünü yıkadığında sabah ezanını duydu ve Fatıma'nın kıyama durduğunu fark etti. Bin göz, bin bir gönülle Fatıma'yı okuyordu. Sabah kalkınca ilk işi abdest almaktı Nebi kızının. Dualarını okur, az da olsa bir fakire sadaka çıkarırdı. Dilinde sürekli tesbih Fatıma'nın. Sürekli istiğfar ve salâvat çekiyor.

Kur'an onun en samimi arkadaşı. Okumaya doymuyor Fatıma.

Sadaka vermeyi ne çok seviyor. Hiçbir şeyi esirgemiyor. Elbisesini, takısını, tokasını, sofrasını, ekmeğini, her şeyini veriyor Fatıma.

Ona o kadar yakın olduğu halde daha çok yanında olmak istiyordu. Zihninin kıvrımlarında hep Fatıma'nın sesi:

“Peygamberin sünneti şifadır Ey Fizze! O yolda ilerleyenler asla ışıksız kalmaz ve yolunu kaybetmez. Onun yürüdüğü çizgiden bir lahza inhiraf eden tarumar olur. Ondan uzak duranlar evhama hamal, şeytana ise oyuncak olur.”

Fizze, Fatıma'nın yanında Kur'an ahlakıyla haşır neşirdi. Kur'an'ı tanımak, onu anlamak ve yaşamak sevdasına düşmüştü. O kadar çok memnun o kadar çok mesuttu ki, Kur'an'sız bir anı geçsin istemiyordu. Onun Kur'an ahlakını bu kadar benimsemiş olması belki de hayatının tamamını Kur'an'la konuşup, Kur'an'la anlaşmasına kapı açacaktı ki bu yüce kelimanın muhabbet sırrıydı. Kendini çok sevenlere açardı kendini yüce kelimam.

Fizze, Fatıma'nın yanında yaşıyor. Uyuyor, uyanıyor, iş yapıyor, hamur yoğuruyor, ekmek pişiriyor, su taşıyor, evi, evvanı temizliyor. Fatıma ne yaparsa ona yardım ediyor iken ömrünün en tatlı zaman diliminin neredeyse tamamında zihnine onu nakşediyor. Hali, duruşu, yaşayışıyla Fatıma gerek hal ve gerekse kal diliyle ona hayat hakkında rehberlik ediyor:

“Yeryüzünde en muhtaç olan varlık insandır. Ayrılıktan en çok etkilenen, ölümden titreyen, sonsuza âşık, en nazlı ve en namdar, en fakir, en donanımlı varlıktı insan. Onun kadar hassas ve bir mizan ve doğru fihriste, mükemmel bir harita ve varlığın en güzel takvimi ve rûznamesi değil midir?”

Kalbinin ırmakları farklı kollardan akıyor Fizze'nin. Kaynak aynı ama mecralar farklı olarak.

Aklına gelen her fikir o parıltıyla akisleniyor: “Âşkın kadim yükünü bir tek insan taşıyabilir Ey Fizze! Kalbin iç aynası bir tek Allah'a aittir. Yaratıcı, kalbi aşk-ı şuhudu için ince ve nâzik yarattı. Samet âyinesidir o. Kendinden başkasının oraya taht kurmasını istemez.

Gayrı sanemler giremez oraya. Girse can yakar, kanatır ve karartır aşkı. Ancak Allah için sevilenlere açıktır o kapı. Yarattığı güzellerde O'nun sanatını seyredenler ve O'na hayranlık duyup secde edenler aşkın sırrını bilenlerdir.”

“İnsan yeryüzünün en nazik ve nâzenin, varlığı iken Rabbin kudre-tinden başka hangi güç onu memnun edebilir. Rahman'ın bir lahza cılve-siyle bütün dertler yitip gidebilir. Sevmek sadece insana ait bir duyguy-du. İftihar etmek, memnun olmak, mesrur olmak, ferahlamak da öyle...”

“İnsan, Cenab-ı Hâkk'ın böyle antika bir san'atıyken; şu görü-nen dünyayı, bütün lezzeti ve sofrasıyla her baharı önüne sermişken bigâne kalıp nankör olmak ağır bir yük değil midir? Kalbi kapalı olan-dan başkası o yükün altına girmez. Kuvvetine göre yüklen. Yoksa al-tında ezilirsin.”

Sevincini ve sevgisini izhar edemedi Cariye kız.

Fizze'nin Nebi kızına hayranlığı her geçen gün arttıkça kalbinden şiirler yankılanıyor sanki:

Hicaptayım Efendim.

Nur-u ayn yüzüne bakamıyorum.

Derin bir deryanın kıyısındaım

İçimde titrek kelebekler duada

Sonsuz denizlerin ıslak incileri gibi

Dolaşsın narin ellerin ruhumda

YERYÜZÜ YILDIZLARI

“Hasan ve Hüseyin, benim dünyada kolladığım iki reyhanımdır”

(Ahmed b. Hanbel, Müsned, II, 288);

Hayatlarının en tatlı ve hoş günleriydi. Yuvada reyhan çiçekleri açmıştı. Hoş, ferahlatıcı ve içaçıcı.

Yerden yıldızlara kadar miskle karışık gül kokuyordu her yer. Ruhu sükûna erdiren, ferahlandıran o tarif edilmez Nebi kokusu. Hoş ve mestediciydi. Zamanlar ötesinden bile gül çiçeklerine sirayet eden o koku Yeryüzü okyanusları gibi derin ve kuşatıcıydı. Denizlerin ve nehirlerin tamamının içindeki ferah esintilerin bir araya gelişi ... Biraz reyhan, en çok gül ve karanfil ve bunların tamamına karışmış okyanus kokusu ferahlatıcı tebessümler dökerek gidiyordu ruhlara.

Sevgili Peygamber onca önemli işine rağmen torunlarını ihmal etmiyor, onlarla çok sık ilgileniyordu. Bir babanın ya da dedenin nasıl olması gerektiği hususunda ümmete birer ipucuydu davranışları. Su istediklerinde bile hemen yerinden kalkıp onlara kendi elleriyle veriyordu.

Çocukların sevilmesini, öpülüp koklanmasını salık veriyordu ümmetine. Her öpücükte Cennete beş yüz senelik bir yer kazanılacağını söylerdi sık sık. O güne dek hor ve hakir görerek toplum içine çıkaramadıkları kız çocukları değer görmeye başlamıştı. Kendi çocuklarını olduğu gibi kız çocuklarını da sırtına alması, omzunda taşıması dikkat çekiyordu. Kız evladın ne kadar değerli olduğunu nazara vermek içinde sık sık “Ben kızlar babasıyım,” diyordu iftiharla. Hasan ile Hüseyin’e de aynı ilgiyi ve şefkati göstermesi insanlar arasında cinsiyet ayrımının ne denli anlamsız olduğunu fark etmişti insanlar.

Ali ile Fatıma onun gösterdiği metotla çocuklarını eğitiyorlardı. Sevgi ve şefkat en çok kullandıkları şeydi. Kimseyi incitmeden birini diğerine tercih etmeden şartsız ve koşulsuz bir sevgiyi esas almışlardı. Yuvada her an her nefes bir terbiye inceliği hissediliyordu. Hayatın her zorluğuna karşı güçlü, inceliklerine karşı duyarlı, güzelliğine karşı ince bir ruh eğitiminden geçiyordu yavrular. Ama her anı sevgi, tatlılık ve mutluluk olan bir eğitim süreciydi bu. Nebevi terbiyede azarlama, zorlama olmadan tatlı bir takip vardı. Murtaza çocuk eğitiminde üç önemli esas üzerinde duruyordu. Onlara Allah sevgisini, peygamber sevgisini ve Kuran sevgisini aşılıyordu her zaman. Dayatıp biktırmadan, usulünce ve kararınca yol alıyordu. Ona göre

bir baba çocuğunu eğitirken, onun seviyesine inmeliydi. Onunla sevinip, onunla gülmedikçe girilmiyordu o dünyaya.

Baba-oğul sık sık güreşirler, atıcılık yarışı yaparlar, koşarlar, yüzerlerdi. En çok yoğunlaştıkları ise vahiyle bildirilen ilim konusu olurdu. Okumayı, yazmayı, öğrenmeyi; dayatma ve zorlamayla değil, eğlenceli bir incelikle öğretmişlerdi. İnsan fıtratı zoru ve şiddeti sevmezdi zira. O anlar hoş tatlı anılarla bezenen bir dinlenme ve öğrenme olurdu onlar için. Sanatın inceliklerini en çok da söze, şiire ve yazıya yansıtan bu ailenin her anı hoş anılarla dolu geçiyordu.

Çocuklar kısa sürede okumayı ve yazmayı öğrenmişlerdi. Çok sevdikleri bir oyundan zevk aldıkları gibi eğlenerek öğrenmişlerdi yazıyı. Çocukların ince estetik anlayışlarının gelişmesi için birer beyit yazmalarını istemişti Aliyyül Murtaza:

“Bakalım bu beyiti hanginiz daha çabuk ve düzgün yazacak.”

Elindeki toprak tespihin tanelerini sayaç olarak kullanıp esmaları çekmeye başladığında oyun başlamıştı. Hasan ile Hüseyin büyük bir dikkat ve heyecanla yazmaya başladılar. Baba oğullar bu eğlenceli sürece girmişken Fatıma onları seyrediyordu. Murtazanın yüzlük tespihi daha birtmeden Hasan ile Hüseyin inci gibi ince ve düzgün yazılarla geldiler babalarının önüne:

“Hangimizin yazısı daha güzel!”

Ali ile Fatıma göz göze geldiler. Her ikisinin de yazısı çok güzeldi. İkisinden birini tercih etme durumundaydı.

“Maşallah,” dedi. Aliyyü’l Mürteza. “İkiniz de çok güzel bir yazı çıkarmışsınız.”

Tam o anda Fatıma zeki bir çözüm arayışıyla boynundaki incileri göstermeden koparıp yere döktü:

“Yere saçılan bu incilerimi kim daha çok toplayıp getirirse o kazanmış olacak.”

Çocuklar yerlerde inci ararken Ali gülümsedi Fatıma’ya. İyi bir çözüm arayışydı bu. Taneleri toplayıp getirdiklerinde ikisinin de

sayısı eşit çıkmıştı ve yarışmayı birlikte kazanmış olmanın mutluluğunu yaşıyorlardı. Birini diğerine karşı üstün ve güçlü kılma tehlikesi karşısında Rabbinin yardımıyla sonuç eşitlenmişti. Narin yürekli anne kıyamamıştı onlara.

Gönül perdeleri açıldı Fatıma'nın. Fatıma küçük oğluna her bakışta çoğu kez sebebini bilemediği hüznün sarardı yüreğini. Resulullah'a neden hep Hüseyin'in boynundan öpüyor, su istediğinde kendisinden önce koşarak ona su veriyor. Su sınav mıydı bahtlarına düşecek. Gözünden kaçmıyor bu hal. Hasan'ın başı, Hüseyin'in boynu gümüşten tebessümlerle parıldadıkça Nebi'nin en hassas noktası sanki. Kucaklayıp öpüyor dedeleri sık sık. Onların simasında gelecek ümmetlerin âlimlerini ve salihlerini görüyor, selamlıyor, koklayıp öpüyor gibi. Gavslar, Geylaniler, İmamlar ve Mehdiler o soydan mı gelecek! Annelerin sütünün kuruduğu o günde Hüseyin bir damla su için kavrulacak mı yoksa? Yeryüzü günleri boyunca her susayan, her susayıpta Hüseyin'i hatırlayarak suyu kana kana içemeyecek miydi?

Nebevî nazarıyla bunu görüp takdir ediş miydi bu öpücük. Hüseyin'e gösterdiği ilgi ve şefkatle onun amber kokulu boynunu öpmesi neyin alametiydi. Kıldan ince kılıçtan keskin o yolda yürürken neler yaşayacaksın Hüseyin. İmtihanın susuzluk mu olacak senin? Tatlı ve soğuk suların tadı mı kaçacak senden sonra.

Resulün ilim sırdaşı Murtaza "Salih kullar sıkıntı ve imtihanla denenecek," diyor. Zehra'nın anne yüreği onlara kıyamıyor. Yüreğinde titreyişlerle yavrularını seyrediyor. Işığın yanmayan kelekberleri di onlar. Peygamberin etrafında kanat vurdukça ısınan, ışıqlanan ve renklenen kelekberler. Gecenin ilerleyen saatlerine rağmen dedelerinin gitmesini istemezlerdi. Sevgili Peygamber onları kıramaz, oynatır, nasihat eder ve uyumalarını beklerdi. Hasan ile Hüseyin sonunda oyundan yorgun düşer dedelerinin göğsü üzerinde uyuya kalırlardı.

Gecenin karanfil kokulu bağrında alev ve ateş vardı. Dünyanın en güzel yavrusu ile insanlığın en güzel annesi alevin içindeydi. Hastaydı Hüseyin. Anne oğul gece boyu uyumamışlardı. Gül teni kızarık,

ateşler içinde yanıyordu yavru. Fatıma yavrusunun başucunda; kâh emziriyor, kâh yatırıyor kıpır kıpır dualarla yavrusunu rahatlatmaya çalışıyordu. Sabaha doğru ateşi düştüğünde azıcık sakinleşmişti Hüseyin. Anneleri güzel Fatıma sapsarı kesilmişti. Yorgun ve uykusuz bitkin ve çaresiz devinimlerle doğruldu. Sabah namazını eda ettikten sonra ancak uyuyabildi. Habibullah sabah namazını kıldırması evine dönüyordu. Namaz dönüşü kızının evine uğradı. Fatıma'nın uyuduğunu görünce onun uyuyakaldığını düşündü. Bu durum ruhunu incitmişti:

“Kızım Fatıma,” dedi. “Ciğerparem!”

Billur sesin yankısı ruhuna akınca uyanıverdi Fatıma. Onu karşıladı, ellerini koklayıp öptü. En Sevgili hüznüldü:

“Kızım,” deyiverdi. “Muhammed Mustafa'nın kızıyım,” diyerek sakın namazını terk etme. Beni hak Peygamber olarak gönderen Allah'a yemin ederim ki, beş vakit namazı vakti içinde kılmazsan Cennet'e giremezsin.”

Nebi'nin kalp yıldızı Fatıma işin farkındaydı. Gülümseyiverdi. Namaz gibi ağır bir görevin terkinin mümkün olmayacağını bildiğinden:

“Babacığım,” dedi. “Hüseyin ateşlendi. Bu gece sabaha kadar uyumadım. O uyuduktan sonra namazımı kıldım ve öyle yattım.”

Gece sabaha kadar sönmemişti kandili Fatıma'nın. Peygamber kızının solgun yüzüne, uykusuz gözlerine bakakaldı. Yüzündeki secde izleri ak nilüferler gibi açmıştı Fatıma'nın. Tatlı bir gülümsemeyle kızını müjdeledi:

“Müjdeler olsun sana kızım,” dedi. “Ahirette böyle sıkıntılar görmeyeceksin.”

Peygamber kızının solgun yüzünü gördüğünde daralır, şöyle bu yururdu: “Muhammed'in kızı, halini biliyorum. Ama biz Muhammed ailesi böyle olmak zorundayız. Halkın yaşam düzeyini yükseltelim. Bu olurken halkın en mütevazı olanı gibi yaşamaya devam edelim. Biz bunu yapalım.”

Kızını üzmediği için damadına teşekkür eden bir babaydı O. Bilirdi ki kızı seyidler ve imamlar annesiydi. Nebi neslini kıyamete kadar sürdürecektik tek kişiydi. Nebi ağacının üzerinde kök budaklanmış tek bir kök. Nebi bahçesinde renk renk güller boy verecek. Onun evlatlarının nesliyle şenlenecek insanlık. Peygamber soyunun bu kadın üzerinden devam edecek olması Yaratıcı'nın kadına verdiği değerin en mücessem örneğiydi.

“Bir kadın beş vakit namazını kılar, Ramazan orucunu tutar, ifetini korur, bir de kocasına itaat ederse, ona ‘haydi, cennetin hangi kapısından istersen gir’ denilir.”⁹⁵

Medine’de hayat hızlı bir akış içinde seyrederken her olay başka bir güzelliğin ipuçlarını veriyordu. Sevgili Peygamber sahabeleriyle beraber önemli müzakereler yaparken Ümmü Eymen telaş içinde mescide koşmuştu. Yaşlı kadının telaşlı sesiyle irkildiler:

“Yetiş Ya Resulallah, Hasan ile Hüseyin kayboldu. Her yerde aradık, onları bulamıyoruz.”

Peygamber sükûnetini bozmadan yerinden kalktı ve kızının evine geldi. Fatıma ağlıyordu:

“Oynamak için evden çıkmışlardı. Uzun zaman geçti. Hâlâ gelmediler. Ali olmadığı için seni haberdar ettim Babacığım!”

“Üzülme can parem,” dedi güven dolu sesiyle. “Allah onları muhafaza eder.” Ardından dua etti:

“Ya Rabbi,” dedi. “Torunlarım Hasan ile Hüseyin denizde iseler onları inayet kayığın ile sahile ilet. Eğer sahrada iseler de hidayet rehberin ile evine getir”

Tam o sırada Cebrail yetiştirdi Allah’ın Nebisine:

95 Ahmed b. Hanbel, Müsned, I, 191; Elbâni, Sahihu’t-Tergib ve’t-terhib, II, 411-412, 618

“Selam sana Ya Resulallah,” dedi. “Onlar dünyadakilerin büyüklerindendir. Anneleri daha yüksektir. Üzülmeyin, Neccâroğulları’nın bahçesinde emniyettedirler. Allahu Teâlâ onları muhafaza etmek için iki melek tayin etti. Kanatları ile onları örtüyorlar.”

Son Elçi sahabeleriyle birlikte bahçeye doğru yürüdü. Uzun aramaların sonunda onları Necceroğulları bahçesinde mavi kantaronların açtığı derin bir uçurumun kıyısında buldular. Her ikisinin de gözleri korkudan fal taşı gibi açılmış, birbirine sarılmış öylece bekliyorlardı. Çünkü karşılarında aç gözlü koca bir yılan onlara bakıyordu. Yılan saldırıya hazırlanırken dedelerinin sevgi dolu sesini duydular. Sevgili Dede yavruları hemen kucaklayıp oradan ayrılıverdi. Bütün korkularından kurtulmuş olarak eve döndüklerinde sahabesiyle arasında neşeli bir muhavere geçiyordu. Torunlarının her birini bir omzuna almış giderken yolda Ebu Eyyüb el Ensârî’ye rastladılar:

“Ya Resulallah! Birini bana verin, ben taşıyayım. Yükünüzü hafifletmek isterim,” dedi Ebu Eyyub. Şefkatin en sıcak tebessümüyle cevap verdi Son Nebi:

“Yâ Ebâ Eyyub! Bunlar dünyada mükerrem, ukbada muhteremdirler. Anneleri bunlardan daha üstündür.” Sonra da sahabelerine dönüp:

“Size dede ve nine bakımından insanların en şerefliyelerinin kimler olduğunu haber vereyim mi?”

“Buyur Ya Resulallah!”

Onlara bakarak:

“Hasan ve Hüseyin’dir,” dedi. “Çünkü dedeleri, Allahın Peygamberi. Nineleri ise Hatice’tü’l Kübra’dır.”

Tebessümü artarak devam etti:

“Baba ve anne bakımından insanların en üstününü haber vereyim mi?”

“Buyurun! Yâ Resulallah!” yine onlara baktı tebessümle:

“Babaları Ebî Talip, anneleri Fatıma binti Resul olan Hasan ve Hüseyin’dir.”

KEVSER KİYİSİNDE REYHANLAR

Hasan ile Hüseyin gün gün büyüüp serpildikçe; dalında gelişen goncalar gibi dedelerinin ilgisi ve sevgisi sürekli üzerlerindeydi. Babaları cihad meydanlarında at koştururken anneleri onlarlaydı. Evinin eyvanında arpa öğütüyordu Fatıma. Taş değirmenin tutamacında Fatıma'nın el izleri. Yavruları açtı. Ali, Babasıyla birlikte tebliğde iken kimseden yardım isteyemezdi. Hüseyin'in bakışları annesinin ellerinde. Oradan çıkacak bir lokma ekmek onun sevinci olacak, ancak iş zahmetliydi. Tane tane öğütülecek arpalar suyla yoğrulup hamur olacak. Tandır yanacak, hamur kabaracak, künde yapılacak, tek tek inceltilip açılacak, tandırın kızgın duvarına yapıştırılacak, ekmek pişecek ve Hasan ile Hüseyin ondan sonra bir lokma sıcak ekmeğe kavuşacaktı. Çocuklar açlığa dayanamazdı. Midesi ince ince kıyılırken evin bir köşesine çekilmiş ağlıyordu Hüseyin.

“Kim ağlayan çocuğunu sakinleştirenceye kadar onun gönlünü almaya çalışırsa, Allah da ona Cennette memnun olacağı kadar ikramda bulunur,” demişti Son Peygamber. Fatıma çaresizdi ve bir an önce yavrusunun açlığını gidermek için çırpınıyordu. Anne yüreğiyle daha hızlı çeviriyordu değirmen destesini. Farkında değildi ama elinin su bağlamış yarısından kan sızıyordu. Fizze ise ocağı yakmak için odun toplamaya gidecekti. Gitmeden önce evi toparlıyor bir yandan da Hüseyin'i susturmak için avutucu sözler söylüyordu. Resulullah'ın sadık hizmetlisi Selman yine Hüseyin'in sesine koşmuştu. Nebi kızının halini ve çocuğun perişanlığını görünce dayanamadı:

“Ey Resulullah'ın kızı,” dedi. “Elinizden kanlar sızıyor. Size yardımcı olmak isterim?” Selman'ın fark ettiğini o ancak fark etmişti. Toparlandı çarçabuk. Örtüsüne büründü. Selman dayanamadı:

“Fizze buradadır! Neden ondan yardım almıyorsunuz?”

Usluca ve de mahcup:

“Resulullah'a söz verdim,” dedi Fatıma. “Bir gün o, bir gün benim sıramdır. Dün onun çalışma sırasıydı. Bu gün ise benim!”

Yeni dindeki sosyal adalet, eşitlik ve merhametin muhteşem tablosuydu bu. Hüseyin'e kıyamadı Selman:

“Ey Resulullah'ın kızı,” dedi. “Bilirsiniz ki ben azatlı bir köleyim ve Nebi Hanesine hizmet etmek için emrinize âmâdeyim. İstersen unu ben öğüteyim, sen çocuğa bak. Ya da sen unu öğütünceye kadar ben çocuğa bakayım.”

Selman arpayı öğütürken vakit girmişti ve ezan okunuyordu. Toparlanıp mescide gittiğinde ise geciktiğini fark etti:

“Nerede kaldın ey Selman!” dedi Nebi.

“Fatıma'nın yardıma ihtiyacı vardı,” dedi. “Onun un öğütmesine yardım ettim. O sebeple geciktim Ya Resulullah!”

Allah Resulü sevinmişti:

“Sen ona merhamet ettin, Allah da sana merhamet etsin,” dedi.⁹⁶

Selman çok etkilenmişti daha sonra olayı Ali'ye anlattı. Allah Nebisi'nin damadı hüzenlenmişti. İşlerini bırakarak hemen eve gitti. Az bir zaman sonra ise gülümseyerek geri döndü. Allah'ın Peygamberi bu gülümsemenin sebebini sordu. Ali tebessümle devam etti:

“Fatıma'ya yardım etmek eve gittim. Fatıma sinesinde Hüseyin'le uyuyakalmıştı. Gördüğüm garip bir haldi. O uyuduğu halde el değirmenin kendi kendine dönerek arpa öğüttüğünü gördüm. Bu durum çok hoşuma gitti ve onları rahatsız etmeden geri döndüm.”

Resulullah gülümsedi:

“Ey Ali,” dedi. Kuşkusuz ki Allah'ın yeryüzünde Muhammed ve ehline hizmet etmek için gezip, dolaşan melekleri vardır. Onlar kıyamete kadar Muhammed ve Al-i Muhammed'e hizmet ederler.”⁹⁷

Bir başka seferde Melek Cebrail gökten yere indiğinde dünyevi meşgalelerle yorgun düşmüş Zehra'nın uyuduğunu ve oğlu Hüseyin'in mahzun bir şekilde annesinin başı ucunda beklediğini görmüştü de Fatıma uyanıncaya kadar oturup Hüseyin'i meşgul et-

96 Müsned-i Ahmed, c.3, s.150 hadis no: 12066

97 Haraic ve Cerâih, s. 530.

mişti. Resulullah bu durumdan kızını haberdar edince Fatıma, mahcup şükürlerle secdeye varacaktı.

MEDİNE'DE GÜN GÜL OLUR

*“Ben, Ali, Fatıma, Hasan ve Hüseyin kıyamet
gününde arşın altında bir kubbeyiz”*

Sevgili Peygamber, Hasan ile Hüseyin'i en iyi şekilde yetiştirmek istiyordu. Daha küçük yaşlardan itibaren onları pek çok alanda eğitiyordu. Koşmalarını, ok atmalarını, atlamalarını, yüzmelerini istiyordu. Bunları yaparken de birini diğerinden asla ayırmıyor sürekli eşit tutuyordu.

Onları ziyarete gittiğinde iki güzel çocuk dedeleriyle oynamış, güreşmiş yorgun düşünce de uyuyakalmışlardı. Hasan uyku arasında bir ara uyanıp su istedi. Bu sırada Hüseyin de uyanmıştı ve o da su istiyordu. Sevgili dedeleri suyu Hasan'a verdi. Bu durum Fatıma'nın dikkatini çekmişti:

“Babacığım,” dedi. “Herhalde Hasan'ı Hüseyin'den daha çok seviyorsunuz.”

Hak ve eşitliğe çok önem veren biri olduğu için kızına açıklama yaptı:

“Hayır, kızım,” dedi. “Suyu ilk önce Hasan istedi o sebeple ona verdim.”

Sevgili Peygamber bu tavrıyla Hasan'a hakkını vermiş, Hüseyin'e ise sabırlı olmayı öğretmişti. Kardeşini kendine tercih etmesini ve onun hakkına göz dikmemesini bildirmişti. Bunun için hep şöyle derdi:

"Gerçek mü'min kendisi için istediğini başkası için de isteyen kişidir."

Peygamber helal ile harama çok dikkat ederdi. Bir keresinde ona hurma dolu bir sepet getirmişlerdi. Hasan çocukça bir saflıkla zekât için toplanmış hurmalardan bir hurma alarak ağzına götürdü. Sevgili Dedesi bunu görünce hemen müdahale ederek çocuğun ağzından hurmayı çıkarıp tükürmesini istedi. Hasan tükürdü hurmayı. Minik ruhu helal ile haramın ayırına varmış gibiyken yanındakiler sordular:

"Ya Rasûlallah! Çocuğun ağzına attığı tek bir hurmayı, niçin geri çıkarttınız?"

"Biz Âl-i Muhammed'e sadaka ve zekât helâl olmaz."

O, bu tavrıyla helal ile haramın arasındaki ince farkı torunlarına göstermiş oluyordu.

Daha küçük yaşlarından beri onlara zaman yönetimi terbiyesini veriyordu. Ruhlarına işliyordu her kelime:

"Seni ilgilendirmeyen şeyleri bırak, ilgilendiren şeylere bak!"

Minik ellerini açıp dua ediyorlardı birlikte:

"Ey Allah'ım! Beni hidayete erdirdiğin kimselerden eyle! Afiyet verdiğin kişilerden eyle! Dost edindiğin kullarının arasına kat! Verdiğin şeyleri benim hakkımda mübarek kıl ve hüküm verdiğin (takdir ettiğin) şeyleri şerrinden de koru! Senin dost edindiğin bir kişi asla zelil olmaz."⁹⁸

Duaların her biri diğerinden etkiliydi:

"Allah'ım! Senden; Seni sevmeyi, Seni sevenleri sevmeyi ve Senin sevgine ulaştıracak amelleri sevmeyi dilerim. Allah'ım! Senin sevgini bana canımdan, ailemden ve soğuk sudan daha sevimli kıl!"

Var oluş hakikatine talip iki sadık yürek sonsuzun sırrını yakalamışlardı. Namazı tam vaktinde kılardı onlar. Hayatın her anına yansıtıkları kulluk bilinciyle dipdiri ve nurluydular. Ruhlarındaki enerji öylesine güçlü ve sağlamdı ki kolay yorulmuyor, acıkmıyor, susamı-

98 Ahmet b. Hanbel, I, 200; Ebû Dâvûd, Salât, 340; Tirmizi, Ebvâbu's-Salât, 341 Nesei, Kıyamü'l-İleyl, 50; Üsdü'l-Ğâbe, II, 11

yor, uyumuyorlardı. Terbiye edilmiş nefislerin peşinen aldığı ücret miydi bu. Pek çok kişinin keşfetmekte zorlandığı gerçek oydu ki; ruh doyuma ulaşınca bedenler tüy hafifliğine geçerdi. Vahiy mutfağından beslenen iki diri yürek âlemi kuşatacak kadar zengin ve dingindiler.

Fatıma'nın en çok sevdiği babasından öğrendiği gece namazlarıydı. Namaza durunca Fatıma âlem un ufak olur kâinat önüne serilirdi sanki. Yıldızlar, güneşler, aylar bir bir önüne serilir, dünya ötesi zamanlara tayeran ederdi. İbadeti öylesine kadim bir hayat tarzı haline getirmişlerdi ki Hasan ile Hüseyin bu akışa kolaylıkla uyum sağlamıştı. Gecenin ortasında kalkardı Hüseyin. Sabah namazının ilk saatlerinde ayakta olurdu iki kardeş. Onlar da babaları gibi abdest alır koşarlardı dedelerinin dizinin dibine. Mescidi saran lahûtî kokuyla doyardı yürekleri. Onlar bu diri terbiyenin çocuklarıydı. Fatıma kadınlar mahfilinde secdeye kapanınca yıldızlar yere inerdi sanki. İbadeti ve ubudiyeti hayatlarının her karesine öylesine sağlam kazı-mışlardı ki hayatın her şartında kıl kadar taviz vermiyorlardı. Rableri onların bu güzel niyeti ve gayretleri hatırına en meşakkatli işleri bile kolay kılardı da kimsenin aklı ermezdi.

FATİMA'NIN NİNNİLERİ

“Allah'ım ben bu ikisini seviyorum, sen de sev! “

(Tirmizî, Menâkıb, Buhârî, Edeb, Müslim, Fedailit's-Sahabe, 56-60)

İkinci namazını eda etmiş olmanın dingin huzuruyla eve dönüyordu Son Nebi. Yanında sahabeleri vardı, onlardan ayrılarak can pasesi kızının evine uğradı. Fatıma çocukları ile meşguldü. Onları banyo yaptırmış, güzel elbiseler giydirmişti. Saçlarını taradı, güzel kokular sürdü. Hüseyin Dedesini görünce ışığa uçan kelekler gibi

ona doğru koştu sevinçle. Hasan ise ardından. Kucaklaştılar. Sevindiği zaman yaptığı âdet üzere gözlerini yumdu Sevgili:

“Allah’ım! Ben onları seviyorum. Sen de onları sev. Onları sevenleri de sev!”

Torunlarının eğitimiyle bire bir ilgilenen Sevgili kızını selamladı. Selam ki yüce bir hediyeydi. Selamsız kul sevgisizdi ve hiçbir yerde sevilmezdi. Selam güzelliğiyle kucaklaştılar. Birçok güzelliği ve zenginliği içinde barındırırdı selam. Selam terbiyesi alanlar sevgiyi kucaklayanlardı. Emrolunduğu gibi dosdoğru, kinsiz ve kibirsiz kişilerdi. Selam terbiyesi alanlar kimseyi, incitmez karıncanın dahi hakkını gözetip kollayanlar, doğruyu doğru olduğu için seven, yanlış çirkin bilip uzak duranlardı. Selam inceliğinde yetiştirilmiş olanlar güvenilir, saygılı ve seçkinlerdi. Seçilmişler silsilesinin öncü isimleriydi onlar. Sahip oldukları değerlerle asla gururlanıp kibirlenmez, Rabbin Nazargâh-ı Barisinde mahcup, zalimin sultanı altında izzetli ve galip insanlardı.

Selam sevgiydi, cömertlikti ve Cennetliklerin vasfıydı. Yeni din mensuplarının sembolü ve şifresiydi. Selam sıfatına sahip olanlar güvenilir kişilerdi. Elinden ve dilinden emin olunanlardı.

Fatıma öylesi bir selam terbiyesiyle eğitilip büyütülmüşken; çocuklarını o incelikle eğitiyordu. Her hal ve davranış; bir duruş, bir bakış, bir kelime, bir söz her oluş ve işleyiş çocuk üzerinde ayrı bir etki bırakırdı. Anne sütünden, annenin çocuğunu öpmesine, onun gözlerinin içine bakmasına ve sarf ettiği sözlere kadar her davranış çocuğun hassas ruhunda izler bırakırdı. Bu sebeple hayat sonsuz âlemlere erdemli olarak gitmek için verilmiş bir mühletti ve o süreyi iyi geçirenler kazanırdı. En büyük eğlencesi çocuğuydu kadın ruhunun. En ihtişamlı güzelliği ise ismetinde saklıyken evini kendine mektep tayin etmişti. Çocuklarıyla gülüşüp konuşmak hayatının en güzel anlarından biriydi Fatıma’nın. O geri gelmeyecek zamanları en güzel terbiyeyle dolu dolu geçirmek istiyordu. Yaratıcı en güzel emanetini kadının eline vermişken onları iyi gözetip eğitmeliydi. Bu görüş ve niyet içinde Fatıma, onlarla oynarken, kucaklaşıırken, konuşurken

hiç usandırmadan; insani erdemlerin güzelliğini vermeye çalışıyordu. Onları uyuturken söylediği ninniler bile ruhlarını beslerdi. Akıp gitmesini istemedikleri o anları tatlı bir huşu içinde dinlerdi yavrular:

"Babama benze Hasan'ım, onun gibi ol!"

Hakkı kurtar boynundaki ipten.

Rahman Rabb'ime ibadet et daima

Uzak dur daima kin güdenlerden

*Öfkeli insanı sevmeyi."*⁹⁹

Tatlı nağmelerle sürerdi o akış. Şefkat akardı zamana. Ellerini tutup saçlarını okşardı her birinin.

Çocuklar anneleri hiç susmasın, o güzel anlar tükenmesin, isterken uykunun sakın kucağına teslim olurken annenin kadife sesi erdemler manzumesi olarak inerdi ruhlarına ılık ılık:

Babana benze Ey Hasan

İyilikten ayrılma

Doğruyu yaşa her an.

Haklıyı savun

Sana çok şey veren ve seni çok seven

Allah'a teşekkür et

Öfkeli den uzak dur yavrum

Kinli kişiyi sevmeyi

Her an her yerde

*Allah'a yönel..."*¹⁰⁰

Hasan'ın ruhunda bu ölçüler tatlı nağmeler olarak halka halka büyürken annelerinin billur sesi ruhlarına mermer üzerine düşen gümüş bir zincirin çınlayışı gibi işliyordu:

"Allah'ı çok sev, kulluk et Hasan!"

İyi insan olursan hiç kalmaz tasan

99 Bihar'ul-Envar, c. 43, s. 286.

100 Bihar'ul-Envar, c. 43, s. 241

Öfkeli, kindar insandan kaçın!

Yalan kötüdür sen ondan sakın"

Allah'ın Aslanı Ali, münkire kök söktürürken evlatlarının da onun gibi kahraman olmasını isterdi. Baba ile oğul arasında kurulacak köprülerde söz sahibiydi anne. Fatıma eşine olan saygısını, sevgisini ve takdirini evlatlarının da hissetmesini isterdi. Bunun için Fatıma'nın ninnileri has bahçeye benzerdi. Melek safiyetinde yüzlerle tatlı uykulara dalıp giderken belleklerine yerleşirdi o ifadeler:

"Hasan'ım! Baban gibi ol sen de

Büyü de, babana benze

Hakkı kurtar boynundaki urgandan

Rabbine ibadet ve şükürde bulun her zaman

O'dur bize bütün nimetleri bağışlayan

Uzak dur daima kin güdenlerden.

Zalimlerle dost olma, e mi Hüseyin!"

Fatıma'nın o ruhu okşayan şiirleri ve ninnilerini unutmayacaklardı. Rabbiyle halvetlerdeki o münacat ve yakarışları asla silinmeyecekti zihinlerinden. Rabbine yakarışları hep ruhlarını diri tutacaktı.

Dilinden düşürmediği dualar yeşil kırların çiçekli nakışları gibi hafızalarına kaydoluyordu:

"Şükür ve sabır anında, namazda ve zekâtta, geceleri sabaha kadar yapılan zikir ve ibadette, saadet ve berekette, rahmet ve artırmada, nimet ve keramette, farzların edasında, mutlulukta ve kederde, neşede ve gamda, musibette ve belâda, güçlükte ve rahatlıkta, zenginlikte ve fakirlikte; her zamanda, her mekânda ve her durumda hamd ve sena Allah'a mahsustur; O'nu daima tesbih ederim ben."

"Allah'ım! Arşın ve onu yüceltenin hürmetine, vahyin ve onu nazil buyuranın hürmetine, Peygamber'in ve ona vahiy getirenin hürmetine, Kâbe'nin ve Kur'an'ın hürmetine!

Ey bütün sesleri duyan! Ey bütün kaybedilenleri bulup getirecek olan ve ey mahlûkatı öldürdükten sonra diriltecek olan! Muhammed ve Ehil-i Beyt'ine selâm ve salât gönder! Doğudan batıya dünyadaki bütün mü'min erkek ve kadınlara ve bu cümleden olmak üzere de bizlere katından yakın zamanda işlerimizde kolaylık ve ferahlık lütfeyle! Şehadet ederim ki bir tek Allah'tan gayrı ilâh yoktur. Muhammed (s.a.v.) senin elçin ve kulundur; Allah'ın selâmı O'na ve O'nun pak ve muahhar evlâtlarına!"

O'NUN YANINDA ÇOCUK OLMAK

*"Sakın kendisine verdiğin kıymeti
sana vermeyenle arkadaş olma."*

Hz. Ali (r.a)

Sanatkârın sanatı nasıl eserinde konuşursa ebeveynin anne babalığı da evladın ahlakında, kişiliğinde ve karakterine işlenirdi. Çağlar ve asırlar boyu var olacak şaheserler ancak büyük emeklerle ayakta dururdu. Sağlam işçiliklerle donatılan binalar yıllara meydan okurdu sağlam nesiller gibi.

Ali ile Fatıma'nın çocukları ise o temeli kökten sağlam alıyordu. Gelecek nesillere bırakılacak mirasın ilk temsilcisiydi. Çocukluk hayatın ilkbaharıydı hani. Baharlarını bol su ve güneşle güçlendiriyordu. Su ilim, güneş ise şefkatti. Hasan ile Hüseyin bu köklü ağacın taze fidesiydiler. Hasan o günlerde yedi yaşlarındaydı. Cihan güneşi dedesinin yanından ayrılmıyordu. Evde, sokakta, mescitte onunlaydı. Öte yandan annesine de çok düşküncü Hasan. Gerçekten de bir çocuk annesine verdiği değer kadar değerliydi. Dedesinden o talimi almıştı.

"Sürekli annenin hizmetinde ol. Çünkü Cennet onun ayakları altındadır," demişti Dedesi. İlim tahsili hayatlarının en eğlenceli anlarıydı. Temel eğitimlerini Allah'ın Peygamberinden alıyorlardı her gün. Öğrendiği Kur'an ayetlerini ezberlediği anda koşarak gelip annesine okuyordu. Evleri gerçek bir ilim yuvası ve sevgi okulu iken Ali, Resulullah'tan öğrendiği bilgileri ve yeni nazil olan ayetleri gelip Fatıma'ya okuyordu ilk kez. Son zamanlarda bir hal dikkatini çekmişti. Ali yeni gelen ayetleri gelip ona okumadan Fatıma ondan önce biliyordu. Bu garip hal Ali'nin dikkatini çekmişti:

"Cennet Çiçeğim," dedi. "Bu ayet yeni nazil oldu. Fakat sen ben-den önce öğrenmişsin."

Göz bebeklerinin derinliklerinde billur ışıklar titreşirken gülüm-sedi Fatıma:

"Oğlun Hasan'dan," dedi şükür dolu.

Ayetler nazil olunca Resulullah'ın ağzından çıkan ilk kelamı baba-sından önce kapıp alıyordu Hasan.

Hasan'ın bu dikkati ve hassasiyeti Ali'nin çok hoşuna gitmişti. Hasan'ın bu halini görmek istiyordu. Hasan daha eve gelmeden geçip evin bir köşesine saklandı. Fatıma'dan evde olduğunu söylememesi-ni istedi. Az sonra Hasan büyük bir heyecanla içeri girdi. Annesine selam verdi, koştu sarıldı. Sonra da Peygamber dedesinden duyduğu ayeti annesine okumaya başladı. Tam o sırada dili tutuldu Hasan'ın. Okuyamadı. Fatıma oğlunun ipek saçlarını okşarken onun bu haline şaşırmıştı. Güzeller güzeli oğlunun o küçük yaşında bile ferasetinin açık olduğunu fatk etmiş olarak:

"Ne oldu Hasan'ım, neyin var! "

"Anneciğim," dedi Hasan. "Öyle zannediyorum ki şu an, büyük bir Zat beni dinlemektedir. Onun dinlemesi beni söz söylemekten aciz bıraktı. Bu halime şaşıрма sakın!"

Ali'nin şaşkınlığı iki kattı şimdi. Daha fazla dayanamayıp saklan-dığı yerden çıktı. Göz aydınlığı yavrusunu koklayıp öptü ve bağrına bastı. Onlar gelecek nesillerin ışığı olacaklardı. Dedelerinden sonra

alacakları miras çok ağır ve kıymetliydi. Bunun için de dünyanın her türlü imtihanına tabi tutulacaklardı. Büyüklerin sınavı çetindi zira. Zehra'yla göz göze şükre durdular.¹⁰¹

İŞİĞİN ÇİÇEKLERİ

Suffe Ashabı Peygamberin etrafında ilim halkaları oluşturmuşlardı. İlmin lezzetine varanlardı onlar. Ne ev, ne evlenmek, ne yemek, ne içmek, ne açlık, ne susuzluk değildi dertleri. Tek arzuları peygamberin yüce ilminden daha çok hep daha çok istifade etmekle mükelleftiler. Sürekli yeni bilgiler öğreniyor, ilmi müzakereler yapıyor, kılı kırk yaran temayüllerle en ince meselelere inip direkt olarak Nur Nebi'den irfan alıyorlardı. Ali ile Fatıma'nın oğulları o ilim halkalarında büyüyorlardı. Dedelerinin yanında, kimi zaman dizinde oturmuş olarak, kimi zaman mescidin bir köşesinde topraktan bilyeler yuvarlayarak ama her halükarda akılları, kalpleri ve ruhlarıyla müzakere edilen kohlardan haberdar olarak yetişiyorlardı. Peygamber dedeleri önüne toplanmış mallardan infak ederken dahi onları kucağına alır öyle dağıtırdı. Bu durum bir nevi hal diliyle çocuk eğitme metoduydu. Daha küçük yaşlardan itibaren infak etme güzelliğini hisseden çocuklar, o yoksul yüzlerin gülümsemesini izleyerek büyüyorlardı. Çocuğun vericilik, duyarlılık ve paylaşım anlayışını geliştirmek için bir eğitim terbiyesiydi bu.

Nezafeti muhteşemdi yuvanın. Ne gıybet, ne suizan, ne çirkin söz işitmeden yetişiyorlardı. Bu tür muzahrafatla ruhları kirlenip yorulmamıştı. Çünkü çocuğun eli, dili yüreği her şeye açık olurdu ve çok çabuk etkilenirdi. Bunu bilen dedeleri Ashabını ve kızıyla damadını çok sık uyarırdı: “Çocuklarınıza iyi bakınız! Onları güzel terbiye ediniz.”¹⁰²

Hasan ile Hüseyin bu güzellikler kuşağı içinde ve her an dedelerinin terbiyesinde gün gün büyüyorlardı. Gözlerinden zekâ fışkıran bu

¹⁰¹ Bihar, c. 43, s. 338

¹⁰² Ebû Davut, Cihâd; 69; İbn-i Mâce, Edep; 3

çocukların ay gibi parıldayan yüzleri gülümseme doluydu. Namazlarını aksatmadan kılıyor, ibadetlerini onun öğrettiği gibi yapıyorlardı. Günde beş defa yüce Allah'ın huzurunda durmak onlara büyük zevk veriyordu. Onlara öyle davranmaları için herhangi bir dayatma yapılmamıştı. Her fitri yapının sevgiyle ve şefkatle yol bulacağı fikriyle hiçbir zaman azarlamadan, kızmadan, tenkit etmeden eğitiliyorlardı.

Dedeleri Muhammed Mustafa, babaları Aliyyül Murtaza, anneleri Fatıma Zehra olunca onların ne denli farklı kişilikler olduğu da gün gibi aşikârdı. Sevgi dolu olmalarının yanı sıra kibar ve yardımseverler çocuklardı. Evde, sokakta, kırdâ, bahçede, mescitte kısacası her an ve her ortamda öğrenmiş oldukları izdüşümleri yakalamak zor değildi. Kimseyi incitmez, hatayı yüze vurarak insanları utandırmazlardı. Onların duygulu ve nazik halleri herkes tarafından çok sevilir, her yerde anılırlardı. Suffa'nın ilim halkaları ortasında oynayıp koştururken ilmin, edebın ve nezaketin en ince terbiyesini alarak büyüyorlardı. Dürüstlük, sevgi, merhamet ve cesaretle atılıyordu şahsiyet temelleri.

Birbirlerine karşı çok düşkün olduklarından her işi birlikte yapmak isterlerdi. Hele de abdest almak onların ferahlama anlarıydı. Birlikte abdest almaya gittiklerinde yaşlı bir adamla karşılaştılar. Abdest alıyordu. Ancak adamın abdest alışısı yanlıştı. Bu hatalar gözlem yetenekleri yüksek çocukların gözünden kaçmamıştı. Ancak uyarmak için edebe riayet etmeliydiler. Aldıkları nezaket gereği onun abdestini tamamlamasını beklediler. Adamın işi bittikten sonra saygı dolu sesle Hasan:

“Amcacığım,” dedi. “Siz abdestinizi aldınız. Şimdi bir de kardeşimle biz alalım. Çünkü daha çocuğuz hatalı olup olmadığından emin olmak istiyoruz. Rica etsek abdest alışımızı kontrol eder misiniz? Hata yapıyor muyuz, bir bakın!”

“Hay hay,” dedi adam memnuniyet dolu. İki kardeş kolları sıvadılar. Azalarının kuru kalmamasına ve sıralamaya dikkat ederek bir güzel abdestlerini aldılar. Pırıl pırıl yüzler ve ışıllı gözlerle adama döndüler. Yaşlı adam yüzü gülümseyerek onlara bakıyordu. Çocuk-

ların kendisini kırmamak için böyle yaptıklarının farkındaydı. Peygamberin torunlarının bu nazik davranışı karşısında gözleri dolu dolu olmuştu:

“Asıl yanlış abdest alan benmişim meğer,” dedi. “Bana yaptığım hatayı öyle güzel dille anlattınız ki, bu benim için çok iyi bir ders oldu. Doğru abdesti öğrettiğiniz için teşekkür ediyorum.”

Onlar yuvadan insan kırmamayı ve hatayı yüze vurmamayı öğrenmişledi. Dedelerinden öğrendikleri gibi yaratılmış olana saygıyı ve nezaketi kendilerine rehber kılmışlardı.

Sevgili dedeleri gelirken çocuklar hep birlikte ve coşkuyla ona doğru koşarlardı. Her birinin yanağını okşardı tek tek. Serin gül kokulu ellerini koklar öperdi yavrular. O ayrıldıktan sonra kendi aralarında sevinç ve coşkuya medâr olurdu bu hal: “Benim de yanağımı da okşadı. Peygamberin elinde bir serinlik ve hoş bir koku hissettim. Mübarek elini sanki aktar havanından yeni çıkarmış gibi misk kokuyordu.”¹⁰³

Sevgili peygamber torunları Hasan ile Hüseyin’i sevgiyle öpüp kokluyordu. Aniden kapı açıldı ve içeriye bir adam girdi. Adam peygamberin torunlarını o şekilde koklayıp öptüğünü görünce çok şaşırmıştı. Dayanamadı ve sordu:

“Benim on çocuğum var. Bu güne kadar hiç birini bu şekilde öpmedim.”

Sevgili peygamber bir babanın çocuklarına kadar bu kadar ilgisiz olmasına üzülmüştü. Ona anlamlı bir cevap verdi:

“Allah senin kalbinden merhameti söküp almışsa ben ne yapabilirim,” dedi.

Adam onun ne demek istediği anlamıştı. Bu sözlerle Peygamber, çocukları sevmenin kalbin güzelliğiyle alakalı bir duygu olduğunu anlatmıştı. Adam dersini almıştı. Çocuk sevmenin, onu koklamanın, sevip, öpmenin büyük sevap olduğunu fark ettiğinde mahçuptu.

PENÇ-İ ÂL'İ ABÂ

Onlar güneşe en yakın yıldızlardı. Allah Resulü'nün en kıymetlileriydi. Canından can, kanından kan, nurundan nur parçasıydılar. O sebeple sürekli yanındaydılar. Habibullah; Baba, Dede, Kayınpeyderdi. O tabloda Ali; eş, baba ve damat, Hasan ve Hüseyin; oğul ve torun, Fatıma ise hem anne, hem eş, hem de evlattı.

Sevgili, Ümmü Seleme'nin evindeydi. Fatıma Babasını ziyarete gitmişti. Babası onu ayakta karşıladı:

“Selâm olsun sana ey Canparem.”

“Sana da selâm olsun Babacığım.”

Bunun üzerine babası kızına:

“Vücudumda bir bitkinlik hissediyorum.” dedi şikâyetsiz bir ifadeyle. Fatıma:

“Rabbim seni bitkinliğe karşı korusun,” dedi. “Babacığım senin için ne yapabilirim.”

“Kızım,” dedi Baba. “Şu Yemen malı abayı getir ve üzerime ört!”

Fatıma siyah kadifeden yapılmış üzeri işli abayı getirip babasının üzerine örttüğü sırada babasının yüz ifadesinde değişik bir hal fark etti. Ruhu ışıldamıştı Fatıma'nın. Dingin bir geceye doğan dolunayın yeryüzüne yaydığı bir aydınlık vardı yüzünde. Bitimsiz bir hayranlıkla onu seyrederken Hasan girdi içeriye:

“Selam olsun sana ey Anneciğim!”

“Selam, Sana da selâm, ey gözümün nuru! Kalbimin meyvesi Hasan'ım,” dedi yürek dinginliğini dile getiren bir sesle. Hasan abanın altındaki dedesini görmemişti:

“Anneciğim,” dedi sevecen bakışlarıyla. “Çok güzel bir koku hissediyorum. Dedemin kokusu gibi Cennet'e götüren sanki. Gül bahçesine girmiş gibiyim. Tarif edemiyorum, çok farklı bir ıtır var burada.”

Billur ışıltılı bakışlarıyla işaret etti gülümseyerek Fatıma:

“Evet, oğlum,” dedi. “Deden abanın altındadır.” Hasan siyah kadifeye doğru ilerledi:

“Selâm olsun sana Ey dedem,” dedi. “İzninizle abanızın altına girebilir miyim?”

“Sana da selâm olsun, içeri gel. İzin veriyorum.”

Hasan abanın altına girdi. Ardından Hüseyin girdi:

“Selâm olsun sana anneciğim,” dedi masum yavru.

“Sana da selâm olsun, ey güzümün nuru ve gönlümün hoş meyvesi. Hoş safa geldin oğlum!”

Bir farklılık hissetmişti Hüseyin:

“Dedem mi gelip gitti,” dedi. “Çok güzel bir koku var burada. Onun kokusu bu!”

Tatlı bir reveransla cevap verdi:

“Evet, iyi bildin, deden ve ağabeyin şu abanın altındalar.”

Hüseyin abaya doğru ilerledi:

“Selam olsun sana ey büyük Babam, sizinle birlikte abanın altına girebilir miyim?”

“Sana da selâm olsun, gel, izin verdim.”

Hüseyin büyük bir sevinçle abanın altına girdi. Aba sanki büyümüş kocaman bir çadır olmuştu. Hepsini kapatıp örtmüştü. Fatıma onları seyretti uzun uzun. Muhabbetin bütün kıvılcımlarıyla abanın altındakilere kenetlendi bakışları. Son gelen Ali’ydi. Her şeyden habersizdi:

“Sana selâm olsun, ey Resulullah’ın kızı,” dedi.

“Sana da selâm olsun, ya Ebe’l-Hasan. Hoş safa geldin.”

Ali “Çok güzel bir koku hissediyorum,” dedi. “Bu koku Resulullah’ın kokusuna benziyor.”

“Evet,” dedi Fatımatüz-Zehra. “O buradadır. Çocuklarla birlikte abanın altındalar.”

Hilafet burcunun Ay’ı abaya doğru ilerledi:

“Selâm olsun sana, Ya Resulullah,” dedi. “Sizinle birlikte abanın altına girmeme müsaade eder misiniz?”

Resulullah “Sana da selâm olsun,” dedi. “Ey benim kardeşim ve bayraktarım. Sana da izin verdim.”

Ali abanın altına girdiğinde sıra Fatıma'ya gelmişti. O da abaya doğru ilerledi: “Ey Allah'ın Resulü, bana da izin verir misiniz?”

“Sen de gel, sana da izin verdim.”

Bu olağanüstü bir haldi. Fatıma örtünün altına girdi. Aba hepsini örtmüştü. Fatıma abanın altına girdiğinde babası abanın iki yanından tutup sağ eliyle göğes taraf işaret ederek:

“Ey Allah'ım,” dedi. “Bunlar benim Ehl-i Beyt'imdir. Onlar benim özel yakınlarımdır. Bunların eti benim etimden, kanları benim kanımdandır. Onları inciten şey, beni de incitir, onları üzen şey, beni de üzer. Ben onlarla savaşanlarla savaşırım ve onlarla sulh içinde olanlarla sulh ederim; onların düşmanlarına düşmanım ve onları sevenleri severim; onlar hakikaten bendendirler ve ben de onlardanım; Allah'ım, kendi rahmet ve bereketini, ihsan ve bağışını bana ve onlara indir. Bunlardan her türlü kötülüğü uzak tut ve onları tertemiz kıl.”

Melekler sükûta, zaman en kıymetli noktasındaydı. Onlar abanın altındayken Cibril-i Emin göklerde soruyordu:

“Ya Rabbi, abanın altında bulunanlar kimlerdir?”

“Onlar, Peygamber'in Ehl-i Beyt'i ve risalet madeni, cevheridirler,” buyurdu Rabbi. “Onlar, Fatıma, Babası, kocası ve çocuklarıdır.”

“Ya Rabbi,” dedi Cibril. “Yere inip onların altıncısı olmama izin verir misin?”

“İzin verdim,” dedi Rabbi. Bunun üzerine Cibril yere indi ve:

“Selâm olsun sana ey Allah'ın Resulü,” dedi. “Yüce Rabbim sana selâm gönderdi. Sana tebriklerini ve ikramını iletiyor ve buyuruyor ki: ‘İzzet ve celalime and olsun, ben bina edilmiş gökyüzünü ve döşenmiş yeryüzünü ve aydınlatan ayı ve ışık saçan güneşi ve dönen her

feleği ve akan her denizi ve dolaşan her gemiyi sadece sizin hatırlınız, sizin muhabbetiniz için yarattım.”

Levlakın sırrıydı bu. Dönen feleklerin aşk sırrıydı bu, muhabbet burcu ydu. O sahneden etkilenen melekler gıptayla bakarken:

“Allah Teâlâ sizinle birlikte olmam için izin verdi. Ya Resulullah, siz de izin veriyor musunuz?”

“Sana da selâm olsun ey Allah’ın vahyinin emini, evet sana izin verdim.”

Bunun üzerine Cebrail de abanın altına girdi: Bir Peygamber, bir melek ve dört insan aynı mekânda aynı örtünün altında cem oldular. Peygamberin ve meleğin kokusuyla iki kez gaşyoldular. Ruhları bir başka dirilişe geçti. Âlem düdüldü, zorluklar yer ile yeksan oldu. Huzur indi, sulh yayıldı, ateş söndü, Nehr-i Kevser gürlü gürlü çoğaldı. Dünya var oldukça o bereketle huzur bulacaktı insanlık.

Allah, Resulullah’a vahyetti:

“Ey Peygamber ailesi! Allah sizden sırf günahı gidermek ve sizi temiz yapmak ister”¹⁰⁴

Onlar abanın altındayken vahiy inmişti üzerlerine Nebi’nin. Bu iş hem sevinç, hem şükür, hem de hüzne medardı. Cennete giden yollar, dikenler ve çiçeklerle kaplıyken Nebi ailesi açlıklar, yokluklar, sıkıntılar içinde akla hayâle gelmez dertlere maruz kalacaktı. Dünya günlerindeki nasipleri şöyleydi sanki:

Az ye,

Az uyu,

Az gül,

Az konuş,

Cennetin ahâlisi olmak için yanmak, kavrulmak eleklerden geçmek gerekiyorsa onlar bu iş için seçilmiş ilklendi ve en öndekilerdi. Canlarını, mallarını, hayatlarını adamadan sonsuz kurtuluşun yolunun açılmayacağını gösteren örneklerdi. O sebeple yol uzun, sefer çi-

leli, cefa çoktu. İmanın sonsuz güveniyle yürüyeceklerdi. Yâri Rabbi olanı hangi gam ve keder yıkabilirdi ki.

Onlar beş isim, beş vesileydi. Ateşli hastalıkların harareti onların sevgisiyle sönerdi. Işık deryalarının halkaları onların ismiyle büyürdü.

Muhammed Mustafa (s.a.v.),

Aliyyü'l Mürteza,

Fatımatül Raziye,

Hasan ile Hüseyin.

Müminler artık her namaz tahiyyatında onları selamlayacaktı. Al-i abaya ve salihlere selam yağacaktı. Peygamberin en yakınında olanlar bir elin beş parmağı gibi her zaman onunla anılacaktı. Onları selamlamak ancak selamlayanların kalbini güzelleştirirdi. İhtışamlı bir cem oluştu bu.

Sonraki yıllarda Sevgili:

“Size iki şey bırakıyorum, diyecekti sevenlerine. Onlara temessük etseniz, necat bulursunuz. Bunlar Kitabullah ve Âl-i Beyt’imdir.”

Efendimizin gönül çiçeği Fatıma, sır kâtibi Ali, Cennet gençlerinin efendileri olacak olan Hasan ile Hüseyin yeryüzünde Yasin Soyu’nun ışık taşıyıcısıydılar. Kök, dal, yaprak, çiçek, meyve ve tohum aynı köktendi. Aba ehlinin sırrı hep nur yıldızıyla parlayacak, çağlar boyunca sönmeyecek, nur lambası tutuşturulacak ve gizlice aydınlanacaktı. Abanın altındakiler bu sırrın son temsilcileriydi.

ZENCEFİL KADEHLERİ

“Kendileri ona karşı duydukları sevgiye rağmen yemeği yoksula, yetime ve esire yedirirler.” (İnsan, 8)

Yokluk günleriydi. Müslümanlar sıkıntı içindelerdi. Sıkıntı çekenlerin başında ise Sevgili Peygamber, eşleri, kızı, damadı ve torunları

geliyordu. İhtiyaç sahiplerinin imdadına koştuklarından ellerinde bir şey kalmıyordu. O gün için, günlerin gecelerin kitap sayfası gibi gelip önlere açılacağı o dehşetli gün içindi tüm çabaları. O dehşetli gün için hazırlanıyorlardı. Ah o dehşetli gün. Dehşetinden çocukların ihtiyarladığı o müthiş gün. Dağların hallaç pamuğu gibi didilip döküleceği o müthiş gün. Bunun içindi tüm çileleri. O gün. Yaratıcının azameti karşısında seslerin kısıldığı o müthiş gün. Denizlerin kaynayıp taşıdığı, göklerin yerle çarpıştığı, kalplerin korkudan parça parça olduğu o gün. Geceyi gündüze katmıştı Ali ile Fatıma. Her an, her saat, her dakika uyanıklardı. Fedakârlıkta üstüne yoktu Fatıma'nın.

Resulullah'ın can pasesi, Ali'nin göz bebeği Zehra'ydı o. Başkasını kendine tercih edendi. Ve dünya onun gibilerin hürmetine mi dönüyordu? Babasını onun kadar dikkatli takip eden, gözetip kollayan kim vardı? Fatıma Zehra'nın dünya yüzünde en sevdiği üç şey vardı:

“Dünya hayatında üç şeyi sevdim Ey Ali,” diyordu. “Hiç bir şey onlar kadar bana sevimli gelmedi.”

“Nedir onlar Göz ışıgım! “

“Allah'ın kitabını tilavet etmekten daha büyük huzur tatmadım,” dedi Fatıma. “Resulullah'ın yüzüne bakmaktan daha büyük bir sevinç, Allah için infak etmekten daha büyük bir mutluluk bulamadım.”

Bu sözüyle Ali'nin de ruh dünyasının yansımasıydı. Gel-geç sevdaların tutsağı değildi onlar. Elde var iken vermek zahmetsizdi ancak yok iken vermek kolay değildi. Kaldı ki var iken veremeyenlerle doluydu yeryüzü. Tevratı ezbere bilen Karun nerede? Krallar, prensesler, sultanlar neredeydi?

Gülümsedi Ali. Kendisi de aynı duygular içinde olduğu için Fatıma onun da hislerine tercüman olmuştu.

Hayatın koşuşması içinde günler su pırlıtsı gibi akıp giderken yeni imtihanlar ardı ardına geliyordu. Bakır mıydı insan ruhu? Gümüş mü, altın mı yoksa? Bunu ölçmek için de hadiseler, teslim sırrının gereği idi.

Hasan ile Hüseyin hastalanmışlardı. O gece Ali ile Fatıma yavrularının başında sabahladılar. Ertesi günün sabahında Habibullah iki arkadaşıyla birlikte torunlarını ziyarete geldi. İçeriye girmeden izin istedi:

“Allah'ın selamı üzerinize olsun Ey Yüce Allah'ın arındırılmış olduğu güzel kullar! İki arkadaşım ile birlikte yavrularımı görmeye geldim. İçeriye girebilir miyiz?”

Ali ile Fatıma'nın uykusuz gözleri ışıklanmıştı. Sevinç dolu seslendiler:

“Allah'ın selam ve rahmeti Peygamberin üzerine olsun,” dediler. “Hane sizin, beyt sizindir! Hoş geldiniz, sefalar getirdiniz Ya Resulullah!”

Koşup kapıyı açtı Ali, Fatıma hicaplanarak ayakta karşıladı babasını.

İlkin odaya amber kokusu yayıldı. Ardından Sevgili'nin ışıklı alını görüldü. Güneşin bulutun arasından süzüldüğü gibi içeriye girdi Peygamber. Hasan ile Hüseyin alevler içinde yatarken kalkıp koşmadılar. Buz gibi serinletici ve ferah ellerini öpemediler dedelerinin. Bitkin bir şekilde yatıyordu. Gözlerini araladı nur yavrular. Dedelelerini görünce yüzlerine tatlı bir tebessüm yayıldı. Güçlkle gözkapaklarını araladılar, doğrulmak istediler ama halleri ve mecalleri yoktu. Sevgili Dede torunlarını sevdi, kokladı, öptü. Yanındakiler de onun gibi mahzundu. Hasan, Hüseyin herkesin göz aydınlığıydı çünkü.

Ali önce etrafına sonra da Fatıma'ya baktı. Misafirlere ikram edecek bir şey aradı. Ama evde sudan başka bir şey yoktu. Peygamber ordusunun namılı komutanının evinde yiyecek bir şey yoktu. Fakat misafirler onların bu haliyle öğündüler. Eğer Ali istese çok daha iyi şartlarda yaşar ve yaşartırdı ev halkını. Ama o son dinin neşri için ömrünü adamışken başka şeylere vakit bulamamıştı.

Kalkma vakti gelmişti. Son Elçi ay yüzlü torunlarına dönüp baktı. Hasan'ın iri gözleri kısıktı. Hüseyin ise gözünü açamıyordu. İpek saçları alına yapışmış, alevler içinde kıvrılırken göğüs kafesleri hızla

inip çıkıyordu. Son Peygamber üzgündü. Fatıma bildiği her çareye başvurduğu halde çocukların ateşi düşmüyor, gitgide artıyordu. Durum vahimdi ve çaresizlik içindeydiler. Murtaza ile Zehra gül tenli yavrularının başında beklerken onlara bir öneride bulundu Peygamber:

“Ey Ebû’l Hasan! Yavrularının iyileşmesi için bir adak adasan!”

Bir sadaka yedi belayı defederken o ana kadar hiç akıllarına gelmemişti bu. Ali, Fatıma ve Fizz’e göz göze geldiler. Ve üçü bir niyetle ahdettiler:

“Ya Rabbi emanetin olan Hasan ile Hüseyin iyileşirlerse üç gün oruç adağımız olsun.”

İki güzel yavru yorgun göz kapaklarını güçlkle aralayarak:

“Biz de,” dediler. “Eğer iyileşirsek üç gün oruç tutacağız.”

Odadakiler gülümseyerek göz göze geldiler. O kadar saf ve masum etmişlerdi ki bu adağı en katı yüreği bile titretecek cinstendi. Eşler arasında konuşulan her konu, her davranış ve her karar o yuvada büyüyen çocukları etkiler ruhlarını şekillendirirdi. Alevler içinde yanan yavrular o anda bile infak terbiyesi içine alınmışlardı.

Ertesi günün sabahında ateşleri dinmiş ve iyileşmiş olarak ayağa kalktı yavrular. Ev halkı olarak hiç vakit kaybetmeden oruca niyetlendiler. İftara yiyecek ekmekleri yoktu. Ali çarşıya giderek Yahudi Şemun’dan üç dört kilo arpa borçlanıp getirdi. Fatıma arpanın üçte birini öğütüp, hamur yoğurdu ve Fizz’e’nin yardımıyla bir kaç çörek pişirdiler. Fizz’e hayatının en anlamlı dönemini yaşarken, Fatıma’ya yardımcı olmaktan büyük zevk alıyor, onun hayatına ortak oldukça ne kadar az şey bildiğini fark ediyordu. Her bir olayın altında sırlı güzellikler keşfediyordu carie kız.

Çörekleri pişirdikten ve onca uykusuz günden sonra ilk kez rahat bir nefes almışlardı. Hasan Hüseyin kardeşler de oruçluydular ve sağlıklarına kavuşmuş olmanın keyfini yaşıyorlardı. Günün bitiminde iftar sofrası kurulmuştu. Sofrada Fatıma’nın pişirdiği çörek ve biraz hububattan başka bir şey yoktu. Açlık çeken insanı derinden çekip

alandı o koku. Sıcak ekmek kokusu buram buram... Aile fertleri iftar sofrasının başında ezanı beklerken dışarıdan inceden bir inilti duyular. Zayıf, güçsüz bir ses:

“Selam olsun size Ey Hane Halkı! Çocuklarım ve ben çok açız, fakiriz ve yoksuluz. Allah rızası için bu miskine bir şeyler verin. Rab-bim de sizi Cennet sofralarından yedirsin.”

Murtaza ile Zehra göz göze geldiler. Ali kapıyı açtığında karşısındaki perişan bir dilenciydi. Ayakta durmaya mecali yoktu ve açlıktan titriyordu. İçeri geçti Haydar-ı Kerrar dayanamadı:

“Fatıma’m,” dedi. “Sen ki seçilmiş bir babanın kızıydın! Kadınların azizi Fatımatüz-zehra’sın. Şu ihtiyaç sahibinin haline baksana! Açlık-tan adeta titriyor. Çaresizlikten iki büklüm. Rabbim onu bizim kapı-mıza gönderdi. Ne dersin!”

“Düşündüğünü yap Ey Ali,” dedi. “Bunun için seni ne kınar, ne de ayıplarım.”

Murtaza çocuklara hissettirmeden kendi çöreğini alıp getirdi:

“Siz iftarınızı açın,” dedi. “Ben suyla iftar eder, yarına niyet ederim.”

Gülümsedi Fatıma. Hemen kendi payını getirip koydu Ali’nin çö-reğinin üstüne. Ancak sofradakiler her şeyi anlamıştı. Fizze hemen yerinden kalktı, kendi çöreğini verdi ve Hasan ile Hüseyin de minik, beyaz elleriyle kendi paylarını getirip uzattılar. Adam buram buram tüten sıcacık çörekleri alıp sevinç içinde evine dönerken minnet yük-lüydü:

“Cömertliğinizle beni utandırdınız Ey Resulün Hanesi. Çok te-şekkür ederim.”

Gülümsedi Fatıma. Solgun bakışlarında sevinç yıldızları yanıp sö-nerken Ali:

“Bize teşekkür etme,” dedi. “Biz o büyük gün için endişeliyiz.”

Teşekküre ihtiyaçları yoktu. Bir minnet, bir rica, beklemedikleri için de hallerinden memnundular. Oruçlarını suyla açtılar o akşam

ve bir şey yemeden sabahladılar. Su da gıdaydı hani. Rabbini tanıyıp bilene bir nefes hava bile doyurandı. Açlık midelerine ani bıçak darbesi gibi saplandıkça üstünde durmadan işlerine devam ettiler.

İkinci günün orucunda Fatıma geri kalan arpayı öğüttü, yeniden çörek yaptı. Akşam iftara sofrasını kurdu. Ali namazını kılmış ve eve gelmişti. Ailecek tam iftar edeceken kapıları çalındı yeniden. Dikkat kesildiler:

“Ey Muhammed’in ev halkı! Ben bir şehit çocuğuyum. Yetim ve yoksul biri olarak yiyecek bir şey bulamadım. Ve bu çaresizlik içinde size geldim. Allah rızası için bana bir lokma yemek verin. Rabbim size vaat ettiği Cennetinde doyursun. Açım! Açım! Çok açım.”

Bu ne haldi! Peygamberin gül çiçeği ile Ali yine göz göze geldiler. İki günden beri açtılar üstelik çocukları kendilerinden daha açtı. Ama bir an bile tereddüt etmeden kendi önlerindeki çörekleri alıp yetim çocuğa verdiler. Fizze çöreğini uzattı. Ardından Hasan ile Hüseyin önlerindeki çöreği ucundan dahi koparmadan getirip yetim çocuğa uzattılar. Çocuk sevinerek ayrılıp giderken:

“Teşekkür ederim.”

“Hayır,” dedi Ali. “Hayır, biz senden teşekkür beklemiyoruz. Biz sadece aracılarsız. Sen bize değil de mal sahibi olan Allah’a teşekkür et. Bu malın sahibi Allah’tır.”

Açlık midelerini lime lime doğrarken suyla avuttular kendilerini. Üçüncü günün orucu kaçınılmazdı ve hep birlikte niyetlendiler yeniden. Aç da olsalar, susuz da ettikleri yemini bozmamaya kararlıydılar. Şikâyetsiz ve isyansız bir gün içinde şükür ve de sabırla son gün oruçlarını da eda ettiler. Bu kez iftar vaktinde kapılarına gelen bir esirdi:

“Günlerdir aç ve perişanım. Acıyın bana ne olur. Bir lokma yemek bu fakire.”

Sınavları çetin olsa da verdikleri sözden asla vazgeçemezlerdi. Rablerine adadıkları sözü son güçlerine kadar yerine getirme cehdi içinde yerine getireceklerdi. Açlık ki sınavların en zoruydu ve açlık acısı bir şeye benzemezdi. Hasan ile Hüseyin’in gözlerinin ferri kaç-

mış, benizleri sapsarı. Fizde doğrulamıyor açlıktan, Fatıma'nın karnı beline yapışmış. Sofrada beş adet çörek misler gibi kokusuyla iştiha-ları celbediyor ama karşılardaki esir onlardan da aç. Dayanamadılar ve kıyamadılar üçüncü kez. Önlerindeki son çörekleri toplayıp ona verdiler. Esir hayatında ilk kez bu kadar sevinmiş olarak:

“Allah muradınızı versin,” dedi. “Resulullah'ın kızıyla damadına da bu yakışır. Siz beni sevindirdiniz. Rabbim de sizi aziz kılsın.”

“Bize teşekkür etmeyin,” dediler. “Biz o büyük gün için endişeli-yiz. Haydi, selamete git!”

Hiç birinin kalbinde vermemeye dair bir tereddüt oluşmamıştı. Seve seve açlığa devam ettiler. Fatıma'ya bakınca Ali'nin açlığı tüke-niyor... Yüreğinde ne gam, ne tasa... Kur'an'a bakınca Fatıma Cen-net sofralarından doyup kalkmış gibi dinç ve diri. Hasan, Hüseyin ve Fizde ona eşlik ediyor. İş ki açlık şiddetli imtihandı. O gece yine açlıktan kıvranarak sabahladılar. Ertesi günün sabahında adaklarını yerine getirmiş olmanın huzuru içindelerdi. Ali, Hasan ile Hüseyin'i avutmak için ellerinden tutarak dedelerinin yanına götürdü. Resulul-lah torunlarını kucaklayıp öptüğünde onların sararmış, halsiz halleri dikkatini çekti. İki minik bedenini kuş yavrusu gibi tir tir titrediğini fark etti:

“Ey Ali nedir bu hal!”

Vakur bakışlarında gizemli sırların kaynaştığı Ali, olup biteni an-lattı O'na. Sevgili etkilenmişti. Hiç vakit kaybetmeden Fatıma'nın yanına gittiler.

Peygamberin yürek yıldızı mihrabına çekilmişti. Açlıktan yüzü sapsarı ve karnı sırtına yapışmış bir halde namaz kılıyordu. Gözle-rinin feri kaçmış olsada masum yüzü hâlâ ışıklıydı. Kızına teessürle baktı. Gözyaşlarını tutamadı. Aç ve yoksul insanların her an kapısına gelip yardım dilediği Peygamber çaresizlik içinde ellerini açarak Rab-binden yardım diledi:

“Ya Rabbim,” dedi. “Muhammed'in ev halkı açlıktan ölüyor! “

İçin için yalvardı Rabbine. O her şeyi görüyor, biliyor ve işitiyordu. Cebrail imdada yetişmişti:

“Rabbimin selamıyla geldim,” dedi. “Al bu Sureyi, Ey Muhammed! Rabbin Ehl-i Beyt’inden dolayı seni kutluyor.”

Gelen İnsan suresiydi ve Resulün ehli beytinden söz ediyordu. Onların mükâfatı olarak Cennet’in tahtlarından ve ipeklerinden söz ediyordu. O sabır sahiplerine meyveler, mücevherler, köşkler saraylar ikram edecekti. Vildanlar, gılmanlar; ibrikler, kavarırdan tabaklarda yiyecekler sunulacaktı. Cennet zencefillerinden yapılmış hoş kokulu şaraplar, ipekler ve daha neler nelerden söz ediyordu Sure. Yoksula yapılan ikramların, infakların, karşılıksız iyiliklerin, şükürlerin, sabrın ve teslimiyetin bedelinde gelecek nimetlerin müjdesini veriyordu:

“O kullar adaklarını yerine getirirler. Kötülüğü her yanı kuşatmış bir günden korkarlar.”

“Onlar, seve seve yiyeceği yoksula, yetime ve esire yedirirler.”

(Yedirdikleri kimselere şöyle derler:) “Biz size sırf Allah rızası için yediriyoruz.”

“Sizden bir karşılık ve bir teşekkür beklemiyoruz.”

“Çünkü biz, asık suratlı, çetin bir günden (o günün azabından dolayı) Rabbimizden korkarız.”

“Allah da onları o günün kötülüğünden korur ve yüzlerine bir aydınlık ve içlerine bir sevinç verir.”

“Sabretmelerine karşılık da onları Cennet ve ipek(ten giysiler) ile mükâfatlandırır.”

“Orada koltuklar üzerine kurulmuş olarak bulunurlar. Orada ne güneş (yakıcı sıcak) görürler, ne de dondurucu soğuk.”

“Üzerlerine Cennetin gölgeleri sarkmış, Cennetin meyveleri (kolayca alınacak şekilde) yakınlştırılarak hazırlanmıştır.”

“Etraflarında gümüş kaplar, şeffaf kadehler dolaştırılır.”

“Gümüşten billur kaplar ki, onları (ihtiyaca göre) ölçüp düzenlemişlerdir.”

“Orada kendilerine, katkısı zencefil olan içeceklerle dolu bir kâseden içirilir.”

“Orada bir pınar ki ona ‘selsebil’ adı verilir.”

“Çevrelerinde, gördüğünde saçılmış inciler sanacağın, hep aynı gençlik ve güzellikte kalacak hizmetçiler dolaşır.”

“Orada, görünce (sonsuz) nimetler ve büyük bir mülk (hükümler) görürsün.”

“Üstlerinde ince ve kalın ipekten yeşil elbiseler vardır. Gümüş bileziklerle süsleneceklerdir. Rableri onlara tertemiz bir içecek içirecektir.”

Onlara şöyle denecektir: “Şüphesiz bu sizin için bir mükâfattır. Çalışma ve çabanız makbul görülmüştür.”¹⁰⁵

CAN PARESİ HASANEYN

Onlar âşıklardı ve âşıklar sünneti severlerdi. Ezeli çizginin seçkin ayarıyken Sevgili'nin günler içinde en çok sevdiği gündü. Ali ile Fatıma o günde bu sebeple sevinçli olurdu. Bayramdı Cuma. Neşeydi sevinçti ve bereketti. Fatıma ile Ali erkenden kalkıp sabah namazını kıldıktan sonra boy abdesti alarak Cuma sünnetini eda ederlerdi. Resulullah'dan bunu görmüşlerdi. Hasan, Hüseyin ve bir de Fikke, ışığını güneşten alan ay gibi onlardan alıyorlardı tüm güzellikleri. Otuz iki sünneti vardı cumanın. Ve bunun en evveli boy abdesti alıp koku sürünmektir. Temiz, yeni elbiseler giyinmek, gözleri sürmelemek, misvak kullanmak, gülümsemek, selam vermek ve Surei Kehf'i okumakla sürüp giden Sünnet silsilesinin her biri ruha ilaç gibi gelirdi. Ve cumanın bereketini keşfedenler, ona ermek için can atarlardı.

Fizze her an yeni şeyler öğreniyordu ondan. Vakit ve günlerin ehemmiyetini, Cuma gününün anlam ve önemini:

“Allah Resulünden işittim ki ‘Cuma gününde öyle bir vakit vardır ki, kim o vakitte Allah’tan bir şey isterse şüphesiz ki Allah hacetini verir.’”

“O vakit ne zamandır Ey Seyyidem,” dedi Fizze.

“Güneşin bir yarısının ufukta kaybolduğu ancak, diğer yarısının batmadığı vakittir.”

Gündelik işlerin ve telaşın içinde koşturduğu zamanlar o vakti kaçırmak istemezdi. Güneş ufka meyledince Fizze’den yardım isterdi kimi zaman:

“Ey Fizze” derdi. “Bilirsin ki bu gün, günler azizi cumadır. Şimdi sen yukarı çık ve güneş ufule meyledince yani yarısının batıp diğer yarısını gördüğün anda bana haber ver ki o anda dua edeyim!”¹⁰⁶

Fizze dama çıkar, güneşin batış anlarını gözetlerdi Fatıma’nın dua vakti için. Güneş ufule meylettiğinde hızla eve koşar, Fatıma’ya haber verirdi.

Cariye kızın hayatı yepyeni bir manayla anlam kazanmışken; anı dakikası yoktu ki yeni bir şey öğrenmiş olmasın. Firdevs ehlinde olma müjdesini almıştı Fatıma’dan. Dünya günlerinin geçiciliği ve tez tükenir oluşuyla endişelendiğinde onunla sonsuza dek beraber olmayı arzu ediyordu. Rabbi rahmetiyle kullarından güzel iş yapanları bir arada cem edecek sonsuz ikramına ortak kılacaktı. Nebi kızından bir şeyler duymak için yanına gelenlere:

“Hadid, Vakıa ve Rahman Surelerini okuyun,” diyordu. “Onları okumaya devam eden kişiler, yerde ve gökte ‘Firdevs Cenneti yerlisi’ olarak anılır.”

Firdevs en iyilerin yeri ve ölümsüzlük şerbetini içenlerin ikram makamıydı. Orada Sevgili ve onun sevdikleriyle bir olmak, onlarla hemhal olmak için çokça çalışmak gerekiyordu. Bunun için Fizze yüce kelamın tüm sırlarını kendine vird kabul etmişti. Kur’an’la bu-

luşuyor, Kur'an'la konuşuyor ve onunla yaşıyordu. Fatıma'dan ona kalan en yüce miras bu olacak gibiydi.

Cuma gecelerini genellikle ibadetle geçirirdi mutlu çift. Mihra-bına çekilip ibadet ettiği anlarda ruhen rahatlıyor, ferahlıyordu Fa-tıma. Kevn-ü mekânın Rabbiyle görüşmek ne hoş, ne yüceydi. O'na iltica etmek, gücünden yardım dilemek çok rahatlatıcıydı. Ruhunun bütün sırlarını bilen, kalbinin en ince arzularından haberdar olanla konuşup, dertleşirken başka bir nuranilik yaşıyordu üzerine sanki. Rabbiyle baş başa olduğu anlar onun en huzurlu anlarıydı. Tepeden tırnağa büründüğü ak örtüler içinde tertemiz bir beden ve nefisle kı-yama durduğu anda âlemi değişirdi. O anlarda yıldızlar yere serilir, dünya kum tanesi kadar küçülür, dertler sıkıntılar un ufak olurdu. Gül teni iyice şeffaflaşır, derin bakışları daha bir derinleşir, yüzü tatlı ve manalı ifadelerle halden hale girerdi. Hiçbir dünyevî zevki o âna değişmezdi Fatıma. Kalbinin en ince sırlarını bilen, dilinin en sessiz dualarını iştene içini dökerdi bir bir. Derdini anlatıyor, sıkıntısını söylüyor, endişelerini aktarıyordu. Ama öyle sıradan dertler değil hiçbiri. Ne ev, ne mal, ne mülk, ne zenginlik, ne şan, ne şöhret... Hiç biri değildi derdi. Ne evladı, ne kocası ne de nefsi için değildi ricası. Fatıma'nın derdi insanlığın derdiydi. Ümmetin habersizliği, insan-lığın duyarsızlığı ve aldanmışlığıydı. Melekler saf saf dizilip "âmin" diyor gibi Nebi kızının duasına. İlâhi nazargâh'ın haşyet ve haşmeti önünde bedeni titriyor tir tir, ruhu inceldikçe daha bir derinden yal-varıyor Fatıma:

"Ya Rab! Bize azab etme! Cehennemin narından koru Rabbim!"

Hasan odanın bir köşesinde annesinin huşu dolu namazını seyre-derdi kimileyin. Kıyamı, rükûsu, secdesi o kadar uzun ve anlamlıydı ki namazın gerçek anlam ve hüviyetini fark ederdi Hasan. Hayran hayran seyrederdi onu. Bir çift iri göz annenin üzerinde... Bıkmak, beklemek, sabırsızlıktan değil bu bakış. Hayret ve muhabbetten so-nuna kadar açılmış sanki. Halinde bir dua nidası var Fatıma'nın. Na-maz da bir nevi dua değil miydi? Sürekli ama ağlayarak yana yakıla bir yakarıştı. En büyük arzusu mü'min erkekler ile mü'min kadınların

ebedi kurtuluşu. Bildiklerini tek tek sayıp arz ediyor Rabbine. Hasan uzunca bir süre annesini seyretti. Nur çehresini avuçları arasına almış onu seyrediyor. Rabbine karşı kıyamı, duvarları titretiyor Fatıma'nın. Âlemin var edicisi karşısında edepten iki büklüm. Secdeleri rükûları teşehhüdü ile namazı annesinde seyrediyor. Annesinin duaları ruhu- na iniyor can yavrunun. Samimi içten ve ısrarlı:

“Allah'ım! Mü'min erkekleri ve mü'min kadınları affet. Mü'min erkekleri ve mü'min kadınları bağışla. Mü'min erkeklere ve kadınla- ra hayırlar ver. Mü'min erkeklere ve mü'min kadınlara kurtuluş ver. Mü'min erkekleri ve mü'min kadınları Cehennemden narından koru. Onlara acı. Onlara merhamet et. Onları yakma. Onları yıkma. Müc- rimlerden eyleme Ya Rab! Komşularımı kurtar. Onlara saadet ver. Komşularımın evlatlarına kurutuluş ver. Onlara acı. Helak etme Ya Rab!”

Annesinin içli yakarışlarına Hasan “âmin, âmin”lerle nida veriyor- du. Fatıma çok sonra fark etti onun dikkatli gözlerle kendini izlediği- ni. Şefkatle kucaklayıp kokladı yavrusunu. Ona dualar edip, kalbini sevindirecek sözler söyledi. Zaman su gibi akıp giderken, Medine şehirlerinde tatlı meltemler gibi billur bir sesleniş dolanıyordu.

Sabah ezanı vaktiydi. Annesi secdeye kapandı Hasan'ın. Bu kez mü'min erkek ve kadınların ismini saydı tek tek. Onlar için ağlayıp dua ettikçe Hasan'da annesiyle birlikte duaya durdu. Evladın ruh cevheri üzerinde önemli etkileri olan anne, Rabbine tazarru dolu ni- yaz ederken Hasan uykuya tutmamış gözlerle annesini izliyordu hâlâ. Ondandır kopamıyor, ruhunun hissettiği huzuru bırakıp gidip yatamı- yordu. Gökteki yıldızlar yeryüzüne ışık saçtığı gibi o da gök ehline ışık saçıyor sanki. Öylesine nezih, seçkin ve duru... Onu seyretmeye doyamadı Hasan. Gördüğü güzellik ruhuna sonsuz ufuklar açmıştı. Nihayetinde namazı bittiğinde annesine yaklaşıverdi usulca:

“Anne! Anneciğim!”

Gülümsedi Zehra. Nurlu gülüşüne billur buseler ekledi:

“Söyle Can Çiçeğim!”

Kucakladı onu sımsıkı. Dikkatli nazarından hiçbir ayrıntı kaçmayan yavru:

“Merak ettim anneciğim,” dedi. “Sen herkese dua ettin ama bir kere olsun kendin için de dua etmedin! Hep komşularımız ve başkaları için istedin. Bizi neden sona bıraktın.”

Öptü, kokladı yavrusunu bir kez daha. Annesinin o sözlerini hayatı boyunca hatırlayacaktı. Kadim bir fedakârlık öğüdüydü bu:

“Önce komşu sonra biz Hasan'ım. Biz önce komşumuzu düşünür onlara dua ederiz. Sonrasında ise kendimizi. Mü'mine yakışan budur!”¹⁰⁷

Hali ve dili evlatlarını en iyi şekilde eğitmek içindi. Bir sözü, bir bakışı, bir gülüşüyle farkında olmadan mesajlar gönderiyordu onların ruhuna. Bunu kasten yapmıyordu Fatıma. Hali ve yaşayışı o minval üzere sürüp gittiğinden çok etkiliydi. Her güzel işin can özü olan ihlâstı ve Rabbin rızası için yapılan her iş kökten etkiliydi.

Medine gecelerinde hoş rayihalar dolanıyordu. Nebi ocağında huzur alabildiğine hüküm sürerken göklerden seyredilen bir yerdî orası. Meleklerin kanat kanat üstünde döndüğü, Son Peygamberin girip çıktığı, açların doyduğu, mazlumların sevindiği o ev, Fatıma'nın eviydi. Fatıma'nın halinde şefkatten bir nehir, dilinde tatlı nidalarla ev halkı hep huzur ve mutluluk içindeydi. Acı, keder un ufak. Gece yeşil kadife bir hırka gibi inerken Nebi ocağı üzerine ruhani sofralar kurulurdu bir bir. Bedensel hazlara hizmet edenler o tadı bilemezdi. Güzeller güzeli Fatıma, karanfil kokulu gecelere dua tohumları ekerken; ne açlık, ne yalnızlık, ne yorgunluktan eser kalmazdı bedeninde. Nuranileşmiş bakışlarının ışığı düşerken Hasaneyn'in ak alnı üzerine mehtabın yaldızlı yüzü tebessüm ederdi. Ali çoğu kez seferde, gazvede ya da görevdeyken Fatıma duada filizlenmiş elleriyle okşardı yavrularının saçlarını:

“Ey Peygamberin ev halkı! Allah, sizden ancak günah kirini gidermek ve sizi tertemiz yapmak istiyor.”¹⁰⁸ buyurmuştu. Nebi Beytini

107 Bihar, c. 43, s. 82. Keşf'ul- Ğumme, c. 2, s. 25. Beyt'ul- Ahzan, s. 22.

108 Ahzab, 33

paklamak için çekilecek sınavlar vardı. Çokça çile, çokça gözyaşı gerekti ve Fatıma o yolun yolcusu yavrularını her an hayatın sınavlarına hazırlıyordu. Onları yormadan ve bıktırmadan nasihatler ediyor, hayatın gelecek dertlerine dayanabilmeleri adına mukavemet nakşediyordu. Sabrı ve temkini tembihlerdi hiç durmadan. Nadirattan olsa da keyifli vakitlerdi o zamanlar. Usulca süzülüp otururdu annesinin dizinin dibine Hasan. Hüseyin'in mahmur gözleri uykuya teslim olurken kadife sesiyle şiirler okurdu yavrularına içli ve yanık. Ruhlarının incelmesi, âlemdaki cilveli akislenişi hissetmeleri, kişiliklerinin iyi yönde şekillenmesi için sanatsal bir incelikti şiir. Usûlünce ve üslûbunca olan şiir ruha dinginlik ve dirilik katardı. Yavrularını zorlayarak değil hissettirerek hayatın içine çekerti üslûbu şiirin.

Hasan ve Hüseyin'in beşiğini sallarken ninniler dökülürdü diline nağmeleri lahûtî ve içten. Kuş, kelebek, börtü böcek, deve, insan coğrafi dengenin sıcaklığında bitap düşüp dinlenmeye çekilirken; sıcak bir anne sesi, geceye soluk katardı. Fatıma'nın nefesiydi bu. Evladın üzerinde en tesirli muallimdi anne. Ruhlarının aç olduğu her güzelliği sevgi kabında ikram edendi. Sesindeki şefkat buseleri nahif kelebekler gibi konardı yüreklerine. Sıcaklığın rahatından bitkin düşen ruhlarını ılık denizlerin kıyısına taşırdı incitmeden. Sessizlik dinlemeye gelirdi o anı. Gecenin bağrına Fatıma'nın billur sesi ve Nebi torunlarının sıcak nefesi düşerdi:

*İnne fi'l cennati nehrün min leben,
Arzuha ma beyne Yesrib ve'l Yemen,
Tuluha ma beyne Mekke ve'l Aden,
Li'l Aliyyin ve Huseyni ve Hasen...*

*Sütten ve baldan nehirler akar Cennetten,
Aralarındaki genişlik Yesrib'le Yemen,
Uzunluğu ise Mekke ile Aden,*

*Ali içindir bu nehir,
Hasan ve Hüseyin için...
Akar hiç azalmadan tatlı ve serin,
Cefa yıldırmasın yüreklerinizi,
Bu ikramlar Rabbimin, yol Habibinin izi,
Umutsuzluğa kapılıp koymayın kendinizi,
Cefaya katlananlar sefayla zengin.*

*Cennetlerden bir süt Nehr-i akar,
Yesrib'den Yemen'e dek geniş,
Mekke Aden yolu gibi uzun,
Ali ile Hasan ve bir de Hüseyin için...*

CENNETİN SEÇİLMİŞ DÖRT KADINI

Günlerdir açtı Fatıma. Gücü dermanı kesikti ve takatsiz kalmış vücudu artık direnemiyordu. Baktı hiçbir şey yoktu evde. Bir lokma, bir dirhem taam olsa belki ona kuvvet olurdu. Ama yoktu işte hurma çekirdeği kadar bir şey dahi bulamamıştı. Başında uğultulu ağrılar, bedeninde künt sancılarla ayağa kalkamıyordu. Sevgili babasına haber uçurdu Fizze:

“Fatıma hastalandı!”

Sevgili baba haberi alır almaz işini bırakıp koştu. Sahabeden çok sevdiği İmran bin Husayn ona eşlik etti. Kapısını tıkladı kızının:

“Kızım müsaitsen seni ziyarete geldim. Yanımda İmran bin Husayn de var!”

Babasının sesiyle içine güç gelmiş gibiydi. Çarçabuk toparlandı Fatıma. Hemen örtüsüne koştu. Ancak örtüsünü kapısına gelen bir fakire vermişti. Elinde kalan ise örtünmek için yeterli değildi. Başını

örtse ayakları, ayaklarını örtse başı açılıyordu. Nasıl yapacağını bilemedi. Babasının tarifiyle örtüyü üçgen halinde açıp büründü ve onları içeri aldı. Babası anlamıştı kızının açlıktan iki büklüm oluşunu. Şefkatli tebessümüyle gözlerinin içine baktı Zehra'nın:

“Nasılsın kızım!”

“Gece sabaha kadar uyuyamadım. Sancı üstüne sancılar girdi vücuduma. Bitkinim.”

Sebebini anlamış olarak:

“Sakin halinden şikâyet etme. Allah’a yemin olsun ki üç gündür aynı durumdayım. Ama geçici rızıkları sonsuz rızıklara feda ettim.”

Fatıma açlıktan iki büklüm kalmışken sözleri şifa sunmuştu babasının:

“Seni kutluyorum kızım,” dedi Son Elçi. “Sen cennet kadınlarının en büyüğüsün.”

Asiye Hatun, Firavun gibi zalim bir kocanın yanında sabırla direnmiş, Musa gibi bir peygamberi büyütüp yetiştirmişti. Firavunun zulmü altında Allah adını anmaya dahi cesaret edememişken hep gizliden yapmıştı ibadetlerini. Ve sonunda onu fark edince Firavun o çok sevgili kadının bedenini çaprazlamasına çarmıhlara gerdirip işkenceyle öldürürken dilinde hâlâ “Allah Allah” nidasıyla dünya değiştiren o kadına saygıyla, muhabbetle ve selamla doluydu yüreği.

Meryem, mabette tertemiz el değmemiş bir bâkireyken en çetin imtihana tabi tutulmuştu. O iffet sınavında asla isyan etmemiş, bin bir sıkıntı içinde İsa Nebi’yi büyütüp eğitmişti. Hayatının her karesinde acıyı, sabrı ve yokluğu tadıp yudumlamışken ne diyebilirdi. O düşünceler içinde:

“Babacığım,” dedi Fatıma. “Firavunun zevcesi Asiye, İmran kızı Meryem’in yanında ben kimim ki!”

“Asiye kendi çağının kadınlarının hanımefendisidir. Meryem kendi devrindeki kadınların hanımefendisidir. Annen Hatice Haticetül-

Kübra ise kendi kadın âleminin efendisidir. Sen ise kadınlık âleminin yücesisin.”

Yüzüne yine o pembe hayâ tülleri çekilip süslerken mahcubiyeti iki kattı şimdi. Sevgili devam etti:

“Sizler yüksek derece Cennetlerde öyle köşklere bulunacaksınız ki, saf inciden yapılmış olup, orada insanın hoşlanmayacağı, insana üzüntü ve keder verecek, ağlatıp sızlatacak dert, sıkıntı ve yorgunluk getirecek hiçbir şey yoktur.”

Verdiği müjdelere iç açıcıydı Babasının. Büyük saadetlerin bedeli vardı elbet. Bedelinde aşk ve acı olmayan hiçbir saadet kalıcı değildi. İş ki dirayet ve direnmek gerekiyordu. Sevgili Fatıma'sına sürekli bunu hatırlatıyordu:

“Kızım, kadınların çoğu sabırsızdırlar. Sen bu dünyanın her acısına dayan ki, gerçek tadı yarın tadasın. Bu hayatın sıkıntısını çekmeyenler ahiretin rahatlığını eremezler.”¹⁰⁹

Öylesine hoş ve şirindi ki sesi Fatıma'nın açlık ıstırabı yok olup gitmişti sanki:

“Kızım sana tavsiyem şudur ki; amcam oğlu Ali'nin getirdiklerine kanaat et. İşleri iyi idare et. Bil ki, ben seni dünya ve ahirette şerefli ve üstün bir zata vermişimdir.”¹¹⁰

NEHR-İ AŞK

*“Hasan ve Hüseyin'i seven, beni sevmiş,
onlara kin tutan da bana kin tutmuştur”
(Ahmed b. Hanbel, Müsned, II, 288);*

Onların beraberliği üç sacayağı üzerine kurulu idi. Meveddet, sekinet ve rahmet.

109 Zürkani, c.8, s.269

110 Nüzhetü'n-Nazirin, s. 286, Hilyetül Evliya, Hafız Ebu Nuaym, c. 2, s. 43.

Meveddet muhabbetten öteydi hani. Aşk ise sevgiden öte öfke-den beri ve saadete götüren bıçak sırtı bir çizgi. Kin yoktu bu incecik çizgide. Kem söz yoktu. Kibirden azade, sevgiden ve merhamettendi her adım. Nefsin zaaf ve kör kuyularını görmezden gelmek öteye taşımama noktasıydı. Onlar bu gönül yüceliğinin sevgi dolu fertleriydi. Yuvaya muhabbet hâkimdi. Ali ile Fatıma o incecik çizgi üzerinde sırata yürüyorlardı. Yüreklerinde tek aşk Allah sevgisi... O'nun rızası ve O'nun hoşnutluğuyla birbirlerine karşı aşk doluydular. Varsın O'na ermek için beden aç kalsındı. Yorulsun, çile çeksin, acıyla dolsundu. İşin ucunda O'na ermek vardı ya. Her derde ve her sıkıntıya değerci. O kelimelere yürüdüler genç yolcular.

Muhteşem bir hikâyeydi yaşadıkları. Hayatlarının her karesinde o kelimelere yürüyorlardı. Sağa sola sapmadan, inhıraf etmeden, eğip bükmeden dosdoğru bir yolun yolcusuydular. Aşk yoluydu adı. Hedefinde büyük adanışlar ve gayeler vardı. O yolun çilesi, kahrı ve ıstırapı gül goncasıydı onlara. Aşk ki; zamanların sırtında eskimeyen libas iken Aşk ki Ali ile Fatıma'nın giyindiği gömlekti. Lekesiz, temiz ve kirsiz. Onların yaşantısı, onların yolu, onların gülümsemesiydi bu kelimeler. Aşkı zerrin kılan sır, Nebin yolunun kadim çizgisiydi. Aşk yolunun yolcuları suskun ve sabırlıydı. Meşakkat dağlarını tırmanırken değil dillerinde gönüllerinde bile şikâyetleri yoktu. O yola severek varmışlardı. Basit bir kelimeler ya da harflerin oyunu değildi o. Aşk ki; sığ yüreklerin giyinmediği alevden ve altından bir acayip gömlekti. Yakıp kavururken zînetlendiren, şifaya kavuşturan, pişmemiş yanları-na kıvam buldurandı. O alevden gömleği giyinemeyenler aşk sıratını geçemezdi.

Sığ duyguların durağı değildi o. Bir avuç toz gibi uçup giden, çabuk yiten bir bahar olamazdı. Yarım kalmış bir masal, yalanla biten bir seveda asla değildi. Aşkı, behîmî duygulara hapsedmek aşka hakaretti. Onu tatmak, dokunmak, doymak ve hissetmekten ibaret sayanlar bedeninin kör kuyularına hapsolanlardı. Aşkı tanımayanlar ona dokunamazdı. Boşluğun dehlizlerinde yitip gidenler onu nerden bilsin. Hazza meyyal nefisler o gömleği giyemez, aşk arşına çıkamazdı. Aşk

arşı zînetlidir. Sıdk, sadakat, sabır yıldızlarıyla kaplıydı seması. O arşa urûc etmek için çokça çile ve gözyaşı gerekti. Yanmak, bükülmek, susmaktı aşk. Yolu çileden ve yanmaktan geçse de kıymetliydi. Aşk ehlinin yağmuru gözyaşı katığı ise rıza iken; kum tanesinden, yıldıza he zerreye yazılıydı. Yolu çileden, ahtan ve gamdan geçerdi. Aşk ki; hayatı hiçe sayanların yürüdüğü sıratı. O yolu yürüyenlerin ereceği makam sonsuz kurtuluştı. Ali ile Fatıma o sıratı yürürken aç, susuz ama bahtiyardılar.

Ellerinde Kur'an, kalplerinde iman gözlerinde muhabbetle gittiler. O incecik çizgide zerre inhiraf etmeden, sapmadan, sarsılmadan dikkatle ve temenniyle yürüyorlardı. Belki de onun için Cennet gençlerinin annesi ile babası olacaklardı. Belki de onun için Cennet'in has hatunu olarak adı yazılacaktı gök sayfalarına Fatıma'nın.

Aralarındaki sevgi yuvaya yansımıştı. Çocuklar üzerindeki etki ise bambaşkaydı. Birbirlerine olan muhabbetle bakan çiftlerin çocukları huzurlu olurdu. Gök kuşağının tüm renkleri gibi sevgi ve saadet olarak yansırı yuvaya. Şevk, neşe, heyecan, umut, hoşgörü, anlayış ve daha pek çok güzelliğin orta yerinde Âl-i abâ mutlu ve mesuttular. Birlikte büyüdüleri yuvada gördükleri sıcak saadeti birebir hayata geçirdiler. Nâhoş ve can sıkıcı hiçbir kelam geçmezdi aralarında. Kusuru ve kabahati örtüp kapatıp, güzel olanı ortaya koymakla yol alıyorlardı. İbadet, hayatın kendisi ve önemli bir parçasıydı. Vahyin akışı neredeyse hayatlarının bütününe kapsamıştı. Çocuklar bu tatlı akıştan nasipliydiler.

Hasan ile Hüseyin, Ramazanın gelmesini iple çeker, kadim bir misafiri bekler gibi yolunu gözlerlerdi. Ramazanın girmesiyle evlerinde ki sevinç iki kat olurdu. Oruca niyetlenirdi çocuklar. Anneleri onları daha bir hoş tutar, yüreklendirirdi. Sahur vakitlerinin heyecanını ve iftar sofralarının lahûti huzurunu o küçük ruhlarıyla hissederlerdi. Hurma nebizleri ve yağlı çöreklerle kurulu iftar ve sahur sofralarında ki o neşeli ve ahenkli bekleyişe doyamazlardı. Gecedan niyetlenmiş çocuklarını sırtlarında gezdiren büyük anneler, Bilal'in ezan sesleriyle yudumlanan zemzemler, Peygamberin gül kokan elleriyle uzatılan

hurmalar, mescide koşuşan insanlar, o tatlı telaşla ısınırdı yüreği yavruların. O sebeple kendi arzuları ve istekleriyle tutarlardı orucu.

Gün boyu aç kalmış yavrularını avutmaya çalışırdı Fatıma. Boyanmış yünlerden yaptığı oyuncaklarla onları oylar, türlü şekillerde kesip şekillendirdiği deri parçalarından dağlar, evler, yollar yaparak onların hayâl güçlerini genişletmeye çalışırdı. Boyanmış yün ve oyuncak, ceylan derisinden kurulu şehirler, Hasan ile Hüseyin'in oruca alışan bedenlerine farklı renkler sunarken onları sabra ve direnmeye alıştırdı. Yeni dine gönül vermiş her fert dirençli olmayı öğrenmişti. Açlığa, uykusuzluğa ve yorgunluğa karşı dayanıklı olmak iyi özelliklerdi. Son Nebi, mübarek günler ve gecelere ayrı bir değer verirdi. Kızına ve damadına güzel nasihatler ederdi. Müslümanların mescidi ve evleri tertemiz kılınır, kutlu geceler bayram günleri de mür ve amber kokularıyla karşılanırdı. Mescidin bahçesi meşalelerle aydınlatılır, güzel koku veren otlarla tütsülenirdi Medine sokakları. Çocuklar renk renk giydirilir, kadınlar zarif kıvrak ellerine kına yakardı. Sürmelenmiş gözlerden muhabbet yağmurları yağardı. Selam temennileriyle kucaklaşırdı mü'minler. Saadet dolu yüzler bin tebesümle dualaşırlardı.

Kadir gecesi sabaha kadar süren Kur'an ziyafetleri ve o lahûtî sohbetlerin tadı doyumsuzdu. Fatıma Kadir gecesinde genellikle ev halkını uyutmamak için çok gayret ederdi. O günlerde Hasan on, Hüseyin ise dokuz yaşlarındaydılar. Küçüklüklerinde aldıkları terbiyeyle o güzel geceyi ayakta geçirmelerinde annelerinin rolü büyüktü. Uyumamaları için ev halkı olarak genellikle az ve hafif yemekler yerlerdi. Çok yemek uyku getirir, ibadete karşı tembellik ve isteksizlik verir, az yemek ise ibadet şevkini artırırdı. Bunun için Fatıma "Bilir misiniz? Asıl mahrum, bu gecenin bereketlerinden mahrum kalan kimse dir," derdi. Hayatın her anı dolu, her dilimi renkliydi. Fatıma'nın ev huzuru Cennet ikramıydı. Sevincin ve mutluluğun tadı ise şükür ve secde...

Eşref-i Mahlûkat Nebi torunlarının hayatın bütün şartlarına dayanıklı olmalarını istiyordu. Zorluklar karşısında yılmayan, geri adım atmayan, cesur, atılgan ve mücadele ruhuyla dolu olmalarını istediği için torunlarını güreşe teşvik ediyordu. Bir ikindi vaktiydi. Gazalar ve seriyyelerden arta kalan vakitlerde hep bir aradaydılar. Namazlarını kılmış, Peygamberin ilim halkasına katılan mü'minler farklı bir heyecanı yudumluyorlardı. Hasan ile Hüseyin'in güreş tutmalarını istemişti. Yaşları yakın ve bedenleri de sağlıklı olduğundan güreşe başladılar. Sevgili Dedeleri gülerek:

“Ha gayret Hasan,” dedi. “Göreyim seni! Haydi, yakala Hüseyin’i!”

Ali tebessüm etti:

“Ya Rasûlullah,” dedi. “Hüseyin’in yaşı küçük. Neden onu yürek-lendir miyorsunuz?”

Sevgili karşılık verdi:

“Bakmaz mısın Ey Ali! Cebrail şu anda buraya geldi ve onu destekliyor. ‘Ha gayret Hüseyin göreyim seni,’ diyor.”¹¹¹

Torunlarını sık sık öpüp kokluyordu Son Nebi:

“Allah’ım,” diyordu. “Ben onları seviyorum, sen de sev!”

“Hasan ile Hüseyin benim dünyadaki iki reyhanımdır.”

Âl-i Âbâ, Medine bülbülleri şehirlerde ötüşürken Bilal’in ezan sesleri Uhud Dağı’nın Cennet kokulu yamaçlarında yankılanırken, erkenden namaza kalkarlardı. Ali öperdi Hasan’ı:

“Oğlum, Hasan’ım,” derdi. “Kasırgalar, fırtınalar aman vermeyince sıradağlar gibi dimdik ve kararlı ol. Zalime eman verme. Zulmün yanında olma. Mazluma kol, kanat ger. Hayatın her yeni gününü şevkle yaşa. En büyük çileler, en azgın fırtınalar bile gelse Rabbinin ipine sımsıkı sarıl ve dayanıklı ol. Hiçbir zaman yıkılma ve bağrından gürül gürül nehirler akıt!”

“Dedem gibi mi?”

Göz pınarlarından ışıktan hüzmeler yayılırken:

111 Zehebi, Siyer Alâmü'n-Nübelâ, 111, s. 190-191

“Evet, O’nun gibi,” derdi. “Altın niye bu kadar değerlidir hiç düşündün mü,” diyerek sözü örneklerle pekiştirmek istedi.

“Niçin!”

“İşe, çamura, kışa, yaza, yağmura ateşe, suya ve zamana karşı en dayanıklı nesne olduğu için. Cisimler âleminin en sağlam değerleridir altın, elmas ve diğer cevherler. Hepsinin de özelliği dayanıklılık nispetine göre belirlenir.”

Gayb aşınâ nazarıyla çok şeyi görür de dile almak istemezdi. Gelecek ah o günler. Ne çok acıyla gelecekti. Hiç susmasın istedi yavrular. Hep anlatsın ve o tatlı rüya hiç bitmesin. Dinlemeye arzulu olduğunu fark eden baba, güven veren sesiyle devam etti:

“Altının kıymeti sağlamlığındadır. Çağlar boyu çamurda ve toprağın en karanlık katmanlarında da kalsa ateşe atılıp yakılsa erise, parça parça edilse yine de ısıltısını kaybetmez. Gelecek insanların ve onlardan sonra geleceklerin yüzünü hep gülümsetir. Derde derman olur. Gelinlerin elinde, kolunda ve bağrında taşınan en değerlisi olur. Padişahlar onu tepesinde taşır. Taht olur, taç olur, ilaç olur. İnsan da ancak dayanıklılıkla asaletini ortaya koyabilir. Altın gibi hem sert, hem yumuşak olmak gerek. Allah’ın emirlerine karşı yumuşak ve işlenebilir; yasaklarına karşı sert ve sağlam. Yakıldıkça, dövüldükçe, bekletildikçe güzelleşen ve parıldayan olmak insan için en büyük erdem budur. Halden hale girdikçe gülümseyen, ışıldayan, güldüren, değerini hiç yitirmeyen, kokmayan, çürümeyen, bozulmayan olmalı. İnsan da altın gibi dayanıklı ve sağlam olursa kendinden sonra geleceklerin yüzünü güldürür ve gönüllerin derdine taht olur, taç olur ve ilaç olur.”

Anne-baba olmanın hakkını verirlerdi. Hiçbirini ihmal etmeden, birini diğerine tercih etmeden. Ali, Hasan’la dertleşirken, Fatıma saçlarını okşardı Hüseyin’in. Tatlı nidalarla namaza hazırlardı ruhunu. Peygamberler şâhı bir dedenin imamlığında saf tutarlardı. Kur’an Nehr-i kıyısında yeşermiş bu reyhanlar insanlığa bir ömür boyu ferahlık ve mutluluk sunacak gibiydiler. Hani Hasan ile Hüseyin onun sütüyle büyümüşü. Onun şefkat kandiline nice kelekler konup

aydınlacak ama hiçbiri yanmayacaktı. Ümmetin has bahçesinde ye-diveren güller boy verecekti ve Fatıma kucağından âleme sevgi nur-ları yayılacaktı belki de. Ali ile Fatıma evlatlarının eğitimine dikkatle eğildikçe kılı kırk yararak yürüyorlardı.

O ileri görüşlü bir babaydı.

“Çocuklarınızı kendi devrinize göre değil, onların yaşayacağı çağa göre yetiştirin,” derken Ali, gelecek çağlara ışık tutuyordu. Ne yüce ufuktu. Çağının çok ötelere görmek ancak Peygamber yanında ye-tişmiş Ali gibi bir yiğide yakışırdı. Kızmadan, azarlamadan, zorlama-dan ve dikkatle. Kavl-i leyyin ve şefkatle ekilen her tohum ruhlarda inkişaf ederdi.

Gök ile yer arasındaki kuşağın orta yerinde Peygamber ve onun en yanı başında Fatıma ile Ali.

Birbirlerine eş olmak, Resulullah'a komşu olmak, Hasan ile Hüseyin'e anne baba olmanın huzurunu yaşıyorlardı. Dillerinde tek-bir ve dua, gözlerinde sevinç ve saygı Âlemin Efendisi'nden aldıkları ışıği evlatlarının ruhuna nakşediyorlardı tek tek:

“Çocuk emanettir,” diyordu Ali. “Çocuğun kalbi hiç ekilmemiş bir tarla gibidir. Ona ne verilirse onu özümser.”

Gülümsüyordu Fatıma. Hep tatlı dili ve gülün yüzüyle, hal diliyle örnek oluyordu. Çocuklarını Allah'ın güzel isimleri ile nakış nakış iş-leyip terbiye ediyordu. Onun sünnetini ayakta tutmaya ve güzel ede-biyle edeplenmeye muvaffak olma kulun boyun borcu. Fatıma ile Ali o yolun yolcusuydu.

Mübarek gün ve gecelerde sevinç o eve her şeyden önce gelirdi. Müjdeyle ve oruçla karşılarlardı kadim zamanları. Fatıma, çocukla-rına orucun önemini oyunlarla, güzelliklerle ve sevinçlerle anlatırdı. Çocuk dünyalarına inerek ve sevdirek ... Arefe gününün çok önem-li olduğunu, o güne hürmet edilmesi gerektiğini anlatırdı. Akşama dek huzur dolu bir güzellikle ve neşeyle avuturdu onları. Babalarının yanında kâh ok sivriltilir, kâh deve yavrularını okşar, kâh atların altın yelelerini minik elleriyle tararken zaman nasıl geçer anlamazlardı. En

çokta Ebû Hureyre'nin cebinde taşıdığı kedi yavrularının ansızın miyavlamasıyla neşelenirlerdi.

Gün ikindiden akşama geçince sofralar kurulurdu Nebi mescidinde halka halka. Toplanırdı huzurlu bakışlarla oruçlular. Yetimler, fukaralar ve ilimle yol alan Suffa sakinleri. Fatıma öğütüp pişirdiği yağlı çöreklerden yollardı Hasan'la. Aişe hurma, Ümmü Eyyûb deve eti, Bereke zezem ve daha pek çok ikramla bereketlenirdi sofralar. O anların lezzetini coşkuyla beklerdi çocuklar. Serin hurmalıklar altında yaşatlarıyla tuttukları oruçların sayısını hesaplarken Bilal'in sesi duyulurdu. Ezan sesleriyle ilk çocuklara ikram edilirdi hurma bizleri, bal şerbetleri ve Fatıma'nın lezzeti hiçbir nimette olmayan yağlı çörekleriyle zezemi yudumlamaları ömürlerinin en hoş anıları arasında kalacaktı. Tatlı uğultular yükselirken mescidin bahçesinden oruçlarını bir iki taamla açar açmaz Peygamberin billur sesiyle namaza koşarlardı. O ses, o nefesle Cennet nimetleri ikram edilirdi sanki kalplerine. Namaz bitiminde doymuş ve dirilmiş ruhlarla oynayıp kaynaşırdı çocuklar. Ramazanın her günü böylesi bir ahenk ve tatlılıkla geçerdi ve gece boyu uyumaya vakit bulamazdı çocuklar. Deve yarışları, koşu müsabakaları, at binişleriyle Yesrib'in serin hurmalıkları şen çığlıklarla cınlardı. Oyun vakti tamam olunca teheccüd kılmak için bir kaç nefes uykuya geçer geçmez Bilal'in tevhid kelimasıyla dirilişe geçerledi yeniden. O vakti coşkuyla beklerlerdi sanki. Ramazanın her bir anı kaybetmekten korkarcasına üzerine titrenilen bir bebek gibi besleyip büyütülürdü sanki. Hiçbir anları boş geçmeyen Peygamber torunlarının her anı ayrı bir talim ve terbiye güzelliğiyle geçerken ruhlarında en ufak bir bıkkınlık ve yorgunluk olmazdı. Zorlama ve dayatma olmadan, yumuşak söz ve tatlı dille ibadet vakitlerini tatlı bir neşveyle geçirirlerdi.

Bir baba olarak Ali'den memnundu. Nebi meclisinden aldığı terbiyeyle onları eğitışı çok hoşuna gidiyordu. İlmin hazinesi Ali, evlatlarını eğitmek için nebevî metotlarla yürüyordu. Kendi uyguladığı gibi çevresindekilere:

“Çocuklarınızla yedi yaşına kadar oynayın,” diyordu. “On beş yaşına kadar onlarla arkadaş olun. On beş yaşından sonra ise onlarla

istişare edin. Çünkü artık o reşittir. Onun da bir reyî, fikri ve beyanı vardır.”

Çocuklarıyla hem bir baba, hem arkadaş, hem yoldaş, hem sırdaş-tı Ali. Bazı zamanlarda onlarla özel sırlarını paylaşırdı. Issız yerlere gidip, baş başa kaldıkları anlarda kimi gün atıcılık, kimi gün binicilik bazen de dövüş sanatının sırlarını verirdi onlara.

Sabah kahvaltısından sonra Baba oğul kırlara açıldılar. Hüseyin'in gür saçlarını okşarken:

“Sevgili Yavrum,” dedi. “Sana bir sır vereyim mi?”

Yıldız dolu gözleri ışıldarken cevap verirdi:

“Öğret babacığım!”

Yavrusunun gözlerinin içine bakarak:

“Peygamber deden bana bir sır verdi,” dedi. Hasan'ın gözleri açıldı fal taşı gibi:

“Nedir o sır bilmek isterim.”

“Çok sıcak bir günde sırtında zırhı Uhud'a doğru ilerlerken birden gök kapıları açılır ve Cebrail çıkagelir. Bu duayı ona uzatır.”

Hüseyin babasının elindeki duayı görünce heyecanlandı. Hüseyin'in bakışları iki kat aydınlandı ve pürdikkat kesildi. Baba ile oğul arasındaki en mahrem sırrı bozmadan dinlemeye koyuldu:

“Ya Resulullah,” der Cebrail. “Rabbin sana selam ediyor ve üzerindeki zırhı çıkarıp bu duayı okumanı istiyor. Bu dua hem sana hem de ümmetine zırhtan daha sağlam bir emniyet sağlayacaktır”

Resulullah çok sevinir bu hediyeyle. Cebrail devam eder:

“Bu dua Allah'ın sana ve ümmetine bir hediyesidir. Bunun sevabını Allah'tan başka kimse takdir edemez.”¹¹²

Resulullah o duayı damadına o da oğlu Hüseyin'e öğretmişti. Gelecek ümmetlerin dilinden düşmeyecek olan bu dua “Cevşenül Kebir” duasıydı. Ali, Nebi'den öğrendiği her kelimeyi tek tek oğluna öğretti.

112 Ahmed Ziyaeddin Efendi, Mecmuatü'l Ahzab, İstanbul 1298 R, s. 231-261.) Gümüşhanevi hazretlerinin “Mecmuatu'l-Ahzab”ından(3/231-232/M. İbn Aarabi cildi

Hüseyin, bu sırlı kelamı tek tek heceleyerek hıfzetti. Baba oğul arasındaki bu gizli sır nesiller boyu kadim bir emanet olarak korunacaktı.

Hayatın her haline karşı güçlü ve muhteşem sözler bırakıyordu oğlunun ruhuna:

“Yavrum, en büyük yalnızlık kişinin kendini beğenmesidir, bilir misin?” Ali, bu sözlerle sevgi ve şefkat deryasının istismar edilmesini hatırlatıyordu. Elinden geldiğince mütevazı olmak gerekiyordu. Zalime karşı izzetli, mazluma mütevazı olmayı öğreniyordu. Yeryüzünün en seçkin Peygamberinin torunu olmak, Allah’ın Aslanının oğlu olmak, Dünya hurisi bir annenin yavrusu olmak, çok sevilmek, çok beğenilmek, çok övülmekle sonsuz kurtuluşa eremeyeceğini iyi biliyordu Hasan. O bu terbiyeyi çok iyi almıştı. O ve kardeşi bu ince terbiyeden muhteşem kişilikler kurmuşlardı. Kimseyi küçümsemez, azarlamaz, horlamaz, tepeden bakmazlardı. İlk tohumları, çocukluklarının o güçlü terbiye ve tedris günlerinden atılıyordu.

Hasan, dedesinden öğrendiği duaları okuyordu sık sık:

“Ey Allah’ım! Beni hidayete erdirdiğin kimselerden eyle, afiyet verdiğin kişilerden eyle, dost edindiğin kullarının arasına kat! Verdiğin şeyleri hakkımda mübarek kıl ve hüküm verdiğin işlerin şerrinden de koru. Senin dost edindiğin kişi asla zelil olmaz.”¹¹³

DEVE HİKÂYESİ

“Mallarını gece ve gündüz, gizli ve açık olarak infak edenler.

Onlar için Rableri katında karşılıkları vardır

ve üzülecek de değildir.”

(Bakara, 2/274).

Evlilikte yürek bütünlüğü çok önemliydi ve Ali ile Fatıma onu yakalamışlardı. Birinin sözü diğerinin yüreğinden geçiyor gibi her

¹¹³ Ebû Dâvûd, Salât, 340; Tirmizî, Ebvâbu’s-Salât, 341 Neseî, Kıyamü’l-leyl, 50; Üsdü’l-Ğâbe, II, 11

anlamda birbirlerini tamamlıyordu. Hayırda ve iyilikte yarışıyorlardı sanki. Kalp ve kulakları yüce kelama meftun olarak el ele, Cebrail'in kokusuyla haşır neşir olmuş iki asil ruh ile iki güzel sima yüz yüzeydiler. Birbirlerinden gizli saklıları yoktu. Kalplerindeki tek kelim Allah'ın rızasıydı. Vermek hep vermek istiyorlardı. Allah'ın kullarına yardımcı olmak, kimseden esirgememek, yarım hurma bile olsa verme eylemi içinde olmak ne güzeldi. Cömertlik en sevdikleri şeydi. El açıklık yönünden de hep O'nun izinden gidiyorlardı:

“Cömert insan Allah'a yakındır,” diyordu Allah'ın Nebisi. “Cömert, insanlara yakındır, Cennete yakındır. Buna karşılık Cehennemden uzaktır. Allah cömerttir, cömertleri sever.”

Onlar Son Nebi'den bunu görmüşlerdi. Hayata gözlerini açtıkları o çocukluk günlerinden itibaren hep veren ve ikram eden bir halle halleşirdiler Ali ile Fatıma. Başkalarını kendine tercih etmeyi öylesine benimsemişlerdi ki dünyanın yoksulluğu etkilemiyordu ruhlarını. Allah'ın Peygamberinin o sözü ruhlarında çınlıyordu her daim:

“Eğer istesek doyarız, fakat başkasını kendimize tercih ediyoruz.”

Dünyanın bütün hazinelerinin önüne açıldığı Peygamber açlık çekiyordu. Ama bu açlık yokluktan ziyade O'na akın akın gelenlerin misafirlerin çokluğundan ve O'ndan hiç ayrılmayan bir zümreden kaynaklanıyordu. Sürekli Mescid'de kalan Ehl-i Suffa olmadan asla yemek yemiyordu. Elinde olanı onlara ve misafirlere ikram ettiği için kendisi aç kalıyordu. Onu öyle gören hane halkı ve kızıyla damadı da Allah'ın Peygamberiyle aynı hali yaşıyorlardı. Eğer isteselerdi gerçekten doyarlardı. Ancak kendilerinden daha muhtaçları düşündükçe lokma yutamıyorlardı. İş ki açlık imtihandı ve Nebi Hanesi bu sınavı sık yaşıyordu. Ali ile Fatıma'nın imtihanı da Şib günlerinden beri açıktı. Mekke'den sürülüp, çıkarıldıkları yokluk günlerinden beri o acıyla kıvrınmayı öğrenmişlerdi. Ancak iş çocuklara gelince açlık en çetin imtihan olurdu. Açtı Ali, açtı Fatıma. Açtı Hasan, açtı Hüseyin ve açtı Fikke. Evde hurma tanesi bile kalmamışken gıdaları açıktı onların. Gül renkleri solmuştu Peygamber torunlarının. Fatıma kıyamadı onlara. Evlat ki sınavıydı ebeveynin. Eşinden rica etti:

“Evde yiyecek hiçbir şeyimiz kalmadı Ey Ali,” dedi. Hasan, Hüseyin açlar. Gidip de onlara yiyecek bir şeyler alsan diyorum!”

Ali elini cebine attı. Altı dirhemi vardı. Yiyecek bir şeyler almak için evden dışarı çıkmıştı ki yolda kavga eden iki adama rastladı. Onları yatıştırmaya çalıştı:

“Niçin kavga ediyorsunuz,” dedi. “Allah’ın size verdiği hayat nime-tine şükredeceğiniz yerde niçin birbirinizi üzüyorsunuz?”

Adamlardan kaba saba olanı:

“Ona altı dirhem borç vermiştim. Şimdi istiyorum vermiyor,” dedi ve haşince saldırdı adama. Dövülen adamın fakir ve perişan olduğu her halinden anlaşılıyordu. İçinin merhameti kaynarken cebindeki altı dirhemi çıkarıp ona uzattı:

“Al bu parayı,” dedi. “Adamı rahat bırak!”

Eli boş olarak evine döndü Ali. Fatıma onun hemen gelişinden anlamıştı bir şeyler olduğunu:

“Bir şey aldın mı Ey Hasan’ın Babası!”

“Bir şey alamadım,” dedi. “Ama ara düzelterek döndüm.”

Fatıma’nın gül yüzüne tatlı bir gülümseme yayılırken çocuklar açlıktan huzursuzdandılar. Onları öyle görünce dayanamadı Murtaza ve yeniden çıkıp gitti. Yesrib’in yeşil hurmalıklarıyla çevrili toprak evlerinin arasından bir adam gidiyordu. Bembeyaz kıyafetler içindeydi. Haline bakılırsa uzaklardan gelmişti ve çok nezihti. Ali’yi görünce az duraksadı adam. Geminden tuttuğu besili bir devesini ona uzattı:

“Devem satılıktır,” dedi. “Eğer istersen onu sana satmak isterim.”

Şaşırmıştı Murtaza. Adam o hali fark edince:

“Mâkul fiyatta anlaşırız,” dedi.

“Deve satın alacak kadar param yok!”

Kararlı ve uysal bir ses tonuyla:

“Olsun,” dedi adam. Bu deveyi sana vermek istiyorum. Fiyatı yüz elli dirhemdir. Şimdi al, götür. Paran olunca ödersin.”

Adamın samimi ısrarları üzerine deveyi satın aldı Murtaza. Hayvanın yuları elinde giderken mağripli bir adamla karşılaştı. Selamlaştılar:

“Ne güzel bir deven var Ey Ali. Rica etsem onu bana satar mısın?”

Murtaza şaşkındı, adam ise ısrarlı. Bu deveye bedel sana tam üç yüz dirhem ödeyebilirim.”

“Bu mümkün değil,” dedi Ali. Ben onu yüz elli dirheme satın aldım.”

Başka alışverişlerde tam tersi yaşanırken, onların arasında değişik bir diyalog geçmişti.

Ali'nin ısrarlarına rağmen adam diretiyordu.

“Ben çok beğendim. Üç yüz dirhemi gözüm görmez,” diyordu.

Adamın deveyi çok beğendiğini görünce çaresiz kabul etti ve deveyi ona sattı Ali. Parasıyla da çocuklarına yiyecek bir şeyler alarak eve döndü.

Aynı günün akşamında bir misafirleri vardı. Sevgili Peygamber onları ziyarete gelmişti. Sorumluluğu büyük olsa da ne evini, ne eşlerini, ne dostlarını ve ne de kızını ihmal etmiyordu. Hallerini, hatırlarını soruyor, her işleriyle ilgileniyordu. Aldığı görevin altında bir gün dahi ihmal etmemişti onları.

Fatıma sofraya açmıştı babasına ve ev halkına. En sevdikleriyle bir arada olmanın huzuru içindeydi. Sofrada süt ve hurma pekmeziyle pişirilmiş yemek vardı. Huzur içinde yediler.¹¹⁴

Yemekten sonra Ali, yaşamış olduğu olayı düşünürken Allah'ın Peygamberi gülümseyerek ona bakıyordu:

“Ya Ali,” dedi. “Şu deve hikâyesini anlat!”

Başından geçenleri tek tek anlattı Murtaza. Hale bakılırsa önemli olaylar yaşanmış, ilahi ikramlarla o sofraya kurulmuştu. Sofradakiler dikkatli dinleyişteyken Sevgili:

“Sen ki ara düzelttin, Ey Ali,” dedi. “Kavga eden iki kişiyi ayırdın. Rabbim Cebrail’i göndererek deveyi sana sattırdı. Deveyi senden satın alan ise İsrail’dir. Her kim ki ara yapar, birleştirir, düzeltir, ikilikten insanları kurtarırsa o bendendir ya Ali.”

Meleklerle alış veriş yapmıştı Ali. Fatıma ile ikisi şükür secdesine kapanırken, o gece Nebi Hanesinde bir başka şükür ve sükûn hali vardı.

ZÜHRE ÇİÇEĞİ FATİMA

“Beyaz elbisenin kirden arındığı gibi temizle beni Rabbim!”

Fatıma’yı görmeyen gözler hüznülenmesin diye zühre çiçeğini halk etmişti sanki Yaratan. Nebi kızının hikâyesi onun üzerinden yazılmış gibiydi. Kudretin ince kalemi onun elini, yüzünü, gözünü, halini, bakışını öylesine ahenkli sürmelemişken bakamazdı yüzüne kimse Fatıma’nın. Hane-i saadetin gülizârında öbeklenmiş Zühre çiçeğiydi o. Zehra’dan terennümle bir adı da Zühre’ydi sanki.

Bir adı da lotus olan bu farklı çiçeğin hikâyesi huzur vericiydi. Görünmez âlemlerden sırlar yüklüydü bu çiçek. Güneşin en ince ışıklarını emerek renklenmişti. Narin ve nahifti. El değmediği gibi göz değmesinden de incinirdi. Fatıma Zehra vahyin nurunun kıyısında göz görmedik bir çiçek gibi büyüüp yeşermişken; Nebevi terbiyenin bin bir ahengi içinde şekillenip renklenmişti. Gizemi ve güzelliğiyle Fatıma’yı tarif eden bu çiçek; akıp gitmiş zamanların incinmişliği ve yitkiliği içinde taptaze ve hayat dolu olarak yeniden var oluşun ahengini sunuyordu. Konuşuyor, anlatıyor, çağlara insanlığın şiirini okuyordu bu çiçek. Nebi kızı gökte yıldız, yerde çiçek iken âlem gülistanında Fatıma Zehra oluyor ve iniyordu.

O zühre ki göğe en yakın yerlerde filizlenirdi. Rahmet bulutlarının yere indiği zeminde, gözlerden saklı olarak açardı. Vahiy yağmurlarının altında tazecik bir filiz gibi sümbüllenen Fatıma’nın ahengini fısıldardı. Gerçek Zühre çiçeği her yerde açmaz, her nazara ilişmez iken yeryüzünde

Fatıma Zehra'yı temsil ederdi. Fatıma'yı görmeyen gözler zühre çiçeğinin güzelliğinde onun nahif nurunu anlayabilirdi. Zühreyi nakşeden Kudret, Nebi kızının güzelliklerle donatılmış fitratında insani erdemleri yeşertmişti. Kadına yakışan her türlü edebi ve inceliğiyle çiçeklenmişti Zehra.

Tohumu, çiçeği, çanağıyla tek renkti ve tozpembeydi. Fatıma'nın Hayâ rengi olan o pembelikte, yaprakla tohum aynı renk, aynı ahenk içinde mecz olurken cennet kadınlarının tarifi gelirdi akla. Fatıma'nın içtiği su, aldığı nefes, kokladığı koku Peygamberle aynıyken; Kevser nehrinin kıyılarına serpilmiş inci maşrabalarda sunulan şerbetler gibi insanın içine hoşnutluk yayılırdı. Bu azametli ikrama hayran kalırdı insan. O güzelliği ancak inceliği fark eden gözler yakalardı.

Fatıma'nın hali ona benzerdi. Her koldan bir güzellikle tebessüm eden, sonsuz baharların izdüşümünü bağrında taşıyan, müjdeleyen ve sevindirendi. Yıldızla tohum iç içeyken; Fatıma'nın çağlar boyu sürecek bereketli yağmurlarını hatırlatırdı. Yekpâre renk, yekpâre ahenk içinde insanlığı hep sulayacak, güzellik sunacaktı. İçinden coşup taşan sırlarla kanayan ruhları saracak ve onaracaktı. Şımarıp kibirlenmeyen yönüyle zühre yıldızı gibi yüce, muhteşem ve soylu duruşuyla zühre çiçeği gibi mütevazıydı Fatıma. Yüzünde hayâdan ve güzellikten mevsimler akıp geçerken ne sırrı bilinir, ne de hali tarif edilirdi. Bunun içindir ki, hakiki zühre çiçeğini görenler Fatıma'yı tanırdı. Duruşu ve tebessümü Fatıma'nın haline benzerdi bu çiçeğin. Zühre'nin yıldız şeklindeki yaprakları Fatıma'nın kudret kaleminde çıkmış kirpiklerini derhatır eder. Öbeğindeki tohumlar Fatıma'nın göz bebeklerinde titreşirken, âlimler ve imamlar neslini müjdeliyor sanki. Yıldız tohuma, tohum yıldıza gebeyken Fatıma'nın bağrındaki şefkat bahçesini seyrediyor insan. Zühre çiçeğini diğerlerinden farklı kılan tohumlarının nakışlı güzelliğiyle, Fatıma'yı hemcinslerinden ayrı kılan muhteşem kişiliği ve kulluğu değil miydi? O müzeyyen nakşa bakmaya doyamazdı insan. Gökteki Zühre yıldızı bütün şaşası ve güzelliğiyle çiçek olup inmişti yere sanki.

Fatıma'nın mütevazı tebessümü gibi o tohumlar Eimme-i Erbaa'nın müjdesini taşıyordu. Çiçeğin çanağından fışkıran güzellik tek noktadan baş başa verip çoğalmışken Rabbinin birlik ve teklik

sırrını heceliyor. Tohumdaki sırda Fatıma'nın hayâsını ve edebini seyrederdi insan. Onun ahenkli sevinciyle titrerdi kalpler. O vakur ve güzel edebın içindeki incelik akardı ruha. Öyle bir konuşurdu ki o çiçek, kelama ihtiyaç bırakmazdı. Hali naz, zülâli niyazdı.

Hayat doğumlar ve ölümlerin meşher yerişken Hasan, Hüseyin'inle öbekte saklı tohumlar gibi yuvaya farklı bir bereketle gelmişti. Fatıma ile Ali'nin peş peşe çocukları oldu. Hasan ile Hüseyin'den sonra dünyalar güzeli bir kızları oldu. Fatıma, Ali'den bu kız çocuğuna bir isim vermesini istedi. Ali ise, diğer çocuklarına olduğu gibi, ona da dedesinin isim vermesini arzu etti. Sevili Dede yavruya Zeyneb adını verdi. Zeyneb, Cennet'te bir ırmağın adıydı ve "babasını süsü ve mücevheri" demektir. Adını Zeyneb koydular. Fatıma'ya büyük bir teselli olmuştu bu bebek. Yakın bir zaman önce vefat etmiş olan o çok sevdiği ablası Zeyneb'in adıydı. Zeyneb bebek bir yaşındayken Ümmü Gülsüm dünyaya geldi. Ali ile Fatıma peş peşe kaybettikleri Peygamber kızlarının isimlerini koydular çocuklarına. Bir yaşından beş yaşına kadar tam dört Firdevs İncisi. Sırasıyla Hasan, Hüseyin, Zeyneb, Ümmü Gülsüm ile yuvaya çok farklı renkler girmişti. Yuvaları tatlı bir coşku ve sevgi sarmalı içinde renklenirken ev işleri de bir hayli artmıştı. Fatıma çok yoruluyordu fakat rahatlık ancak Cennet'te idi.

AÇLIK HİKÂYELERİNİN EN GÜZELİ

*Ümmetim hakkında korktuğum şeylerin
en korkuncu şunlardır: Karın büyüklüğü,
çok uyku, tembellik ve yakın zayıflığı."*

(Suyuti, Fethu'l-Kebir, 1/58)

Onlar Ali ile Fatıma idiler. Şahsiyetleri, duruşları, yaşayışlarıyla pek az kişinin başarabileceği bir hayat sergiliyorlardı. Halleri, dilleri bir, özleri ve sözleri aynıydılar. Son Elçi'nin getirdiği yüce ahlakın in-

celiklerini onlar üzerinde görüyordu insanlar. Öyle ki ideal yaşamın öznesi olan Fatiha'nın tefsiriydiler sanki. Ondaki akisleri hayatlarına birebir yansıtıyorlardı. Peygambere, 'O zaten peygamber, öyle olmalı,' diyenler Fatıma ile Ali'de de aynı güzellikleri görünce Kur'an'ın her insanın yaşayabileceği bir hayat düsturu olduğunu anlamakta zorlanmıyorlardı. Bu yönüyle onlar fatihanın anlam ve içeriğini daha iyi kavıyorlardı. İnsanın sahip olması gereken erdemleri Ali ile Fatıma'da görmek etkileyiciydi.

Fatiha'nın anlam ve içeriğinde olduğu gibi hayatlarının her anında ve her şartında Rablerine hamd edenlerdi onlar. Varlık, yokluk, acı, sevinç, zorluk, keder anında ona teslim olmanın huzuru içindelerdi. Rablerine olan aşkları, sevgileri, inançları ve güvenleri sonsuzdu. O'na inanıp ve O'na güvendikleri için asla endişeleri yoktu.

Peygamberden aldıkları terbiyeyle dosdoğruydular. Rablerinden başka kimseye el açmadan gayret ve çaba sarfederek gidiyorlardı. Allah'ın peygamberi gibi onlar da Kuran'ın emirlerini elden geldiğince yaşayıp, sapıklardan uzak durma çizgisinde dosdoğru ve nettiler. Kuran Fatiha'da, Fatiha ise onlarda âşikâr iken hallerini tarif etmeye ne söz yeterdi, ne kelim.

Bu meydana; meveddet, sekinet ve rahmet evliliğin üç altın anahtarı iken Nebi kızı ve damadı o sırat üzere yürüyorlardı. Dünyanın derdi, kederi, çilesi, gamı seller gibi üzerlerine geldikçe birbirlerine daha sıkı kenetleniyorlardı. Kulluğun aslı da bu değil miydi? Hayatın akışına isyansız ve rıza ile katlanabilmek. Bu "kalü bela" yürüyüşünde bir an dahi "belâ" tavrını bozmamak. Her daim üzerlerinde olan Rabbin nazarı altında edeple yürümek... Kaygan zeminlerde Rabbin yardımından kaygılanmadan, sükûnetle ve el ele. Gecede, fırtınada, yıldırımında inhiraf etmeden... Beşer şaşkınlığına düşerek tökezleseler bile hemen doğrulup daha dikkatli yürümeye gayret ediyorlardı. Ali'nin yükü ondan da ağırdı. Yeni dinin yayılması için çırpınışları, evini geçindirmek için sarf ettiği gayret, yokluk, açlık ve çile dolu bir hayatın içinde asla birbirlerini incitmiyorlardı. Aile huzursuzluğu demek yokluktan beter bir acıydı ve buna asla izin veremezledi.

Günlerinin çoğu açlık sınavıyla geçiyordu. Kimi zaman bir lokma yiyecek olmazdı. Bir parça ekmek kırıntısı, tek hurmayla sabahlayarak oruca devam ederlerdi. Onlar bu hale razıydılar. İsrافی çok bir dünyada tokluk içinde sabahlamaktansa şükür ve kanaat içinde aç sabahlamayı şiar edinmişlerdi. Onlara göre asıl doyurulması gereken kalpleri ve ruhlarıydı. Bunun için yeme içme uğruna zihinlerini fazla meşgul etmiyorlardı. Allah'ın kula verdiği zaman kıymetliydi ve ölmeyecek kadar bir taam onların gün boyu ayakta durmalarına yetiyordu. Kaliteli yaşamının yemekle alakalı olduğunu düşünenlerin yanıldığı çok önemli bir nokta vardı ki o da Ali'nin sık tekrar ettiği bir sözdü:

“İnsan yalnız yemekle yaşasaydı, çok yiyenler daha çok yaşardı. İnsan yemekle kurtulsaydı çok yiyenler ölmezdi.”

Hayatlarının akışını iktisat ve kanaat üzere kurmuşlardı. Birkaç hurma, biraz deve sütü ve bir parça arpa ekmeğı ve suyla açlıklarını yatıştırıyorlardı çoğı kez. İnsanlar açlık ve yokluk içindeyken dolu dolu sofralara oturmaktan hayâ ediyordu Son Nebi. Ve açlık sınavının kendi iradesiyle seçtiğı bir tercihti. Eğer istese Rabbi onun için Mekke vadisini altına çevrilebilirdi. Ancak O Rahmet Peygamberiydi. Bir gün tok, bir gün aç kalmayı isteyerek seçmişti.

Ali ile Fatıma da bu öğretinin ilk öncüleri olarak o yolda gidiyorlardı.

Fatıma açlığa rızayla katlanırken Ali dünyanın bir yerlerinde sıkıntı çeken insanların acısıyla muzdaripti:

“Bir yoksul aç ise bunun nedeni zenginin zevk ve sefa içinde yaşamasıdır,” diyordu. Dolu sofralara oturmuyor, süslü konaklara imrenmiyordu. Rabbinin var ettiği kulların yoksullukları içini acıtıyordu. Aldığı lokmada, yudumladığı her suda bunun muhasebesi vardı. Fatıma'nın ona uzattığı bir çanak suda bile kendiyile muhakemesi vardı:

“Ey çanak,” diyordu Murtaza. “Kim bilir hangi sürmeli göz, hangi süslü yanaktansın.”

Toprağa dönülecek o gün içindi bütün hesapları ve pazarlıkları. Bu hayat meşherinde her lokma hesaplı, her yudum sahipliye; insan her istediğini ölçsüzce yiyip, içemezdi. Sofraların Sahibi vardı. Her mevsimi çiçekli sofralar içinde kullarının önüne açan Yaratıcı'nın bir istediği vardı. Varın sahibi O'ydu, yokun sahibi ise insan. Ali ile Fatıma aldıkları peygamber terbiyesiyle ölçsüz yaşamaktan imtina ediyorlardı. Çok yemek ve içmek insana sıkıntıdan başka bir şey getirmiyordu. Yeryüzü açlık çığlıklarıyla doluyken tokluk içinde sabahlayanlara acıyorlardı. Vicdanın sükûtu nefsin azgınlığı, kalbin tükenmişliği bu. Bir yoksul çaresizse eğer Fatıma'nın yüreği dağlanırdı. Onun için çoğu kez gözü yaşlıydı. Nefsi için değildi bu keder. İnsanlık için, ümmet için, gelecek nesiller için acı çekiyordu. Dünyanın bir yerlerinde acı içinde inleyen mazlumlar, sevgisiz kalmış öksüzler, terk edilmiş kadınlar, açlıktan kıvranan çocukların çığılı yüreğindeyken yiyemiyordu Fatıma. Onca aç ve çıplak varken giyinemiyordu dibace ipekleri, yumuşak kadifeleri. Onca günahkâr ve inançsız varken gülemiyordu. Cehennem yoluna dizilmiş canlara kıyamıyordu. Ağlıyordu, hıçkırıyordu yanıyordu Fatıma sessizden. Açları, sefilleri düşünürken içi burkuluyordu. Sessiz çığlıklarını bir tek Rabbi duyuyordu onların.

Hayatın hızlı akışı içinde yapılacak işleri çoktu. Her an, her saat ve her gün yeni bir açılımın ve oluşumun içinde ve akışındaydılar. Yeni din mensupları dalga dalga koşup İslam'a girdikçe sorumlulukları daha çok artıyor, işleri çoğalıyordu. Bu koşuşma içinde kendilerini öyle unutmışlardı ki ihtiyaçları şiddetlenince ancak farkına varıyorlardı. Günlerdir açtı Fatıma. Açlık onlar için hayatın tabi akışıyken, nefsin bile unutmıştı. Leziz gıdalar, süslü sofralar değildi aradıkları. Hayatta kalabilmek için birkaç lokma gıdaydı ihtiyaçları. Zor direnişti açlık. İnsanı darbe yemiş gibi kıvrandırır, iki büklüm ederken, hiçbir acı insanı açlık kadar sarsmazdı. Eşi aç, çocukları aç, Fizze açtı. Çaresizliğin dayanılmaz sancısıyla babasını ziyarete giderdi. Onu seyredince açlığı gider, kederi diner, acısı kesilir, nefesi yenilenir, ren-

gi yerine gelirdi Fatıma'nın. Günün akşama döndüğü o vakitte evde olduğunu öğrenince babasını görmeye gitti yine:

"Allah'ın selâmı üzerine olsun, Ey Babam!"

Her zaman olduğu gibi kızını ayakta karşıladı Sevgili:

"Selâm senin de üzerine olsun, kızım!"

Onlar hal diliyle konuşurlardı. 'Halin nedir,'der gibi derin bir anlamla baktı kızının yüzüne. Günlerden beri ilk kez anne yüreği sızısını aşıkâr etti:

"Allah'a yemin ederim ki, Ali'nin evinde bir arpa tanesi bile kalmadı. Beş günden beri ağzımıza bir yiyecek değmedi."

Açlığın şiddetinden yüzünde kan kalmamıştı Fatıma'nın. Ama onun asıl derdi biricik yavruları, cariyesi ve eşiydi. Peygamberin sevgi dolu yüreği titrerken, Fatıma'nın hayatın koşuşması içinde kendi nefisini unutmışluğunu seyretti:

"Yaklaş." dedi kızına. "Yanıma gel!" Yaklaşiverdi Fatıma. Kızının nilüfer çiçeği gibi narin elini gömleğinin üzerine gezdirdi. Fatıma, Peygamber'in midesi hizasına bağlanmış bir taş hissettiğinde onun da aç olduğunu fark etti. Kızının yüzüne gülümseyerek ve dikkatle baktı Son Nebi. Açlığın şiddetinden yüzünde kan kalmamıştı. Bir kez daha seslendi can paresine:

"Yaklaş Ey Fatıma!"

Babasının önüne diz çöktü Fatıma. Habibullah ellerini kızının göğüs kafesi üzerine koymuş dua ediyordu:

"Allah'ım," dedi. "Ey açları doyuran! Ey düşmüşleri kaldıran! Muhammed kızı Fatıma'yı aç bırakma!"¹¹⁵

Benzindeki sarartı yerini nurani bir pembeliğe bırakmıştı Fatıma'nın. Babasının bu duası hürmetine artık takati kesilmeyecekti açlıktan.

Fatıma'nın güz çiçekleri gibi sararmış benzine kan yürüyüvermişti birden. Yorgunluktan bitkin düşen kollarına fer, gözüne ışıık, kalbine

kut ve kuvvet gelmişti. Feri gelmiş bedeniyle kalkıp evine gittiğinde Ali ondaki değişikliği fark etmişti. Ondaki o tokluk hali sanki ev hal-kına da sirayet etmişti. Işığın ışığa yansıması, nurun nura akislenişi miydi? Fatıma'ya baktığında tüm yorgunlukları dinen Ali, öylesi hu-susi anlarda dile gelirdi yine:

“Fatıma'ya bakardım. Ona baktığım anda bütün kederler ve hü-zünler bir anda beni terk ederdi.”¹¹⁶

Sevgili Peygamber sahabelerini sık sık arar, sorar, ziyaretlerine gi-derdi. İşlerinin yoğunluğu arasında ihmal etmediği bir güzellikti bu. Kişileri özel mekânlarında ziyaret etmek onlara hal hatır sormak bü-yük incelikti. Sahabe dört gözle onun yolunu gözlerdi. Peryagmberin evlerine gelmesi demek sonsuz bir ikram ve bereket demektir. Onun ayağının eşiklerine değmiş olması arzusuyla bekliyorlardı.

Son Elçi o sabah sevgili sahabesi Ebu Eyyub el Ensari'yi ziyarete gitmişti.

Büyük bir hürmet ve memnuniyet içindeydiler Ebu Eyyub ile Ümmü Eyyüb. Süt ikram etmek istediler. Ancak çocuklar sütü iç-miştii. Hurmalığa koştu Ebu Eyyub, koca bir hurma salkımı koparıp Resul-ü Kibriya'ya ikram etti. Ardından hanımının da yardımıyla hızlıca bir keçi kesip hazırladı. Sıcak ekmek pişirmişti Ümmü Ey-yub. Hemen çıkardı. Etin yarısını kebab, yarısını da haşlanmış olarak sofraya koydular. Sevgili Peygamber buyur edildiğinde aklına kızı gelmişti. Besmeleyle uzandı ekmeğe. İçine az et koydu ve sararak ev sahibesi kadına uzattı:

“Fatıma günlerden beri açtır,” dedi. “O böyle güzel nimetleri uzun süredir yemedi. Bunu ona götürür müsünüz?”

Ümmü Eyyub'un içi burkulmuştu. Yeryüzünün en azizinin kızı açlık çekmesi haberiyle göz pınarları nemlenmişti. Fatıma'nın evine giderken içi hüznü ve buruktu.¹¹⁷

116 el-Menakıb, Harezmi, s.353, en-Neşru'l-İslâmi Müessesesi

117 Et-Terğib ve't-Terhib, c.2, s. 75

Aradan birkaç gün geçmişti. Medine’de gün berrak sular gibi akar-ken Sevgili onca ağır yükümlüğün altında bile kızını ziyarete gitmişti. Selam verdi kızına. Kucaklaştılar. Fatıma’nın gül benzi hâlâ soluktu. Gül Nebi şefkatle baktı kızına:

“Oğullarım nerede?”

Gülümsedi Fatıma

“Evde yiyecek bir şey olmadığından Ali onları avutmak için alıp dışarı çıktı. Sanırım Yahudi komşunun bahçesindeler.”

Son Nebi hurmalığa doğru gitti. Hasan’la Hüseyin hurmaların dibinde eşilen su çukurunda oynuyorlardı. Ellerinde taze hurmalar vardı. Onları sevip, kokladıktan sonra damadına döndü:

“Sıcak basmadan onları eve götürsen olmaz mı?”

Aliyyü’l Mürteza:

“Haklısınız” dedi. “Eğer otursanız Fatıma’ya biraz hurma toplayayım.”

Hız. Peygamber onu beklerken Ali, Fatıma için taze hurma topluyordu. Hurmaları temiz bir beze sardıktan sonra Peygamber çocuklardan birini, Ali de diğerini alarak eve gittiler. O günü birkaç hurmayla geçiştirmişken ertesi gün ve daha ertesi günlerde Ali ile Fatıma ocağındaki açlığın şiddeti devam ediyordu. O hal içindeyken hâlâ direniyorlardı. Zenginlik suyunun başı kanaat değimliydi? Rızık her nefse göre tayin edilmişken; kuşlar bile sabah aç kalkar, akşama tok dönerlerdi yuvaya. Susamın tanesinde, incirin çekirdeğinde, zeytinin çiçeğinde, nar tanelerinin zarı üzerinde onu yiyecek kişinin adı yazılıyken; sırlarla kaplı varlık denizinde ne ince güzellikler var. Karıncanın sesini duyan, pirenin midesini doyurmaz mıydı? Derin denizlerin balıkları acı su ve kumla doyup semizleşirken insana rızık olurdu. Alacakargayı çer çöp içinde rızıklandıran Rezzak, elma kurdunu en has yerde görüp gözetirken kendi için çırpınan kullarını da görüp ve sınırdı. Ali ile Fatıma sonsuz bir teslim denizinde yokluğa kulaç atarken en ufak bir sızlanma ve şikâyetleri yoktu.

Aldıkları sorumluluğun akışında açlık siniyordu az buçuk. Ali cenk meydanından dönerken, yerde bir dinar bulmuştu. İlkini onu alıp almakta tereddüt etmişti. Açlık gündelik bir mesele olmaktan çıkıp hayat memet meselesine dönmüşken çocuklarını düşünerek onu yerden aldı ve hemen değirmenciye koştu. Bir parça un aldı ve eve geldi. Fatıma ekmek yapmak için kollarını sıvamıştı. Açlıktan o kadar halsiz ve bitkindi ki hamuru yoğurmakta güçlük çekiyordu. Halsizlikten saç örgüleri hamur teknesinin kenarına değiyor, zorlukla toparlanıyor, yoğurmaya devam ediyordu. Ali'nin sıkıntısı ise daha farklıydı. O unun helal olup olmadığı için kurt gibi kemirirken hemen Resulullah'ın yanına gitti ve ona durumu anlattı. Allah'ın Elçisi "Yiyiniz," dedi. "Allah onu size rızık olarak verdi." Ancak o zaman rahatlamıştı Ali. Var iken yoku seçmek, olabilecek hazları frenlemek kulluğun mukavemetiydi. Onlar isteseler birçok varlığa ve bolluğa kavuşabilirlerdi. Fakat yeryüzünde aç ve sefil kalmışları anlamak ve acizliklerinin farkına varmak için yokluğu tercih etmişlerdi. Fatıma gibi Murtaza da bu aşk şerbetini içmişken "Fakirliğin süsü sabır, zenginliğin süsü şükürdür," diyordu.

Hayatın her anı yeni bir başlangıç ve yeni bir sınanma demektir. Yesrib'de güneş, dağların ardına süzülürken ve utangaç ikindi başını akşamın dizlerine koyarken, son kuşlar da kahverengi tepeler üzerinde kayboluyordu. Fatıma ile Ali her halde şükür ve hoşnutlukla kaderin cilvesine gülümserken buram buram ekmek kokusuyla çocukların karnı doymuş, yüzlerine renk gelmişti. Ali dizdiği beyitlerle onları neşelendirirdi:

Yuvamız, her türlü misafirin konakladığı bir yer
 Yediklerimiz, onu yemek isteyenlere helaldir
 Evimizde ne varsa misafirlere ikram ederiz
 Sirkeden ve ekmekten başka bir şey olmasa da
 Evimize gelen konuğa ikramı biz severiz.
 Eğer misafir kerem sahibiyse
 Önüne koyduklarımıza razı olup yer
 Eğer kötü bir insan ise, ona verdiklerimizi beğenmez."¹¹⁸

İLÂHÎ İKRAM SOFRASI

“Kalbiniz üç şeyin evi olsun. İmanın, ümidin ve aşkın...”

H.z. Ali (r.a.)

Her şeylerini yeni dinin yayılması için seferber etmişlerdi. Habibi Zîşan'ın evi ve hanesi gece gündüz iş başındaydılar.

Ali gazadan gazaya koştururken Fatıma, hanım cenâhı karşılamakta, gelen vahiyleri ezberlemekte, evini çekip çevirmekte ve çocuklarını adap üzerine yetiştirme gayretindeydi. Hayatlarının hemen her an-ı seyyâlesi dopdolu geçiyordu. Nefislerini unutmuş kişilerdi onlar. Ne yemek, ne içmek, ne uyumak ne de başka bir haz tutkunluğu içinde değillerdi. Her şeyleriyle Allah'ın dinini yaymak için çırpınıyorlardı. Resulün yanında en önde olanlar ise kızı ile damadı idi.

Geceler günler akıp gidiyor ay defalarca tazeleniyordu ama Son Nebi'nin ocağı hâlâ yanmıyor, bir damla aş pişmiyordu.

Aldığı görevin altında koştururan Peygamber sevgili kızının evine gelmişti:

“Yiyecek bir şey var mı kızım? Ben acıktım!”

Evde bir şey yoktu, Fatıma mahcup:

“Canım kurbandır sana Babacığım! Evimde yiyecek hiçbir şey yok.”

Fatıma'nın mahcubiyeti içine işlemişti Nebi'nin. Onun ve çocuklarının soluk benzi yürek pareleyiciydi. Aç oldukları halde hallerinde ne bir sızlanma ne de şikâyet vardı. Mübarek ellerini semaya açıp rızık istedi onlar için. Rabbiyle arasındaki o özel sırda Cebrail yetişmişti:

“Ya Resulullah! Rabbimin sana özel selamı var; Sizin ve Âl-i âbanız için Cennet'ten istediğiniz herşeyi hazır etmemi buyurdu. Arzunuz nedir?”

Sevgili peygamber gözlerden saklı olan bu hali ev halkına bildirdi. Büyük bir saygı ve mahcubiyet içinde susuyordu Fatıma. Susuyordu Ali, susuyordu Hasaneyn. Göklere verilecek bu arzuda kimseden ses çıkmıyordu. Tam o sırada Hüseyin çocukluğun verdiği safiyet ve yaşanmakta olan o halin hayatın sıradan bir akışı olduğunu zannederek:

“Benim seçmemi ister misiniz?”

“Elbette!” dediler. “Sen neyi seçersen kabulümüzdür!”

Tam o sırada bir iş için dışarıya çıkmıştı Nebi. O gittikten sonra bir komşusu Fatıma'ya iki ekmekle bir parça et gönderdi. O da onları alıp bir kaba koydu ve üzerini örttü. Etin ve ekmeğin kokusu buram buram yayılırken, kendinden çok çocukların açlığıydı içini kavuran. Ondanda öte babasının hali. Fatıma açtı, Ali açtı, çocukları açtı. Öyle olduğu halde “Allah'a yemin ederim ki, Allah'ın Peygamberini kendime ve çocuklarıma tercih ederim,” dedi ve babasını yemeğe davet etti. Allah'ın Peygamberi geldiğinde “Babacığım,” dedi Fatıma. “Allah bize rızık gönderdi. Onu senin için sakladım.”

Ardından sofrayı açtı. Eti ve ekmeği ortaya koyduğunda gözlerine inanamadı. Sofra ekmek ve etle dolmuştu. Bu aşikâr nimet Son Elçi hürmetine inen bir bereketti. Miraç gecesinde Rabbi ona doğrudan bereket vermişti. Yüce Allah Peygamberinin tahiyyatları, tesbihleri ve kulluğu hürmetine bu bereketi Peygamberden sonra Fatıma'ya yansıtmıştı. O berekete ermek için Fatıma'yla irtibat kurmak gerekti. Onun gönül pınarlarında yıkanmayanlar bu kalp bereketinin ne olduğunu bilemezdi. İsraktan, cimrilikten, hırstan ve hasetten uzak kalmış Nebi kızı babasının bereket sırrının ulaştığı en masum ümmetiydi. Dünyaya hırsla sarılanlar Fatıma'yı anlayamazdı. Onun yanında aşk vardı, cesaret vardı, sevgi ve şefkat vardı. Onun yanında her an kanaat vardı, rıza ve bereket vardı. En Sevgili gülümsedi:

“Bu nereden geldi Ey Fatıma!”

“O Allah'ın katından gönderildi Babacığım. Allah dilediğini hesapsız olarak rızıklandırmaz mı hiç!”

Sevgili gülümsedi:

“Ey Fatıma,” dedi. “Hamd o Allah’a mahsustur ki, seni İsrail oğullarının en üstün hanımı olan Meryem’e benzer kılmıştır. Çünkü o, Allah kendisine bir rızık gönderse, ondan da bunun nereden geldiği sorulunca: ‘O, Allah’ın katından gelmiştir. Kesinlikle Allah dilediğine hesapsız rızık verir’ derdi.”

Günlerden beri ilk kez bir sofraya kurmuştu Fatıma. Besmeleyle oturup afiyetle yediklerinde doymuşlardı. Ancak sofradaki yemek el değmemiş gibi hâlâ duruyordu. Peygamberin hanımlarını da çağırdılar. Onlarda o yemekten yediler. Herkes doyduğu halde sofranın hala dolu oluşu hepsinin dikkatini çekmişti. Olağanüstü bir bereketti bu. Fatıma o yemekten komşularına dağıtırken rahmet Peygamberinin duasının bereketini bir kez daha görmüştü.¹¹⁹

FATİMA’NIN GERDANLIĞI

Sevgili Peygamber namazı kıldırması sahabeleriyle sohbet ediyordu. Saklı ikindilerin yorgun molalarında hayat bir yudum su gibi aziz ve kıymetliken Sohbet-i Nebi dünyanın hiç bir lezzetine değişilmezdi. Aklın ve ruhun kanatlanıp uçtuğu anlardı o anlar.

Yanındakiler peygamberin ağzından çıkan her kelimeyi kalplerine nakşederken bir kadın sesiydi gelen. Yaşlı bir ihtiyar kadın mescidin kapısına kadar gelmişti. Üzerindeki elbiseleri lime lime olmuş, yorgunluktan adım atacak hali kalmamışken, Son Nebi hemen yerinden kalktı, yaşlı kadını karşıladı. Halini, hatırını sordu. Kadıncağız o güne dek hiç görmediği bir sevgi sıcaklığı içinde:

“Ey Allah’ın Elçisi,” dedi. “Duydum ki kapınıza gelen boş dönmüş. Halimi size arz etmeye geldim.”

Yaşlı kadının hali içler acısıydı ve titreyerek konuşuyordu:

“İşte halim; açım,” dedi. “Açım, yoksulum ve perişanım. Kapına geldim. Giydir beni! Doyur beni! Sevindir beni!”

Allah Resulü elinde avucunda ne varsa onun durumunda olan başka muhtaçlara vermişti. O sebeple bir şey yapamadı:

119 Tefsir, İbn Kesir, I/360, I/360 (Ebû Ya’lâ, Câbir’den)

"Hoş safa geldin ancak şu an sana verecek bir şey kalmadı elimde. Ancak seni birine göndereceğim. Çünkü hayra kılavuzluk eden onu yapmış gibidir. Şimdi sen Allah ve Resulü'nü çok seven, Allah ve Resulü'nün de onu sevdiği kimsenin evine git!"

"Kimdir o?"

"Fatıma'nın evine git!"

Ardından Bilal'i çağırdı ve yaşlı kadını Fatıma'nın evine götürmesini istedi. Önde Bilal, arkada hırpani kılıklı yaşlı kadın Fatıma'nın evine gittiler. Bilal evi gösterdi. Kapiya vardıklarında kadın içeriye seslendi:

"Selam olsun size Ey Peygamberin Ehl-i Beyti," dedi. "Ey meleklerin sürekli inip çıktığı ev! Ey melek Cibril'in indiği ev!"

Fatıma kapiya koştu. Yaşlı kadını karşılayıp selamına karşılık verdi. Ardından ona kim olduğunu sordu.

"Yoksul ve yaşlı bir kadını ben," dedi kadın. "Az önce Babana gittim. O da beni sana gönderdi. Çıplağım, elbiseye ihtiyacım var. Açım, yiyeceğe muhtacım. Bana ihsanda bulun Ey Nebiyi Zişan'ın göz ışığı! Allah sana merhamet etsin!"

Fatıma oruçluydu. Evinde ise hiçbir şey yoktu. Döndü evine baktı.

O da Babası gibi her geleni boş çevirmedikinden verecek bir şey bulamadı.

Hasan ile Hüseyin'in üzerinde uyudukları selem ağacı yaprağıyla bağlanmış postu yerinden aldı ve getirdi:

"Sana şu postu verebilirim," dedi. "Umarım işine yarar ve Rabbim sana bundan daha iyisini verir!"

Yaşlı kadın şaşırılmış olarak cevap verdi:

"Ey Allah Resulünün kızı," dedi. "Ben sana aç olduğumu söyledim, sen bana bu postu veriyorsun. Hiçbir işime yaramaz. Ben onu ne yapayım. Açım ben!"

Fatıma üzgün ve çaresizdi. Kısa bir süre durgunluk anı yaşandı. Sonradan aklına gelmişti ki elini boynunda duran akik gerdanlığa gö-

türdü. Şehitler şahi amcası Hamza'nın kızının hediyesiydi. Boynundan çıkardığı gibi yaşlı kadının avuçlarına tutuşturdu gerdanlığı:

“O halde al şunu,” dedi. “Belki satar da yiyecek ve giyecek bir şeyler alırsın.”

“Benim gibi çelimsiz birine fazla değil midir bu tasadduk.”

Beden değil yüreğin büyüklüğüydü âlemde yer tutan. Allah'ın adıyla verilen her mal misliyle kabul edilirdi.

Kadın gerdanlığı aldı ve sevinerek mescidin yolunu tuttu. Allah Resulü ashabıyla oradaydı. Yaşlı kadın olanları anlattı. Allah Resulü etkilendi. Ammar bin Yasir durumu anlamıştı. Tez elden ayağa kalktı:

“Ey Allah'ın Resulü,” dedi. “İzninizle bu gerdanlığı satın almak istiyorum.”

“Alabilirsin.”

Yaşlı kadına döndü Ammar:

“Anneciğim,” dedi. “Bu gerdanlığı kaçta satıyorsun?”

Yaşlı kadın:

“Ne olabilir ki,” dedi. “Bir öğünlük ekmek, biraz et, Rabbimin huzurunda durup namaz kılabileceğim bir abaya yeter bana. Bir de akrabalarımın yanına dönebileceğim miktarda altın ve dinar karşılığında bunu sana satabilirim.”

Ammar, zengin değildi ancak peygamberin verdiği savaş ganimetinden bir kaç altını vardı. Hiç tereddüt etmeden:

“O halde bu gerdanlığı senden satın alıyorum. Karşılığında yirmi altın dinar verebirim sana. Onunla birlikte iki yüz dirhem, Yemani bir aba, bir deve ve bir öğün et ve ekmek!”

Duyduklarına inanmadı kadın:

“Sen ne cömert bir adamsın,” dedi şaşkınlıkla. “Gerçek mi bu işitliklerim!”

Ammar, kadına ücretini tastamam ödedi. Gözleri parlamıştı kadının. Her ihtiyacı karşılanmış olarak mescidin yolunu tuttu. Sırtında

yeni abaye, yüzünde mutlu bir tebessümle Peygamberin huzuruna girmek için izin istiyordu. Allah'ın Peygamberi onu karşılarırken sordu:

“Görüyorum ki üzerine yeni elbiseler almışsın. Karnını doyurdun mu?”

Yaşlı kadın mutluluk ve şaşkınlık içindeydi:

“Anam babam sana feda olsun Ey Allah'ın Resulü. İstedğim her şeyi elde ettim!”

Allah'ın Elçisi:

“O halde Fatıma'nın iyiliğinin karşılığını ver.”

Yaşlı kadın kaldırdı buruşuk ellerini semaya:

“Ya Rabbi! Sensin tek Mabud. Ve sensin tek rızık veren! Ya Rabbi! O beni sevindirdi. Sen Fatıma'ya kıyamette öyle nimetler ver ki ne bir göz görmüş, ne de kulak işitmiş olsun!”

Allah'ın Peygamberi yaşlı kadının duasına âmin dedikten sonra Ashabına döndü:

“Allah şu yaşlı kadının ettiği duanın aynısını Fatıma'ya daha dünya-dayken vermiştir,” dedi. “Ben onun babasıyım ve bütün âlemlerde benim gibi biri yoktur. Ali onun kocasıdır; eğer Ali olmasaydı kızım Fatıma'ya denk bir eş bulunmazdı, Allah Hasan ve Hüseyin'i ona bahşetmiştir ki onlar Cennet gençlerinin efendileridirler. Allah, meleklerden bir grubu kızım Fatıma'yı koruyup gözetmeleri için görevlendirmiştir.”

Gördükleri ve duydukları karşısında Ammar çok duygulanmıştı. Satın aldığı hediye asla sahiplenmemişken hemen yerinden kalktı. Fatıma'nın gerdanlığını misk kokular sürdüğü yeşil işlemeli bir ipeğe sararak Sehm isimli kölesine verdi:

“Al,” dedi. “Bu gerdanlığı Allah Elçisi'ne ver. Artık sen de özgürsün. Ben seni ona bağışladım!”

Köle Sehm, gerdanlığı Allah Resulü'ne teslim ederken olanları anlattı. Allah'ın Elçisi duygulanmıştı:

“Onu Fatıma'ya götür,” dedi. “Ben de seni ona bağışladım.”

Kölelikten çıkmış olup özgürlüğe kavuşmak büyük lütuftu. Sehm, o heyecanla Fatıma'nın evine koştu:

“Ey Resulullah’ın Kızı,” dedi. “Sahibem Ammar bu gerdanlığı ve beni babanıza bağışladı. O ise beni ve gerdanlığı size bağışladı.”

Fatıma gerdanlığı alırken:

“Ben de seni Allah rızası için azat ettim Ey Sehm,” dedi. “Özgürsün!”

Sehm mutluluktan uçuyordu. En çok arzu ettiği şeydi özgürlük ve ona kavuşmuştu. Şaşkınlık ve sevinç arasındaki o ince çizgide katıla katıla gülmeye başladı. Yanındakiler Sehm’in akli dengesinin bozulduğunu sanmışlardı. Etrafına toplandılar:

“Ne oldu, niçin gülüyorsunuz bu kadar Sehm!”

Sehm toparlandıktan sonra:

“Şu gerdanlıktaki berekete gülüyorum,” dedi. “Zahiren akik boncuklarıyla süslü bir gerdanlık iken aç birini doyurdu. Çıplak birini giydirdi, yoksul birini zengin etti. Bir köleyi azad edip özgürlüğüne kavuşturmaya vesile oldu. En sonunda ise sahibine geri dönmesi sizce de manidar değil midir?”

Yapılan iyilikler kimi kez dünyada dahi bire binle dönerdi. Fatıma duygulu, Ali vakur, Fizze ise şaşkındı bu işe. Vermenin ve vazgeçmenin sırrıydı bu. Şükür içinde doğrulduklarında Bilal’in billur sesi Uhud’un kızıl yamaçlarından yankılanarak geri dönüyordu.¹²⁰

FATİMA’NIN DUA SIRRI

“Sizden biriniz dua ettiği zaman azimli ve kararlı olsun.

Ve sakın ‘Allah’ım, dilersem bana ver!’ demesin.

Çünkü Allah’ı zorlayacak (hiç bir kuvvet) yoktur.”

Sahih-i Müslim Hadis no: 4837

Medine’nin bağı baharı şendi. Mevsimin en tatlı günlerinde hurma dalları çiçeğe durmuştu. Fatıma’nın aklı ve kalbi kevnî olaylara açıktı. Kuru dallara takılmış yüz bin çiçek dili tohum kalbi meyve

kelimesiyle Rabbini zikreden Melek-i Müekkeli düşünürdü. Hayatın her zerresinde var olan işleyişin Rabbin adıyla dönüşünü ve açılışını seyretmek ne güzeldi. Tek hurmadan tonlarca hurma var eden Rabbi'nin cömertliği ne mükemmeldi. Varlığın hecesiyle yalvarmak, onların tesbihini yaradana arz etmekse kul olmak duaya tutunmak en güzeliydi. Onlar Son Nebi'den dua terbiyesi almış iki insandı. Ali ile Fatıma... Nasıl ve ne şekilde dua edilir en iyi bilenlerdi. Çocuklarına öğretiler ilkin duanın sırlarını. Çağlar sonra gelecek torunlarına bırakacak emanetleri vardı. O sebeple duanın en anlamlısını ve samimisini yapmaya azimliydiler. Hayatı anlamak adına bir işaret taşı idi onlar.

Ne idi ve niceydi insan. Mükevvenatı döndüren güç onca masrafı ve sarfiyatı ne için döndürüyordu? Hayatın gizemli yolculuğu içinde bir yön yıldızı gibi insanları Hakka çağırırken Fatıma'nın Babası, insanlar mülk sahibinden bihaberdi. Fahre meftun, güzele âşık bir mahlûktu insan. Güzel ötesi güzele olan yolculukta önden gidenlerin halkasıydı Fatıma. Hayat yoldaşı Ali ise duanın sırrını keşfetmiş olarak:

“Ya Rabbi helalinle beni haramdan koru,” diyordu. “Fazlın ve kereminle beni zengin kıl. Ve beni kendinden başkasına muhtaç etme!”

Fatıma'yı gören gözler insan ruhunun duaya ne kadar çok ihtiyaçlı olduğunu anlardı. O hiç bıkmadan, usanmadan, sürekli ve ısrarla yalvarırdı Rabbine. Ali ile Fatıma'nın ocağından Kur'an tilaveti hiç eksik olmazdı ve duasız hiçbir vakitleri geçmezdi. Onlar gerçek saadeti ve mutluluğu yakalamışlardı. Var olan ve bir olan tek gerçek Allah'tı. Ve O'nu tanımaktı mutluluk. O'nunla konuşmak ve halleşmekti huzur. Dünyada hiçbir şey o anın lezzetini vermezdi. Onların en mesut zamanları dua zamanlarıydı.

Fizze'nin gurbetlerde sılayı bulmuş dağınık yüreği diriliyordu her seferinde yeniden. Çok şey öğreniyordu o evden. Nebinin muhterem eşleri de gayretliyidiler. Ümmü Eymen'in, Aişe'nin, Safiye'nin, Zeyneb'in, Hafsa'nın, Cüveyriye'nin ve diğerlerinin dilinde hep dua vardı. Cariye kız duanın insan hayatında ne kadar önemli olduğunu

onları tanıdıktan sonra öğrenmişti. Fatıma'nın ise her sabah ilk kalktığı anda yaptığı duayı ezberlemişti Fizze:

“Ey Hayy ve Kayyum olan Allah'ım, Rahmetinle yardımını diliyorum. Bütün işlerimi yoluna koy ve hareketlerimi düzelt. Rabbim göz açıp kapayıncaya kadar bile beni nefsimle baş başa bırakma!”

Bu duayı okumadan işe başlamazdı Fatıma. Boydan boya örtündüğü ak örtüsünün içinde ak nilüferler gibi açtığı elleriyle ettiği o dua içine işledi:

“Nur olan Allah'ın adıyla,” diyordu.

“Nurun nuru olan Allah'ın adıyla.”

“Nur üstüne nur olan Allah'ın adıyla. İşleri evirip çeviren Allah'ın adıyla. Nuru nurdan yaratan Allah'ın adıyla. Nuru nurdan yaratan, nuru Tur dağına, satır satır yazılmış bir kitap hâlinde, yayılmış ince deri üzerine, ölçülmüş bir miktarda, bezenmiş elçiye indiren Allah'a hamdolsun. İzzetiyle anılan, övüncüyle ünlenen, darlıkta ve bollukta şükredilen Allah'a hamdolsun. Allah'ın salât ve selâmı efendimiz Muhammed'e ve onun tertemiz Ehl-i Beyti'ne olsun.”

Ezel ve ebed köprüsünde yürüyen insanların kuvvetiydi dua. Kimseden yardım talep etmeden, bir insanın yapabileceğinden çok fazla yükü tek başına çekiyordu Fatıma. Cariye kız becerikli ve merhametli olmasa, Fatıma üstlendiğinin iki katı iş yapacak. Babasından yardımcı talep ettiği günden bu yana çektiği tesbihlerle çok yol almıştı Fatıma. Yeşil renkli yünden düğümleyerek yaptığı tesbihi otuz üç tekrarlar çektiği her anda farklı bir kuvvet ve kolaylık buluyordu. Kendinden sonrakilere miras kalacaktı. Fatıma hediyesiydi. Mü'minler her namazın ardından çektikleri bu tesbihle berekete ve kolaylığa ereceklerdi.

Fizze her an onunlaydı. Fatıma'nın dilinden duyduğu her cümle içini ürpertiordu. Her kelime dertlerine şifa oluyordu. Aklını ve kalbini Kur'an'ın ilahi hıfzıyla ışıktandıran köle kız daha dünyadayken Cennet esintilerini hissederek yaşıyordu.

“Allah’ım! Verdiğin rızka kânî eyle beni, ayıplarımı ört, yaşattığın sürece afiyet ver bana, bağışla beni. Canımı aldığımda acı bana, bana rahmet eyle. Allah’ım! Bana mukadder kılmadığın şeyi elde etmek için uğraştırma beni. Bana mukadder kıldığın hayırlı işlere ulaşmamı kolay kıl!”

Resulullah onlara en anlamlı duaları öğretmişti. Ali ile Fatıma ayakta duaya durunca âlem susar, nefesler tutulur, dünya lâl kesilir, ukbadan sesler işitilirdi sanki. Görülmedik renkler, duyulmadık sesler, kalbe gelmemiş güzellikler gök kuşağının yetmiş rengi gibi ruh-lara inerken yüreklerde ne dert kalırdı ne tasa. Dünya ve içindekiler silikleşir âlem un ufak olur peygamberin ardındaki o sonsuz yürüyüşün ayak sesleri duyulurdu.

“Allah’ım! Benim için baba-anamı ve üzerimde hakkı olan herkesi en iyi mükâfatınla mükâfatlandır. Allah’ım, bütün vakit ve çabamı yarattığın gaye doğrultusunda sarf etmemi sağla, bana vereceğini üstlendiğin şeyi elde etmek için çaba sarf etmekle meşgul etme beni, mağfiret diliyorum senden, (öyleyse) beni cezalandırma, ben senden istiyorum (öyleyse) beni mahrum bırakma.”

“Allah’ım! Nefsimi bana küçük göster, kendi makamını benim nazarımda büyült; itaatini, senin rızanı kazandıracak şeyleri yapmayı ve seni gazaplandıracak şeylerden uzak durmayı ilham eyle bana; ey merhametlilerin en merhametlisi!”

Ali'nin duaları büsbütün münacattı. Yana yakıla yalvarıyordu Allah'ın Aslanı. Rabbinin tüm isimlerini zikrederek, ağlayarak, inleyerek istiyordu:

“Ya Rabbi,” diyor ve devam ediyordu:

“Tenim Cehennemden narına dayanıklı değil. Beni Cehennemden azad eyle!

Çöl kelerinin yanına koşarak gelip halini arz ettiği Zat hürmetine bizleri azad eyle!

Bütün zararlıların tuzaklarını bizden def eyle Ya Rab!

İzzet ve azamet celal ve Kibriya sahibi Sensin Ya Rabbi. Mâbud-u bilhâk Sensin.

Ey Rab ve Rahman olan Allah'ım! Kâfile Nûn ve Hâ Mîm Sûreleri hürmetine bu himayeyi gerçekleştire.

Allah'ım nurlu kılınmış Nur suresi hürmetine! İşlediğim her günahıtan vazgeçerek yükseldim."

Ali duaya durdu mu zaman durur, mekânlar genişler, dünya un ufak olur, sonsuz âlemlerden ışıklar yağardı sanki o eve. Sesinin nağmeleriyle âlem zincire dizilir gibi tek tek gelirdi önüne. Mekânların varlıkların ötesinden sesler duyulurdu. Meleklerin âmin sesleri eşliğinde yıldızlar secde ederdi Rabbin azametine. Dünya bütün şaşâsıyla sönükleşir, ukbanın göz kamaştırıcı kandilleri yakın olurdu.

Resulullah'ın dua etmeyi öğrettiği kişilerin öncüsüydü onlar. İnsanlığa ışık taşıyıcıları. Onlar ara bulucular, hayır kavuşturuculardı. Fatıma ile Ali'nin evinden yükselen dualar nebiler halkasının son zinciriydi. İnsanlığın İftiharını bildiklerini ona aktarmıştı. Ve ilmin kapısıydı Ali.

Azametli dualarına durdu mu Âl-i Beytin saadetli saatleri başlardı. Açırıyordu Rabbine ellerini ve şöyle yakarıyordu içten, samimi, yanık bir sesle ve ağlayarak:

"Ya Allah, Ya Rahman, Ya Rahim, Ya Ferd, Ya Hayy, Ya Kayyum, Ya Hakem, Ya Adl, Ya Kuddüs... İsm-i Âzâm hürmetine; güzel isimlerinin hürmetine; her şeyi yerli yerinde anlatan Kur'an-ı Hâkim'in sureleri, ayetleri, sırları, nurları, kelime ve harfleri hürmetine;

Resul-i Ekrem'in mucizeleri, kemalâtı, şeriatı, sünneti hürmetine; Ali'nin, ashabının, Muhacirin ve Ensarinin ve cihadlarının hürmetine;

Ya Rabbi! Arşını yüklenenlerin, mükerrem meleklerin tesbihat ve ibadetleri hürmetine;

Ya Rabbi! Cebrail ve emanettarlığı,

Hız. Mikail (a.s.) ve vekilliği,

Hz. İsrâfil (a.s.) ve borazanı,
Hz. Azrail (a.s.) ve ruhları kabzedip muhafaza etmesi hürmetine;
Ya Rabbi! Âdem (a.s.) ve kelimeleri,
Hz. Havva (a.s.) ve şefkati,
Hz. Şit (a.s.) ve Peygamberliği,
Hz. İdris (a.s.) ve göğe yükselişi,
Hz. Nuh (a.s.) ve gemisi ve makbul duaları hürmetine;
Ya Rabbi! İbrahim (a.s.) ve dostluğu,
Hz. Lut (a.s.) ve gayreti,
Hz. İshak (a.s.) ve zürriyetinin Peygamberleri,
İsmail ve neslinden olan Resulü Ekrem hürmetine;
Ya Rabbi!
Hz. Yakup (a.s.) ve münacatı,
Hz. Yusuf (a.s.) ve sıddıkiyeti,
Hz. Yunus (a.s.) ve duası,
Hz. Eyyüb (a.s.) ve sabrı hürmetine;
Ya Rabbi!
Hz. Cercis (a.s.) ve metaneti,
Hz. Üzeyir (a.s.) ve hayatı,
Hz. Hızır (a.s.) ve seyahati,
Hz. İlyas (a.s.) ve risaleti hürmetine;
Ya Rabbi!
Hz. Musa (a.s.) ve münacatı ve Tevratı,
Hz. Harun (a.s.) ve fesahati,
Hz. Şuayb (a.s.) ve hitabeti,
Hz. Yuşa (a.s.) ve Hz. Musa (a.s.) ile olan arkadaşlığı hürmetine;
Ya Rab!
Hz. Salih (a.s.) ve devesi,

*Hz. Hud (a.s.) ve heybeti,
 Hz. Zülkarneyn (a.s.) ve hâkimiyeti,
 Hz. Danyal (a.s.) ve ilim ve hikmeti,
 Hz. Lokman (a.s.) ve hekimliği hürmetine;
 Ya Rabbi!*

*Hz. Davud (a.s.) ve hilafeti ve Zebûr'u,
 Hz. Süleyman (a.s.) ve mucizeleri,
 Hz. Zekeriya (a.s.) ve ibadetleri,
 Hz. Yahya (a.s.) ve seyyitliği,
 Hz. İsa (a.s.) ve zühdü ve İncil'i hürmetine;
 Ya Rabbi!*

*Habib-i Ekrem'in ve mucizeleri ve Kur'an'ı hürmetine;
 Ya Rabbi! Bütün Peygamber ve resuller, kitapları ve suhurları hürmetine;*

Ya Rabbi! Şeriat-i Muhammediye (Allah kıyamete kadar devam ettirsin) ve hakikatleri ve hükümleri hürmetine,

*Ya Rabbi! İslam dini ve rükünleri,
 İman ve Nurları, Kur'an ve sırları,
 Tevrat ve suhufu,
 Zebûr ve mezamiri
 İncil ve mucizeleri,
 Kur'an ve müjdeleri hürmetine;
 Ya Rabbi!*

*Cennet ve letaifi, hazineleri, hurileri ve güzellikleri hürmetine;
 Ya Rabbi!*

*Gök ve süsü, melekleri, ruhanileri, yıldızlar ve alametleri hürmetine;
 Ya Rabbi!
 Yer ve hazineleri hürmetine;*

Ya Rabbi!

Hz. Ebû Bekir (r.a.) ve Sıddıkiyeti,

Hz. Ömer (r.a.) ve farukiyeti,

Hz. Osman (r.a.) ve nuraniyeti,

Hz. Ali (r.a.) ve velayeti,

Hz. Hasan (r.a.) ve neslinin kutupları

Hz. Hüseyin (r.a.) ve evladının imamaları hürmetine;

Ya Rabbi!

Ashab-ı Bedir, Şüheda-i Uhud ve cihadları, evliya ve keşfiyatları, asfiya ve tahkikatları, şehitler ve cihadları hürmetine;

Ya Rabbi!

Kalpplerimizi iman ve İslam için aç; hepimize tam, mükemmel sağlam, sabit, daimi ve ebedi bir iman ver, bize ve arkadaşlarımıza, güzel bir sabır, mükemmel bir tevekkül, tam bir ihlâs, açık bir fetih, acil ve aziz bir yardım nasip et; bizi ve onları her nevi afet ve beladan, sapıkların ve azgınların, nefis ve şeytanın şerlerinden muhafaza eyle; bizi ve onları kabir ve Cehennem ateşinden kurtar; bizi hayırlı, seçkinati ve Ashab-ı Muhammed cemaati içinde Cennetine koy.

Allah'ım!

İsm-i Azam'ın, Furkan-ı Hakim'in, Resul-i Ekrem'in (s.a.v) hürmetine, bu okuduklarımı, en sevgili evliyandan kabul ettiğin gibi, benden de en iyi bir şekilde kabul eyle.

Salatü Selam Resulü'nün (s.a.v); onun âli ve ashabı üzerine olsun."

Duanın bitiminde Fatıma'nın evinden meleklerin sesine karışmış masum sedalar yükselirdi. Fatıma'nın, Hasan'ın, Hüseyin'in, Zeyneb'in, Ümmü Gülsüm'ün ve yeryüzünün en bahtiyar kölesi Fizze'nin sesleri:

"Âmin Allahümme âmin. Velhamdülillahi RabbülÂlemin."

Medine üzerinde rahmet yüklü bulutlar dolaşırken bir fısıltı düşerdi dudaklarına Fatıma'nın:

“Yağmur hazinelerinin meleklerine selam olsun!”

KİBİRDEN KALELER

“Allah daima bir güçlükten sonra bir kolaylık yaratır.”

(Talak Suresi, 7)

Saadet çağıydı mü'minlerin. Her geçen gün yeni sevinçler, yeni müjdeler alıyordu Sevgili. Muhteşem bir huzur ve hayır içindeydiler. Ne var ki; Müslümanların her geçen gün çoğalması düşmanı rahatsız ediyordu. Bedirden sonra Uhud'da da istediği sonucu elde edemeyen müşrikler yeni bir saldırı hazırlığı içindeydi.

Veryüzünde tek Müslüman bırakmamak üzere yemin içtiler ve en başta Sevgili'nin canına kast etmeye ahdettiler. Beni Kurayza Yahudileri olan Medine eşrafiyla gizli anlaşmalar yaparak güçlü bir ordu kurmuşlardı. Zırhlı, silahlı, eğerli, palanlı atlarla, süslü semerli develerle yola çıkmış Medine üzerine geliyorlardı. Ani bir saldırıydı bu. Ve her an bastırabilirlerdi. Haber tez zamanda Son Elçi'ye ulaştı.

Bu geliş başka bir gelişti. Ali atakta, Fatıma'nın elleri duada, Medineli Müslümanlar gece boyu ayaktaydı. Tez elden bir araya gelip istişare ettiler. Kaybedecek vakit yoktu. Hızlı ve hayırlı bir karar vardılar. Selman'ın tavsiye üzerine şehrin etrafına hendek kazdırdı Sevgili. Düşman böylelikle şehre giremeyecek ve geri dönecekti. Büyük bir gayretle çalışıyorlardı. Günlerce gecelerce hendek kazdılar şehrin etrafında. Erkekler hendekleri kazarken kadınlar toprak taşıyordu. Ali'nin elinde kazma gece gündüz hendek kazarken, Fatıma pişirdiği ekmekleri Babasına, eşine ve yanındakilere taşıyordu. Kadın, çoluk, çocuk dur durak bilmeden uyku uyumadan çalıştılar. Peygamber

hendekleri kazarken yanındakilere umut vadeden müjdelere veriyordu. On beş gün gibi kısa bir süre içinde tüm hazırlıklar bittiğinde düşmanın tef ve zılgıt sesleri duyuluyordu uzaklardan. Beni Kureyza-Yahudileri içerden, onlar ise dışarıdan Müslümanları kısıkvırak yakalayarak yok etme sevdasındaiken unuttukları bir şey vardı. Dayanağı Rabbi olanın kimseden korkusu olmazdı ve onların asla duymak istemediği bir ayet vardı:

“Allah kuluna kâfi değil mi?”¹²¹

O kuluna kâfiydi. Düşman gelip çatmıştı. Şehre bir an önce girmek için dörtnala gelen atlılar boylu boyuna açılmış derin ve geniş kuyuları görünce afalladılar. Nasıl şeydi böyle! Hendeğin bir tarafında Müslümanlar öte yanında düşman askerleri. Öfkeden morarmış olarak oklarla saldırdılar ilkin. Düşman cephesinin haşin askeri Amr, hunhar kahkahalarla nara atıyordu:

“Gelin,” diyordu. “Haydi, gelin! Ey korkaklar! Hani siz Cennete gidecektiniz. Ne oldu yoksa korkudan hanımlarınızın arkasına mı saklandınız? Anasından yiğit doğmuş er diliyorum. Çıkn karşıma!”

Düşman komutanı öylesine görkemli ve haşmetli görünüyordu ki önüne geçeni kılıcıyla biçeceğinden kimsenin şüphesi yoktu. Ali daha fazla dayanamayarak fırlayıverdi:

“Ya Resullah, izin verin de şuna haddini bildireyim.”

Son Nebi kıyamadı ona. Amr ölüm makinesiydi çünkü. En kıymetli sahabesini kaybetmek istemiyordu. Amr tepeden tırnağa demir zırhlar içinde ölüm kusuyordu. Ali, Sevgili'nin izniyle sarı kaftanını giyip, Zülfikar'ı kuşandı. Amr onu görünce güldü:

“Bu çocuğu mu çıkardınız karşıma!”

Gür sesiyle devam etti:

“Baban dostumdu,” dedi. “Yıkıl karşımdan Ey Ali! Karşıma benim gibi biri gelsin.”

Yılmadı Ali. Malın, mülkün, gücün ve zenginliğin şımarttığı Amr kibirden kalelere kurulmuştu. Oysa onun gibi nice kibirlilerin sonu

berbat olmuştu. Hazinelelerinin anahtarlarını yetmiş devenin taşıdığı Karun neredeydi? Ama o bunları düşünecek halde değildi. Ali bu ki-bir kalesine haddini bildirmek istiyordu. Allah'ın adıyla dikildi karşı-sına Amr'ın:

“Gel Amr,” dedi. “Çık karşıma! Allah'ın izniyle sana haddini bil-direceğim.”

Amr itici kahkahalarıyla atını Ali'nin üzerine sürdüğü gibi kılıcıyla en güçlü darbesini indirmişti. Ali'nin kalkanı ortadan ikiye ayrıldı. İkinci darbeyi de indirecekken Ali, çevik bir sıçrayışla fırladı ve zırhın açık yerinden Zülfikar'ı göstererek Amr'ı yere serdi. Kalkamadı Amr. Tefler, zılgıtlar, şiirler bir anda sustu. Düşman cenahını bir titreme tuttu...

Hendekler aşılamamış, Medine kuşatılamamıştı. Günler geceler süren muharebede Beni Nadr Yahudileri ile müşrikler sinsi planlar kurdular. Rabbin planı hepsini tarumar ederdi. Aniden güçlü bir fırtına çıktı. Yüce Allah'ın aniden gönderdiği bir fırtınayla perişan oldu hepsi. Gözlerine kum kaçtı müşrik askerlerinin. Fırtınanın şiddetinden atlar kişniyor, develer ürküyor, taslar tencereler, çadırlar havada uçuyordu. Yaralılar yerde yuvarlanırken askerlerin gözüne, burnuna ve boğazına toz toprak dolarak, perişan bir hale gelmişlerdi. Neye uğradıklarını şaşırılmış olarak bezgin bir şekilde Mekke'ye geri döndüler. Cenab-ı Hak zafer müyesser etmişken, Ali muhteşem bir kahramanlık göstermişti. Son Peygamber memnun, Fatıma mesrur, müminler sevinçliydi bu sonuçtan. Ancak tam da savaşın sonlandığı anda Allah'ın Aslanı Ali'nin ayağına ucu sivri bir ok isabet etmişti. Ok kemiğe saplanmıştı ve canı çok yanıyordu Ali'nin. İyi bilenler bunun kolay çıkarılacak bir ok olmadığını anlamışlardı. O çaresizlik içindeyken sonunda bir hekim çağırdılar. Hekim eliyle muayene edip baktıktan sonra:

“Ok kemiğe saplanmış,” dedi. “Korkarım ki yara çok derin. Oku çıkarabilirim ancak bu acıya dayanamazsın Ya Ali! Kaynatıp suyunu süzdüğüm otlarla seni bayıltmam gerekiyor.”

“Bayıltmaya gerek yok,” dedi Haydar-ı Kerrar. “Ben namaza durunca siz işinizi yapınız. Çünkü ben namaza durduğum anda başka bir şeyle ilgilenmiyorum. İyisi mi siz bu oku ben namaza durduğumda çıkartınız.”

Çaresiz, dediğine uydular. Vakit girer girmez Ali tekbir alıp namaza durdu. Bütün varlığıyla Rabbine yöneldiğinde öylesine derin bir âleme dalmıştı ki, bedeninin bütün ağrıları ve sızısı dinmişti sanki. Onun derin huşusu ve edebi karşısında hekim de şaşkıncı, yanındakiler de. Saygı dolu rükûlar, iştiaklı hamdler, uzun secdelerle Rabbinin huzurundaydı Ali. Yerle göğün nefesi kesik gibi sessiz ve huzur dolu bir dinginlikle acısını unutmuştu. Secdeye kapandığı o uzun anda ayağından oku çekip aldılar Haydar'ın. Etin, kemiğin derinine saplanan ok çıkartılmıştı. Halinde ne feryat ne de figan. Tam bir kalp yönelişi ve muhteşem bir huşuyla namazına devam ediyordu. Gariptir ki, acı duymamıştı. Öylesine bir duruş ve edep içindeydi ki en büyük acılar bile ona elem veremezdi. Ondaki kulluk bilincinin ayrıcalığıydı bu.

Allah'ın Peygamberi, Ali'nin gurura kapılmaması için sık sık onu uyarıyordu:

“Ey Ali! Sen Allah'ın aslanısın, kuvvetlisin, korkmazsın, yürekli-sin. Fakat aslanlığına dayanıp, güvenme. Ümit ağacının gölgesine sığın!”

Sevgili'nin bu ince terbiyesi onun dem ve damarlarına öylesine işlemişti ki hiçbir zaman kibre ve gurura kapılmıyordu Ali. Kendisine hücum eden bir kâfiri yere yatırıp serdiğinde olanlar gözlerden kaçmamıştı. Kılıcını çekip boynuna indirecekken adam öfke dolu yüzüne tükürmüştü Ali'nin. Bu insan ruhunu rencide edici bir davranıştı. Ali'nin tüm asabiyeti ayağa kalkmış, öfke damarı kabarmışken aniden kılıcını yere bırakmıştı. Onun bu haline şaşırmış olan adam:

“Ne oldu,” dedi. “Neden beni öldürmekten vazgeçtin?”

“Çünkü çok öfkelen dim,” dedi. “Bana tükürdüğün için daha çok hiddetlendim. Eğer seni o anda öldürseydim, kızgınlığımdan dolayı

bunu yapmış olacaktım. Öyle de olunca seni Allah rızası için değil de kendi nefsim için öldürmüş olacaktım. Bu düşünce içinde sana doku-
namam. İşin içine nefsim karıştı ve ihlâsım zedelendi. Onun için seni bırakıyorum. Haydi, kalk git! “

Adam şaşkınlık içinde ayağa kalktı ve toparlanırken:

“Şimdi anladım ki bu din doğru bir dindir,” dedi. “Madem dininiz bu derece saf ve katışıksızdır. Ben de artık Müslüman oldum.”

Ali’nin bu asâleti ve inceliği karşısında adam iman ederek Müs-
lûmanların safına katılmıştı. Esenlik yurdunun öncülerinden olan
Murtaza memnun ve sevinçliydi.¹²²

MÜBAHALE GÜNÜ

Hicretin onuncu yılıydı ve yeni din hızla yayılıyordu. Peygambe-
rin bildirileri son derece net ve güçlüydü. Sevgili Peygamber yakın
uzak bütün topluluklara mektuplar, elçiler gönderiyor, onları yeni
dine davet ediyordu. Yemen tarafında yaşayan Necran Hıristiyanla-
rına da davetini yapmıştı. Ancak onlar içlerinden yetmiş kişilik bir
heyeti Medine’ye göndererek Peygamberi bu işten vazgeçirme yolu-
na gittiler. Sevgili onları çok güzel ağırladı, ardından sıcak ve samimi
bir davetle onlara dinini anlattı. Ancak önde gelen rahipler, keşişler
ve papazlar bu durumdan rahatsızdılar. Baş papaz “Ya Muhammed,”
dedi. “Bizi çok güzel ağırladın, teşekkür ediyoruz. Artık bize bu dini-
ni anlatmaktan vazgeç. Biz sana inanmıyoruz. Bizler ışığı gördüğü-
müz günden beridir kendi dinimizi benimsedik. Asla da vazgeçecek
değiliz. Sen diyorsun ki İsa Mesih Allah’ın oğlu değildir. Allah’ın em-
riyle meydana geldi. O halde anne ve babası olmayan biri İlah olmaya
daha çok layık değil midir?”

Arkadaşı “Bizi kendi halimize bırak,” dedi. “Biz Necranlılar en
doğru yoldayız. Senin yolun asla bize uymaz. Bizi buna zorlama!”

Sordukları her soruya mukni cevaplar almışlardı ancak nefisleri buna izin vermiyordu. Onlar bu kargaşa içinde bocalarken Âl-i İmran suresinin ayetleri inzal oldu Son Elçi'ye.

“Artık sana gelen bunca ilimden sonra, onun hakkında seninle çekişip-tartışmalara girişirlerse deki; gelin, oğullarımızı ve oğullarınızı, kendimizi ve kendinizi çağıralım, sonra karşılıklı lanetleşelim de Allah'ın lanetini yalan söylemekte olanların üstüne kılalım.”¹²³

Sevgili Peygamber son derece sükûnet içindeydi ve onları asla küçümsemedi:

“Kimin doğru yolda olduğunu ancak Allah bilir,” dedi. “Bunu anlamak kolaydır. O halde gelin toplanalım. Çocuklarınızı, çocuklarınızı, hanımlarınızı, hanımlarınızı, büyüklerinizi, büyüklerimizi alıp Allah'ın huzurunda mübahale edelim. Bakalım kim yalan söylüyor.”

“Makuldür,” dedi Papazlar. “İyi fikir. Bu işten zararlı çıkan sen olacaksın. Biz haklı olduğumuzdan eminiz. Böylelikle senin bu sıra dışı fikirlerinden kurtulmuş olacağız. Biz ilahlarımıza güveniyoruz.

Gürültülü haykırışlar koptu. Müstehzi sataşmalarla:

“Sevenlerinle vedalaş Ey Muhammed,” dediler. “Nasılsa sonun yakındır.”

“Şu an bedenimde seksen yılın izlerini taşıyorum” dedi baş rahip. “Ömrümün yetmiş yılı İsa Mesih'e dua ve zikirle geçti. Yarın yetmiş yıllık ibadetimi elime alarak yalvaracağım. Hüsrana uğrayan sen olacaksın.”

Ayrıldılar. Sevgili mahzundu. Müslümanlar ile gayri müslimler arasında heyecanlı bir bekleyiş hâkimdi. Ertesi günün sabahında Medine'nin dışında kararlaştırılan yerde toplandılar. Her iki din mensupları merakla olacakları bekliyordu. İliklerine kadar titriyordu birçoğu:

“Bakın” diyordu Müslümanlara Baş Rahip. “Bunu biz istemedik, sizin Peygamberiniz istedi. Sonra başına bir şey gelirse bizi sorumlu tutmayın.” Bunu söylerken de kendilerinden o kadar emindiler ki,

123 Âl-i İmran, 61

mesuliyeti üzerinden atmak istiyorlardı. Kadınları, erkekleri, gençleri, çocuklarıyla kalabalık bir toplulukla gelmişlerdi.

Gözler yollardaydı. Kısa süre sonra Peygamberin nurdan silueti görüldü. Heybetli bir ilerleyişle vakur ve güçlü adımlarla geliyordu. Babasının hemen arkasında Fatıma boydan boya örtü ve hicabıyla edep içinde yürüyordu. Onun ardında Ali bütün haşmeti ve vakarıyla ilerliyordu. Peygamberin yanında ay gibi parlak yüzlü iki çocuk vardı. Birinin elinden tutmuş, diğerini de kucağına almıştı. Mübahale meydanına ilerlerken attığı her adımda sanki yerleri titretiyordu Son Peygamber. Heybet ve haşyet içinde ilerledikçe dilinde dualar vardı:

“Ey Hane Halkım,” diyordu. “Ben Allah’a dua ederken siz sadece ‘Âmin’ diyeceksiniz.”

Karşılarında Son Peygamber ve onun ciğerpareleri hak dini doğrulamak için kelle koltukta gelirken Resulullah ve Âl-i Abasının attığı her adım onları ürpertiye sürüyordu. Necran Papazlarını tuhaf bir korku sardı. Giderek yüreklerine titretici bir korku sindi. Sebebinin bilemedikleri bir ürperti içinde sahabeye sordular:

“Peygamberinizi biliyoruz da o yanındakiler kimlerdir?”

“Arkasındaki Nebi kızı, kadınlar şahı Fatıma’dır. Onun ardındaki damadı ve amcazadesi Ali, elinden tuttuğu ve kucağındakiler ise torunları Hasan ile Hüseyin’dir,” dediler.

Sendeleyiverdi Papaz. Kendi aralarında uğultulu bir kaynaşmalar oldu. Necran Hristiyanlarının baş piskoposu onları öyle bir azamet ve haşmet içinde görünce rahiplerine “Bırakınız bu işi,” dedi. “Helak olmadan geri dönünüz. Ben şu an öyle çehreler görüyorum ki eğer Allah’tan bir dağın yok olmasını dahi isteseler Allah onların duasını kabul edecektir. Sakın bunlarla mübahaleye girişmeyin, zira sonuç aşikârdır. Öyle ki kıyamete kadar yeryüzünde bir tek Hristiyan bile kalmaz. Bu durumda, sizler onunla mübahale edecek olsanız kesinlikle helak olursunuz.”

Uğultulu sesler büsbütün artmıştı:

“Eğer o davasında haklı olmasaydı en sevdikleriyle birlikte buraya gelmezdi.”

“O bizi lanetlerse Necran ahalisinden tek kişi kalmaz.”

İş vahimdi. Durumun ciddiyetini anlayınca koşarak yolunu kestiler Peygamberin:

“Lanetleme bizi Ey Muhammed! Biz bu işten vazgeçtik. İnandık ki Sen haklısın.”

Âl-i Aba vakarını bozmadan Peygamberin kararını beklerken görünen oydu ki Necran Hristiyanları yenilgiye uğramıştı. Yeni dinde zorlama yoktu, ancak ıslah vardı. Son Nebi mübahale yerine musalahayı tercih etti ve ehliyle beraber oradan uzaklaştı. Fatıma mübahale olayında hazır bulunan beş kişiden biri olma şerefine ermişti. Oysa Peygamberin amcası Abbas, halası Safiye, amcakızı Ümmü Hani gibi birçok değer varken ehli olarak onları seçmişti. Bu da onların Allah katında ve Peygamber nazarında ne kadar kıymetli olduklarını gösteriyordu. Topluluk dağılırken zihinlerde Âl-i Abanın heybetli halleri vardı.¹²⁴

HAYBER FATİHİ ALİ

Hayber, Medine'nin kuzeyinde yedi sağlam tepe üzerine kurulu bir yerleşim yeri idi. Şam yolu üzerine kurulu olduğu için bereketli toprakları ve zengin hurma bahçelerine sahiptiler. Kalenin sağlam burçlarında değme nişancılar vardı ve zengin Yahudilerin yaşadığı bir yerleşim alanıydı Hayber. Onlar Medine Barış Anlaşması'nı bozan kişilerdi. Sürekli Müslümanlarla uğraşıp sinsi ve hain planlar peşindelerdi. Hendek Harbinin patlamasında önemli rolleri vardı. Müşriklerle gizli anlaşmalar yapıp Müslümanları ortadan kaldırmak istiyorlardı. Son olarak Peygamberin canına suikast planları içindeyken karar çıkmıştı. Yahudilerin azgın fitnesini durdurmak için onlarla

124 Sahih-i Müslim, Kitab-u Fedaili's-Sahabe; el-Keşşaf, Zemahşeri, Esbabu'n-Nüzul, Vahidi, s.75

yüzleşilecekti. Ve bu yüzleşme artık kılıç ve kalkan üzerinden gerçekleşecekti.

Ali gözünü kırpmadan Sevgilinin yanına koştu:

“Emret Ya Resulullah,” diyordu. “Emret düşmanı perişan edelim!”

Onun bu derece cesur ve korkusuz olmasında Fatıma’nın katkısı büyüktü. Onlar yeni dinin yeryüzüne yayılmasına engel olanlara karşı sağlam kaleler gibi dimdik ve de sağlam duranlardı. Siyasal şartların güçlüğü altında Ali dışarıdan Fatıma ise içeriden Sevgiliye destektiler. Peygamberin siperiydi Ali. Kan kokan ve kin kusan canilere karşı kükreyişinden ötürü Ali’den çekiniyorlardı. Onu düşününce düşmanın rengi atıyor, rüyalarına kan damlıyordu. Fatıma ise Ali’nin destekçisi, sakinleştiricisi ve huzur kaynağıyken, cengâver ruhlu kocasına olabildiğince sevgi ve sükûnet damıyordu.

Haydar-ı Kerrar Ali evine her yorgun, uykusuz, bitap ve perişan döndüğünde onu yüreklendirerek cesaretlendiriyordu. Bazen de yaptığı kahramanlıkları sayarak övücü sözlerle onu teskin ediyordu:

“Sen ki Haydar-ı Kerrarsın,” diyordu. “Rabbimin yanında aziz ve Kıymetlisin. Çünkü sen onun has Peygamberini koruyorsun. Habbibin kızı senin yanındandır. Hasan ile Hüseyin’in, Zeyneb ile Ümmü Gülsüm’ün babasısın sen. Seni görünce küffarın kanı çekilir. Yere düşer husumetli yüzler. Melekler seni alkışlar, şeytan kahrolur Ey Ali. Sen ki ilmin kapısı, âlimlerin hasısın. Sen ki cenk meydanında kükreyen aslansın. Sen ki mertlik meclislerinin önde gelenisin. Sen Ali’sin. Nur Nebi’nin elinde yetişen yiğit, Fatıma’nın gönül aydınlığı zevcisin.”

Yorgunluğu dinerdi Ali’nin. Ömür boyu yâd edeceği o en mahrem sır dile gelirdi her seferinde:

“Ona baktığım anda bütün kederlerim ve hüznülerim beni terk eder.”¹²⁵

Allah Nebisi kısa sürede orduyu toparladı iki yüzü atlı toplam bin altı yüz asker ve yirmi hanım sahabe ve bir de Ali ve Fatıma’yla

125 el-Menakıb, Harezmi, s.353, en-Neşru’l-İslâmi Müessesesi

Hayber'e yürüdüler. Tekbirlerle ilerlerken yeni dinin yeryüzü üzerinde yayılması için dualar ediyordu Nebi:

"Allah'ım," diyordu. "İstikbal endişesinden, geçmişin tasasından, güçsüzlükten, gevşeklikten, pintilikten, korkaklıktan, bel büken borçtan, zalim ve haksız kimselerin musallat olmasından sana sığınırım!"

Dualar ve tekbirlerle hedefe vardılar ve Hayber önlerinde gecelediler. Hayber Yahudileri şımarık devinimlerle uyandıkları bir sabah kuşatıldıklarını anladılar. Korku ve panik içinde:

"Kuşatıldık," diye bağırarak sağlam kalelerine sığındılar. Onların bu şaşkınlığı ve pür telâş kaçıp kalelerine sığınmaları Peygamberi memnun etmişti:

"Allahu Ekber, Allahu Ekber!"

"Haribet Hayber!"

"Hayber harab oldu!"

Eşyalarını, aile ve çocuklarını başka kalelere yerleştirerek en kuvvetli kaleleri olan Natat Kalesi'nde toplanmıştı Yahudiler. Bunu bilen Nur Nebi ise karargâhını Natat kalesi önünde kurmuştu. Sıcak ve çarpışmanın şiddeti içinde yorgun düşen bir sahabe nefeslenmek için oturduğunda kaleden yuvarladıkları taşlarla onu şehit etmişlerdi. Büyük bir mücadele ve köklü bir direnişti bu. Peygambere ve onu sevenlere sürekli yeni tuzaklar kuran Yahudiler teslim olmuyorlardı. Mücadele günlerce devam etti. Sıcak ve yorgunluk had safhadaydı. Server-i Kâinat sancağı sahabelerinden hangisine verse kaleyi fethedemediler. Akşamüzeri sahabelerini topladı:

"Yarın sancağı öyle birisine vereceğim ki," dedi, "Allah ve Resulü onu sever, o da Allah ve Resulünü sever. Allah, onun eliyle fethi gerçekleştirecektir."

Yürekləri yoğun bir heyecan yükü sardı. Kimdi o? Geceyi o arzu ve heyecan içinde geçirdiler. Sabahın erken saatlerinde hepsi ayakta idi. Sabah namazından sonra sancağı getirmelerini istedi Sevgili.

Sancağı getirdiler. Bütün gözler üzerindeyken Peygamberin, heyecan içinde bekleyiş son haddine varmışken ve her biri kendisinin çağrılmasını arzu ederken Son Elçi'nin net ve duru sesi kalenin burçlarında yankılandı:

“Ali nerede?”

Gözler onu aradı. Ancak ortada yoktu Murtaza. Gidip baktılar, hali iyi değildi. Sıcak çarpmıştı Ali'yi ve gözleri ağrıyordu. Perişan bir haldeydi.

“Ali hastalanmış,” dediler. Allah'ın Peygamberi:

“Çağırın gelsin,” dedi.

Toplulukta coşkulu dalgalanmalar oldu. Allah ve Resulünün sevdiği ve onun da onları sevdiği kişi Ali'miydi? Hayber Ali'nin eliyle mi ele geçecekti? Ali, Hayber'i nasıl ele geçirecekti? Emri alan Ali vakit kaybetmeden çadırından çıkıp Sevgilinin yanına geldi. Gözleri şişmiş, kızarmış ve büyük acı içindeyken Sevgili gülümseyerek ona bakıyordu. Besmele çekerek damadının iki gözünü elleriyle sıvazladı ve dua etti:

“Allah'ım,” dedi. “Sıcığın ve soğüğün sıkıntısını ondan gider!”

Bu dua bereketiyle Ali o günden sonra ne sıcaktan ne de soğuktan asla rahatsız olmayacak; yazın sıcaklığında kalın aba giydiği halde burnalmayacak, kışın en soğuk günlerinde ise ince elbiselerle dolaştığı halde asla üşümeyecekti.

Ali'nin gözlerindeki ağrı dinmişti. Kendine geldiğinde Nur Nebi sancağı ona teslim etti. Ardından kendi elleriyle ona zırhlı bir gömlek giydirdi ve Zülfikar'ı beline bağladı:

“Savaş ve korkma,” dedi. “Allah, sana fetih nasip edinceye kadar çarpış! Ve sakın arkana dönüp bakma!”

Arabın bahadır yiğidi kükremit aslan gibi çıktı meydana. Elinde İslam sancağı heyecanla ilerliyordu:

“Siz merak etmeyin Ya Resulullah,” dedi. “Allah'ın zafer vereceği ana kadar onlarla çarpışacağım!”

Allah Resulü orduyu yüreklendirdi:

“Allahu Ekber! Haribet Hayber!”

“Allah büyüktür. Hayber harab oldu!”

En büyük komutan, damadına savaş tekniği veriyordu:

“Ey Allah'ın Aslanı Ali,” dedi. “Onların kalelerine varıncaya kadar usulca ilerle ve ilk önce onları İslam'a davet et; Müslüman oldukları takdirde mükellefiyetlerini bildir. Vallahi, senin vasıtanla Allah'ın onlardan tek bir kişiyi hidayete erdirmesi, senin için birçok kızıl deveye sahip olup onları Allah yolunda sadaka vermenden daha da hayırlıdır.”

Elinde beyaz sancağıyla en önde ilerleyip sancağı Natat Kalesi'nin dibine dikti Ali. Yahudi Komutanların yanına kadar vardı. Onlara, İslam'ın umdelerini anlattı ve İslam'a davet etti. Fakat Yahudiler, Müslüman olmayı kabul etmediler. Liderleri Merhab, iki kat zırh giymiş, devden ve demirden bir cenkçi olarak karşısına dikildi Ali'nin:

“Ben,” dedi. “En vahşi aslanları bile kılıçla ve tek mızrakla yere sermiş adamım! Beni kim yıkabilir! Hayber'i kim alabilir!”

Ölüme davetti bu. Dövüşse dövüş, ölümse ölümdü yolu. Ama neticede hedefi Müslümanları güçleriyle yok etmeyi planlayan şımarık zalimlerin elinden o çok güvendikleri Hayber'i almaktı. Bu sebeple Murtaza'nın ilk kelamı Rabbinden yardım dilemek oldu. Varlığının bütün zerrelere dile gelmişti sanki:

“Allah'ım! Güçsüzlüğüme merhamet et.”

“Beni bağışla. Yüce toplulukla birlikte Firdevs Cennetinde bizi meskûn eyle!”

“Mahşerde amel sahifemi ak eyle.”

“Keskin olan o köprüden beni koşarak geçir.”

Karşısında ağyar var iken dahi gönlü yar ile meşgul olanların duasıydı bu. Gönlünün haykırıları çuşu huruştaydı Murtaza'nın:

“Ey kadri yüce ismi taşıyan Rabbim! İşlediğim her günahımı affet! “

Bilinmezlik ve görünmezlik perdeleri açılrsa imanında zerre mis-kal artma olmayacak Murtaza'nın. İç yakarışları muarızını sindirip yerle bir edecek gibi:

“Savaş korkma! Saldır kaçma! Dört yanını kuşatmış da olsa hiçbir kralın gücünden korkma! Ne bir kılıçtan ne hançerden ne mızrak-tan korkma. Saf saf dizilmiş hurilerle birlikte Cennet seni bekler. O Peygamberi en üstün ve en seçkin insandır. Onu an. Onu şefaatçi kıl. Ona yapış.”

Her hamlesi düşmanın korkulu rüyasıydı şimdi. O atıldıkça gö-rünmezlik sırları Murtaza'yı bir adım daha hedefine kenetliyordu. Savaşın en kızgın anında bile Rabbinin Elçisi'yle hemdem bir yürek-le savaşıyordu:

“Rüzgârların esişinde sana selam olsun sana Ya Nebi! Yeryüzünün bitkileri ve çiçekleri, yaprakları, tohumları adedince selam olsun.”

Celal ile Cemal cilvesi. Ay ile güneş yansıması gibi sanki. Aynı anda ayrı kuşaklarda ve iç içe. Aşkla doğrulmuşların gücü ve kudreti, aşkı kelam kılmışların busesi... Aşk badesi içmiş ruhların gıdasıydı o selam. Eli o selamla güçlenirken, dili o şekerden hiç vazgeçmedi:

“Parıldayan şimşeklerce sana selam Ya Nebi! Güneş ışık saçmaya devam ettikçe sana selam olsun.”

Yapılan her önemli işte yapılması gereken bir kaideydi bu. Rabbin kelamıyla bütünlenen o selamla işi kolaylaşacak gibiydi sanki:

“Hacıların Kâbe'yi tavafları ve onu selamlamaları adedince selam olsun sana Ya Eyyühennebi.”

Allah'ın Aslanı o istimdat ve o güçle İslam dinini tuzaklarıyla yok etmeye çalışan cani dövüşçünün üzerine yürüdü:

“Ben” dedi. “Annesinin Haydar diye seslendiği kişiyim. Cesarette, ormanlardaki en heybetli aslanlar gibiyimdir. Sizi yaşatmayacak, yere sereceğim!”

Ali'nin bu meydan okuyuşu Allah'ı tanımayanlar içindi. Besme-leyle salladı Zülfikarı Murtaza. Her kavis bir ölüm darbesi olarak indi

hasmının vücuduna. Yapılan teke tek çarpışmada, Yahudilerin en kuvvetli adamı Merhad, "Esedullah" unvanının sahibi Ali karşısında yerlere serilmişti.

Son Peygamber Müslümanları müjdeledi:

"Sevininiz! Hayber'in fethi artık kolaylaştı."

Şükür sesleri tekbirlerle dalgalanırken; ordu cesaretle düşmanın üzerine yürüdü. Allah'ın Aslanı Ali heybetli haykırışıyla en öndeydi. Hedefine kilitlenmişti. Gözü din muhaliflerini susturmak için fet-hedilmesi gereken kaleden başka bir şey görmüyordu. Kulaklarında Son Elçi'nin telkinleri çınlarken yürüdü, Besmeleyle atıldı. Kalenin kapısını temelinden sallayarak yerinden söktü. İmanından gelen ce-saretle Rabbi ona o an için öyle bir güç vermişti ki asla zorlanmamış-tı. Yerinden oynatılamayacak kadar ağır dökme tunç kale kapısını bir hamlede yerinden kaldırdı ve kendisine kalkan yaptı. Belinde Zülfı-kar, elinde tonlarca ağırlıktaki dökme tunç kapıyla düşmanın üzerine yürüdü Murtaza. Görenlerin şaşkın bakışı altında Fetih gerçekleşin-ceye kadar elinden bırakmadı demir kapıyı. Düşman çözülmüştü. Resulullah'ın damadı fethi giden yolları Onun taktikleriyle açmıştı.

Yahudiler korku içinde sağa sola kaçışırken Müslümanlar Natat'ı ve Hayber'in yedi sağlam kalesini ele geçirdiler. Yahudilerin kayıpla-rı büyüktü. Evleri, ekinleri, bahçeleri, hazineleri ve mücevherleriyle Hayber ganimet olarak Müslümanlarındı artık. Din yolunu değil de kin yolunu seçenlerin mahrumiyeti büyüktü. Sevinç ve sürur dolu Sevgili'nin ve Murtaza'nın yanına toplandı Müslümanlar. Fetih gerçekleştikten sonra gücü kuvveti yerinde sekiz kişi kapıyı yerden kaldıramadılar. Bu Yüce Yaratıcının Murtaza'ya verdiği mucizevî bir ikramdı.

Ganimetleri bölüştürdü Son Nebi. Fetih mücadelesine katılan hiçbir Müslüman bunun için orada değildi. Her birinin gönlünde Rablerinin rızası ve Nebinin hoşnutluğu vardı. Bunun sonucu olarak da Rahman onlara zengin bir ganimet ikram etmişti. Bu dünyadaki küçük bir ikramdı. Asıl mükâfat ötelere ötesinde gerçekleşecekti. Kale

içine gömülü hazineleri çıkardılar. Katır derileri içinde altınlar, elmaslar ve mücevherler artık Müslümanlarındı. İnsanların en cömerti, en anlayışlısı ve en adaletlisi Peygamber, narin yapıları ve nahif bedenleriyle Hayber'e katılan yirmi kadını bu hazineden hissedar etmeyi düşünüyordu. Değerli taşlarla mücehhez küpeler, gerdanlıklar, bilezikler armağan etti. Orduya su taşıyan, yaralı askerleri şifadar otlarla tedavi eden, yemek yapan, eşlerini yüreklendiren kadınlara değerli elmaslar, yakutlar, kadifeler ve takılar, araziler dağıttı. Hayber Fatihi Ali ile kalp incisi Fatıma'nın payına da Fedek hurmalığı düşmüştü. Bu adaletli taksimden memnundu Müslümanlar Yokluk, kıtlık yılları bir nebze dinmişti. O sevinç ve galibiyet coşkusu içinde asla haddi aşmadan, Nebinin tavsiyesi olan itidâl-i dem üzere evlerine döndüler.

Aliyyül Murtaza Zehra'sına "Rasulullah'ın (s.a.m.) yardımıyla nimetlere kavuştum," diyordu. "Kâfirlerle mücâdele ederek kulların Rabbi olan Allah'ın rızasını elde ettim. Allah'ın rızasını kazanmaktan başka hiçbir şey istemiyorum. Ben sadece Cennet'te onun hoşnutluğunu arzuluyorum."

Artık onlar için rahat bir dönem başlıyordu. Ancak Murtaza ile Fatıma yoklukta sabır ile şükür, varlıkta ise gayretle şükrü hayatlarına düstur edinmişlerdi. Fedek arazisinin geliri yüksek olmasına rağmen hayatları değişmemişti. Fatıma şahsına hibe edilen bu ganimetle köşkler, saraylar, kasırlar kurmuyor, ibrişim kıyafetler, atlas kaftanlar, ipek örtüler içinde arz-ı endam etmiyordu. Göz alıcı mücevherler takınmıyor, kuş sütü eksik sofralar kurmuyor, kaz tüyü yataklara kurulmuyordu. Evledikleri gün alınan o çeyiz eşyasına hiçbir şey eklemeyen hayatlarına devam ettiler. Fedek hurmalığından gelen gelirin tümünü yoksullara, miskinlere dağıtıyor, Allah'a davet ve İslâm'ı yayma uğruna harcıyorlardı. O Hatice'nin kızıydı ve sonsuz âleme yatırım yapıyordu. Ali de ondan farklı değildi. Yemen akiğinden yaptırdığı yüzüğünün kaşında bir ibare yazılıydı:

"Elmülkülillah!"

"Her mülk Allah'ındır."

Onlara göre Fedek ne Fatıma'nındı ne de Ali'nin. Muhteşem karsıları ve saraylarıyla dünya, bütünüyle mülk sahibine aitti. Hal dilleri sanki şöyle diyordu:

“Dünya denilen bu sahneye yeniden gelmeyeceğiz. Bu sınamalara yeni baştan tabi tutulmayacağız. Her an kayıtlı ve hesaplıyken bir kere daha elimize geçmeyecek fırsatlarla güzel işler yapıp gitmek kârdır.”

Malı ve zenginliği mülk sahibi hesabına kullanılınca güzeldi. Elleri olan tüm imkânları muhtaçların ihtiyaçları için sarf etmeye başladılar. Murtaza, sulak yerlerden pınarlar çıkartarak hacılara vakfetmişti. Gözleri toktu. Üç günlük dünyanın lezzeti peşinde değillerdi. Yüce Kelam'dan aldıkları ışığı anında ruhlarına yansıtıyorlardı. Hayatın aşırılıklarından azade bir hayat tarzı onlar için en güzel olanıydı. Sade olanı seçip elde olanı muhtaçlara hibe etmek huzurun kaynağıydı. Çok yemek hastalığına yakalanmadan, haddi aşanlardan olmadan, elindeki elmasları basit cam şişelere tercih etmeden gidiyorlardı.

“Ademoğlu daha kötü bir kap doldurmamıştır,” diyordu Sevgili. “Oysa ki; Ademoğlu için belini doğrultacak birkaç lokma yeterlidir. Şayet mutlaka yemesi gerekiyorsa, o zaman (midesinin) üçte birini yemek, üçte birini su, üçte birini de nefes için ayırsın.”¹²⁶

O MÜTHİŞ GÜN

O gün zalim kimse, (çaresizlik içinde) ellerini ısırp şöyle diyecektir:

“Ne olurdu ben de peygamberle beraber aynı yolu tutsaydım!”

Furkan, 27

Onlar Nebi bahçesinin iki Şeyda bülbülüydüler. Ali ile Fatıma. İnsanlık sarayının nadide konukları ve Peygamberin en yakınında olanlardı. Göklerden gelen ikazlar şiddetliydi. O dehşetli günden söz ediyordu Yüce Kelam:

“Göğü, kitap dürer gibi dürdüğümüz zaman...”¹²⁷

“... .. size vaad olunan kesinlikle olacaktır.”¹²⁸

“İnsanların hesap zamanı yaklaştı. Onlar ise hâlâ gaflet içinde, yan çizip aldırıyorlar.”¹²⁹

“Yer o yaman sarsıntı ile sarsıldığı,

Yer, içindeki ağırlıkları çıkarıp dışarı attığı,

Ve insan: ‘Ona ne oluyor?’ dediği zaman.

O gün yer, Rabbinin ona vahyetmesiyle haberlerini anlatacaktır.”¹³⁰

O gün gök yarılmış, sarkmıştır.”¹³¹

“O gün Sûr’a üflenir, bölük bölük gelirsiniz.

Gök de açılmış, kapı kapı olmuştur.

Dağlar yürütülmüş, serap olmuştur.”¹³²

“Dağların serpildikçe serpildiği

Dağılıp toz duman haline geldiği”¹³³

“O gün gök erimiş bir maden gibi olur.

Dağlar da atılmış renkli yün gibi olur.”¹³⁴

O gün inanan erkekleri ve inanan kadınları görürsün ki nurları, önlerinde ve sağlarında koşuyor. (Kendilerine) “Bugün müjdeniz altlarından ırmaklar akan, içlerinde ebedi kalacağınız Cennetlerdir.” (denilir) İşte büyük kurtuluş budur!

O gün münafık erkekler ve münafık kadınlar o iman edenlere şöyle diyeceklerdir: “Bize bakın da sizin nurunuzdan alalım?” Onlara: “Arkanıza dönün de nur arayın!” denilir. Aralarına kapılı bir sur çekilir ki, onun içinde rahmet, dışında da azap vardır.”¹³⁵

127 Enbiya, 104

128 Mürselat, 7

129 Enbiya, 1

130 Zilzal, 1-5

131 Hakka, 16

132 Nebe, 18-20

133 Vakıa, 5-6

134 Mearic, 8-9

135 Hadidi, 12-13

Yüzler var ki, o gün parıl parıl,
Güler, sevinir.¹³⁶

O gün gelince Allah'ın izni olmadan hiç kimse konuşamaz. Onların kimi bedbaht, kimi de mutludur.¹³⁷

O gün, hiçbir tarafa sapmadan o davetçiye (Sur'a üfleyenin çağrısına) uyarlar. Öyle ki, Rahman'ın heybetinden sesler kısılmıştır. Artık bir fısıltıdan başka hiçbir şey işitemezsin.¹³⁸

Ah o dehşetli gün. Herkes tek tek çıkacaktı Rahmanın huzuruna. İyilikleri ve kötülükleriyle... Eyledikleri, işledikleri, söyledikleri tek tek dizilecekti. Hesap çetin olacaktı. O'nun huzurundan kaçacak bir yer olmayacaktı. İliklerine kadar ürperti içindelerdi. Zaman çarçabuk akıp gidiyor ve beklenen o an hızla yaklaşıyordu. Ali ile Fatıma'nın büyük korkusu vardı. Can ya da mal endişesi değildi bu korku. İliklerine kadar ürperten, derin çok derin bir dertleri vardı. Güneş'in dünyaya gitgide yaklaştığı o dayanılmaz sıcaklık içinde eşyanın su gibi eriyip aktığı gün. Dağlar dağılmış kum yığını, evler, bahçeler, köşkler bir avuç toz. Emzikli annenin bile korkusundan yavrusunu atıp kaçtığı gittiği gün. Altının cevherin eriyip aktığı, saltanatın un ufak olduğu... Malın mevkinin hiçlendiği, gençliğin ve zenginliğin yitip tükendiği o acı gün. Bunun içindi tüm çileleri. O gün yüzler olacaktı temiz, kedersiz. Arşın gölgesinde tutulan ve Rahman'ın hıfzına sığınanlar. Kurtulmuşlar. Sığınmışlar ve adanmışlar. Yüzleri apaklar, bedenleri ruhları kadar hafif. Ruhları nur makamındakiler. Tüm telaşları o müthiş günde Rabbin huzurunda utanç içinde kalmamak. Son Elçi'den bunu öğrenmişlerdi.

Aldıkları, kazandıkları, elde ettikleri ne varsa yeni dinin yayılması ve genişlemesine harcadılar. Mal biriktirme sevdasına asla düşmediler. Rabbin onlara ikram ettiğini onlar gerekli şekilde sarf ettiler. Yeni din gün gün kuvvet buldu. Açlar doydu, yetimler giydirildi, yoksullar sevindirildi. Belki de bu sebeple çağlar boyunca tükenmeden

136 Abese, 38-39

137 Hud, 105

138 Taha, 108

akacak infak nehriyle insanlığın vicdanı yeşerecekti en evvel. Fatıma ile Murtaza'nın yürek duası buydu. Yapıp ettikleri her söz ve her iş ötelere haber veriyordu:

Kavuşma ve vuslat günleri bana çok cazip gelmedi

Çünkü gördüm ki;

Eşya üzerinde her şey zevâle yüz tutmuştur.¹³⁹

BİLEZİK HİKÂYESİ

"... kendilerini denemek için verdiğimiz

dünya hayatının süsüne gözlerini dikme.

Rabbinin rızkı daha hayırlı ve daha sürekli dir."

(Tâhâ, 20/131)

Hayber sonrası günlerdi. Elde edilen ganimetlerle Müslümanların hali vakti iyiden iyiye düzelmışti. Fedek hurmalığından elde ettikleri gelir onları rahat bir hayat seviyesine ulaştıracak ölçüdeydi. Ancak onlar hâlâ aynı tarz ve tutum içindeydiler. Yoksulluk günlerinde olduğu gibi varlık günlerinde de aynı zühdü ve takvalı hayatlarını muhafaza ediyorlardı. Dolu dolu sofralara oturmadılar hiç. Ali ilim, Fatıma irfan kapısıyken; insanlık tarihi boyunca gelmiş ve gelecek hiçbir evli çiftin yaşayamadığı bir muhabbet, bir dayanışma, bir paylaşımı içinde aldıkları her kararı birlikte, attıkları her adımı birlikte atıyorlardı. Muhteşem bir yuvada büyümüş olduğundan mıydı o tevazu, o incelik, o sabır. Hayatlarının her anı farklı bir güzellik örneği idi. Abdestsiz yere basmıyor ve abdestsiz lokma yemiyor, yedikleri her lokmanın, içtikleri her yudumun helal olup olmadığına bakıyorlardı. Çok yemek, çok uyumak, çok konuşmak en büyük aldanişti. Onlar için Efendilerinden aldıkları dersle bu çelici tuzaklara düşmemeye gayret ediyorlardı. Nebvî terbiyeden o inceliği almışlardı:

139 Hz. Ali Divanı'ndan

“Ümmetim hakkında korktuğum şeylerin en tehlikelisi şunlardır: Karın büyüklüğü, çok uyku ve tembellik.”¹⁴⁰

Onun her bir sözü ve her bir hali ruhlarına işlemişken aksini yapmazlardı. Yüce Kelam'dan aldıkları ışığı anında ruhlarına yansıtıkça var olmanın güzelliği içine çekiliyorlardı. Hayatın aşırılıklarından azade bir hayat tarzı onlar için en ideal olanıydı. Sade olanı seçip elde olanı muhtaçlara hibe etmek huzurun kaynağıydı. Ve çok yemek hastalığına yakalanmadıkları için Rablerine şükrediyorlardı:

Benî Kaynuka Yahudileri anlaşmayı bozdukları için Medine'den çıkarılmışlardı. Onlardan geriye bir hayli boş ev ve arsa kalmıştı. Ali ile Fatıma'nın çocukları arttığı için artık Benî Kaynuka'da bulunan bir eve taşındılar. Onların arkasından boş kalan ev, misafir ve ziyaretçilerin kabul odası olarak kullanılmaya başlandı.

Tebliğ süratini yitirmeden yeryüzünün en ücra köşelerine dek gönderiliyordu. Son Peygamber ve yanındakiler gece gündüz koşuyorlardı. Ali her zamanki gibi yine ön saf, ön cephede Nebi'nin yanı başındayken, Fatıma, hanım cenahının yardımına koşmaktaydı. Gündelik işlerin çokluğu ve yetişmesi gereken toplulukların telaşıyla bir güne birkaç günlük işi sığdırabiliyordu Fatıma.

Sabahın ilk saatlerinde at kişnemeleriyle girdiler şehre. Nur Nebi henüz seferden dönmüştü. Âdeti olduğu üzere ilk olarak kızının evine uğrayacaktı. Fatıma çocuklarının bakımıyla meşguldü. Onları en güzel sözlerle yıkayıp paklarken bile dilinde o en sevdiği duası vardı:

“Bismillâhillezi lâ yedurru ma'asmihi şey'ün fil erdi ve lâ fissemâi ve hüves-semi'ul alim.”

“Allah'ın yüce ismine sığınana yerde ve gökte hiç bir şey zarar veremez! O, her şeyi iştir ve her şeyi bilir.”

Çöven ve sidr otunun özümüyle elde ettiği karışımla saçlarını köpürtüp parlattı. Ardından sırasıyla önce Hasan'ın, Hüseyin'in, dünyalar güzeli Zeyneb'in ve minik yavru Ümmü Gülsüm'ün saçlarını taradı. Kızlarının saçlarına renkli boncuklar taktı. Gül, sümbül, reyhan kokuları

sürdü evlatlarına. Deve yavrularının ayakları sıcaktan yandığı vakitlerde Son Elçi, Fatıma'sının evine geldi. Büyük bir özlem ve coşku içinde dedelerini karşılamaya koşup kucaklaştılar gül taneleri. Mis kokuları birbirine karışırken torunlarını koklayıp öptü bağrına bastı Nebi. Ancak bir durum hoşuna gitmemişti. Fatıma'nın evinin kapısında nakışlı bir ipek perde asılıydı. Sevgili onu görünce kapıdan içeriye girmeden geri dönüp gitti. Fatıma dört gözle babasını beklerken onun içeri girmeden çıkıp gitmesine çok üzüldü. Gün boyu sürdü bu hüznün. Yaptığı her işte aklıdaydı. Neden, niçin, ne hoşuna gitmemişti Nebi'nin? Akşam olup Ali eve gelince can incisinin durgunluğunu fark etmişti:

“Neyin var, dedi sıcak ve sevgi dolu bir sesle. Seni hüznünlü görüyorum.”

Fatıma kat kat hüznünlü bir yüzle:

“Ya Ali,” dedi. “Resulullah bu sabah bize geldi ancak içeri girmeden geri dönüp gitti.”

Bir halin hoşuna gitmemiş olduğunu anlamıştı Ali. Ve bunu Fatıma'nın yüzüne vurmak istememişti. Ali beklemeden Peygamberin yanına gitti:

“Anam babam tatlı canım sana feda olsun Ya Resulullah,” dedi. “Bugün evimize gelmiş ancak içeri girmeden dönüp gitmişsiniz. Fatıma üzüntülüdür. Acaba bir kusur mu işledik.”

Son Nebi'nin sesi sitem yüklüdü:

“Evinizin kapısında renk renk nakışlarla süslü bir perde gördüm Ey Ali,” dedi. “Benim dünyayla ne işim olabilir ki? Benim işlemeli perdeyle ne işim olabilir!”

Murtaza durumu anlamıştı. O, Fatıma'nın duvara astığı işlemeli perdeden hoşnut değildi. Hızla eve dönerek Fatıma'ya babasının eve girmeyiş sebebini anlattı. Peygamberin gül çiçeği çözüm aradı:

“O halde bu perdeyi ne yapmalıyım?”

Perde ona hediye gelmişti. Ve hediyeyi hediye etmek Nebi sünnetiydi:

“Baban buyurdu ki, o perdeyi ihtiyaç sahiplerine göndersin.”

Fatıma derhal perdeyi duvardan indirdi ve ona uzattı. Hayat arkadaşının mahcubiyetini fark etmişti Ali:

“Az olanı vermekten utanma Ey Fatıma,” dedi. “Çünkü vermemek ondan daha azdır.”

Heva ve hevesin hükmedemediği insanlardı onlar. Az çok ne varsa elde vermeyi şiar edinmişlerdi. Perdeyi ihtiyaç içinde kıvranan yoksul bir aileye hediye ettiler. Perdenin yeni sahiplerinin memnuniyeti yüzlerine yansımıştı. Getirilen perdeyi hemen parçalara böldü evin kadını. Kızlarına elbise olarak dikti ve giydirdi. Zahirde küçük ama içinde büyük bu infak Fatıma'nın ondan sonraki hayatında daha çok dikkat etmesine sebep olmuştu. Hesap gününü düşünerek ve kılı kırık yararak atıyordu adımlarını.

Fatıma'nın gönlü şimdi rahattı. Ali ona gülümsüyordu sevgiyle. Onlar yeryüzünün en has konuklarıyken anları, saniyeleri boş geçmiyordu. Ne boş bir söz, ne bakış ne de davranışları yoktu. Her an, her saniye yeni bir öğreti, yeni bir güzellik kuşağının içinde giriyorlardı.

Medine'nin en sade evi ve en sade hanımefendisinin evi her an dolup boşalırken yanlışa örnek olamazdı. Yeni dine girmiş olanlar, değişik soruları olanlar, içinden çıkılmaz halleri olanlar Peygamber kızı Fatıma'ya koşuyorlardı. Resulullah kâh mescitte, kâh konuk heyetleriyle birlikte, kâh seferde ve kâh Cebrail'in yanından arta kalan az bir zamanda dinlenirdi. Eşlerinin yanında olduğu zamanlarda hanım ziyaretçileri olurdu çoğu kez. Fatıma binti Hübeyre isimli sahabe kadın bir iş için onu ziyarete gitmişti. Parmaklarına iri taşlı yüzükler, koluna gösterişli altın bilezikler takmıştı. Nur Nebi bu durumdan hoşlanmamıştı. Bu durumu fark eden kadın hemen kalkarak soluğu Nebi kızının yanında aldı. Ve O'nun hoşnutsuzluğunu anlattı. Müslümanlar bol ganimete kavuştukları için her kadının yanında birkaç parça takısı vardı. Kadın zarafeti için iyi bir süs eşyası olan takı takmak haram değildi ancak Fatıma kolundaki iki gümüş bileziği çıkardı. Ardından eli boynundaki altın zincire gitti. Onu da çözüp çıkardı:

”Bunu bana Ali hediye etti,” dedi. ”Ama ben şimdi tek altın ziynetim olan bu zinciri çıkarıp tasadduk etmek istiyorum.”

Fatıma’nın zarif parmakları arasında ince pırıltılarla yalazlanan zincir daha elindeyken Babası girdi içeri:

”Ey Fatıma,” dedi. ”Halkın ‘Resûlullah’ın kızının elinde ateşten bir zincir var!’ demesi seni memnun eder mi?”

Fatıma zinciri çarşıya gönderip sattırdı. Parasıyla bir köle satın alıp azad etti. Sevgili bunu duyunca:

”Eğer dünyanın Allah yanında bir sivrisineğin kanadı kadar değeri olsaydı, hiç bir kâfire ondan bir yudum su bile içirmezdi.” buyurdu.

Ardından ilave etti:

”Fatımâ’yı ateşten kurtaran Allah’a hamdolsun.”

Cins-i latifti kadın. Şeffaf ve latif bir yüreği vardı. Yüce Kudret, Cennet’ini dahi kadınlarla zinetlendirmişken süslenmek kadın fitratına ait bir haldi. Ancak abartıya kaçmadan, israfa girmeden yapılan en makbulüydü. Ve kadın fitratının gereği idi.

Bunu bilen Sevgili sahabesi Sevban’a Fatıma’ya Yemen kumaşından bir gerdanlık ve fildişinden yapılmış iki bilezik almasını emredererek:

”Bunlar benim Ehl-i Beyt’imdir,” dedi. ”Ben onların zevklerini dünya hayatında yaşayıp tüketmelerini istemiyorum.”

Kadın için altın elbette haram değildi. Kadın için belki de bir güvenceydi. Fakat o bir Peygamber kızıydı ve ümmetin yarısından çoğu sıkıntı içinde kıvranırken kolunda altın taşımaya vicdanına sığmazdı. Peygamber kızı olduğu için farklı bir örnekliği vardı onun. Bu hal Fatıma’yı bir kez daha sarstı. Nefsin çekici tuzaklarına düşmemek için her an teşekkürdü Rabbine olan borcu. Rabbine hamdetti. Kadim fitratı bozmadan, haset damarını tahrik etmeden ölçülü ve dengeli olmalıydı insan. Yaradılış kaidelerini bozup reddetmeden ilerleyenle yol alırdı. Sade ama en makul çözümler ortaya koymaktı aslanan. Resulullah o sebeple kızının altın ve gümüş cinsinden olma-

yan basit takılar takmasını istemiş ve Fatıma'da bunu seve seve kabul etmişti. Son Peygamber o sebeple memnundu.¹⁴¹

Sonsuz yolculuğun bir nefeslik durağıydı dünya. Ali ile Fatıma o bir nefeslik durakta sahip oldukları ne varsa Rablerini razı etmek için sarf etme niyetindeydiler. Aynı fikir, aynı düşünce, aynı hedef içinde yol alıyorlardı. Bu uzun seferde yol uzun, vazife büyük, ömür kısaydı. Nefesler hesaplı, saatler kısıtlı idi. Günler, yıllar ve dakikalar sayılıydı. Her bir ana binlerce an sığdırmak gerekiyordu. An fırsattı daha çok çalışmak için. Ömrü bereketli kılmak için ise yapılacak çok şey vardı. Peygamberin terbiyesinde bunu görmüşlerdi.

Az uyumak, az yemek ve az konuşmak. Oyalanmaya meyyal nefsi zevklere meftun kılmadan, ebedi olana dönmek gerekiyordu. Çokca tefekkür, çokca ibadet ve çokca infaktı ömrü bereketli kılan. Zillette düşmeden ve izzeti koruyarak geçimlerini sağlıyorlardı. İbadetle doyup, ilimle yaşarken her an bir terakkiydi onlar için. Boş işlerle uğraşacak vakitleri yoktu. Madem ölüm yok olmuyor, sefer durdurulamıyordu, yok olmayan mekâna hazırlık yapmak gerekirdi. Boş olana çok rağbet elem getirirdi. Asıl mal sahibini edenler sonsuz saadete erenlerdi. Çok mal, çok uyku, çok taam, çok zevk ve çok avuntu, çokça elem getirir ve sahibine yar olmazdı. Toprağın altındakiler bu aldanişın, feryadı içindeyken, Sevgili'nin çırpınışları da onun içindi. Asıl mekân olan ahiret yurdunu seçenler ve oraya yatırım yapanlar kazançlı ve kârlıydı. Onlar bu niyetle hayattan hayat yeşertenlerdi. Dünyaya bir ömür sarf edip bedelinde az karşılık almak yerine, ona daha az dalıp çok karşılık alacakları güne hazırlanıyorlardı. Sonsuzluğun sırları hayatlarının bütün safhalarını doldurmuşken peygamberin nefesine en yakın yerde mutluydular. Biribirlerini sürekli, hayra teşvik ediyorlardı. Nefislerini düşünmeye vakitleri yoktu. İlimden, ibadetten aldıkları güçtü onları ayakta tutan. Doymadan kalktıkları halde mükellef sofralardan kalkmış gibi dinç ve sağlıklıydılar. Açlığın

141 İbni Hacer, İbni Hanbel- es-Savaik-ul Muhrika, s.109.

[Nesai, Zinet 39, (8,158).]Buhârî, Hibe 27; Ebû Dâvûd, Libâs 43

zaman zaman düşürdüğü vakitler olurdu. Tebliğ telaşıyla sürekli ko-
şan Ali, günlerden beri ilk kez sordu Fatıma'sına:

"Kahvaltılık bir şeyler var mıdır?"

"Yiyecek hiçbir şey kalmadı," dedi Fatıma. "Birkaç günden beri
biz de bir şey yemedik. Hasan Hüseyin de açlar. Evde bir şey olsay-
dı seni kendime ve oğullarıma tercih ederim Ey Ali!" Duygulanmıştı
Haydar. Hane halkının sıkıntısı içine işlemişken kapıya yürüdü:

"Niçin bana söylemedin," dedi. "Eğer söyleseydin size yiyecek bir
şeyler tedarik ederdim."

Fatıma'nın Kevser ışıklı gözlerine hüznün düştü:

"Senden bir şey istemeye hayâ ederim. Allah'tan utanırım ben."

"Hayat yoldaşı değil miyiz biz! Bu senin hakkındır."

"Elinde olmayan bir şeyi isteyip de seni zor durumda bırakmak
istemem Ey Ali! Bilmez misin ki ben bundan hayâ ederim!"¹⁴²

Gülümsedi Murtaza. O ana kadarki ömründe neredeyse Fatıma'yı
hep öyle görmüştü. Her zaman fedakârlık ve vefa doluydu Zehra. Da-
yanamadı yüreği. Dilinden dökülüverdi cümleler Ali'nin:

"İzzet ve ikramda bulunan kimsenin gideceği yer Naim Cennetle-
ridir. O Naim Cenneti ki akılların ermediği nimetlerle doludur. Yüce
Allah, Cennet'i kötü olanlara haram kılmıştır. Dünyada muhtaç kim-
selere yardım eden, yoksulları doyuranlar, yarın kıyamet gününde
ecir ve sevaplarını Allah yanında hazır vaziyette bulacaktır. Ziraatçı
yakında ektiğini biçecektir. Minnet etmeden o esiri açlıktan kurtar.
Dünyada az bir hayırla işlediğin sevapların mükâfatını öte tarafta faz-
lasıyla göreceksin."

Zehra'nın ak yüzüne sedefli bir pembelik yayılmıştı. Murtaza söz-
lerine devam etti:

"Herkes yaptığı iyiliğin karşılığını görür. Hayır işleyen kimseler
mükâfata nail olurlar. İyilik yapanların yeri yüksek Cennetlerdir. Al-
lah cenneti cimri olan kimselere haram kılmıştır. Cimriler için son
derece kötü yerler hazırlanmıştır. Ateş onları Cehenneme çeker.

142 Bihar, c. 37, s. 103. H: 7. Fezail'ul- Hamse, c. 2, s. 147.

Oruçlu olduğumuz o günde kapıya gelip açlıktan şikâyetle inleyen o yetimi, şiddetli fakirlikle muzdarip o miskini, meskenet ve fakirliğin etkisiyle iki büklüm kalmış o köleyi hatırlar mısın Ey Fatıma! Her biri Allah için istemişti. Yaratıcı onların her birini bize iyilik olarak göndermişti. Onlara yatığımız ikrâmla biz nasiplendik aslında.”

Fatıma insan suresinin ilk ayetlerini şükürle yâd etti. Yeryüzünde Allah için katlanılan hiçbir zorluk karşılıksız kalmayacaktı. Yol bitecek, kervan duracak, sonunda ekilen ve biçilen ne varsa ortaya dökülecekti. Rableri için sabredenler o anda hasadın en bereketlisine kavuşmuş olarak sevineceklerdi. O müjdeyle gözögöze geldiler.

Murtaza evden çıkarken ikisinin de dilinde müjdeli ayetler vardı.

Altıncı Bölüm

FATİHA’NIN “A”DANMIŞIYDI ÂL-İ ABA

*Kendilerine lütuf ve ikramda bulunduğın kimselerin yoluna;
gazaba uğramışların ve sapmışların yoluna değil!
(Fatıha, 7)*

AŞK EN GÜZEL KELÂMDI

Onlar evlenmeden önce birbirlerini ezberleyerek tüketmemişlerdi. Kadim bir keşfedilmemişlik ve el değmemişlik içinde birbirlerinin mahrem dünyalarını tanıyorlardı. Derin deryalar üzerinde kıpırdaşan yakamozlar gibi gizemli akislenişlerle birbirlerini her an ve yeniden ama helal güzelliğin içinde keşfediyorlardı.

Kimseye aşikâr etmedikleri çok özel halleri olurdu. Âleme yayılmış sırların gizemine aşınaydılar. Çok dinleyen ama az konuşan olmaları; hayatın her anını onlara ölçülü ve dengeli kılmıştı. Bu hal içlerine sirayet etmişti genç evlilerin. Aralarındaki muhabbet sağlam bir urgan ipi kalın ve çok yönlüydü. Çünkü insanın en mahrem alanıydı ev. Orası bir dinlenme yeri, hem bir huzur bahçesi, sevgi çeşmesi; Peygamberin damadı savaş alanlarından evine yorgun argın döndüğü her anda Fatıma koşarak onu karşılar, yarasını sarar, dertlerini paylaşıp onu teselli ederdi.

Onlar bilerek ve isteyerek birbirlerini kırmaz, yekdiğerinin öfke damarına basmamaya özen gösterirlerdi. Hiç şüphesiz ki; Peygamber damadının o denli başarılı ve girişken olmasının bir sebebi de evin içindeki bu huzuru ve mutluluğuydu. Fatıma'dan aldığı sevgiyle tamamlanıyor ve o huzurla yürüyordu. İnsan fitratının değişmez kaidesiydi bu. İç dairede sükûna ermemiş bir ruh ve okşanmamış bir kalp dış âlemde kısık, sönük ve silik kalırdı. Fatıma annesinden erkeğine hürmet etmeyi onu sayıp sevmeyi, incitmemeyi öğrenmişti.

Şefkatse onun her haline sirayet etmişti. Samimi hürmetini bir an eksik etmiyordu. Bu karşılıksız verişte zaten hemen olmasa bile zaman içinde geri dönüş hep sevgi ve vefa üzere olurdu ve onlar böyle bir beklenti içinde olmadan o sırra ermişlerdi. Belki de bunun için Fatıma olmasa Ali, Ali olmasa Fatıma eşsiz kalacaklardı. Fatıma Ali

yokken; evinin işlerini en iyi bir şekilde çekip çevirirken çocuklarına annelik ediyor, onları en seçkin bir şekilde yetiştirmeye çalışıyordu. Onların talimini ve terbiyesini bin bir fedakârlıkla yaparak, vahyin yayılması için çırpınan Ali'nin gözünü geride bırakmıyordu.

Ali'nin yürek bâdesiydi Fatıma. Fatıma'nın ferah esintisiydi Ali. Sözü, sohbeti ve muhabbeti hiç bitmezdi onların. Sevgilinin sohbetinde geçen her sözü birbirlerine aktarmaktan zevk alırlardı.

O günün sabahında Sevgili Peygamber damadına bir soru sormuştu:

“Ya Ali,” demişti. Yüce Allah'ı sever misin?”

“Elbette severim Ya RasûlAllah,” demişti Ali.

“Peki, O'nun Rasûlünü de sever misin?”

Heyecanlanmıştı Ali. Resulullah neden böyle bir sorgulamaya girmişti:

“Evet, Ya Rasûlallah!”

“Peki, Fatıma'yı da sever misin?”

Ali şaşkınlık içinde ve tereddütsüz cevap verdi:

“Elbette Ya Resulullah!”

“Hasan ve Hüseyin'i sever misin?”

“Evet ya Rasûlallah,” dedi Peygamber damadı. “Elbette severim.”

Gülümsedi Peygamber:

“Ey Ali, bir kalbe beş sevgi nasıl sığar?”

Bu zor sorgunun altında mutlaka bir güzellik olmalıydı. Altından kalkamadı Ali. Her ne kadar ilmin kapısı da olsa anında cevap veremedi. Üstelik bu hali ikinci kez yaşıyordu. İzin istedi Peygamberden:

“Müsaadenizle,” dedi. “Bu ağır tefekkürü düşünmem lazım. Sizden izin istiyorum.”

Akşam olup eve geldiğinde Fatıma onu durgun gördü. Düşünceliydi. Dalgındı ve sessizdi. Kapıdan içeri girdiğinde sevgiyle koşup yanına gelen ve sevgiyle Murtaza'nın gözlerini içine bakan Zehra'nın

kalbine hüznün çökmüştü. Eşinin durgunluğu onu etkilerdi ve onu rahatlatmak için elinden geleni yapardı. Sevgi dolu yanaştı yanına:

“Seni durgun görüyorum, dedi Ey Sevgili! Kalbini yoran nedir?”

Ali düşünüyordu. Fatıma devam etti:

“Ey evimin efendisi,” dedi. “Hüznün eğer bu dünya içinse kederlenmeye değmez. Ama ahiretle ilgili bir husus ise bilmek isterim.”

Fatıma'yı merakta bırakmak istemedi Ali ve başından geçenleri anlattı. Sevgili'nin sorusuna cevap bulamayışını açıkladı. Gülümse-di Fatıma. Soru tüm sevgilerin merkezi olan kalbin farklı yönlerini bildirmek için sorulmuştu. Kalp bir arştı çünkü. Arzın da arşı vardı. Kalbin arşı vardı. Ruhun arşı vardı. İnsanlığın arşı ise Nebi (s.a.v.) idi.

Mükemmellik ayineleri hudutsuzdu hani. Sıfır noktasından varlığa, varlıktan bitkiye, bitkiden hayvana, hayvandan insana olan mer-tebe yürüyüşünde insan-ı kâmil derecesi zirveydi. İnsan kalbindeki sevgiyi tam olarak tanımlarsa gerçeği bulabilir ve huzura ererdi:

“Yürek bir, sevgi beştir ey Can,” dedi. “Kalbin cihetleri vardır. Her yönü farklı bir sevginin yansımasıyla parıldar. Babama deseydin ki; sevgi beştir ama kalp bir tanedir Ya Resulullah! Ben Rabbimi aklım ve ruhumla severim. Peygamberimi kalbimle severim. Eşimi nefsimle, Hasan ile Hüseyin'i ise şefkatimle severim.”

Ali, Fatıma'nın sözlerinden yeryüzünün tüm renklerini seyretti. Fatıma'nın alnından Cennet çiçekleri devşirdi. Gözlerinde Kevser ır-maklarını seyrederken, bakışlarından selsebil suları içti. Nebi kızının hal dili daha neler söylüyordu:

“Aşkta hece yoktur Ey Ali. Aşkta gece olmaz. Aşk bölünmez. Aşk parçalanmaz ve aşk sonsuzdur. Aşkın mihrak noktasında buluşanlar kolay kopamazlar. Aşk Rabbini bulmaktır ve onun yüce hatırına verdiklerini sevmektir. Aşk yoklukta kanat, hiçlikte var olmak için verilmişken kalbin güç kaynağıdır. Aşkı tanımlayamayanlar sığ sulara yitip gidenlerdir. Bir bakışta, bir gülüşte, bir dokunuşta batıp gidenlerin makamı değildir aşk.”

Fatıma'nın gece karası gözlerindeki gizemli sır dile gelmişti. Duru bakışları sonsuz maviliğe kenetlenmişti. Yağmur damlaları gibi serinletici Murtaza'yı serinletirken ona olan hayranlığı bir kez daha artmıştı. Tatlı bir sessizlik süzüldü sohbetlerine. Göz göze geldiler. Sükût aşk ve sevgi üzerine gelince anlamlıydı. Huzur içindeydi Murtaza. Nehr-i Kevser'in sunduğu gönül ferahlığıyla doğruldu. Daha çok sır vardı ezberleyeceği fakat daha fazla bekletmeden ve efendisinin huzuruna yürüdü:

“Selam sana Ya Nebi,” dedi. “Kalbin sevdasıyla âlûde düşüncelerimi toparlamış olarak geldim.”

Onu dinliyordu Nebi. Vakur anlamlı bakışlarıyla ve nurani tebesümülle Murtaza'ya bakarken o:

“Kalbin cihetleri vardır,” dedi. “Sağı, solu, önü, arkası ve pekçok ciheti gibi yönleri vardır. Ben Allah'ı aklım ve imanım ile, sizi ruhum ve imanım ile, Fatıma'yı, nefsimle, Hasan ve Hüseyin'i de babalığın tabii icabı ile seviyorum.”

Sevgili gülümsedi:

“Ya Ali,” dedi. “Bu sözler ancak Peygamberlik ağacından koparılmış bir çiçek ve dalından derilmiş meyvelerdir.”

Asûde baharlardan çıkmış olarak ayrıldı huzurdan Murtaza. Kalbin farklı cenahlarını ne güzel keşfetmişti Fatıma. Aşkın kadim güzelliği içinde ne hoştu tarifi. Yesrib rüzgârlarının tınısında bile Fatıma'nın aşk tarifi vardı sanki:

“Aşkın mihrak noktası Muhammed Mustafa'nın nurudur. O nur hürmetine dönerken kâinat; o aşktan bir olmak ne güzeldir. O'nun nuru çekilse; âlem karanlık kalır. Işık gülmez, su sevinmez, gül çemen süslenemez Ya Ali! Gül kurur, güneş söner, su taşmaz, taam tat vermez olur. Âşıkların göz yaşları olmasa dünya çöle döner. Açıp renklere kalbe yapraklarını saçan gül bir yığın küle döner.”

“Aşkın tarifini senden duymak ne güzeldir Ey Zehra! “

Onu tanımayan kalplerde aşk, alevden bir içecek. İçsen içemezsin, yutsan kanamasın. Aşkın zerresi yeryüzüne düşse âlem yanar-

ken gölgenin gölgesine âşık olanlarız biz. Âşıkların gözyaşı damlası adedince, ağaçların yaprakları sayısınca, arzın çiçekleri, çiçeklerin tohumları ve yaprakları, kırların kelebekleri, kuşları sayısınca selam olsun Aşkın Sultanına! Selam olsun sana Ya Habibullah! Biz aşkı da, hayatı da gerçek mahiyetiyle senden öğrendik.

Hayat bin bir kopuşuyla dalgalı hırçın bir denize benziyordu. Ölüm, doğum, ayrılıklar kavuşmalar içinde bir meşher meydana gelirken içinde çok sır barındırıyordu. Fatıma'nın kalp yolculuğunda hayatın en tatlı huzuru, en safi sevinci ve en sonsuz saadet Allah'ı tanıma ve sevmeye güzelliği idi. Marifetullah sırrıydı bu, hayatın anlamıydı. Rabbiyle dertleşmesi onun en mesut anlarıydı. Vaktin girmesini heyecanla beklerlerdi. Rabbin huzuruna çıkmak ve kabul vaktinde ona dualarını arz etmekten büyük huzur alıyordu. Bilal bin Rebah yanık buğulu sesiyle ezan okuyunca kâinatın dili lal kesildi. Kuşlar susar, bülbüller siner, rüzgâr kıpırdamazdı. Peygamberin bülbül-ü nalânı ezanı her okuyuşunda kalplere başka bir sekine iner babasının sesiyle gaşyolurdu Fatıma:

“Erihna Ya Bilal,” derdi. “İçimizi ferahlat!”

Sonsuzun hatırlandığı ilahi bu nağmeler ruhlara huzur bahşederken.

Kıyam, bir buluşma, secde ise Cennet'ten yadigârdı insana. Secdeyi anlamayan miracı bilemezdi. Her vaktin ayrı bir hükmü vardı. Her vakit arasında dünya âlem kâinat yeni bir işleyişte ve yeni bir tesbihteyken vakit başı kılınan namazlar şükür sunumuydu. Namazını vaktinde eda etmek en büyük aşklarıydı. Semâvî emirler insanların saadeti ve tekâmülü için inmişti. Namaz ise Allah huzurunda secdeye kapanmak, azamet dergâhında huşu göstermek içindi. Onda güzelliği keşfedemeyenlerin meyli olmazdı namaza. Namazda gevşeklik gösterenleri merak ediyordu Fatıma. Öylesine muhteşem bir buluşma nasıl ihmal edilirdi. Soruyorlardı Babasına:

“Namazda gevşeklik edenlerin hali nicedir?”

“Namazda gevşeklik edenin ömründen ve rızkından bereket gider,” demişti. “Simasından salihlerin nuru azalır. Duası göğe yükselmez. Ebedi susuz kalır. Dünya nehirlerinin suyu ona verilse bile susuzluğu gitmez. Kabir karanlık olur. Sorgusu çetin olur.”

Susuzluktan kasıt mutluluktan sanki. Dünyanın bütün saltanatı verilse insan ruhu doyar mıydı?

Son Nebi saydıkça Fatıma’nın içi titrerdi. Dayanamazdı daha fazla. Hıçkırıklara gömülürdü. Gelecek ümmetlerin namazda gevşeklik eden nesillerine ağlayarak, onlar içindi bu gözyaşları. Namazın hakikatine ermeleri için duaya sarılırdı. Ne çok yokuşu vardı insanın. Ölüm ve zorluğu... Kabir ve yalnızlığı... Münker Nekir sorgusu, terazinin hafifliği, sıratın kayganlığı... Ne zor işti bütün bunlar. Ama bu zorlukların ötesinde güvendikleri tek gerçek Yaratıcının Rahmetiydi.

Cebrail’in yeni haberleri onlara bildirildiğinde rahatları nisbeten:

“Sabah namazını kılana ölüm zorluğu kolay olur. Öğle namazını kılana kabir darlığı kolay olur. İkinci namazını kılana Münker ve Nekir’in görünüşleri güzel olur. Akşam namazını kılana terazi tartısı kolay olur. Yatsı namazını kılana sıratı geçiş kolay olur.”

Açardı ellerini ve,

“Ey Rabbim,” derdi Fatıma. “Kalp katılığından Sana sığınırım. Gafletten, dalaletten, zilletten, miskinlikten, küfürden, fisktan, nankörlükten, riyadan, sadece Sana sığınırız. Sen bizleri koru. Güç yetiremeyeceğimiz bela, fitne ve musibetlerle bizi imtihan etme!”

Ümmetinin o zor zamanlardaki haline ağlıyordu Sevgili. Namaza her duruşunda içinden nehirler fokurduyordu sanki. Ali ile Fatıma onu öyle gördükçe daha çok yakarıyor ve dua ediyorlardı. Yüce Allah O’nu kendi azabından güvende kılmışken bu kadar ağlaması imtihanın şiddetindendi. Rabbine huşu ederek namaza durduğunda içli hıçkırıklara gömülürdü Peygamber. Ayakta o kadar bekleyip dua ederdi ki; ayakları şişer, rengi solup sararırdı. Gecenin neredeyse ta-

mamını ibadetle geçiriyordu. Ta ki Yüce Allah ona o ayeti indirene kadar:

“Tâhâ! Biz sana bu Kur'an'ı güçlük çekmen için indirmedik.”¹⁴³

NAR HİKÂYESİ

“Fatıma hane, Fatıma tane, Fatıma annedir. Fatıma tohum, Fatıma filiz, Fatıma dal, Fatıma yaprak, Fatıma çiçek, Fatıma Nebi Nurunun en has meyvesidir.”

Haşin bir fıtratı vardı Ali'nin. İslam'ın şanlı cengâverinin her halinde sert bir haşmet vardı. Bu durum ister istemez ev haline de sirayet ediyordu. Ancak Ali'nin bütün sertliklerini; şefkati ve yumuşak başlılığıyla eritip yumuşatıyordu Fatıma. Eşine öylesine içten ve muhabbetli davranıyordu ki, Ali'nin kalbi ona karşı baştanbasa sevgi ve merhametle doluydu.

Kalbinin derinliklerinde saklı olan Fatıma'nın sevgisi her geçen gün çoğaldıkça ona olan saygısı ve muhabbeti de artıyordu. Ali'nin gönlünde Fatıma, uçsuz bucaksız gökler kadar dingin ve rengin. Nübüvvet Dağı'nın zirvelerinde açmış o zühre çiçeğine kıyamazdı. Onu kırgın ve solgun görmeye dayanamazdı Ali. Günlük işlerin koşturması içinde yorgun düşmüştü Fatıma. Hastalanmış yatıyordu. Alevler içindeydi. Şefkatle geçti başına sevgili eşinin. Uzun siyah kirpikleri pembeleşmiş yanaklarının üzerine düşmüş öylece yatıyordu. Kıyamadı ona Ali. Ahiret yoldaşı için bir şeyler yapmak istiyordu. Ancak dokuz yıllık bir evlilik süresinde Fatıma ondan hiçbir şey istememişti. Yokluğun çetin sınavını bir gün dahi aşıkâr edip Ali'yi mahcup etmek istememişti. Onun bu tamahsızlığı yuvadan aldığı terbiyedendi elbette. Babası bir keresinde ona:

“Kızım, demişti. Kocandan elinde olmayan bir şey talep etme. İstedğin şeyi bulamayıp sana karşı mahcup duruma düşmesin!”

Bu durum Ali'nin dikkatini çekmişti. Fatıma'ya ısrar etti:

“Bunca yıldır evliyiz,” dedi. “Bu güne dek benden hiçbir şey istemedin Ey Fatıma! Bir kez olsun bu ayrıcalığı yaşat bana Ey Fatıma! Canın ne istiyor?”

Ali’nin ısrarlı talebi karşısında utanmıştı Zehra. Eşinin gönlünü kırmak istemedi. Karı koca arasındaki naz makamında içinden geçeni söyledi:

“Nar olsaydı,” dedi. “Hararetim dinerdi belki. Ama bu mevsimde narı nasıl, nerden bulacaksın Ey Ali?”

Nar mevsimi değildi. Ali bunu bile bile evden dışarı çıktı. Çarşı esnafına:

“Hastam var,” dedi. “Canı nar çekiyor. Acaba bu meyveyi nerde bulabilirim? Fiyatı ne ise iki misli öderim!”

“Nar mevsimi çoktan geçti. Narı nerden bulacaksın!”

Gerilerden genç bir satıcı seslendi:

“Geçenlerde Yahudi Şemun’a Taif’ten nar gelmişti,” dedi. “Git, sor belki onda bulunur Ey Ali.”

Soluğu Yahudi Şemun’un kapısında aldı Ali:

“Duydum ki Taif’ten sana nar gelmiş,” dedi. “Rica etsem hastam için bana bir adet verir misin? Fiyatını misliyle öderim.”

Şemun:

“Taif’ten nar geldiği doğrudur Ya Ali,” dedi. “Ancak çocuklar çok çabuk tükettiler.”

Şemun’un hanımı konuşulanları duymuştu. İçerden seslendi:

“Bir tane narı kendim için saklamıştım,” dedi. “Madem hastası varmış onu verelim.” Adam getirip narı uzattı. Ali parasını ödedi ve gönül huzuruyla evine dönerken huzurluydu. Bir inilti geldi kulağına. Yaşlı bir ihtiyar yol kenarında oturmuş söyleniyordu. Hasta ve güçsüz olduğu her halinden belliydi. Peygamber damadı yanı başına diz çöktü yaşlı adamın:

“Neyin var,” dedi. “Söyle de çaresine bakayım.”

Yorgun ikindi güneşinin derisini büsbütün pörsüttüğü adam, buruşuk derisinin içinde parıldayan bir çift fersiz gözle ona baktı. Ali'yi görünce sevinmişti. Ondan ve onun hane halkından başka kim halini sorabilirdi ki?

"Beş gündür bu haldeyim," dedi. "Hastalıktan halsiz ve mecalsiz kaldım. Çok hararetim var Ey Ali. İçim yanıyor. Keşke bir nar olsaydı!"

Garip tevafuktu. Evde Fatıma'nın yıllardan beri ilk kez kendinden nar istemesi, sokakta ise bu yaşlı adamın aynı meyveyi dile getirmesi garip tevafuktu. Ne yapacağını bilemedi. Narı ona verse Fatıma'ya ne götürecekti, vermese adamın hali perişan. Rabbinin ayeti geldi aklına:

"... bir şey dileyeni boş çevirme, azarlama!"¹⁴⁴

Elindeki narı adama uzattı Ali. Bir an bile tereddüt etmeden ve Fatıma'nın yanına eli boş gelmeyi göze alarak. İhtiyar narı yerken canı şifa bulmuştu sanki. Doğrulup evine yürürken Ali de Fatıma'nın yanına varmıştı. Mahcup ve sessiz içeri girip selam verdi. Fatıma mutlu bir tebessüm içinde ona bakıyordu. Sanki o ateşler içinde kavrulurken bırakıp gittiği kadın değildi. Ateşi dinmiş, yüreği ferahlamış olarak ayakta karşıladı eşini. Başından geçenleri anlattı Fatıma'sına bir bir. Ne de olsa Fatıma infak ehliydi ve vermeyi severdi:

"İyi yapmışsın," dedi. "Sen rahat ol Ey Ali. Allah'a yemin ederim ki şu an gönlümde nar isteği ve arzusu kalmadı."

Ona olan hayranlığı bir kez daha artmıştı Ali'nin. İçinden nehirler aktı Fatıma'dan yana:

"Fatıma nara benzer," diyordu kalbi sanki. "Dışarıda sessiz durgun bir varlık. İçinde bin ahenk bin bir güzellikle tebessüm eder. Rengiyle, kokusuyla ve şifasıyla Fatıma'dır nar. Varlıkta teklik, teklikte çokluğun hikâyesiyken nar Fatıma'yı temsil eder. Her bir hali Fatıma'nın nar tanesi gibi ayrı derde devadır. Nar gibi zahirde tek, batnında bin incelikte çoğalandır o."

Fatıma'nın yüzünde tebessümler dolaşıyor. Ali'nin içinden şiirler akıp taşıyor:

“O nar ki yekpâre ve tektir. Açar bakarsın içine bin bir güzel gülümsemeyle karşılaşırsın. Özünde sonsuzluk müjdesi, içinde muhteşem ahenk ve renklerle güzellikler devşirir. Hiçbir tanesi bir diğerine benzemez. Der ki hani; narın her tanesi kalbin ayrı derdine devadır. Fatıma'nın da her hali sadra ayrı şifadır.”

Allah'ın Peygamberinden sonra onun kadar infakla doyan bir insan daha görmemişti. Onlar bu hal içerisindeyken kapıları çalındı. Kapıya gitti Ali:

“Kimdir o!”

“Selman-ı Farisi'yim. Aç kapıyı Ya Ali.”

Peygamber damadı kapıyı açarken Selman elinde örtülü bir tepsiyle kapıda duruyordu.

“Hoş safa geldin Ey Selman,” dedi, “Nedir bu! Kim gönderdi?”

“Bunu size Resulullah gönderdi.”

Ali örtüyü kaldırdı. Tepside tam dokuz adet iri parlak nar yüzüne gülümserken, bir latifeyle karşılık verdi:

“Ya Selman! Bu getirdiğin bana değil,” dedi derin anlamlı bakışıyla. “Yüce Rabbim bire on verirken burada bire dokuz var,” dedi gülümseyerek. Selman sakladığı bir narı da çıkarıp tabağa koydu:

“Yine kazandın Ya Ali,” dedi. “Tepside on adet nar vardı. Seni denemek için narların birini saklamıştım. Şimdi görüyorum ki senden bir şey gizli kalmaz.”

Selman geri döndüğünde Fatıma ile Ali huzurlu gülüşmelerle göz göze geldiler.¹⁴⁵

145 Ka'bül Ahbar'dan rivayet olunmuştur. Mekasıdu Talipiyn, sayfa.300

TOPRAK GİBİ SIRLIDIR ALİ

Seven sevdiğinin gönlünü etmeden su bile içmez.

Hz. Fatıma (r.a)

Haşmetli bir hali vardı Murtaza'nın. Zalimin korkulu rüyası, bastığı yerleri titretiyordu. Bedenen, ruhen ve aklen akrabalarından güçlü oluşu onu seçkin kılmıştı ancak, asla mağrur değildi. Fitrî bir haşmeti vardı. Keskin zekâsı, feraseti ve ışıldayan bakışları yüz ifadesindeki derin sırlarla birleşince ürpertirdi insanı çoğu kez. Cengâver ruhlu olduğundan davranışları sertleşebiliyordu bazen. Ne kadar ihtimam etse de istemeden, Fatıma'yı kırıp incittiği olurdu. Ahenkli bütünlüklerinde birbirlerini kırmama cehdi içindeyken kendi aralarında kırgınlıklar yaşarlardı. Birisi üzgün olsa diğeri onun üzüntüsünü gidermeye çalışır, kusurları görmezden gelir, hoş görürdü. Müşterek hizmet ve sohbet zeminleri vardı onların. Onca işin ve koşuşmacanın arasında birbirlerini dinler ve dertleşirlerdi.

Henüz dönmüştü gazveden, yorgundu. Yaşadıkları küçük kırgınlıklar, kısa süreli dargınlıklar bile herkesinkinden farklıydı. Beşeri haller içinde aralarında ufak bir kırgınlık geçmişti. Her ikisi de mahzundu. Ali, Fatıma'yı incitmemek için evden çıkıp gitti. Sevgili Baba, âdeti olduğu üzere kızının evine uğradığında damadını evde görememişti. Sordu can paresine:

“Ali nerede?”

Üzgündü Fatıma. Nasıl açıklayacağını bilemedi:

“Aramızda ufak bir tartışma çıktı,” dedi. “Ali cenk yorgunu olduğu halde öğlen uykusunu yanımda uyumadan evden çıkıp gitti. Bilmiyorum nerededir.”

Onlar birbirlerini incitmeye asla tahammüllü değillerdi. Kızının hüznü halini gören Peygamber damadını aramaya çıkarken sahabesi Sehl ile karşılaştı:

“Ali'yi gördün mü Ey Sehl?”

“Onu Mescit’te gördüm Ya Resulullah,” dedi. “Orada uzanmış yatıyor.”

Peygamber mescide girdiğinde onu bir köşede boylu boyuna uzanmış buldu. Öğlen sıcaklığının kavurucu rehaveti üzerine çökmüş, hırkası omzundan sıyrılmış, saçları dağılmış, toprağın bağrında uyu-yakalmıştı. Onu öyle seyrederken şefkati kabardı Son Elçi’nin. Ne çok şey anlatıyordu bu haliyle. “Ölmeden önce toprak olmak gerek,” der gibi yatıyordu Ali.

“Rabbim beni ölmeden turab eyle!”

Huyunu bilenler halini okurdu onun. Sinirlenip kabarcınca toprağa uzanırdı Ali. Sıkıntısını en çok toprak emerdi insanın. Sırrını en çok toprak gizlerdi. Toprağa gömülü tohum unutulup yutulunca umutla yeşeriyor. Benliği yıkmak ve hiçe saymak ... İşin sırrı burada mıydı? Toprak varlığın şehri, Ali ise ilmin kapısı. Toprak sır tutar, hiçbir sırrı ifşa etmez. Rahman’ın sırları bağrından ak pamuklar ve sevgi süm-bülleri olarak yeşerirken hep verir. Dışı çamur, içi Cennet kokuyor toprağın. Ali sır yoldaşıdır Aziz Nebi’nin. Dışı sert görünümlü, cenk ruhlu bir esmer adam, içi ipek gibi yumuşak, pırıl pırıl kalbiyle toprağa benziyor. Resulullah, Miraç’ta gördüklerini bir tek ona anlatmış-ken; onun aklı kavrayabilmişti bir tek. O sebeple Ali toprak kokuyor. Ali toprak gibi tevazu dolu, Fatıma Ali’yle, Ali ise toprakla haşır neşir. Kederlenince, sıkılınca ve bunalınca toprağa uzanır Ali. Fatıma hü-zünlenince topraktan tesbihine sarılıyor. Bir tek toprak rahatlatıyor insanı. Derdini alırdı. Gamını, kederini, kinini, kibrini unutturuyor. Ali ile toprak arasında şeffaf bir perde vardı sanki. Ötesinde sonsuzun kadim hükmünü görüyor. Arıyor, kavırıyor, biliyor Ali. Fatıma’yla kır-gın olmak ne büyük gam. Gözlerinden Cennet geçen kadının gönlü-nü incitmek sadece keder yükü. Allah’ın Habibi:

“Fatıma benden bir parçadır; onu üzen beni üzmüş ve onu sevin-diren beni sevindirmiş olur,” dememiş miydi?¹⁴⁶

“Leyte turabe!”

“Ah keşke toprak olsaydım.”

“Toprak olsaydım da üzmeseydim seni Zehra! Elimde olmadan yaptığım hatalarla Sevgilinin emanetini incitmeseydim.”

İlmin kubbesi Haydar perişandı. Allah ve peygamber aşkının iliklerine işlediği genç, Sonsuz Sevgi İmparatorluğu'nun nazlı hurisini incitmişti istemeden. Nedamet halka halka büyürken gözüne yaşlar inmiş yiğit, toprağa sarılmıştı. Can paresini incitmiş olmanın yükü ağır. Hal dili azap yüklü... Hüznünü toprakla kucaklaşarak atmaya çalışırken her şeyden habersiz uyuyor. Onu öyle görmeye dayanamadı Son Nebi. Üzerine eğildi damadının. Libasındaki toprakları silkeledi:

“Kum, Ya Eba Türeb!”

“Kalk Ey Torağın Babası! Haydi kalk!”

Ruhunu mest eden o aşına sesi duyar duymaz toparlanıp kalktı Ali. Tohum demirde değil de toprakta yeşerirken miydi bu hitap.

Birlikte eve yürüdüler. Fatıma yol gözlüyordu. Ali gelip sükûna erinceye dek rahat edemezdi. Ali'yi rahat ettirmeden ne bir yudum su geçerdi boğazından, ne de lokma. En sevdiklerinin elele geldiğini görünce Cennet bakışları ışıklı tebessümlerle halelendi. Peygamber hüznüyle çıktığı eve neşeyle dönerken Ali'nin yüzünde sevgiden buse-ler, üzerinde toprak kokusu. Toprak gibi suskun, sırlı ve izzetli. İlmin kapısı ama mütevazı ...

Evlilik çatışmalarında ara bulucuk etmesi gereken aile büyükleri-ne mesajlar gönderen Nebi her haliyle örnek iken damadına sordu:

“Ciğerimi yeryüzünde yürür görürsen ne yaparsın Ey Ali?”

Hayâdan iki büklümdü Ali. Cevap veremedi. Bilse de “biliyorum” diyemedi:

“Ben bilemem,” diyebilirdi. “Sözün en güzelini ancak Allah'ın Elçisi bilir.”

Sevgili gülümsedi. Vermek istediği mesajı muhatabını incitme-den tatlı bir güzellikle net ve samimi ilettili:

“Evlatlarımız, bizim yeryüzünde yürüyen ciğerlerimizdir Ey Ali,” dedi. “Onun ciğerimden bir parça olduğunu bil, Fatıma’ya öyle davran!”

Ali toprak gibi saf ve masum... Sevgili’nin sırdaşı, yoldaşı, kardeşi, hem arkadaşı, can paresinin hâmisî, himayecisi; hem de sevgilisi olmak kolay değil. Fısıldadığı sırlarla kör kuyuları cuşu huruşa getiren Haydar-ı Kerrar sözün haşmetini yutup sustu. İnsanı kâmil olmanın yolu susmaktan ibaretken teslime sığıniverdi. Arz âlemin, âlem aşkın, aşk Sevgilinin kalbinde mühürlüyken kelimâ aşikâr etmedi. Peygamberin şefkatli bakışları altında razı ve memnun gülümsedi. Ali ile Fatıma’nın evi yine her zamanki huzur ve sükûnete kavuştuğunda Son Elçi kızının evinden neşeyle ve huzur içinde ayrılırken Sehl, bu sevincin sebebini sordu:

“Nasıl sevinçli olmayayım, en sevdiğim iki kişiyi barıştırdım.”

Güzeller güzeli Fatıma elinden geldiğince Ali’yi mutlu etmeye çalışırken Ali de ona karşı son derece saygılı ve sevgi dolu idi. Bu karşılıksız, hesapsız, pazarlıksız sevgi sırf Lillah içindi. Kul için değildi gayeleri. Kulu kul kılan Kadiri Rahman için sevdiler birbirlerini. Birbirlerinin hatasını gömdüler ve görmediler, ufak münakaşalarda af ve hoş görü yolunu tuttular. Âşıkların hali, ariflerin sırrıydı bu. Belki de Cennet’in yolu buradan geçiyordu. Onlar muhabbet hikâyelerinin en güzelini yaşayanlardı. Meveddet bahçesine girenlerin ilki Âdem ile Havva, ikincisi Hz. Muhammed ile Hatice, üçüncüsü ise Ali ile Fatıma idiler. Aslında farklı kişiliklerdi. Biri cenkçi, mücadeleci, haşin ve sert; diğeri nârin, nahif ve zarif. Nefis taşıyan her insan gibi onların da hep aynı değildi halleri. Zaman zaman fikirleri çatışsa, zevkleri tutmasa, kalpleri farklı hissetse de birbirlerini Allah adına çok seviyorlardı. Ufak dargınlıkların, kayda değmez kırgınlıkların üzerinde durmadan yollarına devam ediyor, saygıyı zedelemiyorlardı. Bu imtihan meşherinde pek çok şey yaşanıyor. Ancak Ali ile Fatıma idiler. Ahiret yurdunu kazanmaya yönelikti bütün çabaları. Onları bir potada tutan sadece Allah aşkı peygamber sevgisiydi. Dünya hayatının kısılgıydı onları birbiriyle kaynaştıran. Fıtratları olsa da farklı

bir uyum ve tam bir Allah'ı memnun etme çabasındaydılar. Ötelere uzayan yolculukta buna ihtiyaç vardı.

FETİH GÜNÜNDE FATİMA

“Kolaylık göster, affa sarıl, iyiliği tavsiye et, cahillerden de yüz çevir.”

Araf Sûresi, 199.

Hicretin yedinci yılı sıcak sevinçlerle gelmişken, Âl-i Aba'nın en mesut günleriydi. Fasl-ı güldü. Sıcak bir Ramazan gününde bir sefer başlattı Son Nebi. Sıkı tedbirlerle yola çıktılar. Yanına kızını, damadını, torunlarını ve sahabelerini alarak bir yolculuğa çıktılar. Mekke'ye gidiyorlardı. Gece karanlığında iki kişiyle ayrıldığı vatanına arkasından on bin kişilik orduyla geri dönüyordu Peygamber. Üzerinde Beytül Mamur'un olduğu, çevresini binlerce meleğin sarıp her an tavaf ettiği Kâbe'yi çok özlemişlerdi. Müslümanlar büyük bir hasretle yola çıkmışlardı. Dövüldükleri, kovuldukları, sokulmadıkları Kâbe'ye gidiyorlardı. Yedi yıl içinde çok şey değişmiş Müslümanların sayısı fevc fevc artmıştı. Bunun için sevinçliyidiler. Ali bütün heybeti ve görkemiyle İslam ordusunun sancağını taşıyordu. Bal renkli ufuklar narçiçeği koyusuna dönüşene kadar yürüdüler. Akşamın siyah tülleri çöllere yayılırken Bilal'in akşam ezanıyla ilk molayı verdiler.

Kumdan deryalar boz develerin zarif ayakları altında dans ederken, sıcak toz bulutları dolanıyordu havada. Deve haydalayıcıları uysal ritimlerle develeri coşturdukça daha hızlı gidiyor, gizemli çölü yutuyordu develer. O En Sevgili'nin kervanının üzerinde Arap bülülleri dönüyordu. Mor benekli beyaz kerkenez kuşlarıyla güvercinlerin sevinç nidalarıyla gidiyorlardı. Uysal başlı develer altın renkli ufuklara doğru süzülürken deve haydalayıcıları olan Hidâlar onları coşturmak için şiir ve ezgilerle yol alıyorlardı. Hidalar, develeri yönetirken kimi zaman muallâka şairi İmru'u'l-Kays'tan bazen de deve

şairi Tarafa'dan şiirler okudukça yol kısalır kervan hızlanırdı. Ancak Peyan kervanının buna ihtiyacı yoktu.

*Hüzünlendiğimde, hüznümü ben
Zayıf deveme binerek gideririm
Sırımdan örme kırbacın korkusuyla coşar
Devem sıcak ve taşlık yerde yürürken
Eteklerini yerlerde sürüyerek
Dans eden bir cariyeye gibi
Salınıp caka satarak gider.
Altın renkli ufka açılmak ne yücedir
Sabah rüzgârıyla ayrılmak ne güzel*

Coşmuştu develer.

Hızlı devinimlerle çöle revan olurken; Resulullah sık sık dönüp kervanı kontrol ediyordu. Müslümanlar büyük bir şevk ve heyecanla tekbir getiriyorlardı. Gök alabildiğine mavi, çöl olabildiğince sarı, gün gücünün çok üstünde bir aydınlıkla ışıklıydı. Hızlı ve heyecanlı bir devinimle çöle revan olan kervan ahenkliydi. Atlar kuyruklarını savurup kışnerken, develerin boynuna asılı çingirak sesleri, bal renkli çöllerden köpük köpük taşıyordu. Ahenk coşkuluysa ancak kadınlar ve çocuklar bu hızlı devinimden rahatsızdılar. Nahif bedenleri sarsılıyordu. Bu durum gözünden kaçmamıştı Peygamberin. Onları taşıyan develerin de kendi develerinin temposunda ilerlediğini görünce güzel sesiyle ezgiler okuyarak develeri coşturan deve sürücüsüne seslendi:

“Ey Enceşe! Yavaş ol! Develeri dikkatli sür! Çünkü sen kristalleri taşıyorsun!”

Dingin devinimlerle yavaşladı develer. Şimdi daha sükûnetli olarak yola revan oldu. Kadınlar memnun, çocuklar rahattı şimdi. Tekbirler, dualar salâvatlarla gidiyorlardı. Yüreklerde eskimemiş şiirler vardı.

“Muhabbettir eri, ereni bu kervanın
Yol bahtıma bu gün sevinçler düştü.”

Kalplerde Kâbe özlemi alabildiğine heyecan ve hasretle gidiyorlardı. Muhacirlerin en mutlu günüydü belki de. Hayatın her haline yayılmış bir sevgi ve şefkat sarmalı içindeydiler. Son Elçi'nin himayesiyle yol alırken yolun ortasında uyuya kalmış bir köpek ile yavrularına rastladılar. Körpecikti yavrular. Ordu üzerine geldikçe çaresiz bakışlarla etrafına bakınıyordu. Resulullah ordunun yolunu değiştirdi. On bin kişilik ordu bir köpeğin ve yavrularının rahatı için yön değiştirmişti. Yüce dinin insana, hayvana ve canlı olan her varlığa verdiği değerdı bu.

Havada karanfil kokusu, yüreklerde ertelenmiş heyecanlar, Mükka kuşlarının şen cıvıltısıyla son molalarını verdiler:

“Mükka! Mükka!”

“Mekke! Mekke!”

Emin belde, kadim şehrin sınırındaydılar. Meşher-i Haram'ın sınırları da onları özlemişti. Gelişlerini müjdeliyordu sanki taşlar, topraklar ve dağlar. Hacun Kabristanı'nın boz tepeleri özlem doluydu. Sevgilinin on binlik ordusuyla, yeryüzü yıldızları gibi ışıldayan zafer meşaleleri gözüküyordu. Bir canla çıktığı beldeye bin müjdeyle geri dönüyordu. Büyük bir coşku ve heyecanla nasıl tükendiğini bilmedikleri yolun sonuna gelmişlerdi. Peygamber'in merhametli sine-sinden şimdi vefalı güzelliğine sınıyordu kervan. Sevgili Hatice'sini unutmamıştı hiçbir zaman. Hacun Kabristanı'na yakın bir yere çadırlarını kurdular. İlk müjdeyi ona vermişlerdi. Muhammed (s.a.v.) muhabbet yurduydı. Vefa kucağıydı. Yol arkadaşını unutamazdı. Hatice'nin adını yıllar sonra bile duysa gözleri nemlenerek ayağa kalkıyor, Hatice hayattaymış gibi onun dostlarını, arkadaşlarını, yakınlarını sayıp gözetiyor, sırtındaki pelerinin çıkarıp altlarına seriyordu onların. Bu bir sevgi ve muhabbet göstergesiydi ve eşin eşe vefa güzelliğiydi. Dünyanın en güzel, en zeki, en genç kadınlarıyla bile evli olsa Hatice'sini gönül tahtından indirmemişti bir an bile.

Fetih kervanının bu son molası Fatıma'yı da duygulandırmıştı. Tam yedi yıldır annesini ziyaret edememişti. O hasret, o özlemle göz yaşlarını tutamadı. Hüzün, sevinç, mutluluk, heyecan iç içeydi. Fetih, müjde vefa ve vuslatla hem dem oldular. Hacun'un bülbülleri geceden şakımaya durmuşken Fatıma ile Ali, yanan kandillerin önünde babasının nurunu seyretti. Müslümanlar büyük bir sükûnet ve vakar içindeydiler. Hudeybiye'den sonra beklemeyi ve sabrı öğrenmişlerdi. Ve asıl fetih, zafer sarhoşluğuna kapılmadan, duygularını kontrol etmekte.

Beklemeyi bilmek gayrete sarılmak demektir. Yaşamayı zor ama meyvesi tatlı olan sabrı yudum yudum içmek. İşte o gün gelmişti. Korkuyla, elemle, gözyaşıyla terk ettikleri şehirlerin anasına geri dönüyorlardı. Özlemişlerdi Kâbe'yi, özlemişlerdi İbrahim Peygamberin ayak izlerini, özlemişlerdi tavafı, özlemişlerdi zemzemi.

Bir anda on bin ateş yaktılar. Göz kamaştıran bu manzara Mekke sınırlarına aydınlık saçtı; müşriklere ise korku ve panik. Aralarından göç etmeye mecbur bıraktıkları kâinatın manevî güneşi Peygamber, şimdi etrafında on bin parlak yıldızla Mekke ufuklarında yeniden tülü etmişti. Ve bütün ihtişamıyla parıldıyordu. Kureyş müşrikleri, ancak gözleri kamaştıran bu on bin ateşlik muazzam manzara ile işin farkına vardılar ve Mekke'nin çepeçevre kuşatıldığını anladılar.

Ramazan'ın yirminci gününde seherin ilk ışıklarıyla birlikte girdiler şehre. Coşku, heyecan, vakar, şükürle yürüdü kervan. Resulullah devesi Kasva'nın sırtında en öndeydi. Başında Yemen işi siyah bir sarık vardı. Sarığın bir ucunu iki omzunun arasına salıvermişti. Bir haşmet ve vakar içinde mübarek beldeye giriyordu. Rabbine hamd ediyor, minnet ve şükrünü arz ederken bu fethi iki sene evvelinden haber verip müjdeleyen "Fetih Sûresi"ni okuyordu.

Ölüm korkusuyla Mekke dağlarına kaçmıştı müşrikler. Kayaların arasından yeryüzünün en muhteşem Peygamberini izliyorlardı. Yanı başında Âl-i Aba, Fatıma, Hasan, Hüseyin, Zeynep ve Ümmü gülsüm. On bin kişilik ordusuyla şehre girerken şerefle yürüyordu. Fatıma, o güne dek neredeyse tüm savaşlarda babasının yanındaydı. Mekke'nin

fethinde şehre ilk girenler arasında mücahide ünvanıyla. Mekke'nin bağı artık açıktı. Kâbe onları bekliyor hasretle. Eşsiz Mabet, Sevgiliye kavuşmuştu. Resulullah Rabbi'nin nimeti karşısında iki büklüm. Tevazusundan başı öne eğik. Tekbir sesleri Kâbe'yi çınlatırken Zemzem Kuyusu'ndan su çekerek Kâbe'nin içini ve dışını yıkadılar.

O Kâbe ki, manevî duruşu arşa yükselir. Bir ucu arşta diğer ucu ferşte bir menzildir ki, göreni kendisine meftun eder. Konuşur dertleşir halleşirdi Kâbe. Özlerdi o da. Kâbe ile Peygamber hasretle kucaklaştılar. Onlar gibi bir sevgili daha görmemişti gözler. Sevgili Peygamber tavafını yaparken müşrikleri can korkusu sarmıştı. Müşrik cenahın sözcüleri benizleri atmış olarak Peygamberin yanına geldiler. Büyük bir panik ve ölüm korkusuyla içinde:

“Bizim için hayırlı bir karar vereceğini düşünüyoruz,” dediler. “Çünkü sen değerli bir kardeşsin ve değerli bir kardeşin oğlusun. Şimdi güç, senin elindedir!”

Bu bir teslim oluştu. Ve Sevgili'nin, sabrı ve gayretiyle Rabbi ona kolay kılmıştı bu fethi. Bir sulhtü gerçekleşen ve muhteşem bir fetih.

Güçlüyken affetmek önemliydi. Ve ancak ona yakıştırdı. Son Nebi çoktan kararını vermişti:

“Bugün kardeşlik günüdür. Allah sizi affetsin! O, merhametlilerin en merhametlisidir” dedi. “Benim halimle sizin hâliniz, Yusuf'la kardeşlerinin hâli gibidir. Bugün kardeşlik günüdür. Size kınama yok. Hadi gidiniz! Hepiniz serbestsiniz!”

Büyük uğultular koptu kalabalıktan. Coşkulu bir sevinç sardı her yeri. İnsanlar, saklandıkları yerlerden çıkarak gruplar halinde Peygambere biat ederek Müslüman oldular.

Mekke fethedilmişti. Ve fetih kansızdı. Güç elindeyken insanları affetmek ancak O'na yakıştırdı. Mekke'nin fethinde affetmeyi sevdi insanlar. Fetih kansız ve kinsiz gerçekleşirken müşrik cephesi şaşkıındı. Elllerine böyle bir fırsat geçse Müslümanların ciğerini söküp, kafatasında şarap içeceklerini ahdetmiş olanlar perişandı. Nasıl bir dindi böyle?

Ali, Peygamberin desteğiyle putları yerlerinden söküp atarken, Fatıma'nın en mutlu günüydü. Belki de hayatının en büyük sevincini yaşıyordu. Kızgın güneşin altında göğsü üzerine kayalar yatırılan Bilal, Kâbe üzerinden mabedin ilk sesli ezanını okurken yüreklere sevinç ve Rahmet iniyordu. Nasıl yanık bir sadaydı o. Ne içli davetti. Ne samimi yakarıştı. Kâbe sahibini özlemişti. Resulullah'ın mis kokusuyla ettiği tavaf o güne kadar gördüğü tavafların en muhteşemiydi. Bilal'in sesi Mekke kayalıklarında yankılandıkça iliklerine kadar ürperdi insanlar. Kâbe'yi gören en yakın yere çadırını kurdu Peygamber. Yanında eşleri, torunları ve Ali ile Fatıma'yla en mesut günlerini zembem gibi yudumluyordu.

Bölük bölük Son Peygambere gelip hüküm soranlar vardı. Mahzum kabilesinden soylu aileye mensup bir kadın hırsızlık yapmıştı ve cezasını kaldırmak için O'na gelmişlerdi. Fahr-i Kâinat kabul etmedi:

"Vallahi," dedi. "Kızım Fatıma bile bu günahı işleseydi ona aynı cezayı verirdim."

Yeni dinin kılı kırk yaran adaleti karşısında dudakları uçuklayacaktı müşriklerin. O güne dek böyle bir hüküm görmemişlerdi. Genellikle zenginler en büyük suçu da işlese affedilirdi. Fakirler ise zindanlarda ömür çürütürdü. Ama yeni din bu hükmü temelden söküp atmıştı. Bütün bunlar olup biterken Fatıma içini kaplayan sevinç, saadet ve huzurla şükür secdelerindeydi. Bir zamanlar babasının sırtından deve işkembesini alıp zalimlerin yüzüne fırlattığı günler geldi aklına. Şimdi orada on binler tavaf ediyor, ortalık tekbir sesleriyle cınlıyordu. Peygamberle görüşmeye gidenler onun en özel hizmetinde, en özel kadın, Kâbe'nin yanı başında babasının hizmetini görüyordu. Abdest alırken ona havlu tutar, ihtiyacı olduğu anında yardımına koşardı. Arşın en kutlu mabedi, arzın en aziz konuklarını kucaklıyordu. Sevinç, sürur ve saadet bir aradaydı. Doğup büyüdüğü toprakların kokusu Kâbe kokusuydu. Sevinç, müjde, huzur ve vuslat iç içeydi. Hayatının en tatlı günlerinden biriydi Fatıma'nın. Babasının o en mesut gününü görmüştü ya, şükürü sonsuzdu. Peşpeşe gelen

zaferlerle Sevgili İslam'ın sarsılmaz bayraktarlığını kurmuş, vazifesini bîhakkın yerine getirmişti.

Huneyn günlerinde Efendimize kırk altı bin koyun, altı bin deve, dört bin okiye gümüş ve birçok ganimet kalmışken o tek bir kurusunu dahi evine götürmeyerek ihtiyaç sahiplerine hibe ediyordu. O günlerde son bebeğine hamileydi Fatıma. Bedir ve Huneyn hurisinin bu haberi Murtaza'yı çok sevindirmişti.

Geceler ve gündüzler bir kitabın sahifeleri gibi birbiri ardınca çevrilirken her sayfaya farklı güzellikler kaydediliyordu. İlimle hemhal olup, edele terbiye olunca cennetti dünya. Bu Cennetin sakinleri ise süzülüp damıtılmış iksirler gibi hayat bahşeden erdemlere sahiptiler. O yüceliğe ermek zahmetli olsa da bir o kadar şerefliydi. Murtaza ile Zehra aşk arşının iki müstesna yıldızı olarak her an yükseliştelerdi. Birbirlerine olan düşkünlükleri her anlamda anlamlıydı. Eş olmanın müstesna güzelliği içinde her sırlarını açıp paylaşıyorlardı. Yıllar akıp gitse de Fatıma'nın eşine karşı olan edebi ve inceliği hiç tükenmiyordu. Nebinin edebini ve onun ruh yüceliğini taşıyordu. Şeffaf tüller gerisinden edele ve şefkat dolu gülümserken ona olan hayranlığı her geçen gün artıyordu Ali'nin.

Gözlerini alamıyor cennet çiçeğinden. Cennet hurilerinin hulesinden nasıl yetmiş renk ışıık ve ahenk saçılıyorsa Fatıma'nın halinden öylesine muhabbet tayfları süzülüyordu. Her kelimesi ayrı bir derdine ilaç gibi geliyordu Ali'ye. Bazı vakitler dalıp gidiyor, Fatıma'nın sırtındaki nurdan bir elbiseyi seyrediyordu. O her katı ayrı güzel libasta ne çok incelik ve güzellik vardı. Bir katı samimiyet, ötekisi hürmet, merhamet, asalet, maharet, şefkat, incelik, zarafet ve daha nice hissedilip söylenemeyen güzelliklerle dikilmişti Fatıma'nın kişilik elbisesi. Onun ihtişamlı güzelliği her an Murtaza'ya âyanken şükür doluydu. Ondan başkasına haramdı o narin eller, gözler ve güzel yüz. Gönül âlemi Fatıma'yla beraberken Nebi'nin yanına koşuyordu. İlimden ve ırfandan leb-i deryalar akıp coştukça yeni güller devşiriyor, farklı sırlarla dönüyordu.

Sevgilinin gönlü ve gözü hep üzerindeydi Ali ile Fatıma'nın. Derin ilimler, kadim güzellikler, latif nükteler ve ince sırlarla teçhiz oluyordu Âl-i Aba. Murtaza, peygamberin her an yanında, önünde, arkasında, korumasında iken ilmin, Fatıma ise vakıf olduğu sırlarla gönlün kapısıydı. İş ki onların da bilemediği sırlar çoktu. Yüzünden eksilmeyen nurâni gülümsemesiyle Sevgili Nebi damadına sordu:

“Kadınlar için en hayırlı olan şey sence nedir Ey Ali?”

Hiç beklemediği bir soruydu. Ne diyeceğini bilemedi Murtaza, sustu. İlim deryası ruhu kilitlenivermişti bir an. Sorunun birçok cevabı vardı ancak bunu en güzel cümlelerle anlatmak gerekirdi. Toparlayıp cevaplamak istediği halde bunu yapamadı. O suskunluk içinde evine döndü. Fatıma'nın Kevser pırıltılı bakışlarından kaçmamıştı bu hal:

“Aklını kurcalayan bir hal mi var Ya Haydar! Seni düşünceli gördüm.”

“Habibullah bana bir soru sordu bugün. Ama bir türlü toparlayıp cevaplayamadım.”

Ali gibi bir ilim deryasının cevap vermeyeceği soru ne olabilirdi. Işıklı bakışları üzerindeyken Ali aynı soruyu hayat arkadaşına yöneltti:

“Kadınlar için en hayırlı olan şey nedir? “

Nehr-i Kevser Fatıma'nın yüzüne ılık bir tebessüm yayıldı. Derin deryalar gibi dingin, duru yüzü pembeleşmişti:

“İlmin kelimelerinden büyüktür senin,” dedi. “Bilirim bunun cevabını en iyi bilenlerdensin. Ama bir kez de hayat yoldaşından duymak istersin.”

Kulun aciz kaldığı anlar çok olurdu. Fatıma'nın sarfettiği sözler için ona müteşekkirdi Ali.

“Git ve babama deki Ey Ali. Kadınlar için en hayırlı şey, mümkün olduğu sürece erkeklere görünmemektir. Erkekler için en hayırlı olan da onlara bakmamaktır.”

Beliğ bir cevaptı. Ali'nin vakur bakışlarına memnuniyet ifadeleri yansıdı. Yavrularının terbiyecisi Fatıma ne derin bir kadındı. Hemen yerinden doğruldu ve soluğu Sevgili'nin yanında aldı:

“Ya Resulullah,” dedi. “Sorunuzu şimdi cevaplayabilirim.” Ardından Fatıma'nın sözlerini ona ilette. Sevgili gülümsedi:

“Bu cevabı nerden aldın Ey Ali!”

“Derin deryaların sırlı kaynağı Fatıma'dan elbette!”

“Fatıma benden bir parçadır,” dedi Son Nebi.

Peygamber kızının ilmine ve kemaline bir kez daha şahit olarak huzurdan ayrıldı Ali. Irmaklara âşık cıvıltılarla akan kuşlar gibi me-suttular. Yüzlerinde Yusufi tebessümlerle her bir araya gelişlerinde farklı bir incelik keşfetmiş oluyorlardı. Kalp abdesti Fatıma'ydı Ali'nin. Fatıma'nın göz sürmesiydi Ali. Vahyin kadim virdleri Medine gecelerini süslerken, yıldızlar akıyordu yüreklere hiç durmadan.

FATİMA'NIN KUMA SINAVI

“Dünyanın belalarına sabretmeyen ahiretin nimetlerine ulaşamaz.”

Hz Ali

Fetih tamam olduktan sonra tekrar Medine'ye döndüler. Son Peygamber vefalıydı. Hayatının en zor günlerinde ona kucak açanları asla terk etmeyecekti. Kâbe'yi özlemek rağmına onlarla geri döndü. Nasıl ki Miraç'ta Rabbiyle müşerref olup geri döndüyse; Kâbe'yi de kalbine saklayıp Meşher-i Haram'dan Medine'ye dönüyordu.

Ancak hayatın zorlu sınavları her an devam ediyordu. Ve insanın en büyük cihadı nefsiyle olandı. Müşriklerin son hilesi Fatıma'nın yuvasıydı. Ali ile aralarındaki ihtişamlı uyum gözlerden kaçmıyordu. Ahenkli birlikteliklerini bozmak isteyenler Ebû Cehil'in henüz yeni Müslüman olmuş kızı Cüveyriye'yi Ali'yle evlendirme planları kuruyorlardı. Günlerce peşinde gezdiler Ali'nin. Ancak Peygamberin

yanından ayrılmaması ve civar illere tebliğ mektupları götürmesi sebebiyle bir türlü onunla konuşma fırsatı bulamamışlardı.

Kureyş'in en güzel kızıydı Cüveyriye. Boyu, posu endamı, fiziği, zekâsı ve güzelliğiyle nam salmış bu genç kızın namı ve şanıyla cenk meydanlarını titreten Ali'ye layık görüyorlar "Cüveyriye Ali'ye denktir." diyorlardı. "O ancak Ali'ye eş olabilir. Ali'den başkasına yakışmaz."

Ne büyük cüretti. Ali ile Fatıma'nın arasına nifak sokarak, onların mutluluğunu yıkmak, Peygamberle damadı arasına fitne sokmak, onun en yakın desteğini kırmak ve yok etmekti amaç. Bu iş için kalıp Medine'ye gelmişler, Son Nebi'yle görüşerek; Ebû Cehil'in kızını Ali'yle nikâhlamak için izin istiyorlardı. Dedikodular hızla yayıldıkça güzeller güzeli Fatıma'nın kulağına kadar gelmişti:

"Ali, Ebû Cehil'in kızı Cüveyriye'yi nikâhına alacak."

Zor sınavdı. İmbiklerden geçe geçe sâfileşen ve billurlaşan su gibi, Rabbi, onu arınsın diye ne çok sınava tabi tutuyordu. Kendini çok sevenlerin arı duru olması için sunduğu bu gizli tecelliyi soğukkanlılıkla karşıladı Fatıma. Mesele son derece ciddiydi ve Fatıma derin düşünceler içindeydi. Dönemin şartlarında bir erkeğin birden fazla kadınla evlenmesi gayet sıradandı. Ali'nin Cüveyriye'yle evlenmesiyle İslam'ın güçleneceğini öne sürerek bu teklifi yapmışlardı. Ancak onların arasındaki birliktelik buna ihtiyaç bırakmıyordu. Kimsenin bu işe ortak olmasına gerek kalmamışken bu garip hal de neydi? O güne kadar hiç düşünmediği bu hal, Fatıma'nın çetin sıratıydı. Bir kadının başkasıyla paylaşmaya tahammül edemeyeceği en son kişi kocasıyken, metanetini bozmadan yürüyordu Fatıma.

Dedikodular ayyuka çıkınca biricik Babasına açtı derdini. Halini ve edebini bozmadan:

"Babacığım," dedi. "Göz ışıgım! Kavmin, kızların için senin hiç gadablanmayacağını zannediyor. Ali, Ebû Cehil'in kızıyla evlenecek diyorlar. Sen bu işe ne dersin!"

Sevgili suskundu. Biliyordu ki Fatıma'nın ipek gibi narin gönlü kuma sınavına dayanamaz. Allah'ın Peygamberine düşmanlık etmiş birinin kızıyla bir çatı altında kalmak olmazdı. Derdini, sırrını ve kederini içine atar Fatıma. Anneden ve kız kardeşten mahrum olduğundan derdini kimselere açamaz. Yalnızdır Fatıma. Dayanamaz. Allah düşmanı bir babanın kızıyla aynı çatı altında... Ali'yi paylaşmaya, Ali'yi yolculamaya ve onu karşılamaya bir başka kadınla. Bu zor imtihanda Fatıma kederlenir ve gün gün erir.

Hatice'nin son günleriydi hani. Yatağı Ebû Kubey's'in dik yamaçlarına dönüktü. Sırtında Hint dokumasından rengi artık görünmez olmuş, epremiş soluk bir elbisesiyle Mekke'nin alımlı kadını Hatice veda ediyordu artık. Peygamber kendine malum olan hal üzere can yoldaşının yanına yaklaşarak:

"Biliyor musun Ya Hatice?" demişti Nebi, "Senden başka ahirette de dört zevcem olacak."

O ana kadar efendisini hiç kıskanmamış olan Hatice'yi hüznü sarımtı:

"Öyle mi gerçekten?" derken süzülen gözyaşlarını tutamamıştı. Kıskanmış olduğu hissiyatıyla dışarıya çıkmıştı. O günlerde Fatıma on-on iki yaşlarında küçük bir kızken olanları görmüştü. Babasının yanına giderek:

"Babacığım," demişti. "Son anlarını yaşayan annemi neden böyle üzdünüz?"

Kızının melek yüzüne bakarken şu cevabı verdi:

"Kızım, onu üzmeyi ben de istemezdim. Ancak az önce annenin amel defteri bana gösterildi. Baktım bir ameli hariç bütün amellerden sevabını almış. Eksik olan ameli ise eşini kıskanmamış olmak idi. Annen o ana kadar beni hiç kıskanmamıştı. Bu sevaptan mahrum kalsın istemedim. O sevabı da alsın diye onu kıskandırdım. Biraz üzüldü ama çok şükür ki o ameli de tamamlayıp sevabını aldı."¹⁴⁷

Fatıma gözyaşları içinde babasının amber kokulu ellerini koklayarak öpmüştü. Erkeğin ruhunda mücadele, kadının fitratında ise kıskançlık mührü vardı. Kadınlardan buna sabredip katlananlara şehit sevabı verilecekti. Ancak kızına kıyamadı Baba. Olayın gitgide büyüdüğünü görünce de durumu minbere taşıyarak kökten bir çözüm yoluna gitti. Sahabesini topladı. Bu işe sebebiyet veren münafıklar da oradaydı. Peygamberin ağzından çıkacak tek kelimeye odaklanmışlardı:

“Benî Hişam İbnu’l-Mugire ailesi, kızlarını Ali bin Ebi Talip’le evlendirmek için benden izin istediler,” dedi. “Ben izin vermedim, vermiyorum ve vermeyeceğim! Ancak, Ebû Tâlib’in oğlu kızımı boşayıp, kızlarını almak isterse o başka! Şunu iyi bilin, Fatıma benden bir parçadır. Onu üzen beni de üzer, ona eziyet olan bana da eziyet olur.”¹⁴⁸

Donakalmıştı herkes. Böyle bir tepkiyi asla beklemeyenler varken Son Elçi devam etti:

“Ben helal olanı haram kılmıyorum,” dedi. “Haramı da helal kılmıyorum. Vallahi, Allah Nebisinin kızı, Allah düşmanının kızıyla ebediyen bir araya gelemmez!”¹⁴⁹

Son nokta konulmuştu. Can çiçeği Fatıma’nın üzerine gül koklatmak isteyenler sus pus olarak geri çekildiler. Fatımasının üzerine yan gözle bakmamış Ali, bir başka kadınla evlenmediği gibi cariyeye de edinmemişti. Ondan sonra da asla etmeyecekti. Allah’ın Peygamberi Ebû Cehil’in kızı ile Hz. Fatıma’nın bir nikâh altında bulunmasını haram kılıyor değildi. Ancak Allah’ın bildirmesiyle bu işin hayır getirmeyeceğini bildiği için uygun görmemişti.¹⁵⁰

Peygamber minberden indiğinde zihinlerde aynı ahenk şekillendi:

“Fatıma’nın üstüne kuma olmaz.”

“Allah Resulünün düşmanı ile kendi kızı aynı çatı altında bulunamaz.”

148 Buhârî, Fezailu’l-Ashab 16, 12, 29; Müslim, Fezailu’s-Sahabe 96; Ebû Davud, Nikâh 13; Tirmizî, Menakıb

149 İsabe (İbn-i Hacer), c.4, s.378, Sünen-i Beyhaki, c.7, s.64, c.10, s.201, Buhari, Fezailu’l-Ashab 16, 12, 29, Cum’a 29, Humus 5, Nikâh 109, Talak 13;

150 Müslim, Fedailü’s-Sahabe: 93-96; el-Fethu’r-Rabbânî (Müsned Şerhi), 22:94.

SON GÜNEŞ ÇEKİLİYOR

“Sen de öleceksin sevgili Peygamberim, onlar da...”

Zümer 30

Hicretin onuncu yılıydı. Yeni din akıl almaz bir hızla büyüyordu. Yeni dinin namı diğer ülkelere yayılmıştı. Güneyde Umman, batıda Akdeniz, Kuzeyde Şam toprakları, doğuda Fırat davete müspet karşılık vermiş, dalga dalga toplanıp gelerek İslam'a girmişlerdi. Bu kabul, Arap Yarımadasının en ücra köşelerine dek yayılmışken, nüzul serencamı bitmiş, yüce Kur'an'ın sureleri tamamlanmıştı artık. Yarımada hâkimdiler. Sevgili veda haccından dönerken göç sinyalinin de vermişti:

“Bilmiyorum,” demişti Aziz Sevgili. “Belki bu seneden sonra sizinle burada bir daha buluşamayacağım.”

Gizli bir mesaj mıydı? Yüreği titredi mü'minlerin.

“Size iki emanet bırakıyorum, onlara sarılıp uydukça yolunuzu hiç şaşdırmazsınız. O emanetler Allah'ın kitabı Kur'an-ı Kerim ve Peygamberinin sünnetidir.”

Gadir-i Hum mevkiinde mola verdiklerinde Ali'yi lider tayin etmiş, mutlu mesut bir neşeyle Medine'ye döndülerdi. Roma devletine karşı bir sefer hazırlığında iken şiddetli bir baş ağrısına tutuldu Son Nebi. Hayber fethinde Yahudi bir kadının yemek ikramından aldığı bir lokmayla zehirlenen bedeni zaman zaman baş ağrısı olarak ona büyük acılar veriyordu. Öncesinde de buna benzer bir şey yaşamıştı. Şiddetli baş ağrısıyla kıvrılırken gelen vahiyle çareye ulaşmışlardı. Lebid adındaki müşrik Peygamberin saçından bir tutam elde ederek tarağa dolamış ve etkili bir büyüyle onu derin bir kuyuya atmıştı. Yapılan sihrin atıldığı kuyuyu tarif etmişti peygamber. Murtaza beklemeyen gidip büyüü kuyudan çıkarıp getirmişti. Üzerine Nas ve Felak surelerini okudukça rahatlamıştı Nebi. Bu hali Rabbi ona üm-

metin uğrayacağı dertlere çare olarak yaşatmıştı belki. Ama bu sefer ki çok şiddetliydi.

Fatıma babasının rahatsızlığına için için üzüldü ama bir şey yapamıyordu. Aynı günün gecesinde rüya görüyordu Fatıma. Rüyasında Kur'an okuyordu. Aniden gelen birisi Kur'an'ı elinden alıp gitmişti. Elleri boş kalmışken, korku ve ürpertiyle uyanmıştı. Sabah olur olmaz rüyasını babasına anlattı. Sevgili derin, anlamlı bakışlarıyla gülümserken lahûti ışıklar yağıyordu Zehra'nın yüreğine:

“O Kur'an benim, ey gözümün nuru,” dedi. “Çok geçmeden göçeceğim.”

İşte o an Fatıma'nın kıyameti kopmuştu. Ondan ayrılmak demek hayat damarlarının kuruması, yeryüzünün nefessiz kalması güneşin dürülüp gitmesi demekti. Babasını, yol göstericisini, Peygamberini görmeden, onun sonsuz nurunu seyretmeden sabahı zor ederken ebedi ayrılığın haberine dayanamazdı. Gözlerinden yaşlar boşanıverdi aniden. Bu bir haber, hem pek çetin bir haberdirdi. Fatıma'nın babasına olan düşkünlüğü, basit bir baba-kız bağıllığı değildi. Kan bağından öte Peygambere olan bağıllık ve muhabbeti. İman nurundan gelen bir aşktı ve mü'min olmanın gereği idi. Eğer her mü'min Peygamberini Fatıma'nın sevdiği gibi sevseydi yeryüzünde sevgisizlik namına bir şey kalmayacaktı. Onun gibi gönül vermeliydi Peygambere ve onun gibi iz sürmeliydi adım adım. Hali perişandı. Kaderin ilahi hükmüne hürmeti sonsuzken onsuzluğun düşüncesi bile soğuk rüzgârlar gibi içini ürpertmişti. Sevgili Baba kızının mahzun halini seyretti bir müddet. Fatıma'nın hali fırtınalı deryaların orta yerinde terk edilmiş tahta parçası üzerindeki yolcunun hali gibiydi. Çaresizdi, çözümsüzdü ve sessizdi. İçinden kabarıp coşan gözyaşlarından başka bir tepkisi yoktu. Kirpiklerinin gölgesi tozpembe yanaklarının üzerine düşünce ve akan iki ayrı nehir mecrasını bulunca kızının perişanlığını hissetmişti. O her hale razı gülümsemesiyle baktı can paresine:

“Yaklaş,” dedi. Fatıma başını babasının göğsüne koydu. Hıçkırıklarını tutamıyordu. Ta ciğerlerinden kopup gelen sağanakla inledi. Babasının acı çekmesine dayanamadı.

Baba son derece sükûnetli “Yaklaş,” dedi anlamlı derin güzelliğiyle. Yeniden üzerine eğildi babasının Fatıma. Cennet kokan serin elleriyle kızının gözyaşlarını sildi. Allah’tan sabır diledi ve kulağına bir şeyler söyledi. Fatıma doğrulduğunda âsûde bir tebessüm yayılmıştı yüzüne. O sırlıslık yüzü gülüyordu. Bir sevinç vardı halinde. Başka sevinçlere benzemiyordu bu sürur. Bu huzur, bu neşe, bu teselli hali... Odadakilerin şaşkınlığı artmıştı. Neydi bu hal. Fatıma neden böyle yapmıştı. Onun gibi vakur ve ölçülü biri kolay kolay böyle yapmazdı. Mühim bir şeyler olmalıydı. Merak etti Aişe:

“Ne oldu Ey Fatıma,” dedi bitimsiz bir merakla. “Sevinçle hüznün birbirine bu kadar yakın olduğu bir an daha görmedim. Sebebi nedir?”

“Babamla aramızda bir sırdır bu,” dedi. “Resulullah’ın sırrını ifşa edemem.”

Fatıma’nın Babası, birinci çağırışta kızına artık gitme zamanının geldiğini söylemiş, Fatıma da hüzenlenmişti. Babası onu ikinci çağırışında ise Ehl-i Beyt’inden kendisine ilk kavuşacak olanın Fatıma olacağını söyleyince Fatıma’da sevinip gülmüştü.

O gülüş son gülüşüydü Fatıma’nın. Ona kavuşma müjdesi dünya yüzünde en son güldüğü şeydi. Peygambere kavuşmak, Allah’ın Nebisiyle beraber olmak...

İlerleyen günlerde Sevgili’nin hastalığı iyice ağırlaşmıştı. Artık kalkamıyordu yataktan. Sevgilinin evine hüzen çökmüştü. Babasını öyle gördükçe nefesi kesiliyordu Fatıma’nın. Yanından ayrılmıyordu. Anlamlı bakışlarla konuşuyorlardı sanki. Odada ses yok, kelimeler yok, sadece baba ile kızın mekânlar üstü sohbeti olurdu bazı anlarda. Titriyordu Fatıma:

“Senin hatırına döner kevn-ü mekânlar. Senin hatırına güneşler doğar. Senin hürmetine yağar yağmurlar. Ey babam Ey Aziz Sevgili Senden ayrılığa kim nasıl dayanabilir?”

“Kızım. Ciğerparem! Unutma ki Muhammed sadece bir peygamberdir. Ondan önce nice peygamberler gelip geçti. Şimdi eğer o ölür

veya öldürülürse, topuklarınızın üzerinde geri mi döneceksiniz? Kim iki topuğu üzerinde geri dönerse, bilsin ki Allah’a hiçbir zarar vermez. Allah şükredenleri ödüllendirecektir.”

“Seni bilmeyen hayatı nerden bilsin. Seni tanımayan varlığın dilini çözemez. Sen ki Son Elçisin. Hürmetine âlemin yaratıldığı Sevgilisin. Sana adanmamış canda ışık ne gezer. Seni görmeyen göz yaşadım diyemez. Sen varsan âlem neşve içindedir Babam. Sensiz bir dünya bana Cehennemdir. Peki ya Hasan Hüseyin, onlar ne olacak?”

“Hasan’a heybetimi ve liderliğimi, Hüseyin’e de cesaretimi ve cömertliğimi bırakıyorum.”¹⁵¹

“Yetimler, dertliler, yalnızlar sana koşar. Gümansızlar, amansızlar, ahtsızlar, vefasızlar nasipsizler seni nereden bilsin. Yerin göğün azizini tanımayanlar ne bilsin hayatın neşvesini. Kör kalplere ışık nasıl sızsın? Kimseler bilemez gönlündeki sırrı. Nübüvvet sırrının güzelliği ancak seni sevenlere yansır. Canım sana feda olsun. Bana bak ne olur. Ve bir söz söyle!”

Bedenden öte ruhlar konuşuyor:

“Sabır Kızım! Ağlama, bak Arş Melekleri senin ağlamanla ağlaşıyorlar.”

“Sensizliğe nasıl dayanılır Babam! Sensiz bir hayat bana zindan olur.”

“Ey kızım Fatıma! Ey halam Safiyye! Allah katında makbul olan ameller işleyiniz. Yani bana güvenip tembellik etmeyiniz. Çünkü ben, sizi, Allah’ın azabından kurtaramam. İnsan için ancak çalıştığının karşılığı vardır. Kişiyi ancak iman ve ameli kurtarır.”

Babasının hastalığı arttıkça eşlerinin evlerini dolaştı Fatıma:

“Babam artık sizi ziyaret edecek durumda değildir.”

“O, serbesttir.” dediler. “Yeter ki iyi olsun, biz hakkımızdan vazgeçtik.”

Son Nebi son günlerindeydi artık. Nur teni solmuştu. Hastalığı ağırlaşınca bayılıyor sonra yeniden kendine geliyordu. Ali yanı ba-

şında Kur'an okuyordu sürekli. Kalbinin meyvesi (usaresi) Fatıma, babasının derin acılar çekmesine dayanamıyordu:

"Ne acıdır, senin acın! Ah! Babacığım! Ne acıdır seni böyle görmek!"

Ali onun mübarek başını kucağına aldığında Sevgili bayılmıştı. Fatıma acılar içinde:

"Canım Babam," diye haykırdı. "Gitme ne olur! Kulluğunun yüceliği hürmetine bulutlardan yağmur yağar. Yetimler sana koşar. Düşkünler sana gelir. Mazlumların koruyucusu, dulların sığınağısın. Sana gelecek cefa bana gelsin. Ey Babam! Aziz Babam!"

Fatıma'nın canhıraş feryatları ciğerleri yakıyordu. Araladı gözlerini Sevgili. Nahif sesiyle:

"Kızım," dedi. "Benim için bu kadar ağlama."

Kızını derin bir tevekkülle yüreklendirmek isteyen Sevgili baba. "Sakın dövünme, saçını başını yolma. Ah-u figan edip vaveyla koparma. Allah'a sığınarak teselli bul." dedi.

Ayrılığın ağır kederine çare aradılar ama ölümdü bu, çaresi hiçbir yerde yoktu. Medine soluksuz, sahabe nefessiz beklemede... Buruk yürekler, endişeli bakışlarla sızıp giden gözyaşları çaresiz. Peygamberin canı için her biri bin can feda edecekti ama kaderin hükmü önünde boyunları kıldan inceydi hepsinin. Allah'ın en sevdiği kulu bile olsa o sırattan geçecekti. Fatıma Server-i Enbiyayı öyle görünce üzerine kapandı. Feryadı can yakıcıydı:

"Vah benim Aziz Babam!"

"Vah benim şefkatli Babam!"

"Vah benim rikkatli Babam!"

İçinin yangınları dışa taşımıştı Fatıma'nın. Hatem'ül- Enbiya huzur dolu:

"Üzülme yavrum." dedi. "Bundan sonra babana üzüntü ve keder olmayacak. Fânî âlemden ve mihnet yerinden kurtuluyor."

Sevgili Son tebliğini yapıyordu. Ümmete bıraktığı en kıymetli davetti bu:

“Namaza... Namaza dikkat... Namaza... Namaza... Devam ediniz!”

Bir yandan ciğerparesini teselli ediyordu:

“Sabret Kızım! Baban bugünden sonra ıstırap çekmeyecektir. Kızım! Sakın ağlama! Birazdan ruhum kabzolacak. İşte o zaman İnnâ Lillâhi ve innâ ileyhi râciûn’ de!...”

Odada Firdevs Cennetlerinin anlatılamaz kokusu. Az sonra dünya o lahûtî kokudan ayrılacak ilelebet. Melek Cebrail bir daha Dünya yüzüne inmeyecek. Melekül Mevt itinayla hükmü icra ediyor. Dünyanın nuru çekiliyor, yüzünde ilk kez böyle bir hal yaşıyor. Alıp götürecekt en kutsal emaneti. Melek şaşkın. Peygamberin nuranilikten şeffaflaşmış bedenini seçemiyor ruhtan. Hangisi ruh, hangisi beden şaşıyor can meleği. Nuraniyetten ayırt edilmiyor muhteşem ruh. İşaret ediyor can meleğine, yardımcı oluyor. Ancak o an nur, can kafesinden tayeran ediyor refiki âlâya. Yeryüzü kıyameti kopuyor. Medine yıkılıyor. Arz cevherini yitiriyor. Fatıma her birinin altında kalıyor nefessiz. Can perişan, ruh mecalsiz... Sahabe yetim. Ali’nin dili tutuldu, Bilal lal kesildi. Aişe’nin gözü yaşlı, Ebû Bekir’in başı yerde. Fakat şu bir gerçek ki:

“Her Nefis Ölümü tadıcıdır.”

İşte son an...

Son nefes...

Sela vaktidir Ey Bilal!

Sahabeler ağlıyor. Dalga dalga acıya boyanıyor Peygamber şehri.

Bilal bu şehri hiç böyle görmemişti. Ruhu kararıyor.

Ömer kılıcını sıyrıyor:

“Muhammed (s.a.v.) öldü diyenin boynunu vururum.”

Ebû Bekir sakinleştiriyor:

“O Rabbine gitti,” diyor. “Rabbimiz Allah’tır.” Ayet okuyor Ebû Bekir.

“O sadece Peygamber.” Ayet sanki o an inmiş gibi. Onlar belalara musibetlere rağmen ayakta kalıcıdırlar ve Fatıma belalar denizinde bir kâğıttan sal gibi savruluyor. Bir feryat düşüyor yerin bağrına. Yankısı sonsuza uzanmış derin bir çığlık. Annesinin ölümüyle ay donmuşken Fatıma'nın Sevgili'nin gidişiyle güneş sönüyor. Varlığın nuru sönüyor. Hayatın canı çekiliyor. Gülün rengi gidiyor. Rüzgârla üşüyor. Kaybolan yıldızların solgun ışıkları gibi hayatın canı yitiyor. Dünya onunla avunacaktı. Gün batımı Uhud'un kızıl bağrında akislenirken kavruluyor Medine ve yanıyor Zehra'nın geniş kalbi. Bütün vaveylalar yüreğine doluyor Nebi kızının. Ahular susuyor, bülbüller lâl kesiliyor. Sam yelleri vura vura çöllere matem düşürüyor. Yüz pâre olmuş gece eskimiş bir sükût içinde yığılıyor Medine'ye. Matemin siyah sürmesi Yesrib'e çekilirken dağların bağrına kor alev düşüyor. Gökler hıçkırıyor, Uhud yanıyor, gök ağlıyor, toprak nuruna sığınıyor Sevgili'nin.

Babasının son hizmetine acıyla koştu Fatıma. Raziye'ydi hani. Kaderin hükmüne boyun eğen ve rıza gösterendi. Defin işleriyle Ali ilgilenirken Fatıma suyunu ısıttı Nur Peygamberin. Gönlüne yağan bütün alevlerle tevekküle tutunuyor. Mü'min kavi olmalıydı hani. Kimselere bırakmadı bu en kadim hizmeti. Saygıdan ve acıdan iki büklümken metanetini koruyordu. Resulullah'ın elbisesi üzerinde olduğu halde gusledilmesini Ali'ye hatırlattı. Fatıma'nın gözyaşları da ölüme değil elbet. O ölümü sevenlerdendi. Eskimiş dünyanın ışığı çekiliyordu. Onu görüp bilenler gerçek anlamda neyin göçüp gittiğini bilirlerdi. Çölün gri kumulunda gökkuşağının bütün renklerini görmüştü Fatıma. Geçmiş günlerin tatlı yankılanışını arıyordu. Peygamber devesi Kasva'nın gözlerinden yaşlar sızıyordu hiç durmadan. Ezanı okuyamadı, sesi titredi Bilal'in. Hıçkırıklara gömüldü adını söylemeye sıra geldiğinde “Muhammedün Resulullah (s.a.v.)” diyemedi.

Fatıma, zelzeleye tutulmuşken Ali'nin âlim cesametine sığındı:

“Ona nasıl kıydınız Ey Ali! Üzerine nasıl toprak attınız. Babamı nasıl bıraktınız da geldiniz.”

Ali'nin ciğerleri parça parça ... Fatıma'yı avutuyor. Hasan ile Hüseyin, Zeyneb, Ümmü Gülsüm mahzun bakışlarla ağlaşıyorlar annelerinin etrafında. Halk perişan. Dünya var oluşundan beri en acı gününü yaşıyor. Peygamberin acılı göçüşünden sonra kabri ilk ziyaret eden yine Fatıma.

Kavuşma müjdesiyle ayaktaydı artık. Günlük hayatın sorumlulukları içinde ailesine ve etrafındakilere koşarken yine hiç ölmeyecekmiş gibi çalışıyordu. Ancak bağrında alevler doluydu.

O Andelib-i Zîşân'dan geriye mescidin ıssız avlusunu çınlatan bülbüllerinin hüznü sesleri kalmıştı. Hüzün sofralarına ateş renkli kelebekler kondu. Sükût çığlığa, çığlık eleme boğuldu. Medine güvercinleri, mescidin sazlı sarnıçlarına konarken suskun matemlere büründüler. Zaman güzelliğini yitirmişti ve rüzgâr üşüyordu. Diller kilitliken, gönüllere kederden kuleler kuruldu. Dalıp gidiyordu Zehra. Yesrib alizeleri ıslak yanaklarında gezindikçe bir daha eski haline gelemedi.

Gece yeşil düşlerden sıyrılırmış, şehri puslu hüznler kaplamıştı. Avare kırların ötesinde yalnızlık uçuşuyodu. Ufuklara dalıyordu Fatıma. Mürdüm renkli ufuklar sarı kırları örterken Yesrib evlerinin üzerinden matem bulutları akıp geçiyor. Akşamın busesinde Nebi'nin gül kokulu elleri. Amber esintisiyle kucaklayışı kızını. Kol, kanat gerişi, himaye edişi hep gözleri önünde. Kavuşacaktı. Kör kuyuların karanlığında yıldızların sahibine yalvaran Yusuf gibi bekleyişi saygı dolu Fatıma'nın. İçinde mahşeri kıyametler koparken bütün vaveylaları yüreğine doldurmuştu sanki. Ahular gibi suskun ve mahzun bekleyişinde Aişe gelmişti yanına:

"Ey Peygamberin gönül sevinci Fatıma," dedi. "Babanın hastayken sana verdiği sır neydi? Şimdi söyler misin?"

Derin anlamlı bakışlarından hüznün yağmurları yağarken cevap verdi:

"Babam o gün beni iki kez uyardı," dedi. "İlkinde kulağıma, 'Kızım,' dedi. 'Cebrail her yıl Kur'an'ı bana bir defa sunarken bu yıl iki

defa sundu ve bana bildirdi ki her Peygamber ancak bir önceki Peygamberin ömrünün yarısı kadar yaşar. İsa Nebi yüz yirmi yıl yaşamışken ben altmış yaşımı geçiyorum.' Ondan bu sözleri duyunca çok ağladım. Dayanamadığımı görünce kulağıma ikinci kez eğilerek bir müjde verdi: 'Kızım, mü'minlerin kadınlarından hiçbirinin musibeti seninki gibi büyük olmayacaktır. Bu yüzden senin sabrın hiçbir kimseden az olmamalıdır.' Sonra da bana gizlice Ehl-i Bey'ten ona kavuşacak ilk kişinin ben olduğumu bildirdi ve buyurdu ki: Sen Cennet hanımlarının en üstünüsün."

Mevt ölüm değil, sönmek, yok olmak hiç değildi. Ancak sam yellerinin vura vura kuruttuğu çalılıkların kurumuş yaprakları, güneşin alevden okları altında hayata direnirken Fatıma'ya benziyorlar. Yüreği yüz pare Nebi kızının. Elfin olup yanıyor. Eskimiş sükûtlar içinde hep yalnız. Kur'an'a sarılıyor. Gece hep gece... Sabah hiç olmuyor onsuz. İnceden bir yağmur yağıyor Ravza üzerine. Zehra'nın ruhuna Cennet bahçelerinin kokusu yükseliyor. Gecenin siyah sürmesi Yesrib'e çekilirken dağların sırlı bağrından gözyaşları süzülüyor. Fatıma onsuz yitik ve çaresiz "Çöllerin sesi kadar kesik ve ıssız bir yoldayım." diyor.

"Sensizim ve nefessizim Baba! Senden sonra tek dayanağım kadim Kur'an ve sünnetin. Onlara tutunarak ayaktaaym."

Babasının vefatında sonra hiç gülmedi Fatıma. Gülemedi. Medine Kadınları Fatıma'nın yürek yangınına su taşıdılar ancak nurun çekilmesiyle âlemine karanlıklar yağmıştı. Mü'minin imtihanı çetindi. Son Nebi'nin ayrılığından sonra akla hayâle gelmez ihtilaflar başladı. Müslümanlar şaşkındı ve her biri Nebi'nin bıraktığı mirası bîhakkın koruma gayretindeydiler. İlk iş olarak Fatıma'ya babasından kalan Fedek arazisini Beytülmal'a devrettiler.

"Peygamberler miras bırakmaz," diyordu Ebû Bekir. "Ben onun bu sözlerini kendi kulaklarımla işittim. Resulullahın hükmüne karşı çıkamam."

Fatıma ise Babasından kalan bu mirası elinden almalarının İslami hükümlere göre ters olduğunu ve bu yapılanın dinin kurallarına karşı

bir haksızlık olduğunu söylüyordu. Ancak çırpınışı karşılıksızdı. İn-faktan mahrum kalmıştı Cennet hurisi:

“Benim dünyanızla ne işim olabilir,” diyordu. “Babadan evlada devredilen bir hakkı kimse gasp edemez. Babamın manevi mirasını geri istiyorum.”

Zor sınavdı. Peygamberin bıraktığı hak ve hukuk ölçülerini uygulamada taraflar arası bir anlaşmazlıktı bu. Acısına acı katılmıştı Fatıma’nın. Olayların üst üste gelmesi ve acıların dayanılmazlığı sonucunda karnındaki bebeğini düşürdü. Can havliyle perperişandı. Fatıma’nın dünya yüzünde en çok sevdiği üç şeyden biri Kur’an, diğeri Resulullah’ın yüzüne bakmak ve üçüncüsü de elinde olandan infak etmektir. İlk ikisi elinden alınmışken Kur’an’a sarılmıştı sımsıkı. Anlaşmazlık vardı Müslümanlar arasında. Babasından sonra ne de çabuk başlamıştı nizalar. Edeb içinde bir direnişle, Peygamber’in öğ-retisini unutmazınlar diye vaazlar veriyordu. Mescid-i Nebvi’de bir hutbe vermişti ki onun hitâbetteki gücüne hayran kalmıştı insanlar. Derdini anlayanlar en yakınındakilerdi. Ümmü Eymen, Ali ve bir de Fizze. Ümmü Eymen, Peygamberin doğumundan vefatına kadar her tecelliye şahit olmuş kadın hiç durmadan ağlıyordu:

“Ben ki Bereke idim,” diyordu. “Güneşin yanı başında bir ömür taçlandırmışken kan kızıl ufuklara ağıtlar yakıyorum. Vahyin soluğu kesildi.”

“Ya Eymen,” dediler. “Bu kadar ağlaman nedendir?”

“Göklerden vahiy kesildi,” diyordu. “Ölüme ağlamak kadere isyan olur. Ancak benim acım yeryüzünden artık vahyin kesilmesi içindir. Cebrail bir daha yeryüzüne inmeyecek. Çünkü vahyin temsilcisi çok uzaklara gitti!”

Fatıma dışarıdan yine eski hayatına dönmüş olsa da iç âlemlerinde derin muhasebeler içindeydi. Sürekli babasıyla konuşuyordu ruhu:

“Babacığım” diyordu. “Gidişinle nice perdeler girdi aramıza. Onca genişliğine rağmen artık dünya bana dar. Üzerime öyle musi-

betler döküldü ki şayet gündüze yağsaydı gece olurdu. Gecenin üzerine çökseydi karanlığın rengi değişirdi.”

Günler akıp giderken acısına bir de hasretler eklenmişti. O yüzünü bir gün bile görmese içinin titrediği Babasını artık hiç görmeyecekti ve bu ona çok ağır geliyordu. İçinin yangınını kelimelere döktü ilkin:

“Ey her ağacın, her bağın, her otun yeşilliği,
Ey tazeliğin ve güzelliğin baharı!
Ey benim devletim, bahtım, yüceliğim!
Ey karanlığı kovan güneşim!
Ey yalnızlığım, Ey ihlâsım, rayiham!
Gel; gel artık olmuyor
Sen olmadıkça gün ağarmıyor
Bil ki derdimin ahı sevdadan ve hasrettendir!”

Akıp giden gözyaşlarının sebebini kimseye anlatamıyordu. Kimse onu anlayamazdı. Vâkıf olduğu sırlara karşı bu gözyaşı yetersiz olsa da çaresizdi. İnsanlığın neyi büyük bir kayba uğradığını iyi biliyordu. Ve ondan ayrı kalmanın azabına dayanamıyordu Zehra.

“Ey altı bin altı yüz almış altı emrin sahibi.
Gökten vahiy kesildi.
Senden sonra hüznün bahtıma taht kurdu.
Eyvah babacığım! Eyvah Allah'ım!
Rabbim! Bu hüznün bana her şeyden büyük geliyor!
Kumru gam ve kederden geceleyin bir dalda ağlıyorsa,
Ben sabah vakti ağlıyorum.
Senden sonra hüznü munisim kıldım,
Ahmed'in mezarını koklayana ne gam
Uzun bir zaman güzel koku koklamasa da.¹⁵²

152 Avalim, c. 11, s. 454. Menakıb, c. 1, s. 242. A'lam'un- Nisa, c. 4, s. 113. Nehc'ul- Hayat, s. 199.

HÜZÜN SUNDURMASI

*“Yaz beni ey kalem! Kalbim hüznün denizine
öyle bir daldı ki yürek okka, derya mürekkep şimdi”*

Fatiha'nın son 'a'sıydı bahtına düşen. Aşkta kalbini kanatan. Aşkın göçüşüydü içini inciten. İslâm'da yas yoktu ama Nebi kızının yüreğindeki ayrılık rüzgârları dinmiyordu. Acısı dineceği yerde gitgide büyüyordu. Elinde değildi hiç biri. Yiyemiyordu, içemiyordu, gülemiyordu. Onsuzluk ölümüydü Fatıma'nın. Mavi gölgeler grileşmişti artık. Sık sık hastalanıyor, doğrulup kalkamıyordu.

Ne kalbinin ferahlığı Ali, ne ciğerparesi yavruları, ne de onu sevenlerin tesellisi gönlünce sükûn vermiyordu. Fatıma'nın kıyameti-ydi O'nsuzluk. Başına fırtınalar kopmuştu. Medine'de günlerce hüznü yağmurlar yağdı. Mutâd şartların aksine hiç dinmedi gökler. Arzın gözyaşları Azra'nın gözyaşlarıyla aynıydı. İki de Muhammed Mustafa'nın (s.a.v.) ayrılışından gamlı ve kederliyidiler. Dünya sevin-cini yitirmişti. Fatıma ise güneşini:

“Babacığım,” diyordu. “Varsın dünyanın doğusu ve batısında bulunanlar senin vefatını işitince ağlasınlar; neye yarar. Senden ayrı kalmanın verdiği acıyla yüzüme gözyaşlarından resim yaparak geliyor. Gündüzlerim gecemden farksız. Ağla Ey gözüm! Gözyaşı dökmede cimrilik etme!”

Fatıma'nın acısı babasını kaybetmiş bir evladın acısından öte Peygamberini yitirmiş bir ümmetin hüznü ve acısıydı. Kimseler bilemiyor içindeki sırları Fatıma'nın. O'nun gidişinden sonra insanlık ne hale gelecek! Gözlerin göreceği nâhoşluklara ağlıyor. Yeryüzünün artacak zulümlerine ağlıyor. Dökülecek kanlara, çıkacak fitnelere, hakikat niyetine terk edilmiş güzelliklere ağlıyordu. Onun ağlayış serüveninde birçok acının şifresi gizli sanki. Ruhunun şeffaf aynaları mebdeden nihayete her şeyi görebiliyor, yansıtırken âlemi küsufa tutulmuştu.

Anne ve baba için dökülen gözyaşı makbuldü. Her bir gözyaşı damlası Cennet incilerine dönüşürken Fatıma'nın gözyaşlarından Cennet köşkleri kurulacaktı billurdan ve de yakuttan. Fırak acı, ayrılık yakıcıydı. Onun sünnetini yaşamakta hep ayrışmalar mı olacak. Daha bu ilk günlerden ortaya çıkan ihtilaflar artarak büyüyecek miydi? Ve insanlık saadeti mi yitirecekti. Karmaşa ve anlayış farklılıklarıyla O'nu kim anlayacak. Kime ne desin Fatıma. Halini kim anlayacak. Kim bilecek. Nazenin ruhunun zedesini kimler saracak? İçinin yangınlarını bir tek Ali biliyor. Murtaza her an yanındayken, hali pürmelâlini bir tek Rabbine arz ediyor Azra.

Fizze, Fatıma'nın yavrularını avutup uyuturken onu öyle görmeye dayanamıyordu. Ayrılığa dayanamıyordu Fatıma. Çok ağlıyordu. Gece gündüz hiç durmadan ağlıyordu. Yeryüzünün en çok ağlayan beş kişisinden biri olmaktı bahtına düşen. Onların içinde ise tek kadındı... Cennetten ayrılan Âdem Peygamber gibiydi hali. Babasının Cennet kokulu sinesinde ayrılmıştı. Yusuf'u kaybetmiş Yakup'tu şimdi. Hüzünlü ağlayışlarıyla perişandı Medine'liler. Şehrin yaşlıları toplanıp geldiler Ali'nin yanına. Bir çare aradılar:

"Fatıma'nın ağlamalarına dayanamıyoruz," dediler. Bu nasıl acı hicrandır. Bu işe bir çare bul Ey Ali."

Ali gözyaşlarının dinmeyeceğini biliyordu Fatımasının. Onun için ön vechi Sevgili'nin ebedi bahçesine bakan bir sundurma yaptı Baki Kabristanı'nda. Fatıma için orası artık bir içe dönüş mekânıydı. Çocuklarını rahatlatıp avutunca soluğu orada alır, geç vakitlere dek ağlar, rahatlar, Ali'yle birlikte eve dönerdi. Beytül Ahzan dediler adına. Hüzünler evi. Fatıma Betül'ün derdini gamını kederini dindiren evden uzak mekân onun içsel yolculuklarına bir merdivendi sanki. Oradan hayatı seyrediyor. Dünya ile ahiret ortasındaki o ince sırat Betül'ün Beytül'l-Ahzan'ıydı artık. Sabahın en erken saatlerinde kendini oraya atıyordu. Medine'nin dışında şehri seyretmek acının içinde yeşermek gibi gelmişti ona. Derin bir tefekkür haliydi yaşadığı. Dalıp gidiyordu ufka. Âleminde ne sırlar heceliyordu kim bilir:

“Beni göz açıp kapayıncaya dek geçecek bir zaman diliminde bile nefsimle baş başa bırakma Allah’ım!”

Böyle bir ruhun hüznü dünyevî olabilir miydi?

Nazenin ruhu uzlete çekilmişti sanki. Yüreği yeryüzü deryaları kadar geniş kadın büyük acılarla doluydu. Yanakları hep ıslaktı Fatıma Zehra’nın. Gülün yaprağı üzerine düşmüş Meryem çiğdemleri gibi gözyaşları hiç tükenmiyordu. Bu çetin sınavın anlaşılmasını beklemiyordu artık. Günler geceler süren bu acı firkatle yanaklarından aşağıya derin bir çizgi oluştu Fatıma’nın. Hüzün çizgisi. Dudakları kilitlenmişti gülemiyordu. Gözyaşlarının akıp gittiği yerde iki derin iz. Nehr-i Kevser’e ulaştıracak tecelli ve son teselliydi sanki.

Beytül Ahzan üzerine hüznün yağmurları çiselerken Fatıma’nın yanakları topraktan evvel ıslanmıştı.

İç sesleri hiç durmadan konuşuyordu babasıyla. Şöyle mi diyordu derinden:

“Ya Resulullah! Hani dünyada çok acılar görmüş bir mü’min sadece bir an Cennete götürüp çıkarılır ve sual edilir:

‘Sen dünyada acı, gam, keder gördün mü?’

‘Hayır,’ der ‘hiçbir şey yaşamadım.’

Cennetin tezyinatı dünyadaki tüm elemlemleri bana unutturdu. Ama ben senden sonra bu ayrılığın acısını neyle unutabilirim?”

Uhud ağlıyordu.

Başını semaya yaslamıştı sessiz. Halini bildi ama derdini bilemedi kimse. Huzurun mavisini bulmuşken öylesine dingin ve sır doluydu. Fatıma’yla konuşuyordu sanki. Dağın dili olur muydu? Vardı İşte konuşuyordu. Durdurdu dile getiriyordu. Her kelamı asil ve derin. Hiç bir anı yoktu saklamadığı. Büyüktü, derindi ve çok geniş. Nebi’nin çok sevdiği dağ Fatıma kadar kederliydi:

“Bir bakışıyla ruhuma güneşlerin doğduğu babam! Sen olmayınca ne eş, ne evlat ne ev ne hayattır tattığım. Yüreğim şerha şerha sensiz. Uhud cesametinde derdim.”

Azra'ydı hani. Halini bir tek Rabbine arz eden...

“Nerdesin ey gözlerinde nuru bulduğum. Nerdesin sözlerinden reyhanlar devşirdiğim. Nerdesin nurundan umut goncaları derdiğim. Nerdesin ey bağı dost, canı hayat, varlığı güneş Sevgili. Nerdesin kevn-ü mekânların Andelib-i Zîşânı. Nerdesin. Bak ki, sensiz ne hale geldim. Belim ve boynum bükük şimdi. Nefes almanın bir esintisi yok. Suyum acılaştı. Cılız bir mum alevi gibi sensiz kaldım. Işıksız ve nefessizim. Evlat ki en has hülasasıdır insanın. Sensiz o Cennet yemişlerini bile koklayamıyorum. Bağışla beni Babam”

Onun babasına olan sevgisi, baba düşkünlüğünden öte Peygamber sevgisiydi. İmandan gelen bir muhabbetti ve mü'min olmanın gereği idi. Her mü'min Fatıma'nın onu sevdiği gibi sevmeliydi Efendisini. Beşeri muhabbetin vasfı dışında bir muhabbet ve hayran oluştu O'na (s.a.v.).

“Canımın özü Babam! Kokun gitgide tükeniyor üzerimden, Medine'den ve dünya üzerinden. Ey Benim âleme sürur, kalbe huzur, akla nur, gönüllere kandiller yakan Babam. Sen gidince sanki arz boşaldı. Kocaman yer ayaklarımın altında bir avuç kadar küçük. Tut ellerimden yine. Terk etme beni ne olur. Bırakma beni buralarda. Ey nuru göklere yükselmiş semaların Tayr-ı hümayunu! Sen ki, huzur göklerimin nurdan kanadıydın.”

Gecenin kelimelerinde sessizdi Ay. Mahrem ışığı yeryüzünün köşelerine girip gizlenirken sustu bülbüller. Gece kuşları mahzun ateş böceklerinin canı çekilmişti. Donuk her şey... Masivanın allı şallı levhaları üzerine soluk perdeler çekilmişti. Matemiydi dünyanın. Medine evlerinden ağıtlar yükseliyor:

“O dünyayı terk etti.”

Boşluğun kuytularında aşk kör, perişan, çaresiz... Rengi, ahengi, nefesi çekiliyor hayatın. Deruni düşünceler büsbütün sığlaşıyor. Gök kapıları kilitlenmiş. Vahiy yolu kapatılmış. Aşkın eleğimsağması gözükmüyor. Kelime yetersiz, kelam kifayetsizdi. Bir uzun hece değildi artık. Sessizce ibadet eden dallar budaklar dahi mahzun. Âlemin

Reisini görmüş gök, dağ, dal, bulut kederli. Hani duyulan hışırtı, gül yaprağının duasıydı. Sessizliğin yalvarışlarında kalp ritminde âminler saklıydı. Mavi mekânlar ötesine göçmüş. Sevgili'nin hüznüyle sessizlik duadaydı.

“Ey babam! Rabbinin davetine icabet eden babam!

Yeri Cenneti Firdevs olan babam!

Ey babam! Cebrail'in matemini tuttuğu babam!”

Fatıma'nın ağıtı âlemin ağıtıydı. Gelmiş geçmiş ve gelecek nesillerin iç sızısıydı.

“Toz duman kapladı mı gökleri, düdüldü mü?

Gündüzün güneşi ve karardı ikindileri?

Yer, Peygamber'den sonra kederlidir

Onun için hüznüldür, titremektedir.

Ağlasın şimdi ülkenin doğuları, batıları

Mudar ağlasın ve tamamı Yemen'in

Ey resullerin sonuncusu, kutlu ışığı!

Sen gidince yeryüzünün bütün renkleri çekildi Ey Sevgili!

Artık ne kırmızı kırmızıdır ne de yeşil yeşil.

Sen gittikten sonra artık her mevsim güz, her sene hüznüldür.

Gökyüzünün ufukları tozlandı.

Güneş düdülüp ışığını kaybetti.

Gecesi gündüzü karanlıklara gömüldü.

Varsın ona doğunun ve batının şehirleri ağlasın!

Mudarlar ve bütün Yemen kabileleri ona ağlasın!

Ona yüce dağlar, ovalar, örtülü Beytullah ve rükünler de ağlasın!

Ey Peygamberler hâtemi olan (babam!)

Furkan'ı indiren sana getirdi salâtü selam!

Gökyüzünün ufukları boz artık,

Gün ortasında günün canı çekildi,

Peygamberin gidişinden sonra dünya,

Bir kum yığımına döndü,

Doğunun ve batının tüm şehirleri ona ağlasın,

Mudar ve Yemen yas tutsun...

Özlüyor, çok özlüyordu ve onsuzluğa dayanamıyordu Fatıma. Yeşil yakamozların bir gözücü bir kaybolduğu efsunî rüyalarda onu arıyordu. Ağzının tadı yoktu. Zemzemin tadı kaçmış, hurmalar olgunlaşmadan solup dökülüvermişti o yıl.

“Yüreğimin hasret çılgınlıklarını Mekke kuşları duyuyor mu?”

Şebnem gecenin teri ve gündüze derman iken Fatıma'nın Nebi yokluğuna düşmüş gözyaşlarıydı artık. “Edibe”ydi lakabı hani. Büyüyük annesi Amine'den ona kalan miras fasih bir dil ve edebi tezyinattı. Şairliğini ölümüyle şiirleştirmiş kadının son anlarında evladına söylediği sözlerle ölümün tarifini yapmıştı.

“Her doğan ölür, her yeni eskir...” ifadeleriyle taçlanan sözleri çağların kadim şiiriyle Fatıma, Amine'nin incisi, Sevgili'nin göz bebeği, ninesinin izinden gidiyor.

“Ey dağlar!

Ey Uhud!

Ey Ayr!

Parçalanmış yüreğimin sızısını hangi birinize dağıtayım.

Ey Güneş! Sen de yetim kaldın. Artık yeryüzünde nurunu kucakladığın Nebi yok.

Ey Dolunay! Üzerine ıııklı yakamozlar düşürdüğü Sevgili artık yerin üstünde değil.

Ey Süreyya Yıldızı! Artık bu yerlerde yeryüzünün en parlak kandili yok.

Ey Bâd-ı Sâbâ! Yemenin gül kokularını getirme bana. Cennetin gül bahçelerinden esintiler getiren Nebi yok artık. Ondan sonra siz de yetim kaldınız. “

“Zirvelerine çıkamam artık Ey Uhud!

Zümrüt bağrına koşamam.

Keder küllerimi savurdu.

Rabbimin buyruğu altında boynum kıldan ince.

Ancak hasret en ağır vurgunlarla kalbimin

Zarını kanatmakta.”

“Sana kavuşmak susuzluktan kavrulmuş bir insanın gürül gürül akan bir çeşmeden kana kana su içmesi gibi midir yoksa!”

“Âlem gülde, gül sende dürülüydü hani.

Sen gülünce güler, hüznülenince dürülürdü âlem”

Gel yine gel ne olur.

Vahyin mest edici güzelliğinden kokularla gel babam.

Cebrail’in nefesi

Annem Hatice’nin himayesi

Varakanın müjdesiyle gel

Gel ki çöle dönmüş gülşenime renk gelsin.

Hayat suyu çekilmiş damarlarım nurunla hayatlılsın.

“Ey duruşu heybet, yürüyüşü azamet, gülüşü asalet, sözü şifa Sevgili!

Ne yana dönsem sensizim. Sen bana güneşin güne ışık saçtığı gibiydin. Güneşim çekildi şimdi karanlık sulara gömüldüm.”

“Evlat gülüşü elemimi yok etmiyor. Bir yanda sen öte yanda dünya. Bir yanda sen, öte yanda Hasaneyn. Bir yanda sen, öte yanda Ali.

Bir yanda sen, öte yanda can. Seninle ışıklıydı hepsi. Ama sen yokken canı çekildi hayatın. “

Fatıma'nın gözyaşları yakıcıydı. Yanaklarından aşağıya doğru iki nehrin izi vardı. Dünya üzerinde ağlayan gözlerin tamamı aksaydı Fatıma'nın babasından ayrılık için döktüğü gözyaşlarına denk gelir miydi? Fatıma'nın hüznün gözyaşlarından nehirler çağlar mıydı? Fatıma'nın Kâbe karası gözleri ona ağlamayı keser miydi bir lahza. Olmuş ve olacaklar Nebi kızına malum. Ümmetten bazı kişiler onca hayra ermişken nefsanî aldanışlarla kahra ereceklerdi.

“Senden sonra gelecek olan ümmetlere ağlıyorum. Onlar senin nur veçhini göremeyecekler. Adını bilip davana iman edecekler ama cemalinin yansımısını bilemeyecekler. Gözlerinin derinlerindeki nuru göremeyecekler. Kokunun dünya yüzündeki her ferahlanıcı şeyden daha ferah ve akılcı olduğunu nerden bilsinler. Onlar senin şeklini hilyelerde okuyup hayâl edecekler. Onlara ağlıyorum kendimle Babam. Senin gibi bir nuru dünya yüzünde asla göremeyecekler.”

“Senden sonra ümmetin bin pare mi olacak. Naciye yolunun izcileri zifiri geceler mi yaşayacak! Su, su diye inleyen Hüseyin'in ağıtını dağlar mı yakacak. Ali'ye kim tuzak kuracak. Zeyneb'in ahını kimler dinleyecek.”

Ya Resulullah! Senden sonra bedihi gerçeklere yüz mü çevirecek ümmetin. Dökülen kanlar verilen canlar çekilen ezanla insanlığa sunulmuş yüce dine lakayd mı kalacaklar? Çektiklerini unutacak mı ümmet!

Ey, Rabbinin davetine icabet eden Babam!

Ey, Makamı Firdevs Cennet'lerinde olan Babam!

Ey, Cebrail'e ölüm haberine verdiğimiz Babam!

Ey Rabbinin yüce huzuruna varıp yaklaşan merhametli babam.

Ey, benim aziz Babam! Sana Rabbinin daveti!

Ey, benim aziz Babam! Yerin Firdevs Cenneti

Ey, benim aziz Babam! Biz derdimizi ancak Cebrail'e yanacağız!

Yeryüzünün tüm şairleri sussun, kalemlerini kırsınlar. Fatıma'nın avazından öte her nefesi şiirdi şimdi:

O gün; gökyüzünün ufukları bozardı...
 Gün ortasında, güneşin ziyası köreldi...
 Evvel zamanların ve sonraki vakitlerin, kâinatı karardı...
 Peygamberin vefatından sonra dünya,
 Hüzn ve kederden bir kum yığımına döndü...
 Artık şimdi; Doğuların ve Batıların bütün şehirleri Ona ağlasın!
 Mudar ve Yemen'in bütün kabileleri matem tutsun...
 Üzerime öyle musibetler döküldü ki;
 Bu elemeler, gündüzlerin üstüne dökülseydi,
 Nurlu gündüzler, simsiyah gece kesilirdi...
 Ey Dünya
 Fahirlenip gururlanma
 Ne lezzetinde vefa ne gamında beka var.

Bahiranın gözyaşlarını derya eyleyen sır oracıkta yanı başında Fatıma'nın.

Seni tanımayan kalp hasta ve perişandır
 Seni anmayan ruh çaresiz ve bedbaht
 Seni bilmeyen akıl karışık ve karanlık
 Mü'minin en büyük acısı
 Senin azim varlığından ayrılık
 Hasretim mai nisan şimdi
 Yağmur nasıl yıkarsa arzdaki kirleri
 Gözyaşlarımda öyle yıkar içimdeki kederi
 Yangınuma gözlerim su serpiyor
 Sensizim ...

“Bilmeli ki herkes babam babalardan bir baba değil. Âlemin reisi. Kulluk dairesinin Sertacı. Rabbimin nazar ettiği adını kendi adıyla yazdığı ahlakını terbiye ettiği bir Zat için nasıl böylesine derinden ağlanmaz. İnsanlığın dertleri için dünyaya meydan okumuş bir eline ayı diğerine güneşi verseler, asla yolunda vazgeçmeyecek kadar kararlı ve vakarlı bir şerefli Elçiye nasıl ağlanmaz?”

*Sen babalardan bir Baba değildin ki!
 Arzın definesinde saklı bulunan muhteşem sırrın Sahibi
 Adı Cennet yaprakları üzerine yazılı olan
 Gök ehlinin önünde ihtiramla eğildiği
 Susamış ordusuna parmaklarıyla su içiren
 Ayı bir elifle tam ortasından şak eden
 Devenin dert yandığı
 Ayrılığına kuru kütüğün dayanamayıp inlediği
 Adını duyunca zulmün sindiği
 Yerin göğün elçisi Rabbimin temsilcisi
 Seni yitiren bir yürek nasıl ağlamaz
 Sen ki Mahşerin Elçisi!
 Peygamberlerin koştugu
 Annenin evladından kaçtığı
 Yavruların yaşlandığı o gün
 Önüne Maverâ Cennetleri açılmış tek Nebi
 Şefkatin, azametinin
 Ve merhametin Peygamberi
 Dilinde hep o nida:
 “Ümmeti Ümmeti Ümmeti!”*

Babam

Işığım

Yol Göstericim

Nur Taşıyanım

Kandilim

Önderim

Peygamberimdin sen

Sensizliğe nasıl ağlamam!

Elbette böyle bir babaya ağlanır

Özde feda edilir göz de

Can, canan, ev de evlat da

“Babam ah Babam! Bilirim ki dinde matem yok ama bu matem değil, hasret bir yüreğin Sevgili’nin yokluğundan duyduğu acının adıdır. Ruhumun güneşinden ayrı düştüğümü kimseye anlatamam. Senden sonra beni kim anlayacak. Mü’min yürekleri kim anlar ki, Rahim olan Rabbinden başka. Kimselerin anlayamadığı bu hal bu yaşayış bir Rabbime bir de sana ayan.”

“Yağmurunu kaybeden çorak topraklara döndüm Can Babam!

Işığını kaybetmiş güne döndüm

Şimdi yerler ağlasın babama

Gökler ağlasın.

Arzdan arşa inip çıkan melekler ağlasın.”

Bahira’nın gözyaşlarını derya eyleyen sır oracıkta yanı başında Fatıma’nın. Ayrılamıyordu. Acısı bir tek kabri başında diniyordu:

Ya Resulullah (s.a.v.)!

Seni tanımayan her kalp hasta ve perişandır.

Seni anmayan ruh çaresiz ve bedbahttır.

Seni bilmeyen akıl karışık ve karanlıktır.

Mü'minin en büyük acısı senden ayrı kalmak değil midir Baba.

Sen toprağın altında yatarken ben toprağın üzerinde yürüyemem ki.

Hayâ ederim bundan.

“Dayan! Az daha dayan sevdalı gönlüm! Sevgili orada seni bekliyor. Ölümsüzlük bahçesine gireceksin az sonra. Akşamsız sefalara az kaldı.”

Senden sonra ümmet ilk önce namazı mı zayi edecek Ya Nebi!

Semirecek mi ümmet. Açlığın getirdiği sırları bilmeyen nefislerin eline her istediği sunulacak da Talut'un yorgun askerleri gibi din için yorgun mu hissedecekler. İnfak etmek canından can koparmak gibi güç mü gelecek Ümmete. Affet bizi Rabbim! Muhammed Mustafa'nın (s.a.v.) ümmeti namıyla huzuruna gelecek mü'minlere sen bu zilleti gösterme!

Hayâlinde Nebi'nin gül kokulu elleri dudaklarına değerek uzaklaşıyor. Derin kuyuların esmer bağrından Yusuf'un çaresizliğini seyrediyor. Şam'ın yakut işlemeli kızıl sarayları, İrem'in şöhtretşiar bağları, Kısra'nın ihtişamlı köşkleri gözünde kum tanesi bile değil. Derin dermansızlıklardan ve dertlerin acımasızlığından içinin sessizliğine sığmıyor.

Yaşı genç olsa da ne çok şey yaşamıştı. Saf masum bir minik kızken Şib'in açlık vadisine sürülerek açlığa talim edilmişti. Ardından anne acısını gömmüştü kocaman yüreğine. Babasına yapılan akıl almaz zulümler, kumpaslar, tuzakları bozmaya koşmuştu o küçük bedeniyle. Genç kızlığın en nazlı günlerinde çölün bağrına dürülmüştü aç, susuz, perişan. Üç ablasını ardı ardına toprağa gömmüştü Fatıma. Şehitler Şahı Hamza'nın tanınmaz bedeninin başında ağıt yakan

oydu. Babasının heyetlerini karşılayan, yokluğun çetin sınavında kıvrılırken belli etmeyen, açlığın kıvrandıran sancılarını suskunlukla gideren, sabırla sindiren Fatıma Zehra onca çileye ve acıya dayanmış ve direnmişken; Babasından ayrılığa dayanamıyordu. Kavuşma müjdesi hep kulağında. Kalbinde huzur dolu dumansız, ıssız bir yangın Fatıma'nın. Ona kavuşacağı güne az kaldı biliyor...

Beri tarafta sevdikleri... Gözü hep Ümame'de. Ablası Zeyneb'in kızı Ümame çocuklarına her zaman can olmuştı. Ne kadar merhametli ve ne kadar ince yürekliydi. Çocukları onu çok seviyor. Onunlayken annelerinin yanındalar sanki. Ümame annesizliğin acısını onları kucaklayarak avuturken tam da sırasıydı. Onları kadim gerçeğe hazırlamak boyun borcu...

Şiirler, neşideler beyitlerle...

"Ölüm atlısına kim "dur" diyebilir

Nedendir görmezden gelişler

Peygamber de kervana katıldı

Çare yok, kaçış da yok"

Ölümsüzlüğe gitmek ne güzeldir

Dost meclisi ne güzeldir

Sevgilinin yanında hep ve hiç

Ayrılmayacak olmak

Ne güzeldir

Acıyı tarif edecek kelime yok

Ağıtları can yakıyordu Zehra'nın...

"Babacığım," diyordu. "Ben ki haksızlığa uğramaktan hiç korkmazdım. Oysa bugün kanadı kırık kuşlar gibi yalnız ve çaresizim."

"Yusuf terennümüyle öten kuşların yanık seslenişi şimdi derdime ağıt yakıyor."

"Sen gittikten sonra Ey Babam!

Artık Cebrail'de bu yerlere uğramaz oldu

"Ah Ölüm! Keşke ondan önce bana uğrasaydın

Onca genişliğine rağmen şehirler bana dar"

ÂŞK BAHÇESİNİN ÇİÇEKLERİ GÖZYAŞIYLA YEŞERİR

"Bir kimse beni kendi nefsinden, akrabalarımı ve ehlimi de kendi akrabalarından fazla sevmedikçe imanı kemale ermez".

Günleri gözyaşı sundurmasında geçiyordu Fatıma'nın. Baki Kabristanı'nda kurulu Hüzün Kulübesi'nde acılarını ağlayarak din-diriyordu. Ağladıkça teskin oluyordu acısı. Gözyaşı yüklü bir bulut yağmur olup yağsa Fatıma'nın alevden acılarını söndürebilirdi belki. Kurumuş çiçeklere, sararmış otlara, çürümüş köklere yeniden hayat yürürdü o zaman. Annesinin, üç ablasının, en sevdiğinin acısı içine alevden dağlar gibi oturmuşken Rabbine iltica etmişti. Ayrılığın o kadar acı olması kavuşma anının lezzetini artırırdı. Ölümün olmadığı bir hayatta onlarla dirilme muştusu ne güzeldi. Umudu acısından daha büyüktü Fatıma'nın. Dünya öyle bir yerdi işte. Bedel ödemek gerekti. Ekmeden biçilmiyor, vermeden alınmıyordu. Bu kadim hikâyenin adı hüzünler evi olsa da Rabbinin rahmetini seyrediyordu. Ölüm rahmetti çünkü. Ayrılık ise o rahmeye vesileydi.

Aşk bahçelerinin çiçekleri bir tek gözyaşı suyuyla yeşerirdi. Rahmetti gözyaşı. Temizlik pınarıydı. Kulun Rabbe olan yolculuğunda aklayan paklayandı her kusur örtendi. Tek tesellisiydi Kur'an. Abese suresinin ayetleri yarasına tiryak sunuyordu sanki:

"Yüzler var ki o gün parıl parıl,

*Güler, sevinir."*¹⁵³

Dünyanın acısı, kederi, tasası çok olsa da hayat bir kazanıp kaybetme çabasıydı. Bu azim meşhede sonuç sabredenlerindi. Ayetlerin müjdesi ne hoş, ne yüceydi. Firdevs-i A'la'nın gözkaşırtıcı güzelliklerine değiniyordu Kur'an. İnciden çadırlar, âlâ köşkler, has içeceklerden bahsediyordu yüce Kuran. Ağzı mühürlü "Tesnim" sürahileri... Rabbini razı edenden başkasının ona erişemeyecek olması ne acıydı.

Sütunları beyaz inci ile yeşil zümrütten olan, akıp coşan bal pınarları... İçiminin sonunda misk kokusu olan şaraplar... Ayrılığı olmayan kavuşmalar... İşte yarışanlar ancak onda yarışsınlar. Babasının bir müjdesi geliyor aklına:

"Fatıma cennete girdiğinde Allah'ın kendisi için hazırladığı nimetleri ve rızıkları görünce şöyle der; 'Rahman ve Rahim olan Allah'ın adıyla! Hamd olsun Allah'a ki hüznü bizden giderdi. Şüphesiz ki Rabbimiz çok bağışlayandır ve şükür kabul edicidir. Kendi fazlından bizi ebedi yurda yerleştirdi ve artık hiçbir sıkıntı ve yorgunluk bize isabet etmez.'

Yüce Rabbi Fatıma'ya seslenecek:

'Ey Fatıma! Dile benden ne diler sen. Dilediğini sana verecek ve seni hoşnut kılacağım.'

Fatıma niyazını arz eder:

'Ya Rabbi, sen benim ümidimsin. Senden, dostlarımı, hanedanımı ve bizi sevenleri cehennem ateşinden uzaklaştırmanı istiyorum.'

Göz pınarları yağmurdu yine Fatıma'nın. İçinde serin rüzgârlar esiyor Fatıma'nın. Sevgilinin gül guncası gözyaşıyla yeşeriyor. Bir diğer adı Beytül Ahzan olan Hüzün Sundurması onun vazgeçilmez mekânıydı artık.

Bu onun dünyevi işlerinin iptali değildi elbette. Evinin, çocuklarının insanî sorumluluklarından arta kalan vakitlerde soluğu orada alıyordu. Evde olduğu zamanlarda misafirlerini ağırlıyor, çocuklarıyla vakit geçiriyor, eşini ihmal etmiyordu. İnsanlar Sevgili'den bir iz, bir nefes ararken Fatıma'yla hasret gideriyorlardı. Medine kadınlarının

fakiyesi Fatıma sıkıntıya düştükleri her konuda cevap veriyor ama asla eskisi gibi neşelenip, güleliyordu. Ziyaretine gelenlerden birisi:

“Ey Resulullah'ın kızı,” dedi. “Acaba O'nun senin yanında bizlere bıraktığı bir yadigârı var mıdır?”

Fatıma Fizze'ye:

“Ey Fizze,” dedi. “Sana emanet ettiğim o ipek levhayı getir! O levha benim yanımda Hasan ve Hüseyin kadar değerlidir.”

Fizze donakaldı bir anda. Emaneti nereye koyduğunu unutmuşken, aramaya koyuldu. Sonunda bulup getirmişti ipek levhayı. Fatıma onu alıp misafirine uzattı. Levhadaki ifadeler dikkat çekiciydi:

“Komşusu, şerrinden emniyette olmayan kimse, mü'minlerden değildir; Allah'a ve ahiret gününe inanan, komşusuna eziyet etmemelidir; Allah'a ve kıyamet gününe inanan, hayır söz söylemeli veya susmalıdır. Allah Teâlâ hayırlı, halîm ve iffetli insanı sever; ama ağzı bozuk cimriyi ve ısrarcı dilenciyi sevmez. Şüphesiz, hayâ imandandır, imanlı da Cennettendir; ağzı bozukluk çirkinliktendir, çirkin konuşan da ateştedir.”¹⁵⁴

HAMSETÜL FATİMA

“Allah için mütevazı olanı Allah yükseltir.”

Zehra'nın pembe güzelliğı gün gün solarken Fizze her an yanındaydı. Onu öyle görmek büyük elem veriyordu ruhuna. Ondan ayrı kalma endişesi kasıp kavuruyor içini. Yanında olmaya dayamıyor. Bakıyor, izliyor, muhteşem bir tabloyu inceler gibi seyrediyor Zehra'yı. Her halde olduğu gibi hüznünde de, kederde de farklı Zehra...

Rahman'ın hüznünlü kulunu sevdiğinin aynası sanki... Özlem, acı, incinmişlik içinde Fatıma asaletini ve güzelliğini hiç bozmuyor. Erimiş akmış olsa da eli, yüzü, ayağı, nefesi pırıl pırıl. Tek tesellisi

154 Delail'ul- İmamet, s. 1; Fatımat'uz- Zehra Behcet-u Kalb'il- Mustafa, c. 1, s. 275, H: 30.

Kur'an Zehra'nın. Nahif, narin ve çokça kahır çekmiş o güzel elleriyle Kelam-ı Kadim tutuyor. Fizze, Fatıma'nın ellerini seyrediyor. Elleri Zehra'nın. Bir çift ak kumru gibi hep muhabbetin ve şefkatin yuvasını kuruyor. O ellerin dili var sanki. Konuşuyor, ne çok şey anlatıyor. Fizze Fatıma'nın ellerinde en ince sırları heceliyor.

Hamsetü'l Fatıma gibi kalp bir, sevgi beş. El bir, parmak beş... O avuçlar Zühre çiçeği Fatıma'nın elidir. Allah'ın adıyla işleyen, sarıp sarmalayan ve şifa sunan...

Son Nebi işaret parmağıyla ayı ortadan ikiye ayırdığında kâfirler korkup kaçıp "Bu sihirdir." derken Rabbinin emriyle olduğuna inanmak istememişlerdi. Mübarek el koca bir orduyu bir avuç suyla doyururken mü'minler şükredip sevinince müşrikler kahrolmuşlardı. Fatıma o Nebiyi Zışanın kızırken elbette ondan izler taşıyor. O ellerde çok bereket görmüş Fizze. Becerisi ve mahareti karşısında pek çok zaman mütehayyir kaldığı anları hatırlıyor. O narin ellerin ağır işler altında yarılması, yaralanması ve kanaması anlarında Nebi kızının şikâyetizliği geliyor göz önüne. Mim suskunluğu içinde; halinde ne naz, ne de niyaz olurdu Fatıma'nın. Onun bu hali Ali'nin gözünden kaçmazken Fatıma'nın ellerinde insanlığın en güzel gülleri tomurcuklanmıştı. Vahiy suyuyla büyütüp beslediği yavruları insanlığın ferah bahçesi olacaktı. Göz göz su bağlayan o narin ellerle ne çok aç doymuş, yara sarılmış, susuzlar sulanmıştı.

Fatıma'nın elleri ne kadar bereketliydi ki; ümmetin anneleri, kızları ve eşleri hamur yoğururken, yemek yaparken, hastaların sırtını sıvazlarken, beceri ve maharet gerektiren bir işe başlarken, 'el benim elim değil, Fatıma ananın eli,' diyerek bitireceklerdi dualarını belki de. Doğum sancısı çeken kadınların sırtı ovulurken; 'el benim değil, Fatıma ananın elidir' diyerek kolaylık umacaktı Rabbinden o çileli ve şifalı elleri vesile ederek. Fatıma ana eli belki de şifalı bir bitkiye ad olacaktı. O ellerin becerisini ve bereketini yâd ediş inceliği olacaktı bu. Nebi sırrı dokununca insan derecesinden âşık makamına yükselen, serapa nur kesilen ruhların, vefa makamı olacaktı. O külli eriş;

hiçlik toprağında yeşermişlerin gül bahçesine girişiydi. Tedenniden terakkiye olan yükselişte basamak.

Doğacak kızların çoğuna Fatıma Zehra ismi konacaktı. Güzelliklerin ve bütün cesaretlerin, bütün ilmlerin içinde Fatıma sırrı saklıyken; Nebi Gülistanı'nın bahçıvanı, Fatıma eliydi. Fatıma'nın şifa sunan elleri neye dokunsa sanki ab-ı hayat olup bereket fışkırırdı. Fatıma'nın elleri hamur yoğururken sanki aşkı ve huzuru mayalıyordu. Aşkın kadim çiçeği zühre onun ellerinde filizleniyordu. Rengi, teni, tohumuyla insanlığın ruhuna iman güzelliği nakşediliyordu. Fatıma'yı tanıyıp bilenler, tıpkı Fizze gibi onun ellerine tutunacaktı. Onu özleyenler, onu görmek isteyenler adına elem duyuyordu Fizze. Gözyaşlarına hâkim olamadı. Onu görmek isteyip de göremeyenler şöyle mi diyecekti:

“Ey Sâhibu'l Kevser! Biz de bizi örtmeyen örtülerimiz için sana geldik. Ört bizi. Biliyoruz ki senin mübarek elin her şeyi kuşatıyor. Bizi de kuşat. Dokun yüreklerimize. Hayânın gül renkli tüllerini aç üzerimize. Sen hep güzel kokuluydun hani. O'nun, Cenneti her özlediğinde seni kokladığı gibi şifa ellerinle dokun şu yalnızlığa terk edilmiş yaralarımıza. Sarıver içimizde üşüyen çocuğu. Keşmekeşliğimizi düzelt. Sevgisizliğimizi sarıp sarmala ne olur. Şenlendir yürek bahçemizi. Gül renkli kanlara kül basan ellerinle sarmala kalplerimizi. Selamet tohumlarını serpiver gönül tarlamıza. Narin ellerinle diktiğin gülleri derelim ruh aynamızda buket buket. Yeryüzünde çoğalan yetimlerin saçlarını tara ve yanaklarını okşa ne olur. Dikiver kalbimizdeki yırtıkları. Perme perişan darmadağın olmuş hallerimizi toparla ve dik. Kalmasın yırtık ve pejmürde hiçbir yanımız. Evlerimize, yuvalarımıza dokun ne olur. Hasan'ın Hüseyin'in terbiye suyundan evlatlarımıza içir. Bereket yağsın ocaklara ma-i nisan gibi. Kibirde yokluğumuz, kanaatte tokluğumuz ve şükürümüz artsın.”

“Fatıma'nın elleri dokunsa evlerimize,” diyecekler belki de. “Temiz, tertipli, sade hayatlarımız olsa huzur dolu. Artık fazla, çok ne varsa verse ihtiyaç sahiplerine. Annelerin kalplerine dokunsa o eller. Günübirlik dertler büyüme içimizde. Allah aşkı ve rızasıyla tutuşsa

birbirine kalplerimiz, sevgiye râm olsa. Bir kıvılcım verse kendi aşkından içimize. Dertlerimiz yansa kül olsa. Fatıma'nın elleri setretse bizi örtülerle pirüpak. Mahremimizi örtse. Hicâbı seriverse üzerimize. Rüzgârlar esse fevc fevc. Dalgalansa iffet. Sükûnet dolaşsa dünyayı ve yuvalar ilim ve irfan yurdu olsa. Sofralar sevinçle kurulsa ve şükür kalksa. İsrâf, gösteriş, taşkınlık def olsa bizden fevc fevc. Özden öte öz dostlarımız olsa. Fatıma'nın bakışı düşse üzerimize. Muhabbet meclisi olsa meclisimiz. Sevgi ekmek, saygı katık iken neşeyle gülse gönüllerimiz. Kırılmasa kalpler. Kin, kibir, hin, hırs toz olup uçsa. Yüreklerle konsa sevgi kelekleri. İncitmese kimse birbirini. Mevâ Cennetleri'nin kapıları açılmalı üzerimize daha dünyadayken. Haydi, dese o büyük Zat. Onu görme vakti. Açsak yüreklerimizi. Sırtımızda cennet libasları, dilimizde tekbirlerle uçsak âli makama. Makam-ı Mahmut duasında bulunanlarla Rüyetullahı seyretsek. Doyamasak. Yanımızda Son Nebi. Onun yanında Fatıma ile Ali. Ve onları sevenler, erenler, büyükler, sevgililer. Dünyanın bin yıl mesut hayatı bir anına denk gelmeyen Cennetlerin konuğuyken yepyeni bir ikramla gaşyolsak. Bu seferki bin kat daha güzel. Cennetin tasasız kedersiz hurileri, libaslar sofralarıyla geçen binlerce yıllık mesut hayatı bir anına denk gelmeyen Rabbimizin doyumsuz seyrine dalsak. Fatıma'nın mahir elleri tutsa ellerimizden haydi gelin dese bize. Onun yanında, onun hasrında bize de görünse Rabbimiz. Fatımatüz-Zehra hatırına erirsek aşka, hayata ve kurtuluşa.

Onun için o eller Hamsetü'l Fatıma'ydı. İşte bu yüzden biz senin mahir ellerine ve şefkatli dokunuşuna çok muhtacız Ya Fatıma!"

O yüreklerle sıcacık selamlar gönderdi Fizz'e:

"Kim bilir," dedi. "Belki de bir fecir vakti gözlerinde nem, gönlünde bin elemle gelecekler yanına Ya Fatıma! Yüreklerin gam ve kederi sende dinedecek. Ruhuna ermek için kanat takıp çırpınacak ruhlar. Seni seven yüreklerde aşk, tepelerinde Fatıma kuşları, Cennetü'l-Mualla, Yasinler, fetihler, selamlarla buluşacak seninle. Saadet devri tebessümleriyle kucaklaşacaksınız. Yüz yıllar akıp gidecek Fatıma'yı özleyenlerin sayısı artıp çoğalacak. O aşk coşup taşacak yüreklerden

mazi zemzem gibi. Kevser Nehrine doğru kol kol akacak aşk zemzemi. Orada Nehr-i Kevserin yanı başında Makam-ı Mahmud'un Sahibinin yanında Zehra'nın şefkatine tutunacak kalpler. Ve... Sevgili'nin şefaatine..."

Gözyaşlarını göstermeden sildi cariyeye kız. Ama kendini alamadı o ellerden. Fatıma'nın elleri bilene servet, Ali'ye devlet, bilmeyene nedamet, öksüze şefkat, hastaya şifa, sevene özleyiş ve vefaydı. Sevgilinin akan kanına kül basarak acıyı gül kılmışken nar gibi serinletici, gül gibi ferahlatıcıydı. Zaten onun herhali derde derman değil miydi?

Bu düşünceler içinde dalıp gitmişti. Onu gördüğü her an başka bir halle karşılaşıyordu Fizz'e. Nebi kızının maharetli ellerinde âlemi okurken şaşkıncı. Kayserlerin, Kısraların kızları önlerinde dörtlük dönen hizmetçilere şımarık devinimlerle emirler yağdırırken yer ve gök ahalisini en seçkin kişisinin kızı Fatıma, Fizz'e'yi kardeş bilmişti. Bu hal cariyeye kızın yeni dine olan inancını katbekat artırırken Fatıma'ya olan hayranlığı gönlüne sevgi ırmakları sunmuştu. Dalıp gittiği yerden Fatıma'nın ellerini seyrediyordu. Narin, nahif yapıyla bir o kadar beceri ve maharet dolu o eller neler yapmıştı neler. Bazen yaralı, bazen nasırlı ama her halükarda gül kokulu o eller Nebi bahçesinin gül budağı gibi ince ve zarifti. Ne çok şey yapmıştı o ellerle. Nice yaralara derman olmuş, kaç yürek sevindirmişti. El insanın fihristesiydi. Ömrün ilk şahidiydi eller. Rahat odalarda suya sabuna dokunmayan ellerin yumuşaklığı ve pürüzsüzlüğüyle denk tutulamazdı emeğe ve çileye koşmuş eller. Fatıma'nın zühre yaprakları gibi nahif elleri mahir ve sevecendi. Şifa çeşmesiydi sanki. Susuzluktan şerha şerha yarılmış kalplere abı hayat sunuyordu. Bin bir derdi ve çileyi nefis ile gurur taşı arasında öğütürken kimseye iş bu yurmazdı. Her derdi sarıp sarmalarken, her yüreğe koşuyor, tiryak damıtıyordu Zehra. Çatlamış, yaralı ve yorgun olsa da şikâyetsizdi. O eller ki Ali'nin gönül kilidini açmış, Fizz'e'nin tutuk dilini çözmüş, Hasan'ın sevgi bahçesini yeşertmişti. Gül yaprağı kadar narin ve nahif olsa da çok iş becermiş, çok yaraya derman olmuştu. Şiirlerdi dökülen dilinden Fizz'e'nin:

Fatıma'nın elleri nahif ve zarif
Fatıma'nın elleri goncalanmış gül dalı
Fatıma'nın elleri su zambağı gibi serin
Fatıma'nın elleri sedefi incilerin
Fatıma'nın elleri özüdür maharetin
Fatıma'nın ellerinden ab-ı hayat çeşmesi
Fatıma'nın elleri gül kana kül basıyor
Fatıma'nın elleri Hasan'ı kucaklıyor
Fatımanın elleri Hüseyin'i avutuyor
Fatıma'nın elleri açları doyuruyor
Fatıma'nın elleri yetim başı okşuyor
Fatıma'nın elleri duada çiçeklenmiş
Fatıma'nın elleri iş yapmaktan incinmiş
Fatıma'nın elleri Ali'ye gömlek dikeyor
Fatıma'nın elleri zulmü savuruyor
Fatıma'nın elleri hicabı kuşanıyor
Fatıma'nın elleri huzuru dağıtıyor
Fatımanın elleri Kevseri avuçluyor
Fatıma'nın elleri ikram ve de hürmettir
Fatıma'nın elleri şifadır, berekettir.

FATIMA'NIN DÜĞÜN GECESİYDİ

“Sevdiğini kaybeden insanın gülümsemesinde bile bir hüznün vardır.”

Altıncı ayın sonuna gelmişti onsuz. Dudaklarında sır dolu bir mim suskunluğu Fatıma'nın. Acısı ilk günkü kadar tazeyken üzerine bir de hasret yangını gelmişti. Güleliyordu, konuşamıyordu, yiye-

miyordu artık. Yüzündeki keder çizgisi gitgide derinleşmiş, iri gözleri çukuruna kaçmış, gül pembe teni Şimal rüzgârının vura vura sararttığı sahra gibi soluk sarı olsa da çok güzeldi. Değil mi ki güzellerin nuru Âlemin Efendisi'nin cazibesinden yaratılmıştı. Ondan başka hiçbir şey düşünemiyordu. Ne eş, ne ev, ne evlat yerini dolduruyordu Peygamberin. Issız kumrular gibi gamını geceye sürmüşken, gündüzler de geceydi onun için. Elinde değildi. Ne yapsa, ne etse Güneşsizlik içini üşütüyordu:

“Kasva ağzına ne ot sürdü ne de su,” dediler. “Çöllere düşerek can verdi.”

Tuhaf gelmemişti Zehra'ya. Kınayıcıların kınamalarını duymuyordu artık:

“Onu görmeyen, bilmeyen, anlamayan, sevmeyen nerden bilsin aşkın ne demek olduğunu.”

İçini serin rüzgârlar yalıyordu ılık ılık. Kavuşma günü yakın mıydı yoksa:

“Rabbim sürurumu artır, sevincimi artır, kavuşma yolculuğumu kolay kıl!”

Yüzünün anlamlı derinliğinde farklı yansımalar saklıydı:

“Ey benden çok sonra gelecek, mehri mi kurtuluşuna adadığım Aziz Ümmet!

Çok geçmeden sizinle buluşup tanışacağız. Şimdi bir kitabın satırları arasına gizlenmiş bu beraberliğe eğer ki muhabbet ve hasret tohumu ekildiyse mutlaka karşılaşacağız. Gün yakındır, lika yakındır, kelam-ı kadimin mührüyle ‘her gelecek yakındır.’ Şu günün sabahında doğan güneşin ayan beyan görülüşü gibi muhakkak buluşacağız. Hiçbir acının, hiçbir kederin, gamın, kederin derdin olmadığı bir sahraya açılacak yolumuz. Kevser’e koşacağız, sessizliğimiz ve susuzluğumuz dinecek. Haykırışların içine dalacağım. Sizin için Ey Muhammed (s.a.v.) Ümmetinin Kadınları mehrimi sunacağım Rabbime. Seveda dolu yüreklerin saadet içinde buluşup kaynaşacakları o günde, ilahî selamın güzelliğiyle gaşyolacağız.”

Hayatının tüm karelerini seyrediyor. Fatıma'yla Ali'nin evi şerre kapalı göklere açık bir hane. Geceler boyu melekler iner ve yükselirken bacasından kehribarlar uçuşuyor. O evde aba altındakilerin sevinci, kederi örtülüydü. Fatıma'nın kadim sessizliğinde hayatın sırları demlenirken; ziyaretçileri çoktu. Nebevî ahlakın inceliklerini hiç durmadan anlatıyordu. Hayatın önemli kıvrımlarında unutulmuş gerçekleri nazara veriyordu sık sık. Edebin, ahlakın ve doğruluğun inceliklerini hatırlatıyordu.

Umey's kızı Esmâ hep yanındaydı. Habeşistan'a hicret edenlerin ilki olduğundan çok şey görüp geçirmişti. Kadın bedeninin ne kadar mahrem, kıymetli olduğunu ve korunması gerektiğini iştince eline bir çubuk alarak:

"Yâ Fatıma," dedi. "Habeşistan'da kadınlar için özel tabutlar gördüm. Dümdüz tahtaların üzerine çatı yapıp, bu çatının üzerine de hasır örtüyorlar ve böylece tabutun içinde bulunan cesedi kimse göremiyor." Eline aldığı ince hurma dallarının iki ucunu yere saplayıp, ortasını kavisleyerek:

"İşte böyle, bu şekil yapıyorlar."

Kadına gösterilen bu ihtimam ve saygı Fatıma'nın hoşuna gitmişti:

"Ne kadar iyi düşünülmüş," dedi. "O halde vasiyet ediyorum, beni taşıyacağınız tabutu böyle yapın. Vücut hatlarımı setredin. Beni nazarlardan uzak kaldırın!"

Gün gün soluyordu Zühre Çiçeği. Ali, gözlerinin içine bakıp elini her tuttuğunda anlıyordu ki, göçüş sırası bu kez Fatıma'nındı. Beytül Ahzan günlerden ve aylardan beri ilk kez sessizdi. Hüzünler evine uğramamıştı Fatıma. Hastaydı. Günden güne eriyen Nebi kızı Habibullah'ın hasretine dayanamayarak yatağa düşmüştü.

Ayrılık yakın mıydı? Göz göze geldi odadakiler. Yürekləri buruk bir hüzün sarmışken Medine Mescidi'nde yanık bir ikindi ezanı duyuldu. İkinci ezanı neden hüzün verirdi. Neden içinin tellerini titretirdi insanın. Sönüş vakti miydi? Gerçek olana dönüş vakti mi?

Göçüş serencamı. Her şeyden, her yerden ve zamandan sıyrılmış olmanın üryanlığında dönüşü mü hatırlatırdı? Dünyanın cazibeli aldanışından uyanış. Lezzetinde vefa, eleminde beka olmayan âlemden kopuşun hatırası... Her şey, her varlık, her insan, her ışık, her can çeker gider zamandan. Ve ikinci vakti bunun habercisidir. Haydi der. Vakit tamam. Öylesi bir duyusla ürperdi kalpler.

Hasretin alevli yangınında tükenivermişti. Tatlı bir yakaza anıydı yaşadığı. Sevgili babası gülümsüyordu ona:

“Kalk kızım hazırlan! Artık buluşma vaktidir!”

Uyandığında inanamadı. Haberin doğruluğundan endişesi yoktu:

“Beni rüyada gören gerçekten görmüştür,” demişti ya hani.

Bedeninde farklı bir dirayet hissetti Zehra. Uçuş muştusu. Ruhunda farklı bir diriliş... Kışırda lübbe çıkış eylemi. Kılıfı terk ederek öze dönüş serencamında Babasının o sözüyle ayağa kalktı. Zehra farklı bir sevinç, tatlı bir telaş ve tuhaf bir hüznle doğruldu. Saman sıvalı duvara tutunarak ayağa kalktı ve güçlükle yürüdü. Narin elle-riyle su ısıttı. Evdekilerin şaşkın bakışları içinde çocuklarını çağırdı, yanına. Onları yıkadı tek tek, banyolarını yaptırdı son kez dilinde du-alar ve Fizze'nin yardımıyla. O bu telaş içindeyken Ali girdi içeriye. Fatıma'nın okyanus kokusu odayı doldurmuştu. Onu tıpkı eski gün-lerdeki gibi dinç ve diri görünce sevinmişti:

“Kendini yorma Zühre'm,” dedi. “Neden ayaklandın böyle!”

“Son görev, son hasret,” der gibi baktı hayat yoldaşına ferî dirilmiş gözleriyle. Güzel yüzüne tatlı bir parıltı gelmişti. Murtaza o an anlamıştı sanki Fatıma'nın uzaklardan müjdeli bir davet aldığını. Tutamadı kendini dışarıya attı. Kelam içinden taşmıştı artık:

“Ölüm habercisi geceleyin eve gelip ölüm haberini getirince dehşetli bir şekilde uykumu kaçırdı.

Ona dedim ki sen Rasulullah'ın dışında birinin vefat haberini mi getirdin?

Korktuğum başıma geldi

Fakat ölüm habercisi O'nu kayırmadı.

Dostum...

Belâlar karşısında sığınağım

Ve güzellikte benzersiz olanım, koruyucumdun.”¹⁵⁵

Fatıma imandan gelen son bir dirilikle işlerini yaptı. Çocuklarını tertemiz yıkayıp giyindirdi itinayla taradı saçlarını. Hayatın zorluklarına karşı dayanıklı ve dirençli olmaları için dualar, tembihler etti usul usul. Kızlarının saçlarını ördü, güzel kokular sürdü her birine “Kim bilir, belki de bu gün hayatımın son günüdür,” der gibi sessiz. “Bu günden sonra artık dünyada onların annesi olmayabilir.”

Hasan sekiz yaşındaydı. Hüseyin yedi, Zeyneb beş, Ümmü Gülsüm ise iki. Daha yirmi sekiz yaşında hayatının baharını süren bir anne iken bu farklı ayrılığa hazırlanmak zordu. Ancak Şeb-i ârûs arzusu sarmıştı ruhunu Fatıma'nın. Dünyanın bin sene mesut hayatı Cennet'in bir saatine, Cennet'in dahi bin sene mesut hayatı Rabbinin Cemalini görmenin bir anına denk gelmezken oraya yolculuğu aşıkârdı Zehra'nın.

Her şeyden habersiz annelerine sarıldı Peygamber torunları. Tek tek kucakladı yavrularını anne. Hüseyin'in Cennet kokulu boynundan öptü. Şimdi iki hasret arasında kadim bir sırataydı. Babasına kavuşma heyecanı ruhuna güneşler doğdurmuşken, ciğerparelerinden ayrılma alevi içini üşüttü. Hasan'ın, Hüseyin'in, Zeyneb'in, Ümmü Gülsüm'ün saçlarını okşadı. Sevdı, kokladı her birini tek tek. Ellerini, parmaklarını saçlarını gözlerini öptü koklayarak. Geleceğin sır perdesi aralanmışken her gerçek ona malum. Hüseyin'in masum simasında gelecek günlerin elemelerini seyretti. Ah Hasan ile Hüseyin'in başına gelecekler! Mahşer günü görülecek ilk hesabın zulme uğrayan imamları. Kokladı öptü onları yeniden doya doya. Onların sahibi kendi değil, sahibi Rabbiydi, ona emanet etti. Ak yüzünde tatlı bir dalgalanma. Önünde âsûde baharlar muştusu.

¹⁵⁵ Hz. Ali Divanı'ndan.

“Ey Fatıma Allah sana da azab etmez, doğurduklarına da azap etmez.”

Annesi Hatice'den kendisine teslim edilen sancağı şimdi kızı Zeyneb devralacaktı. Göz göze geldiler. Bakışları parıldarken yüreği titredi annenin. Kadın yüreği nahifliğine ne çok yük binecekti. Acılar kor kor yağarken yüreğine Zeyneb'in feryatları mıydı ötelerden işittiği. Çağlar boyu dökülecek gözyaşı ve yanırların ve zulmün şahidi. Acının en keskin sızısıyla yanarken ayet hükmünü icra etti. Zorlukla beraber kolaylıktı imdada yetişen. Evlatlarının yüzüne bakarken onların soyundan gelecek imamları selamladı tek tek. Gözlerinden bir damla yağ süzülürken Zehra'nın hiç birine göstermedi:

“Siz,” dedi. “Son Peygamberin torunlarısınız. Yüce Kur'an'ın yolundan, Sevgili dedenizin izinden ve babanızın sözünden sakın ayrılmayın. Canlarım,” dedi az soluklandı. “Birbirinizi çok sevin. Yekdiğerinizin velisi ve yâveri olun. Cennet sabahında buluşuncaya dek sırat-ı müstakimden ayrılmayın.”

Sanki onları bir daha o Cennet sabahında öpebilecek gibi hasretle ve son kez kucakladı, öptü, kokladı, yüreklendirdi tek tek. Daha sonra o telaş içinde aç kalmasınlar diye yemeklerini yaptı son kez. Ekmekleri tam, kıyafetleri temiz, saçları parıl parıl yavrularına baktı.

Ali'nin yüreğinde fırtınalar, mâverâ semalarında derin soluklar hissedilirken farklı sesler işitiyor sanki. Arştan arza salalar iniyor gibi. Kur'an'ın şifâî yağışı hükmünü icra ediyor.

Tâ-Hâ!

Tâ-Sin

Yâ-Sin sedası!

Yavrular her şeyden habersizlerken onları Fizze'ye teslim etti Zehra:

“Çocukları Haşim oğullarından komşu kadının evine götür Ey Fizze,” dedi. Ardında mırıldandı sessiz:

“Telaşlanıp üzülmeyinler.”

Fizze çocukları evden dışarı çıkarırken Zehra'nın son bakışı Hüseyin'in masum boynuna takılı kaldı. Ali'nin gül cemalinde hüznü tebessümler dolaşüyor. Gözlerinin nemini gizlese de halini aşikâr ediyor. Zehrasının yanı başından ayrılmıyor. Gözünü yüzünden ayıramıyor Nebi kızının:

“Sana baktığım her an hüznülerim kederlerim eriyor.” dediği yol arkadaşına bu kez baktıkça hüznü çoğalıyordu. Birlikte çok çile çekmişlerdi. Çocuklukları beraber geçmişti. Gençliğin en mesut günlerini birlikte yaşamışlardı. Açlığı, yokluğu, sıkıntıyı, acıyı paylaşarak azaltmışlardı. Birbirlerine ezelden vaadli o müstesna ahenkle göz göze geldiler. Fatıma'nın yanına geçip oturdu Murtaza. İçinden göz-yası nehirleri akarken suskunluğu artmıştı. Zehra hayat yoldaşının ruh halini anlamıştı. Can yoldaşıyla baş başa kalmışken uzun süredir içinde tuttuğu arzusunu beyan etti:

“Amcamın oğlu,” dedi. “Mevt, ölüm, sevgililer diyarına bir tatlı yolculuk değil midir?”

“Evet, öyledir Zehra'm!”

“Öyleyse kederlenme! Şu andan sonra vuslat yakındır. Hasret yürekler hiç ayrılmayacak.”

“...!”

“Ey amcam oğlu! Bu güne dek benden yalan bir söz işittin mi?”

“Hayır, asla!”

“Bir ihanetimi gördün mü? “

“Haşa ve kella!”

“Benimle beraber olduğun günden beri bir kere olsun sana karşı çıktığıma şahit oldun mu?”

“Allah'a sığınırım Ey Fatıma! Sen, Allah'ı en iyi bilenlerden birisin Zühre çiçeğim. En çok iyilik eden, en fazla O'ndan korkan ve en çok O'ndan sakınansın. Evliliğimizden bu güne dek bir gün bile incitmedin beni. Hem Allah'a yemin ederim ki, sen bu sözlerinle Resulullah'ın vefatıyla başıma gelen musibeti yeniden yaşıatıyorsun

bana. Ayrılık sözlerine benziyor bunlar ve senden ayrılık kalmak çok büyük bir musibettir benim için. Ama biz kuluz. Allah'tan geldik ve O'na döneceğiz.”

Huri bakışlarının derûnunda farklı ışıklar kaynaşırken arzusunu dile getirdi:

Solgun bakışlarında uhrevi ışıklar yalazlanırken:

“Erkekler, hanımsız yaşayamaz Ey Ali,” dedi. “Benden sonra sen de mecbur evleneceksin. Ancak senden bir ricam olacak.”

“Rican emanetimdir, nedir o!”

“Benden sonra Ümame ile evlen. Çünkü o çocuklarıma karşı şefkatlidir.”

Zor sıratı bu. Susuverdi Ali. Kilitlendi, bir şey diyemedi. Uhud'un, Huneyn'in, Bedir'in Hurisi asli mekânına uçmak için hazırlanıyordu. Ona doyabilir miydi? Cennette yine Aliyyul Murtaza'yla evli olacağını söylemişti Nebi. Ancak öyle bile olsa ayrılık çok çetindi. Fatıma'sının arzusuna karşı gelemezdi:

“Üzülme bu kadar Ey Ebû'l Hasan!

Ölüm bu dünya için yaratılmış bir mahlûk. Mahşer günü ölüm de ölecek. Ve ölümsüzler, sonsuz Cennetlerde hiç ayrılmayacaklar.”

“Geçici ayrılığımızın bu kısacık vedasında senden üç ricam olacak.”

Derin bir muhabbetle göz göze geldiler. Aliyyü'l Mürteza Zehra'sının ağzından dökülecek ricayı kendine nimet biliyordu Fatıma o huzur içinde devam etti:

“Seninle gökte kıyılan nikâhımız süresince bende en ufak bir hakkım varsa helal etmeni istiyorum. Bilerek bilmeyerek kırmış incitmiş olabilirim seni. İnsanınız ne de olsa.”

“Helal olsun,” dedi Ali. “Üzerinde ne hakkım varsa helal olsun Zehra'm. Sen bana yeryüzünde hiçbir kimseye nasip olmayacak bir saadet yaşattın. Ne hakkım olabilir ki üzerinde.”

Solgun yanaklarına mutlu bir aydınlık yayıldı. Helallik önemliydi hele de Allah'ın aslanı Ali'nin kendinden razı olması farklı bir güzellikti. O huzur içinde devam etti:

“Benden sonra evlatlarıma iyi bak. Şimdiye kadar olduğu gibi şimdiden sonra da onları çok sev ve hatırlarını kırma. Onlara bağırma ki kendilerini öksüz hissedip üzülsünler. Dedelerinden sonra yalnızlaşan yürekleri annelerinden sonra büsbütün kederlenmesin. Annesizliğin elemi onlara hissettirme Ey Ali.”

Tomurcuklar üzerine ince nakışlar çizen Yaratıcı, Zehra'nın yüreğine de merhameti nakşetmişti:

“Ey Zülfikar'ın Sahibi,” dedi. “Öldüğüm zaman bu belgeyi benimle beraber defnedin.”

Ali alıp baktı.

Fatıma'nın mehriydi o belge. Gelecek ümmetlerin kurtuluşu olan belge. Şefaath mehri yastığının altında duruyordu. Çaresiz kalmasın diye insanlar onunla Rabbine yakaracaktı. İnsanın alıp verdiği her nefes, kabre doğru atılan adımı değil miydi? Kaderin ezeli hükmüne razıydı Murtaza. Vakit girmişti. Akşam ezanı okunuyordu. Sevgili'nin ravzasında anlaşıp helalleştikten sonra bin pare olmuş bir yürekle mescide attı kendini Ali.

Şeb-i Arus'tu. Gökler kurşunî renklerle kuşanmışken Zehra'nın düğün gecesi o gece. Kavuşma gecesi, Sevgiliye kavuşma anlarıydı. Ümeys kızı Esmâ'ya seslendi:

“Resulullah'ın vefatında Cebrail Cennetten kâfur getirmişti ya hani,” dedi. “Bir kısmını da benim için ayırmıştı. Onu bana getirir misin?”

Esmâ tarif ettiği yerden kokuyu getirdi. Fatıma o dinginlikle boy abdesti aldı. Tertemiz yıkanıp paklandı:

"Ey Esmâ," dedi zor çıkan kısık bir sesle, hastalandığından o güne dek yanı başında ayrılmayan eltisi Esmâ'ya. "Şu sürdüğüm kokuyu bir de namaz kılariken giydiğim elbisemi bana getir!"

Bir gelin gibi giyindi Zehra. Ali namaza gitmişken Esmâ'ya:

"Az dışarıda bekle," dedi. "Sonra beni çağır. Cevap verdiğem bir şey yok demektir. Ama cevap vermediysem, bil ki babamın yanına gidiyorum. İşte o zaman Ali'yi çağır."

Nebi kızı Cennet hurileri gibi ak örtülerine bürünüp girdi yatağına. Örtüyü üzerine çekti ve kelime-i şehadet getirerek babasının elini tuttu.

Esmâ kapının dışında zor anlar geçiriyordu. Kalbi heyecandan ve acıdan parçalanmış gibi seslendi:

"Ya Fatımatüz-Zehra!"

"Ya Ümmü Ebiha!"

"Ey Nehr-i Kevser!"

"Ey Mü'minlerin Annesi! Beni duyuyor musun?"

Sesler kesikti. Telaşla içeri girdi Esmâ. Bin pare bir yürekle Zehra'nın yüzündeki örtüyü kaldırdı. Zehra bir gelin gibi saf, masum, nefessiz yatıyordu. Üzerine kapandı insan hurisinin:

"Ey Fatıma! Efendimizin yanına gittiğin zaman Esmâ binti Umeys'ten selâm söyle."

Hıçkırıklar içinde seslendi:

"Yetiş Ya Ali!"

Ali namazını kılmış eve dönüyordu ki Fizz'e'nin canhıraş feryadıyla sarsıldı. Mescitle ev arasını nasıl aştı bilemedi Ali. İçeri girdiğinde Fatıma Mısır Kubatı yatağının üzerinde telli duvaklı bir gelin gibi yatıyordu. Odada buram buram gül, misk, amber kokuları. Âlemler oraya akmış belli. Var oluşun bütün güzellikleri o an orada gibi. Güzellik denizlerinin incisi Fatıma aşka rücu etmişti. Gözyaşlarına gömüldü Ali.

Abasını, sarığını çıkardı Ali. Göz ışığının başını dizlerinin üzerine aldı:

“Fatıma Zehra! Konuş benimle Ey Göz ışığım!”

Odada kesik hıçkırıklar. Bir temmuz sıcağında Fatıma Zehra’nın gül yüzü gülümsüyordu. Zühre yıldızı yön değişmişti. Firdevsi bir gülümseme yüzünde Fatıma’nın. Gül kıvrıklığını yitirmiş, âşık maşuğa kavuşmuşken, Ali’nin yüreği hüznün evi. Bülbül ağıttaydı. Solgun bir ikindi güneşinde gün dağların ardına süzülürken dünyadan gitmişti Fatıma. Âşık maşuğuna kavuşmuştu artık. Uhud yankılanıyordu:

“İnnâ Lillâhi ve İnnâ İleyhi Râciûn.”

“Ey gözyaşım.

*Madem ki gözümün kapısından çıktın, gidiyorsun,
bari sevgilinin kapısına git de, başını onun eşğine koy!”*

Mevlana

Dolunay karanlık gecede aheste devinimlerle ilerlerken Dıhye, Selman, Ebûzer, Ammar ve Ali, Zühre çiçeğini Baki’den bekaya yolcu ediyorlardı. Öylesine yalnız, öylesine ıssız uğurlanmayı kendi istemişti:

“Bana kimsenin eli değmeden ve bedenimi görmeden beni gece karanlığında Bâki mezarlığına gömün” demişti. Gecenin koyu karanlığında son beytine götürdüler onu. Can çiçeğinden önce girmişti kabre Ali:

“Uzatın!”

Fatıma’nın nahif ve zarif bedenini uzattılar ona. Tüy kadar hafif ve mis kokulu dünya hurisini. Doğduğu gün Sevgili’nin kucağına uzatıl-

dığı gibi şimdi de Ali'nin kucağında ötelere göçüyordu. İki sevgilinin ellerinde karşılanıp uğurlanan Zehra'yı yeni bir doğuşla yine babası karşılayacaktı. Ölümün belirtisi değil miydi doğmak? İş ki ayrılık dayanılmazdı. Ali'nin gözyaşları Zühre çiçeğinin mahşer duvağı üzerine damlarken:

“Sevgilim,” diyebildi. “Yerini dolduracak hiç bir sevgi olmayacak bana. Senden başkası için şu yürekte olmayacak. Gözlerimden uzaklaşsan da sürekli kalbimdesin ve ruhumda olacaksın. Sonsuza kadar veda sana!”

“Habibun Leyse Ya'diluhu Habibun. Vema lisivahu Fikalbi Nasibun.

Habibun Rabâ Ayni Ayni Vecismi Veân Kalbi La Yağibu. “

“Sevgilim,
Gözaydınlığım,
Zehra'm!”

Hıçkırıklara gömülüyordu Haydar-ı Kerrar:

“Dünyada bir tek isteğim kaldı artık. Babana ve sana kavuşacağım günün özlemiyle yanacağım.

Sevgili! Senin için artık hüznün ve üzüntü yok. Rabbimin “Kün” emriyle Nehr-i Kevser olacaksın. Çağlar ve zamanlar boyunca Nur ismiyle yıldızın hep parlayacak. Bildiğin veya bilmediğin düşmanlar senden uzaklaşacak, kimse sana zarar veremeyecek artık. Çünkü sen İlâhî koruma altındasın.

Sabırım azaldı Ya Resulullah! Kudretim kesik. Sana sabrettikten sonra buna da alışacağım. Emanetin benden alındı. Emanetin benden çıktı. Gecelerim artık uykusuz olarak sabahı bulacak.”

Zehra'nın sakladığı sırlar ancak, onu sevenlere ayan. Zehra'nın yüzündeki zemzemi kim seyredecek, gönlündeki Nehr-i Kevseri kimler bilecek. Gece nasıl güneşsiz soğuk ve karanlıksa Ali de öyle O'nsuz ve ışıksızdı. Acısını ancak kelama dökabiliyordu:

“Ya Resulullah! Fatıma’yla aramıza ne çabuk düştü ayrılık. On-
dan başkasını bu yürek barındırmayacak. Her ne kadar gözlerimden
vücudumdan uzaklaştıysan da kalbimdesin sürekli ve her dem, yanı
başımda.”

Sonra toprağı atacaklardı Fatıma’nın üzerine, kalkacak ve toprağı
bulaşmış ellerini silerken “Sana ulaşacağım günü şimdiden özlüyö-
rum.” diyecekti Ali.

Onu hep özledi Murtaza. Bir yanı eksilmiş gibi yarımdı sanki. Sık
sık kabri başına gidip döktü içini Zühre’sine. Ölüm perde perde gir-
miş olsa da, ayrılan sadece bedenlerdi. Murtaza dünyada, Fatıma ahi-
retteydi artık. Araya kalın perdeler girmiş olsa da, görünmez bir şef-
faflığın içinde hâlâ beraberdiler. Biri toprağın üstünde diğeri altında
da olsa aynı şevk ve aşk içinde beraberdiler. Gönülleri ayıramayan tek
mesafe muhabbetti. Sözleri, sohbetleri, dertleşmeleri hiç durmadan
devam edecekti. Murtaza’nın hasret şiirleri şimdi Zehra içindi.

İki dostun birleşmesinden sonra mutlaka ayrılık olur

Ayrılıkla son bulmayan çok az kavuşma vardır

Ya Rasulullah!

Senden sonra Zehra da aynı yolu tutup gitti

Anladım ki

Hiçbir dostluk ve arkadaşlık sonsuz değil

Formun Üstü

İki şeyin ayrılığı ciğerlerimi yaktı

Gözlerimden damlayan yaşlar,

Yaş yerine kan gibi akar durur

Sevgilim

Zaman girdi aramıza

Bizi birbirimizden ayırdı

O dostlar arasına girdi mi?

Onları darmadağın eder

Ölüm bizi birçok şeylerden uzak bıraktı
 Güzel huy ve güzellik sahibi kimseden ayrı düştük
 İşte bu yüzden
 Sevgiliye iştiaak ve hasret duymaktayım
 Acaba insanı sevene götüren bir yol var mıdır?
 Benim öyle bir sevgilim vardı ki
 Yeryüzünde ona eş başka bir Sevgili
 Ve kalbimde onun sevgisinden başka bir şey yoktu
 Öyle bir sevgili ki
 Gözlerimden ve cismimden uzak kalmasına rağmen
 Hayâli hiç bir zaman kalbimden çıkmaz.

ZEHRA'NIN ARDINDAN...

Yol uzun, çile kaçınılmaz. Gözyaşını derya kılana açık uçsuz bu-
 caksız çöller. Demiri hamur kılınca Davut, Yedi ölü kuşu uçurunca
 İsa, Kızıldenizi yarıp geçince Musa anlarsın ki; Aşka kelam yetmez.
 Meryem'ce masumiyet, Asiye'ce merhamet, Hatice'ce meveddet, Fa-
 tımaca muhabbetle Aşka yürümek gerek. Ey Zühre yıldızı göklerin
 ve Zühre Çiçeği Yeryüzünün! O'nun ikramı ve keremi ne yücedir ki
 sizi tanıma ve adınızı yazma şerefi bahtıma düştü. Layık olmayanı er-
 diren Rabbim elbet sizin lütufkâr sinelerinizden de bize yer verir. Ka-
 bul edin ne olur. Ey Ehl-i Aba! Cennet Gençleri Hasan ile Hüseyin'in
 Ebeveyni! Ey Habibi Zişan'ın gözünün nurları ve çok sevdikleri! Ba-
 ğışlayın, kabul kılın. Ocağınıza düştük. Medet senden Ya Ali. El ver
 bana Ey Fatıma. Eleman Ya Hasaneyn!

Allahümmesallialaseyyidina Muhammed.

Âşıkların gözyaşları damlası adedince selam olsun sana. Ağaçların
 yaprakları, yağmurların damlaları, canlıların nefesleri sayısınca selam
 sana. Semanın yıldızlarınca selam sana.

Ey Âlemlerin Seçilmişî Fahri Kâinat... Nesimin esip geçen nefesleri adedince, deryaların katreleri sayısınca selam olsun sana Ey Fatıma. Senden sonra gül koklamasam reyhan koklamasam ne olur ki. Bir dost ki, gözümünden kaybolduysa yüreğimden kaybolmaz. Mezarların üzerinde durup dostun mezarına selam verdim, lakin selamımın cevabını vermedi. Ah, ah ki! Sabır ne mübarek ve ne güzeldir.

Asırların kadim hikâyesinde şimdi sancak Nebi torunundaydı. Medine göklerinden hüznü bir yağmur çiseliyordu usul usul. Göğün gözyaşlarıydı bunlar. Gök, güneş, ay, yıldız, bulut, hava, su onu göremeyecekti. Dost Sevgili'ye kavuşmuş, hasret dinmiş olsa da onu yitirenlerin yüreği ayrılık acısıyla yanıyordu. Nehirlerce gözyaşı, çağlayanlarca acı çekilse de Rahmet her zaman kesintisiz ve netti. Rahmanın nahif yüreklere tecellisi ve tesellisiydi sabır. Medine gökleri üzerinde zümrüt renkli haleler asılıydı. Dünya renklerine sığmayan kocaman bir gökkuşağı şehrin üzerinden gülümsüyordu. Bekkâûn ehlinin gözyaşlarından oluşan bu tecellinin rengi o güne dek dünya semalarına asılmış en renkli ve müjdeli olanıydı. Kevser Nehri kıyısında kavuşacakların halesiydi. Müjdeydi, rahmetti, sevinçti. O sevinci tadanlara müjdelersin.

Allahümmedinam Muhammed.

Selam sana ey cennet incisi Habibin en güzel ve en yakın parçası. Ahir zamanın çaresizleri olarak kendimiz ve evlatlarımız için kederdeyiz. Günahlarımızın affı, çocuklarımızın kurtuluşudur duamız. Hasan Hüseyin ile Zeynep olsun öncüler. Yeryüzü nefesleri adedince selam olsun sana Ya Fatıma! Senin kadim hatıranı mavi kubbe altında diri tutmak uhdemize borç olsun. Sevgilinin kervanına, demine, devranına binlerle selam... Şefaati ya Ümmü Hasaneyn...

*Ey insan suretindeki kutsî cevher,
Sevgilinin biriciği
O en güzelliğin parçası
Sırlı nurların iyanesisin sen
Yakîn ağacının meyvesi
Kadınlık âleminin sultanı
Kadri yüce, kabri meçhul
Resuller Serverinin göz nuru
Zehra'ya bizden de selam olsun.*

SON KELAM

Fatıma bir sonsuzluk Kevseri...

Fatıma (r.a), kadının insanlığını, saygınlığını, kerametini, kutsallığını, (ilâhî emir ve yasaklar hususunda) koruyuculuğunu ve özenini en onurlu bir şekilde temsil etti. Bunun yanında üstün bir zekâyâ, keskin bir ferasete ve geniş bir bilgiye sahipti. Nübüvvet mektebinde eğitim görmesi, Risalet Külliyesinden mezun olması onur ve övünç olarak ona yeter.

Çağlar boyu akacak olan, bin koldan nehirlerle yüreklere şırl şırl nur ve ışık taşıyan ...

Onu anlamak için sevda çöllerinde yürümek gerek.

Fatıma'yı her gönül anlayamaz.

Fatıma'yı her akıl kavrayamaz

Fatıma'yı her göz seyredermez

Fatıma'yı her yürek sezemez

Derler ki; Fatıma nara benzer. Dışı sessiz durgun bir deniz, içi bin ahenk bin bir incelikle tebessüm eden güzellikler bütünü. Çoklukta teklik, teklikte birlik sırrı. Zahirde tek, batında bin bir güzellikle tebessüm eder. Bu yönüyle Fatıma saadet çağından tüm çağlara meyveye durmuş nar ağacı ve kendi köklerini sulayan ab-ı hayat ve ebede dek çağlayacak olan bir Nehr-i Kevser.

Hız. Fatıma'nın el değirmeni Medine'de bugün hâlâ mevcut ve mü'minler tarafından ziyaret edilmektedir.

MURTAZA'NIN FATİMA ZEHRA'YA YAZDIĞI ŞİİRİ

Sevgili

Eşi benzeri olmayan sevgili

Gönlümdeki yeri dolmayan sevgili

Kayboldun gözümden ve tenimden evet

Oysa kalbimdesin ezel ve ebed...

Başıma öyle bir şey geldi ki;

Sevgilimin kabrini ziyaret edip ona selâm verdiğim halde

Selâmıma cevap vermedi

Ey Fatıma'm, sana ne oldu ki, bizim selâmımızı almazsın

Yoksa bizden ayrıldıktan sonra

Dostlarına ve sevdiklerine karşı gösterdiğin sevgiyi unuttun mu?

Bizden ayrılığın sana melâmet mi verdi?

Şiiri söylediğimde Fatıma lisan-ı hâl ile bana şu cevabı verdi

Taş ve toprağa bulaşan bir insan ne diyebilir ki Ey Ali

Toprak benim iyiliklerimi yutmakla sizleri unuttum

Yakınlarımdan uzak kalmışım

Onlarla arama perdeler girdi

Ey sevgilim

Benden sizlere selâm olsun

Fakat dünya günlerine ait olan

Aramızdaki o sevgi, o muhabbet, o yakınlık ve ülfet ipi artık

Kopmuş bulunmakta

Ayrılığınla gözyaşlarım fazlaca akmaktadır

Seni hatırladıkça kendimi ağlamaktan alamıyorum
“Ey Ahir zaman Peygamberinin kızı Fâtımatüz-zehra
Gidişinle gizlediğim ve sakladığım sırların açığa çıktı
O sebepten ötürü sağlığım bozuldu
Göç edişinle bana güç gelen işlere
Allah’tan geldiği için boyun eğeceğim
Ona karşı gelerek inat etmek
Ve mücadele etme kudretine sahip değilim
Seni incitmemek için Ey Zehra
Sıkıntı çektiğim işlerden hiç birini sana açmazdım
Hummaya tutulsam bile senin yanında
Hastalığımı açığa vurup seni rahatsız etmezdim
Mala noksanlığın gelmesi ve bir eksikliğe uğraması zarar ve ziyan değildir
Gerçek zarar ve ziyan, kerem sahibi dostların yokluğudur
Onlar olmadan hayatın da yaşamının da tadı ve lezzeti yoktur
Yemin ederim ki, sensiz yaşamaya mecalim kalmamıştır
Ben öldüğümde sevgim unutulacak ve belki de hatırlanmayacağım
Benim gibi nice dost ve arkadaş bulunacaktır
Ey Can Ortağım!
İşte kılıcım, bu kötü bir şey değildir
Ben ne korkağım ve ne de kaçan bir insan
Gözlerime uyku girmiyor, uyuyamıyorum
Kalbim, ayrılık hasretinden dolayı çorak ve susuz halde
Ayrılık gecelerine karşı olan sevgim çoğalmışken
Mutluluktan değildir bu
Sevgiliye kavuşma yakınlaşır da safâsına ermek için
Artık ayrılık geceleriyle müteselli oluyorum.”¹⁵⁶

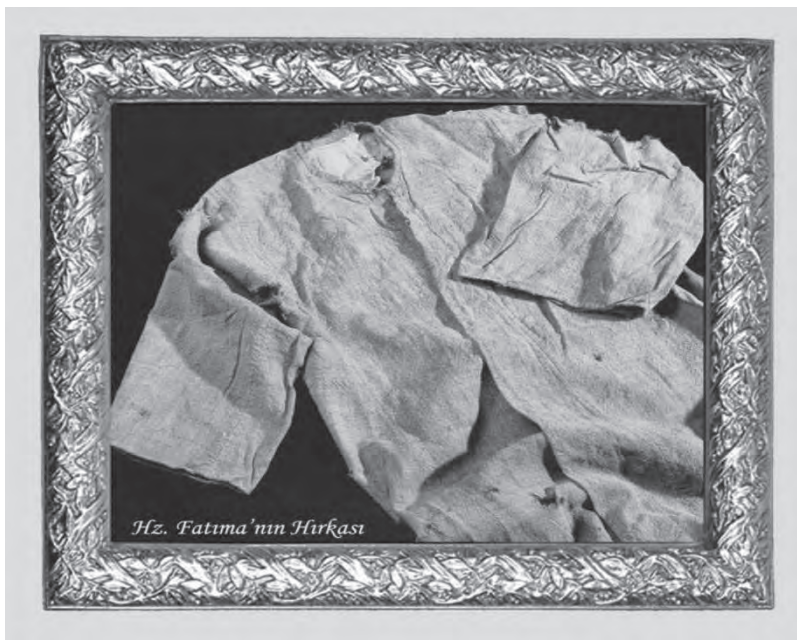
KAYNAKÇA

- 1- Kur'an-ı Kerim.
- 2- Sahih-i Muslim.
- 3- Sahih-i Buharî.
- 4- Menakıb, Harezmi.
- 5- Menakıb, İbn-i Şerhrazub. 10-İrşad, ŞeyhMüfid.
- 6- Ensab'ul-Eşraf, Belâzurî.
- 7- Taberî Tarihi, Taberî.
- 8- Tabakat, İbn-i Sa'd.
- 9- Müntehe'1-Âmâl, Şeyh Abbas Kummî.
- 10- Celâ'ul-Uyûn, Allâme Meclisî.
- 11- Beyt'ül-Ahzan, Şeyh Abbas Kummî.
- 12- Vefat-ı Hz. Zehra, Abdurrazzak Musevî Mugarrem.
- 13- Fatime-yi Zehra, Allâme Eminî.
- 14- Zindegani-yi Fatime-yi Zehra, Seyyid Cafer Şehidî.
- 15- Bihar'ul-Envar, Allame Meclisî, c.10 ve 43.
- 16- Keşf ül-Gumme, Erbilî.
- 17- Fatımatüz-Zehra Min'el-Mehd-i İle'1-Lehd, Seyyid Muhammed Kazvinî, Farsça terc: Dr. Hüseyin Feridunî.
- 18- el-İhticac, Tabersî.
- 19- Macera-yı Sakîfe, Allâme Muhammed Rıza Muzaffer, Farsça terc: Seyyid Gulam Rıza Saidî. 207
- 20- Numune-yi Beyyinat Der Şe'n-i Nuzul-i Âyât, Muhammed Bağır Muhakkık.

- 21- Şerh-i Nehc'ül-Belâga, İbn-i Ebi'l-Hadid.
- 22- Fatime-yi Zehra Banu-yi Numune-yi İslâm, İbrahim Eminî.
- 23- Fedek Der Tarih, Şehid Seyyid Muhammed Bağır es-Sadr.
- 24- Hz. Fatime-yi Zehra, Ali Muhammedali Dehîl, Farsça terc: K. Eminî.
- 25- Fatime-yi Zehra, Tevfîk Ebû Elem, Farsça terc: Ali Ekber Sa'd.
- 26- Fatime-yi Zehra, Tevfîk Ebû Elem, Farsça terc: Rehber İsfahanî.
- 27- Fatime Fatime Est, Dr. Ali Şeriati.
- 28- Fatime-yi Zehra Bunyangozar-i Mekteb-i İtiraz, Muhammed Mukimî.
- 29- Hitbeha-yi Roşengerane-yi Hz. Zehra, Bünyad-ı Bi'set.
- 30- Hz. Zehra ve Macera-yi Gamengiz-i Fedek, Nasır Mekarım-i Şirazî.208
- 31- Hz. Ali Divanı. (trc: Müstakimzade Süleyman Sadettin, hzl: Şakir DİCLEHAN, 1981)
- 32- İslam Peygamberi, Prof. Dr. Muhammed Hamidullah

Hz. Fatıma'nın doğduğu ev

Hz. Fatıma'nın hırkası

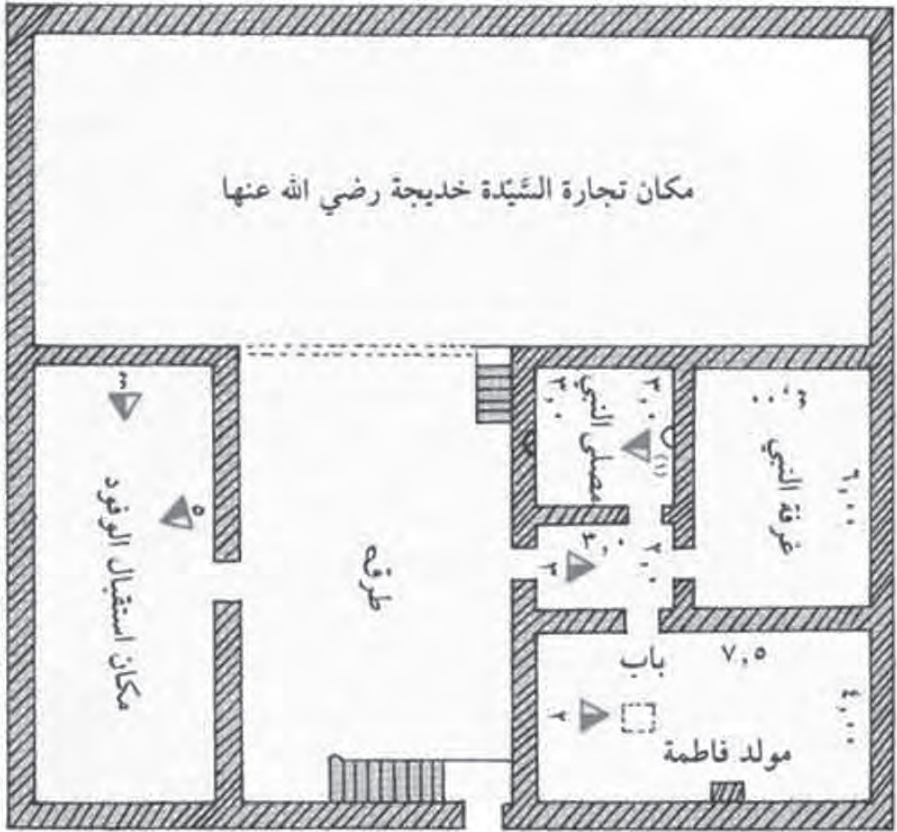
Hz. Fatıma'nın duvağı

MESCİD-İ NEBEVİ'NİN İLK HALİ

- 1 - GÜNEY KAPISI (KABE İSTİKAMETİ)
- 2 - ASHAB-I SUFFA ODASI
- 3 - HANE-I SAADET
- 4 - DOĞU KAPISI
- 5 - İLK KİBLE (KUZEY-MESCİD-İ AKSA YÖNÜ)

Fedek arazisi

Giriş

Targah antre

Sol kısım; heyetleri karşılama yeri

Sağ kısım; Hz. Fatıma'nın doğduğu yer